

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
New York Times
Bestselling
Author of
Legend

Jude Deveraux

The Princess

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Prences Jude

Deveraux

*Aria Kraliyet Prensesi
Olmanın Ne Demek
Olduğunu Biliyordu...*

J.T. topallayan kadını sudan çıkardı ve kıyıya doğru ilerledi. Yavaşça kadının ciğerlerindeki suyu boşaltmaya çalıştı. Kadının elbisesi üzerine yapışmış, ince kalçalarını, elleriyle kavrayabileceği belini ve kumaşın üzerinde kabaran göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Gözleri kapalıydı, kalın, koyu kirpikler porselen kadar saf ve solgun bir yanağa uzanıyordu.

"Tatlı bayan," dedi yarı okşar gibi kaburgalarını sıkarak, "nefes al."

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, vücudunda bir ürperti hissetti. Kız yaşıyordu! Onun kırılğan görünen yanağını öptü, soğuk tenini hissetti, sonra artan bir güçle pompalamaya devam etti.

Vücudundan bir ürperti daha geçti ve şiddetle öksürmeye başladı. Büyü geçtiğinde onu kucağına çekti ve salladı.

"Sen-." Öksürdü.

"Konuşma, sadece dinlen. Bütün suyu çıkar ve seni eve götüreyim."

"Bana dokunamazsın" -öksür, öksür- "bana dokunamazsın" -öksür, öksür. "I

"Ben" -öksürük, öksürük- "kraliyet ailesindenim."

"Lanetleneneğim," diye nefes aldı J.T.

*J.T. Montgomery
Ona Ne Demek Olduğunu Öğretecek*

Kadın olmak...

İçindekiler

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#) [22](#).

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olmayan kişilerle ilgili isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu tür tarihi olmayan olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek olaylara, bölgelere veya yaşayan ya da ölmüş kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas,
New York, NY 10020

Telif hakkı© 1987 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-74380-5

İlk Pocket Books baskısı Kasım 1987 A.B.D.'de
basılmıştır.

Birinci Bölüm

Key West, Florida

1942

J.T. Montgomery motorlu teknenin içinde uzun bacaklarını uzatmış, yaralı baldırını teknenin altındaki kasalardan birine yaslamıştı. Son derece yakışıklı insanlardan oluşan nesillerin dikkat çekici derecede yakışıklı bir ürünüydü. Koyu renk saçları donanma tarafından çok kısa kesilmişti ama bu onun yakışıklılığını azaltmıyordu: parlak mavi gözler, mermer kadar soğuk ya da onu çevreleyen ılık hava kadar yumuşak ve tatlı olabilen dudaklar, çenesinde hafif bir yarık ve daha küçük bir adamda çok büyük olabilecek bir burun. Annesi buna Montgomery burnu diyordu ve bunun Tanrı'nın, Montgomery'nin dik kafalılığından hoşlanmayan insanların yumruklarından yüzlerini koruma girişimi olduğunu söylüyordu.

"Bana hâlâ mantıklı gelmiyor," diyordu Bill Frazier motorun üzerindeki çubuğa manevra yaptırırken. Bill'in söyledikleri

J.T. Bill on beş santim daha kısaydı, saçları yirmi üç yaşında çoktan seyrelmişti ve beton bloklar gibi yapılıydı. Bill, J.T.'ye minnettardı.

Çünkü J.T. nereye gitse, piliçler de onu takip ediyordu. Altı ay önce Bill en güzeliyle evlenmişti.

J.T. arkadaşına cevap verme zahmetine girmedi, sadece bir an için gözlerini kapadı ve etrafındaki temiz tuzlu havayı kokladı. Petrol kokusundan, makinelerin gürültüsünden ve başkalarıyla ilgilenme, sorulara cevap verme sorumluluğundan uzaklaşmak cennet gibiydi.

"Ben de senin gibi bekâr olsaydım," diyordu Bill, "Duval Sokağı'nda hayatımın en güzel zamanını geçiriyor olurdum. Kimsenin bu Allah'ın belası adalardan birinde yalnız başına vakit geçirmek istemesini anlayamıyorum."

J.T. Bill'e tek gözünü açtı, sonra dönüp okyanusun üzerinden etraflarını saran birkaç mangrov adasına baktı. Bir şehirde büyümüş olan Bill'e ne hissettiğini açıklayamazdı. J.T. Maine'de, insanların ve makinelerinin gürültüsünden ve karmaşasından uzakta büyümüştü. Ve her zaman deniz vardı. Diğer çocuklar on altı yaşında ilk arabalarını alırken, J.T. bir yelkenli almıştı. On sekiz yaşına geldiğinde tek başına üç günlük gezilere çıkıyordu. Tek başına dünyayı dolaşmayı bile hayal etmişti. Ama sonra Japonlar Pearl Harbor'ı bombaladı ve savaş başladı.

"Hey!" diye sesleniyordu Bill. "Bu dünyayı henüz terk etme. Bu kadar erzağın yeterli olduğuna emin misin? Bana pek yiyecek gibi görünmedin. Dolly zaten çok zayıf olduğunu söylüyor."

J.T. Bill'in küçük, güzel karısından söz edilince gülümsedi. "Bu kadar yeter," dedi ve tekrar gözlerini kapadı. Şehirli insanlar denize asla uzun bir ziyafet sofrası olarak bakamazlardı. Yanında bir ağ, bir olta ve kancalar, birkaç tencere, küçük bir kutu sebze ve yemek takımı getirmişti. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bir kral gibi yaşamayı planlıyordu. Sessizlik, yalnızlık ve sorumluluk eksikliği düşüncesi sert koltukta kaymasına neden oldu.

Bill güldü, çok sıradan olan yüzü kırıştı. Her kalabalığın arasına karışabildiği için mükemmel bir casus olabilecek bir adamdı. "Tamam, anladım. Ama ben hâlâ senin deli olduğunu düşünüyorum. Her neyse, bu senin hayatın. Komutan gelecek pazartesi dönmeni istiyor. Seni geleceğim. Ve Dolly sana söylememi istedi.

O yanık merhemini kullanacağına yemin et, yarın kendisi uygulamak için burada olacak."

J.T.'nin gözleri dehşet dolu bir ifadeyle açıldığında Bill . "İşte *benim* ada ziyareti anlayışım bu olurdu," dedi Bill. "Bir hamakta uzanırdım ve iki güzel, hayır, üç muhteşem kadın beni mangolarla beslerdi."

"Kadın yok," dedi J.T., mavi gözleri karararak. "Kadın yok, lütfen."

Bill yine güldü. "O küçük DALGA ile olanlar senin hatandı. Evliliğin onun gözlerinde olduğunu herkes görebilirdi. Peki neden onunla evlenmedin? Eyaleti şiddetle tavsiye edebilirim."

J.T., Bill'in evlilikle ilgili yorumlarını görmezden gelerek, "Orası benim adam," dedi.

"Bir adayı diğerinden nasıl ayırt edebiliyorsun anlamıyorum ama bu senin cenazen. Tek iyi yanı, burada o kadar yalnız kalacaksın ki işe döndüğüne sevineceksin."

J.T. bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Huzur, diye düşündü, tek istediği buydu. Rüzgârın sesi ve muşambasına vuran yağmurdan başka hiçbir şey. Ve yemek! Artık donanma yemeği yok, sadece balık, ıstakoz, karides, deniz kabuğu ve-"Motorunu durdur," diye yarı yarıya bağırdı Bill'e. "Sahile vuracaksın."

Bill itaat etti ve motorlu tekneyi dar beyaz kumlu sahile indirdi.

Yanık derinin çekmesini en aza indirmek için sol bacağına sert bir şekilde tutan J.T., bir metre uzunluğundaki vücudunu çözdü ve bottan çıkıp sığ suya adım attı. Ağır lacivert botları kaygan dipte kendini garip hissetti ve aniden Bill'in gitmesini bekleyemedi, böylece sert üniformadan kurtulabilecekti.

"Son şansın," dedi Bill, J.T.'ye ilk sandığı uzatırken. "Hâlâ fikrini değiştirebilirsin. İzinli olsaydım, sarhoş olur ve ayılana kadar öyle kalırdım."

J.T. bembeyaz dişlerini göstererek sırttı ve çenesindeki yarık neredeyse kayboldu. "Teklifin için teşekkürler ve Dolly'ye söyle, yemin

Merhemi kullanıp için geleni yapacağım," dedi ikinci sandığı kıyıya çıkarırken.

"Muhtemelen hâlâ senin için endişeleniyordur ve geri döndüğünde seninle tanışmak için yirmi güzel kızı sıraya dizmiş olacağına şüphe yok."

"O zamana kadar onlar için hazır olurum. Gitsen iyi olur, yağmur yağacak gibi görünüyor." J.T. sesindeki hevesi engelleyemedi.

"Bir ipucu alabilirim, gitmemi istiyorsun. Seni Pazar günü alırım."

"Pazar gecesi," dedi J.T..

"Al! Doğru, Pazar gecesi. Ama Dolly ile yaşamak zorunda değilsin. Senin için beni ölesiye endişelendirecek."

"," dedi J.T. tekneye doğru adım atarak. "Şimdi bana iyi bir teklif yaptın. Ben Dolly ile yaşayacağım, sen de burada kalacaksın."

"Şakacının teki," dedi Bill, gülümsemesi yüzünü terk ederken. Küçük, dolgun karısı hayatının aşkıydı; onun gibi biriyle evlenmiş olmasına her gün hâlâ hayret ediyordu. J.T.'nin arkadaşı olmasına ve hatta onları tanıştırmasına rağmen, J.T.'nin bakışları Bill'in kıskançlığını uyandırıyordu.

J.T. arkadaşının yüz ifadesine güldü. "Hadi, git buradan ve dönüş yolunda kaybolma."

Bill motoru çalıştırdı ve J.T.'nin yardımıyla dar kumsaldan geri çekildi.

J.T. suyun kenarında durdu ve Bill başka bir adayı dönüp gözden kaybolana kadar arkadaşını izledi, sonra J.T. kollarını açtı ve derin bir nefes aldı. Çürüyen deniz maddesinin kokusu, tuzlu hava, arkasındaki mangrov ağaçlarına vuran rüzgâr onu neredeyse evinde hissettiriyordu.

Bir dakika içinde eşyalarının çoğunu toplamış ve sahil boyunca kuzeye doğru ilerliyordu. Yaklaşık bir yıl önce donanma onu Key West'e gemi onarım operasyonlarını denetlemesi için ilk kez gönderdiğinde, bu adayı bir geminin güvertesinden dürbünle görmüştü. O zaman buranın zaman geçirmek isteyeceği bir yer olduğunu anlamıştı.

Geçen yıl boyunca Key West çevresindeki arazi hakkında birkaç kitap okumuş ve düşman bir mangrov adasında kamp yapmanın neleri içerdiğine dair bir fikir edinmişti.

Mangrov adasının iç kısmının geçilmez olduğunu söylemek hafif kalır. Adayı oluşturan ağaçların dalları yere kadar sarkıyor ve odunsu gövdelerden oluşan bir hapishane yaratıyordu.

J.T. gömleğini çıkardı, palasını eline aldı ve otların arasından dar bir yol açmaya başladı. Amacı adanın ortasındaki tatlı su kaynağına ulaşmaktı.

Kesiğe ulaşması dört saatini aldı ve o zamana kadar iç çamaşırlarına kadar indi. Dolly onun çok zayıf olduğunu söylerken haklıydı. Hastanede geçirdiği üç hafta içinde kilo kaybetmişti ve vücudunun sol tarafındaki yanıklar hâlâ pembeydi ve şimdi terden kaşınmaya başlamıştı. Bir an nefes nefese durdu ve etrafına bakındı. Üç tarafı kısa, parlak yapraklı mangrov ağaçlarıyla tamamen çevriliydi ama önünde su kesimi ve küçük bir kara ve deniz döküntüsü alanı vardı. Önünden akan suyun kaynağı ağaçların altında gizliydi. Burada muşamba çadırı, bir kamp ateşi ve birkaç erzakı için yer vardı; ihtiyacı olan tek şey buydu.

Yüzündeki teri sildi ve az önce patikadan geri döndü. Patikanın birçok kıvrımı ve dönüşü vardı ve iki kez, tekrar kesmeye başlamadan önce bir süre dolambaçlı, alçak dalların altında sürünerek geçmesine izin vermişti. Uyku alanına giden yeni yapılmış bir patika istemiyordu. Alman denizaltıları birkaç kez Keys'e gelmişti ve J.T. bir gece boğazında bir süngüyle uyanmak istemiyordu.

Tüm eşyalarını yılan gibi kıvrılan patikadan aşağı sürüklediğinde güneş batmıştı, sonra üzerinde sadece şortu, botları ve belinde bir bıçakla çantasından bir paspas alıp sahile geri döndü. Botlarını çıkardı ve ılık suya girdi.

Memleketi Maine'in soğuk sularını hatırlayarak yüksek sesle "Burayı kesinlikle tavsiye edecek şeyler var," dedi.

Göğsüne kadar suya girdiğinde dalışa geçti ve sudan çıkıntı yapan en yakın enkaz parçasına doğru kolayca yüzdü. Ne yazık ki savaş Key West yakınlarındaki sığ suları terk etmişti.

döküntülerle doluydu. Su karanlıktı ama J.T. daha derindeki gölgeleri görebiliyordu. Paspası bir zamanlar bir geminin parçası olan bir deliğe soktu ve bükte. Paspası çektiğinde, dört ıstakozun antenleri paspasın iplerine dolanmıştı.

Bir ıstakoz kıyıya ulaşmadan kurtuldu ama diğer üçünün pençelerini hızla bağladı ve onları patıkaya geri taşıdı.

Birkaç dakika sonra ateşi yakmış ve bir tencere su kaynatmıştı. Ustaca, pratik bir hareketle, suya atmadan önce her ıstakozun omurgasını deldi. Bu ıstakozlar onun büyüdüğü ıstakozlardan farklıydı, daha küçük ve benekli kabukları vardı ama piştiklerinde aynı şekilde kırmızıya dönüyorlardı.

Bir saat sonra boş deniz kabuklarını suya attı ve iki ağaç arasına gerilmiş hamağına tırmanırken gülümsedi. Hava ılıktı, rüzgâr çok az hareket ediyordu. Su kıyıya vuruyordu ve karnı toktu. Evden ayrıldığından beri ilk kez huzur içindeydi.

Mışıl mışıl uyudu, bir yıldır uyumadığı kadar mışıl mışıl uyudu ve rüyasında kahvaltıda yığınla karides gördü. Haftalardır ilk kez yakıldığı geceyi, etrafının ateşle çevrildiğini rüyasında görmedi.

Güneş doğdu ve J.T. uyumaya devam etti. Aklının bir yerinde, sabahın beşinde burnunun dibine paslanmaz çelik tepsiler sokup "Bu sabah nasılız bakalım?" diye soran kolalı hemşireler olmadığı için seviniyordu. Uykusunda gülümsedi ve açık ateşte kızartılmış sarıkuyruk balığı hayal etti.

Silah geldiğinde, bırakın onları fark etmeyi, duyamayacak kadar derin bir uykudaydı. Güvende olduğunu bilerek uyumuştı ve şimdi bir şekilde silah seslerinin kendisine yönelik olmadığını biliyordu.

Uyandığında bir sarsıntıyla dik oturdu. Bir şeyler yanıltı, bunu biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Hamaktan sıçradı, vücudunun sol tarafındaki acıyı görmezden geldi, botlarını çekti, olabildiğince hızlı bağladı, tüfeğini kaptı ve şortu ve bıçağıyla açıklıktan ayrıldı.

Sahile ulaştığında hâlâ hiçbir şey duymamış ya da görmemişti, ürkek olduğu için kendine gülmeye başladı. "Bu bir r yaydı," diye mırıldandı ve sonra patıkaya doğru geri dönmeye başladı.

Bir adım daha atamadan bir el daha silah sesi duydu.

 melip kumsalın en ucunda durarak sese doğru koşmaya başladı. Onları gördüğünde fazla uzaklaşmamıştı. Bir motorlu teknede iki adam vardı; biri motorun yanında oturuyor, diğeri ayakta durmuş, elindeki tüfekle sudaki bir şeye nişan alıyordu.

J.T. birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra suyun içindeki karanlık, yuvarlak şekli gördü. Bu bir insan kafasıydı.

J.T. ne yaptığını hiç düşünmedi. Ne de olsa savaş zamanıydı ve belki de sudaki kafa ölmeyi hak eden bir Alman casusuydu. Tek düşündüğü ikiye karşı birin adil olmadığıydı. Tüfeğini bir ağacın arkasına koydu, botlarını çıkardı ve suya girdi.

J.T. olabildiğince sessiz yüzerek adamları ve kafayı izlemeye çalıştı. Baş aşağı indiğinde ve yüzeye çıkmadığında, dalarak teknenin ucunun altından yüzdü ve aşağıya doğru yöneldi.

"Orada!" diye duydu tam daldığı sırada. Birkaç dakika sonra kurşunlar suyun içinden vızıldayarak geldi, bir tanesi omzunu kesti.

Aşağıya, aşağıya dalmaya devam etti, ararken gözleri kocaman açılmıştı.

Tam hava almak için yüzeye çıkmak zorunda kalacağını anladığında, gevşemiş, eğilmiş ve aşağıya doğru s z len cesedi gördü. Daha derine dalarken daha sert tekmeledi.

Cesedi belinden yakaladı ve yukarı doğru tırmanmaya başladı. Sağında mangrov köklerini görebiliyordu ve onlara ulaşmaya çalıştı. Ciğerleri yanıyor, kalbi kulaklarında çarpıyordu.

Kafası su yüzeyine çıktığında tek endişesi hava idi, adamlar değilEl yordamıyla tuttuğu kişinin saçlarını yakaladı ve başını sudan çıkardı. Pozisyonunu belirlemeye çalışırken, tuttuğu cesetten hiç nefes sesi gelmediğini biliyordu. Adamlar

Motorlarını kapattılar ve şimdi J.T.'den sadece birkaç metre uzaktaydılar ama sırtları ona dönüktü.

J.T. sessizce ağaç köklerine doğru yüzdü. Köklere tutunan bir jilet istiridyesi yanmış yanını keserken istemeden de olsa nefesini tuttu. Ama köklerin içine doğru geri çekilirken daha fazla ses çıkarmadı, istiridyeler derisini kesiyordu. Adamlar tekneye manevra yaptırmak için kürekleri kullandılar.

"Onu yakaladınız," dedi bir adam. "Hadi gidelim buradan."

"Sadece emin olmak istiyorum," dedi tüfekli adam.

O mu? J.T. düşündü, sonra dönüp omzunda sallanan başın yüzüne baktı. Narin yapılı genç bir kadındı, aslında oldukça güzeldi ve yaşıyor gibi görünmüyordu.

J.T. ilk kez öfke hissetti. Teknede bir kadına ateş eden iki adama saldırmak istiyordu ama küçük bir bıçak dışında silahı yoktu, vücudu yarı iyileşmiş yanıklarla kaplıydı ve omzundaki kurşun yarasının ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dürtüsel olarak kadını kendine doğru çekti, ince bedenini jiletten korudu ve bir kadın göğsünün kıvrımıyla karşılaştı. Birden ona karşı daha da korumacı hissetti, onu sevgi dolu bir şekilde kendine çekti.

Suyu arayan adamların arkasından ters ters baktı.

"Bir şey duyuyorum. Motor sesine benziyor," dedi oturan kişi. "Kadın ölmüş. Hadi gidelim buradan."

Diğeri tüfeğini omuzladı, oturdu ve ilk adam motoru çalıştırıp hızla uzaklaşırken başıyla onayladı.

J.T. tekne gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra köklerden oluşan ormandan çıkıp açık suya doğru ilerlerken kadının bedenini elinden geldiğince kendi bedeniyle korudu. Sahile ulaşana kadar diğer koluyla yüzerken yaralı koluyla kadını tuttu.

"Ölme tatlım," diyordu onu kıyıya taşıırken. "Sakın ölme."

Elinden geldiğince nazik bir şekilde onu kumsala yüzüstü yatırdı ve ciğerlerindeki suyu pompalamaya başladı. Kızın üzerinde bir

uzun kollu, yüksek yakalı, tam etekli bir elbise giymiş, siyah saçlarını başına dolamıştı. Elbise ona öyle bir yapışmıştı ki, adamın onun güzel bir vücuda sahip olduğunu görmesini sağlamıştı: uzun boylu, ince kalçalı, elleriyle kavrayabileceği bir bel ve kumaşın üzerinde kabaran iri göğüsler. Yüzü bir tarafa dönüktü, gözleri kapalıydı, kalın, koyu kirpikleri porselen kadar saf ve solgun bir yanağa uzanıyordu. Hiç güneş ışığına maruz kalmamış nadir, değerli bir çiçeğe benziyordu. Bu narin güzelliği nasıl öldürmeye çalışmış olabilirler, diye düşündü öfkeyle. İçindeki tüm koruyucu içgüdüler ayağa kalktı.

"Tatlı bayan," dedi, yarı okşar gibi kaburgalarını sıktı ve sonra kollarını kaldırdı. "Nefes al bebeğim, Montgomery Baba için nefes al. Haydi, tatlım."

Omzundaki kurşun yarısından kan akıyordu ve ustura istiridyelerinin açtığı yarım düzine kesikten daha fazla kan akıyordu ama fark etmedi. Tek endişesi bu güzel genç kadının hayatıydı.

Tanrı'dan onu bağışlamasını dileyerek dua etti.

"Hadi tatlım, lütfen dene," diye yalvardı. "Şimdi pes edemezsin. Artık güvendesin. Seni koruyacağım. Lütfen bebeğim. Benim için."

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, kadının vücudunda bir ürperti hissetti. Kız yaşıyordu!

Onun kırılğan görünen yanağını öptü, soğuk tenini hissetti, sonra artan bir güçle pompalamaya devam etti. "İşte böyle tatlım, biraz daha. Baban için derin bir nefes al. Nefes al, lanet olası!"

Vücudundan bir ürperti daha geçti ve büyük bir öğürme sesi çıkardı. J.T. onunla o kadar çok empati kurdu ki kendi yanları da sıkıştı. Ağzından büyük miktarda su geldi ve kendini dik tutmaya çabalarken öksürmeye başladı.

J.T. damarlarından büyük bir sevinç aktığını hissederek gülümsedi ve onu kucağına çekerken Tanrı'ya şükretti. "İşte böyle bebeğim, hepsini çıkar." Onun nemli saçlarını okşadı, küçük, zayıf sırtını okşadı ve Tanrı'nın insanı yaratırken hissetmiş olması gerektiği gibi hissetti. J.T. ne zaman kendisini bu kızı kurtarmak kadar iyi hissettiren bir şey olduğunu bilmiyordu. Okşadı

Parmaklarının tersiyle onun güzel yanağını okşadı, onu bir çocuk gibi kucakladı ve daha da sakinleştirdi. "Artık güvendesin, tatlım. Tamamen güvendesin." Kızın yüzünü boynuna yasladı.

"Sen-" Öksürdü.

"Konuşma tatlım, sadece dinlen. Bütün suyu çıkar ve seni eve götürüyüm." Onu sallamaya başladı.

"Sen"-öksür, öksür-"olabilir"-öksür, öksür.

"Evet, aşkım? Bana sonra teşekkür edersin. Şimdilik sana kuru giysiler giydirelim. Biraz sıcak balık çorbasına ne dersin?" Sesi derin ve sevgi doluydu.

Kız çaresizce bir şeyler söylemek istiyor gibiydi, bu yüzden J.T. ona bakabilmesi için birkaç santim geri çekilmesine izin verdi.

Onu tekrar kollarının arasına aldı ve sanki dünyadaki en değerli nesneymiş gibi kucakladı. "Her şey yolunda bebeğim. Bir daha kimse seni incitmeye çalışmayacak."

Kız ona karşı mücadele etti ve ona hoşgörüyle gülümserken kızın tekrar çekilmesine izin verdi.

Bir kez daha kadının güzelliğine vuruldu. Modern anlamda değil, eski moda bir şekilde güzeldi. Küçük yüz hatları ve mükemmel biçimli kafası onu eski bir fotoğraftan fırlamış gibi gösteriyordu. Annesinin çocukken ona okuduğu masal kitaplarındaki kadınları hatırlatıyordu. Başlı dertte bir genç kızdı ve o da onun kurtarıcısıydı. İçini bir sıcaklık kapladı. 's.

Ellerini koruyucu bir tavırla hafifçe sırtında tuttu. "Pekâlâ tatlım, ne söylemek istiyorsun?" dedi okşarcasına.

Konuşmaya çalışması tekrar öksürmesine neden oldu ama adam sabırla bekledi, kadın kontrolünü sağlamak için çaba sarf ederken gözleri şefkatle doluydu.

"Bana dokunamazsın"-öksür, öksür-"bana dokunamazsın"-öksür, öksür-"ben"-öksür, öksür-"kraliyet ailesindenim."

Bitirdiğinde sırtı kaskatı kesilmişti.

J.T.'nin onun ne dediğini anlaması bir anını aldı. Aptalca ona baktı.

"Ben bir kraliyet prensesiyim ve sen" - burnunun ucuyla adamın çıplak göğsüne baktı - "bana dokunamazsın."

"Lanetleneyeğim," diye nefes aldı J.T. ve ellerini onun sırtından indirdi. Hayatında hiç böyle bir ihanet hissetmemişti. Saniyeler içinde ayağa kalktı ve onu oturur vaziyette bıraktı. "Seni nankör küçük-" diye başladı, sonra durdu. Çenesi sertleşti ve gözleri mavi bir ateş gibi parlayarak ona baktı, sonra arkasını dönüp onu olduğu yerde bıraktı. "Kendi kahvaltını kendin bul, Prenses," diye mırıldandı ve ondan uzaklaştı.

İkinci Bölüm

Aria sahilde olduğu yerde oturuyordu. Baş ağrıyor, ciğerleri acıyor, bacakları ağrıyor ve en çok yapmak istediği şey kumsala uzanıp ağlamaktı. Ama bir kraliyet prensesi asla ağlamamalıydı. Bir prenses ne hissettiğini asla kimseye göstermemeliydi. Dış dünyaya karşı, acı içinde olsa bile her zaman gülümsemeliydi. Bunlar ona ikinci doğası haline gelene kadar öğretilmişti.

Bir keresinde küçük bir kızken midillisinden düşmüş ve kolunu kırmıştı. Sadece sekiz yaşında olmasına rağmen ağlamamış, kolunu vücuduna yakın tutarak ayağa kalkmış ve içeri, annesinin yanına gitmişti. Ne seyisi ne de mürebbiyesi onun acı çektiğini bilmiyordu. Daha sonra, kolu yerine oturtulduktan sonra -ki Aria bu çileli ameliyat boyunca tek bir damla gözyaşı dökmemişti- annesi onu tebrik etti.

Bütün gece hayatı için savaşmak zorunda kaldıktan sonra şimdi burada, yabancı bir ÷lkede oturuyordu ve onu kurtaran adam çok tuhaf davranıyordu. Ağağların arasına doğru baktı ve adamın söz verdiği balık yahnisiyle ne zaman döneceğini merak etti. Elbette onun giyinmesi için ısrar etmesi gerekecekti. Annesi ona, ister hizmetçi, ister koca, ister yabancı bir adanın yerlisi olsun, hiçbir erkeğin karşısına çıplak çıkmasına asla izin vermemesini söylemişti.

Sahilin birkaç metre aşağısında tek bir palmiye ağacı vardı ve yavaşça ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladı. Efor sarf etmekten başı dönüyor, bacakları güçsüz düşüyordu ama kendini olabildiğince dik tuttu ve yürümeye başladı; kraliyet soyundan gelen biri için kambur durmak ya da sendelemek yoktu. Bir prenses her zaman prenestir, demişti annem, nerede olursa olsun ya da etrafındaki insanlar nasıl davranırsa davransın. Prensес olarak kalmalı ve diğerlerinin statülerini bilmelerine izin vermeli, aksi takdirde bundan faydalanırlar.

Aria, o adamın bu sabah yaptığı gibi, avantaj elde etmek, diye düşündü. Ona ne isimler takmıştı! Hatırladıkça yanaklarının kızarmamasını diledi. Ve ona dokunma şekli! Hayatı boyunca hiç kimse ona böyle dokunmamıştı. Bir kraliyet prensesine dokunmaması gerektiğini anlamıyor muydu?

Gölgedeki ağacın altına oturdu. Ağacın gövdesine yaslanıp dinlenmek istedi ama buna cesaret edemedi. Muhtemelen uyuyakalacaktı ve o adamın yemekle döndüğünde onu uyurken görmesi hiç hoş olmazdı.

Bunun yerine, dik oturup okyanusa baktı ve istemeden de olsa son yirmi dört saatin olayları aklına geldi.

Geçtiğimiz gece hayatının en kötü gecesiydi, belki de herhangi birinin hayatının en kötü gecesiydi. Üç gün önce hayatında ilk kez ÷lkesi Lanconia'dan ayrılmıştı. Amerikan hükümetinin konuğu olacaktı ve yetkililer bakanlarıyla konuşurken, Amerikalılar da Aria'yı resmi temaslarda bulunmaya götürmeyi planlıyorlardı. Kral olan büyükbabası, onların

Misafirperverlik sadece Lanconia'nın vanadyumunu satması için onu ikna etme çabasıydı ama Aria'nın bu deneyimden faydalanabileceğini düşünüyordu.

Trenlerle uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra, antika sandalyeler ve duvarlara bantlanmış brokarlarla alelacele donatılmış bir askeri uçağa binmişlerdi. Bantlardan bazıları çözülmüştü ama Aria Amerikalıların gördüğünü bilmesine izin vermedi. Daha sonra kız kardeşiyle birlikte buna gülmeyi planlıyordu.

Amerikalılar ona biraz garip de olsa iyi davranmışlardı. Bir an biri ona selam veriyor, bir an sonra da bir adam dirseğinden tutup "Adımına dikkat et tatlım" diyordu.

Miami adında bir yere indiler ve Aria hemen onları Amerika'nın en güney ucu olan Key West'e götürecek küçük bir uçağa bindirildi. Burada Aria'ya büyük deniz üssü gezdirilecek ve savaşta yaralanan gemilerin nerede onarıldığını görecekti. Ne yazık ki, iki haftalık gezi programı deniz üsleri ve ordu hastanelerine ziyaretler ve dul sosyetelerle öğle yemekleriyle doluydu. Bir öğleden sonra iyi bir at üzerinde dörtnala gitmeyi diledi ama hiç zamanı yok gibiydi. Büyükbaba, Amerikalıların ülkelerinin vanadyuma olan ihtiyacını ona anlatmak istediklerini söylemişti ve yakışıklı genç erkeklerle yapılan partilerin bunu sağlayacağını düşünmüyorlardı.

Uçaktan iner inmez Aria'yı kırmızı bir halı ve pastel şifon elbiseler giymiş -elbiseleri uygunsuz derecede kısaydı- ve ağır çiçek demetleri taşıyan birkaç kilolu kadın karşıladı. Aria, ayakları onu öldürse ve Key West'in sıcak başının dönmesine neden olsa da gülümseyerek çiçekleri kabul etti. Çiçekleri, onları uzun siyah bir limuzinin bagajına koyan şoföre teslim eden Amerikalı bir subaya teslim eden bekleyen hanımına uzatırken üç kez esnemesini bastırmak zorunda kaldı.

Aria'ya deniz üssündeki bir binada soluğunu kesen bir odaya kadar eşlik edildi. Sanki Amerikalılar adada bulabildikleri her yaldızlı mobilyayı arayıp bulmuşlar ve hepsini odaya yerleştirmişler gibi görünüyordu. Aceleyle inşa edilmiş, sade ve tamamen işlevsel bir bina.

Odalar karnavalesk oymalı, yaldızlı mobilyalarla uyumsuz görünüyordu.

Aria, kadının Amerikalıları gücendirmemesi için nedimesine sakinleştirici bir bakış attı ama odanın ona kâbuslar gördürmesinden korkuyordu. İki giydiricisinin onu ziyafete hazırlaması için saat vardı.

Ziyafette, naftalin kokan takım elbiseler giyen generaller ve kasaba yetkilileriyle çevrili bir kürsünün üzerine kurulmuş uzun bir masaya oturdu. Her biri bir konuşma yapmak zorundaydı ve Aria uykulu olduğunu belli etmemeye çalıştı. Karnı da acıkmıştı ama yemek yiyemiyordu çünkü Amerikalılar yemek boyunca fotoğrafçıların odaya girmesine izin vermişlerdi. Kraliyet ailesinin yemek yerken fotoğrafı çekilemezdi. Bu yüzden oturdu, tabağına dokunulmadan götürüldü.

Odasına döndüğünde uzun, siyah, ağır elbisesi ona ağırlık ve gece yarısı olmasına rağmen ^{sabah} altıda kalkıp bir politikacıyla kahvaltı etmesi gerektiğini, ardından saat yedide cayro pusula laboratuvarı denen bir şeyi görmesi gerektiğini biliyordu.

Odanın ortasında durmuş, şifonyerinin gelip elbisesini çıkarmasını, hizmetçisinin banyosunu hazırlamasını beklerken, yalnız kaldığı o birkaç dakika içinde, biri başından aşağı ağır bir şey atmış ve onu odadan ve anlayabildiği kadarıyla binadan dışarı taşımıştı.

İki adam örtüyü kaldırmadan önce neredeyse boğuluyordu.

"Zarar görmeden geri dönersem paranı alacaksın," diye başlamıştı ama ağzı tıkanı, ardından elleri ve ayak bilekleri bağlandı. Bir arabanın arka koltuğuna itildi ve .

Annesi ve büyükbabası ona sık sık kraliyet mensubu olmanın tehlikeleri hakkında öğütler vermişlerdi ve daha önce bir kez, on iki yaşındayken, hayatına kastedilmişti. Aria arabanın arkasında sessizce yatıyordu ama aklını hiç kaybetmemişti. Bileklerindeki kordonları gevşetip gevşetip oynatmaya başladı.

Ön koltuktaki adamlar konuşmadılar, sadece sürdüler. Durdular, arabadan indiler ve Aria okyanusun kokusunu alabildi. Ellerini serbest bırakmış, sonra da ayaklarını çözmüştü ama kordonları hafifçe geri sarmıştı. Şimdiye kadar alarmin verilmiş ve insanların onu arıyor olacağını düşünüyordu, ama kaçmak için iyi bir fırsat çıkana kadar beklemek zorundaydı.

Adamlar geri döndü, ama o nerede olduğunu göremeden, üzerini yine bir bezle örttüler. Bu sefer bir tekneye benzeyen bir şeye bindirildi.

Adamlardan biri motoru çalıştırırken "Bırakın nefes alsın," dedi ve kadının yüzündeki bez kaldırıldı.

Aria adamlara iyice baktı. Bir sarsıntıyla fark etti ki, eğer onları görmesine izin veriyorlarsa, yaşamasını istemiyorlardı. Okyanusun kokusunu alabiliyor ve gökyüzünü görebiliyordu ama başka hiçbir şey göremiyordu.

Bir saat ya da daha uzun bir süre sonra adamlardan biri, "Yeterince uzaklaştık. Bitirelim şu işi." Adam motoru yavaşlattı ve Aria ayaklarının üzerinde ağaç yaprakları görebildiğini düşündü.

Diğer adamın bir tüfeği kaldırdığını ve dolu olup olmadığını kontrol ettiğini gördü.

Aria olabildiğince çabuk hareket etti. Örtünün altında gevşek bağları çözmüştü ve şimdi küçük motorlu teknenin kenarından yukarı . Bu hareket tekneyi salladı ve iki adamı korkutarak ona birkaç değerli saniye kazandırdı. Dalışa geçti ama havalandığında adam ona ateş ediyordu. Tekrar daldı. Dördüncü kez daldıktan sonra, o adam onu tutup ona çirkin şeyler söyleyene kadar hiçbir şey hatırlamıyordu.

İşte şimdi buradaydı, tamamen sıcak bir ülkede bir palmye ağacının altında oturuyordu, hiç uyumamış ve yemek yememişti ve bu adada görünen diğer tek kişi yarı çıplak bir halktan biriydi.

Ayağa kalktı, elbisesini düzeltmeye çalıştı, saçlarını düzeltti ve onu aramaya karar verdi. Amerikalılar kesinlikle nasıl davranacaklarını bilmiyor gibiydiler. Ona dokunduğu için neden özür dilememişti? Ve neden ona yemek getirmiyordu? O zaman onu bulmak zorundaydı.

onu Amerikan hükümetine iade etmesine izin verir. Şimdiye kadar çılgına dönmüşlerdir.

Onu bulmak kolay olmadı. Dar, pis kokulu küçük sahilde dolaşması bir saatini aldı ama ondan hiçbir iz yoktu. Kraliyet ailesine davranmak için ne garip bir yol. Elbette Amerika'nın hiçbir zaman bir kralı olmadığını okumuştı ama bu bile bu adamın davranışını mazur gösteremezdi. Kendi ülkesinde halk onu memnun etmek için can atıyordu. Saraydan her çıkışında ona el sallamak ve hediyeler sunmak için sokaklarda sıraya girerlerdi. Belki de bu adam bir prensti ve bu yüzden yakınlık hakkı varmış gibi davranıyordu. Bu fikri reddetti. O bir Amerikalıydı ve tüm Amerikalılar eşitti - hepsi halktan insanlardı - ne kraliyet ailesi, ne aristokratlar, sadece halktan insanlarla dolu bir ulus.

Sahile oturdu. Peki neden ona yemek getirmiyordu?
Bir Amerikalı bile prensese *yemek* getirmeyi bilmeli.

Öğle vakti palmiye ağacına geri döndü. Sıcak, açlık ve uykusuzluk ona fazla gelmişti. Kumların üzerine uzandı ve uyumaya gitti.

Uyandığında hava karanlıktı. Garip kuş sesleri geliyordu ve arkasındaki çalılıklarda hareket olduğunu duyabiliyordu. Palmiye ağacına yaklaştı ve dizlerini yukarı çekerek kollarını palmiye ağacına doladı. Biraz uyukladı ama çoğunlukla uyanık kaldı ve deniz üssünde neler olduğunu merak etti. Kral büyükbabasına kaybolduğunu söylerlerse çok endişelenirdi. Bir an önce geri dönmeli ve tüm dünyaya güvende olduğunu bildirmeliydi.

Güneş doğdu ve o dik oturdu. Belki de çıplak adam adayı terk etmişti ve o burada yalnızdı. Belki de her şeye rağmen ölecekti.

Bir gölge güneşi engelledi ve kaldırıp karşısında duran adamı gördü. Adamın üzerinde, koyu renk saçlarla kaplı göğsünün büyük bir kısmını açıkta bırakan düğmesiz bir gömlek vardı. Doğrudan ona bakması mümkün değildi.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi.

Adam kızın önünde bir dizi balık tuttu ama kız başka tarafa baktı. Balıkları bir ot yığınının üzerine attı, sonra da odun toplamaya başladı.

"Bakın, sanırım kötü bir başlangıç yaptık," dedi. "Belki biraz fazla arkadaş canlısıydım ve belki de kahvaltıdan önce vurulmak beni pek iyi bir ruh haline sokmadı, o yüzden yeniden başlamaya ne dersiniz? Benim adım J.T. Montgomery."

Dönüp ateşin üzerine çömelmiş, balıkları çubukların üzerinde çeviren adama baktı. Gömleği açık, göğsündeki kıllar ve yüzündeki siyah bıyıklarla çok ilkel görünüyordu, düzgün bir erkeğin nasıl görünmesi gerektiğinden çok Hun Attila'sıyla ilgili bir tarih kitabından çıkmış gibiydi. Annesi onu onun gibi erkekler hakkında uyarmıştı, ya da en azından annesi onu uygunsuz giyimli erkekler hakkında uyarmıştı. Annesinin bunun gibi erkeklerin var olduğunu hayal ettiğinden bile şüpheliydi. Böyle erkeklerin rahat davranmasına asla izin verilmemeliydi.

"Adın ne?" diye sordu ona gülümseyerek.

Bu aşırı tanıdık gülümsemeden hoşlanmamıştı. Bunu bir an durdurmak zorundaydı. "Ekselansları yeterli olacaktır," diye cevap verdi, çenesi gerilmişti.

Adam gözlerini kaçırdı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Tamam Prenses, istediğin gibi olsun. Buyurun." Bir sopanın ucundaki balığı ona doğru itti.

Şaşkınlıkla ona baktı. Bir prenses kendisine sunulan her şeyi yemeliydi, ama bunu tam olarak *nasıl* yedi?

"İşte," dedi J.T. ve balığı palmye ağacının bir yaprağının üzerine bıraktı. "Al bakalım."

Aria balığa dehşetle baktı, sonra dehşetini daha arttırmak için adamın ateşin diğer tarafına balığını yemek üzere olduğunu gördü.

"Yapamazsın," diye nefes nefese kaldı.

"Neyi yapamazsın?" diye sordu, gözlerini kısarak ona bakıyordu, bir parça balık ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Benimle oturamazsın. Sen halktan birisin ve ben-"

"Buraya kadar!" diye bağırdı, ayağa kalktı ve onun üzerinde yükseldi. "Senden bıktım artık. Önce sizi kurtarmak için hayatımı tehlikeye atıyorum ve aldığım tek teşekkür 'bana dokunamazsın, ben kraliyet ailesindenim' oluyor!" diye alay etti. "Sonra sana yemeyeceğin yemekler getirdim ve sana Yüce Ekselansları diye hitap etmem söylendi ve şimdi-"

"Royal," dedi. "Ne?"

diye kekeleydi.

"Ben bir Kraliyet Ekselansıyım, Serene değil. Ben bir taç prensesiyim. Bir gün kraliçe olacağım. Bana Majesteleri diye hitap etmelisiniz ve beni derhal deniz üssüne götürmelisiniz. Ayrıca, bir bıçak ve çatala ihtiyacım var."

Adam, öğretmeninin ona öğretmediği birkaç İngilizce kelime söyledi.

Aria, adamın kızgın olması mümkün mü, diye düşündü. Nedenini hayal bile edemiyordu. Ona üsse kadar eşlik etme şerefine nail olacaktı; torunlarına anlatabileceği bir şey olacaktı bu.

Halktan insanların patlamalarını görmezden gelmek daha iyiydi. Onları bu kadar duygusal yapan şey terbiye ve eğitim eksiklikleriydi. "Yemeğimi yer yemez gitmek istiyorum. Taşdığınız bıçağı yıkarsanız, onunla yerim."

Adam kemerinden bıçağını çıkardı, açtı ve kadının elinden bir santim ötede yere saplanacak şekilde aşağı fırlattı. Kadın irkilmedi. Halkın ne yapacağı belli olmazdı ve öfkeleri onları tehlikeli kılardı. Biri üstünlüğü ele geçirmeliydi.

Bıçağı yerden aldı ve onu başından savmak salladı. "Şimdi gidebilir ve tekneyi hazırlayabilirsin. Ben hazır olacağım."

Yukarıda, adamın küçük bir kahkaha attığını duydu. İyi, diye düşündü, en azından adamın keyfi yerindeydi. O bile öfkесinin ne kadar çocukça olduğunu görmek zorundaydı.

"Evet, Prenses, sen sadece orada otur ve bekle." Bununla birlikte arkasını döndü.

Aria balığa önce onun gözden kaybolmasını bekledi. "Prenses," diye mırıldandı, "sesimi bir kömür köpeğı gibi çıkarıyor."

Balığı nasıl yiyeceğini bulması biraz zaman aldı. Yemek elle dokunulacak bir şey değildi. Bir sopa buldu, onu sönmekte olan ateşte temizledi ve sonunda sopa ve bıçakla soğuk balığın üstesinden geldi. Şaşkınlık içinde, adamın geride bıraktığı üç balığı da yedi.

Öğle oldu ve adam tekneyle birlikte bir daha ortaya çıkmadı. Bir şeyleri yapması kesinlikle yeterince uzun sürdü, diye düşündü. Üç balık yakalaması bütün bir gününü almıştı, o halde kayığı getirmesi de herhalde iki gün sürerdi. Gün ilerledi ve adam hâlâ dönmedi. Bütün Amerikalılar böyle miydi? Büyükbabası bir saray hizmetkârının böyle davranmasına müsamaha göstermezdi. Amerika, Lanconia'ya kıyasla çok gençti ve eğer tüm Amerikalılar bunun gibi yavaş ve eğitimsizse ülkenin hayatta kalmasını merak ediyordu. Bu kadar disiplinsiz adamlarla savaşlarını nasıl kazanabilirlerdi ki? Amerikalıların vanadyumdan daha fazlasına, yeni bir nüfusa ihtiyacı vardı.

Öğleden sonra yağmur yağmaya başladı. Başta hafif, ılık bir çiselemeydi ama rüzgâr yükseldi ve hava soğudu. Aria ağacın altına sokuldu ve eteğini bacaklarına sardı.

"Onu madalya için tavsiye etmeyeceğim," dedi, yüzünden yağmur yağıyordu, dişleri takırdamaya başlamıştı. "Bana karşı görevlerinde başarısız oluyor."

Şimşekler çaktı ve yağmur çarşafı halinde yağmaya başladı.

"Yağmurdan kaçacak kadar bilgin yok mu?"

Başını kaldırıp tepesinde dikilen adamı gördü. Üzerinde hâlâ çok az giysi vardı ve yanaklarında daha da fazla siyah bıyık vardı. "Tekne nerede?" diye seslendi adama, yağmurun üzerinden.

"Tekne yok. Üç gün daha burada mahsur kalacağız." "Ama ben burada kalamam. İnsanlar beni arıyor olacak."

"Bunu başka bir zaman tartışabilir miyiz? Her ne kadar bu fikirden hoşlanmasam da kampıma geri dönmek zorundasın. Kalk ve beni takip et."

Destek için ağacı kullanarak ayağa kalktı. "yürümelisin."
"Hanımefendi, yanınızda biri olmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadınız bilmiyorum.
seni öldürmek. Devam et o zaman, önden git."

Hemen, hangi yöne gideceği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Önce sen gidebilirsin," dedi kibarca.

"Ne kadar nazıksınız," diye cevap verdi, ona söylediği ilk düzgün şeydi bu.

Adam arkasını döndü ve o da birkaç adım ilerleyene kadar bekledikten sonra onu takip etti. Ona çok yaklaşmak iyi olmazdı. Güvenilir bir adama benzemiyordu. Onu birkaç metre geriden takip etti, sonra yağmur onu gizledi ve görüş alanını kaybetti. Hiç kıpırdamadan durdu ve gözlerini bile yağan yağmura karşı kırıştırmamaya çalışarak bekledi.

Birkaç uzun dakika sonra geri döndü. "Bana yakın dur," diye bağırdı yağmurun içinden. Gereksiz yere yüksek sesle bağırdığını düşündü. Adam arkasını döndü, sonra tekrar baktı ve onun elini tuttu.

Aria dehşete düşmüştü. Ona dokunamayacağını söylediği halde ona *dokunmuştu*. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam kendini tuttu.

"*Senin* aklın olmayabilir ama benim var," diye bağırdı ve kızın kolunu çekip sürüklemeye başladı.

Gerçekten, diye düşündü, adam kelimelerle ifade edilemeyecek kadar küstahtı. Bir köpeğin kemiğe tutunması gibi Aria'nın eline tutunarak ilerledi. Arada bir ona bağırarak eğilmesini söylüyor, bir keresinde de omuzlarından tutup yere itiyordu. Ondaki çalılar arasında *sürünmesini* bekliyordu! Kadın ona büyümeyi kesmesi gerektiğini söylemeye çalıştı ama adam onu dinlemedi. Ya bataklık arazide yüzüstü sürüklenecek ya da sürünecekti. İğrenç bir seçimsizlik.

Sonunda açıklığa ulaştıklarında, yönünü biraz zaman aldı. Bu adam tarafından görüldüğü muameleden sonra kafası tamamen karışmıştı. Yağmurun altında durdu ve adamın onu tuttuğu bileğini ovuşturdu. Bu adamın *yaşadığı yer* burası mıydı? Ev yoktu, birkaç sandık ve küçük bir çadır oluşturan siyah bir kumaş parçasından başka bir şey yoktu. Lanconia'da hiç kimse bu kadar fakir yaşamıyordu.

"Şurada," diye bağırarak ağaç dallarının üzerine örtülmüş kumaş parçasını işaret etti.

En mütevazı barınak türüydü ama kuruydu. Diz çöktü ve sürünerek içeri girdi. Yüzündeki suyu silerken, tamamen inanmadığı bir şekilde, adam yanına sürünerek girdi. Bu bir Amerikalı için bile çok saçmaydı.

"Dışarı," dedi ve sesinde keskin bir ton vardı. "Size izin verilmeyecek-"

Yüzünü onunkiyle burun buruna getirdi. "Beni dinleyin hanımefendi," dedi yağmurun altında olabildiğince sessiz bir şekilde. "Senden yeterince çektim. Üşüyorum, ıslağım, açım, kolumda bir kurşun yarası var, yanıkların üstünde kesikler var ve sen bu savaşta yaptığım ilk tatili mahvettin. Bir seçeneğin var: Ya burada *benimle* kalırsın ya da dışarıda yağmurun altında asil kışının üstünde oturursun. Bu kadar. Ve bana yardım et, eğer yapmama izin verilen ya da verilmeyen şeyler hakkında bir kelime daha edersen, seni dışarı atmaktan büyük zevk duyacağım."

Aria ona gözlerini kırptırdı. Şimdiye kadar Amerika hayal ettiği gibi değildi. Belki de farklı bir yol denemeliydi çünkü bu adam olağanüstü vahşi bir yapıya sahip görünüyordu. Belki de diğer adamların yaptığı gibi ona ateş etmeye başlayacaktı. "Kuru giysiler alabilir miyim?" diye sordu ve az önce kendisini memnun eden tebaasından birine verdiği gülümsemeyi ona da verdi.

Adam inledi, muşambanın bir köşesine doğru döndü ve metal bir sandığı açtı. "Lacivert beyazlarım var, hepsi bu." Onları kadının kucağına attı, sonra arkasını döndü, kauçuk zemine uzandı, gerindi, üzerine bir battaniye çekti ve gözlerini kapattı.

Aria şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekiyordu. Bütün Amerika mıydı? Birini kaçıran, sonra ateş eden adamlarla, birine bal diyen ve eline bıçak fırlatan diğer adamlarla mı doluydu? Ağlamayacaktı, hiçbir koşulda ağlamayacaktı.

Elbisesinin düğmelerini açmaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Daha önce hiç soyunmamıştı ve bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kuru giysileri kendine doğru çekti ve adamdan olabildiğince uzağa uzandı ama titremesini kontrol edemiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı ve doğrulup oturdu. "Sana saldıracağımdan korkuyorsan, korkma. Senden daha az ilgi çekici bir kadın bulmadım."

Aria titremeye devam etti.

"Yağmurda dışarı çıkarsam, giydiğin o yelken parçasını çıkarıp kuru giysiler giyer misin?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Neyi nasıl yapacağımı bilmiyorum?"

"Bana bağırmasan olur mu?" dedi, doğrulup. "Daha önce hiç soyunmadım. Düğmeler... Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Adamın ağzı açık kaldı. Gerçekten, ne bekliyordu ki? Kraliyet prenseslerinin ne yaptığını sanıyordu ki? Gümüş parlattıklarını ve çorap diktiklerini mi sanıyordu? Kadın doğruldu: "Kendi başıma giyinmeye hiç ihtiyacım olmadı. Öğrenebileceğime eminim. Belki bana temel bilgileri anlattırsan-"

"Arkanı dön," dedi ve sırtı kendisine dönük olana kadar omzunu itti. Elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

"Bana dokunmanızın izin verebileceğimden daha fazla olduğunu düşünüyorum - adınız neydi?"

"J.T. Montgomery."

"Evet, Montgomery, sanırım-"

Yüzünü ona çevirdi. "Birleşik Devletler Donanması'ndan *Teğmen* Montgomery, lanet uşağınız gibi sadece Montgomery değil, teğmen. Anladınız mı, Prenses?"

Bu adam konuştuğu her kelimeyi bağırarak mı söylüyordu? "Evet, tabii ki. Anladığım kadarıyla unvanınızı kullanmak istiyorsunuz. Kalıtsal mı?"

"Bundan daha iyisi, *hak ettim*. Kendi gömleğimi iliklediğim için aldım. Şimdi o elbiseyi çıkar yoksa seni soymamı mı istiyorsun?"

"İdare edebilirim."

"Güzel." Bununla birlikte, ondan uzaklaştı ve tekrar .

Aria elbisesini çıkarırken onu izlemeye devam etti. Birkaç kat ıslak iç çamaşırını çıkarmaya cesaret edemedi, bu yüzden o hala idi

Beyaz üniformasını başının üzerine çekerken rahatsızdı ve bunu için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekti. Sonuçta, uzanabilmesi için epey bir zaman geçmesi gerekti.

Kauçuk zemin örtüsü nemliydi, iç çamaşırı tenine yapışmıştı ve saçları ıslaktı. Birkaç dakika içinde tekrar titremeye başladı.

"Kahretsin," dedi Teğmen Montgomery, sonra yuvarlandı, battaniyeyi üzerine attı ve onu kendine doğru çekti, sırtı önüne yaslandı.

"Mümkün değil-" diye başladı.

"Kapa çenenin," dedi. "Kapa çenenin ve uyu."

Adamın iri vücudu o kadar sıcak geldi ki daha fazla itiraz etmedi. Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, cennetteki annesinin onu bu halde görmemesi için dua etmek oldu.

Üçüncü Bölüm

Aria sabah uyandığında yalnızdı. Birkaç dakika boyunca hareketsiz yattı ve önceki iğrenç günün olaylarını gözden geçirdi. Deniz üssüne geri dönmeli ve dünyanın, özellikle de büyükbabasının güvende olduğunu bilmesini sağlamalıydı. Küçük sığınaktan sürünerek çıktı ve ayağa kalktı. Küçük bir ateş yakılmıştı ama adamdan iz yoktu. Giydiği üniforma ellerinin üzerinden sarkıyordu, üst kısmı dizlerine kadar uzanıyordu ve paçaları ayaklarının altındaydı. Ayağı bir şeye takılınca, nemli elbisesini yerden almak için geri döndü.

Yağmur durmuştu ve hava şimdiden ısınmaya başlayan berrak bir sabahı. Açıklık gerçekten çok küçüktü ve parlak yapraklı ağaçlar tarafından çevrelenmişti. Adamdan hiçbir iz yoktu.

Dikkatle onu dinledikten sonra denizci üniformasını çıkardı.

"O iç çamaşırı için hava çok sıcak," dedi arkasından gelen adam.

Aria nefesini tuttu ve elbisesine sarıldı.

J.T. ayaklarının dibindeki beyaz üniformasını yerden aldı ve lekelerle kaşlarını çattı. "mülküne saygı duymadığınız kesin hanımefendi."

"Hanımefendi değil. Ben bir-"

"Evet, biliyorum. Sen benim kraliyet yükümsün, olan bu. Neden kendini vurdurmak için Pazar sabahına kadar bekleyemedin? O teçhizatı takacak mısın yoksa orada durup tutacak mısın?"

"Buradan gitmelisin. Bir erkeğin önünde giyinemem."

"Prenses, cazibenizi abartıyorsunuz. Önümde cırılçıplak geçit töreni yapsan bile ilgimi çekmez. Acele et ve giyin. Karidesleri soyabilirsiniz."

Aria'nın kendini toparlaması bir an aldı. "Benimle bu şekilde konuşmana izin veremem."

Adam kadının önünde durdu ve eliyle tuttuğu ağır siyah elbiseyi kaptı. Kadın dehşet içinde onu izlerken, bıçağını alıp uzun kolları kesti ve ardından eteğin yaklaşık bir metrelik kısmını yırttı. Elbiseyi kadına geri verdi. "Bunun yardımı olur. İç çamaşırının da yarısını atmalısın. Sıcaktan bayılırsan, seni kurtarmamı bekleme. İlk seferinde dersimi almıştım."

Yerden bir balık ağı aldı, uzaklaştı ve küçük derenin sonunda durdu.

Aria az önce olanlara inanamıyordu. Teyzesi ona Amerikalıların barbar olduğunu, görgüsüz olduklarını ve erkeklere güvenilmemesi gerektiğini söylemişti, ama bu adam kesinlikle daha kötüydü

diğerlerinden daha fazla. Elbette tüm ülke onun gibi otoriteye saygı duymayan adamlarla dolu değildi.

On dakika sonra Aria hâlâ orada dururken, adam elinde kıpır kıpır karideslerle dolu bir ağla geri döndü.

"Hizmetçinizi mi bekliyorsunuz? Dur, yardım edeyim." Karidesi yere fırlattı, sonra elbiseyi kadının elinden aldı ve kabaca başından aşağı çekti, burnu belindeki tokaya sürtündü. Sarsarak yerine oturttu, kollarını artık kısa olan kollardan geçirdi, sonra da avına saldıran bir köpekbalığı kadar nazik bir şekilde arka düğmelerini ilikledi.

Bütün bunlar olurken Aria sırtını kaskatı tuttu. Bu adam delirmişti. Bu adamın aklı düzgün çalışmıyordu. Adamdan uzaklaştı ve tahta bir sandığın üzerine oturdu. Elbisesi artık oldukça kısaydı, baldırlarının ortasına kadar iniyordu ve kolları çıplaktı. "Artık bana kahvaltı servisi yapabilirsiniz," dedi olabildiğince kibar bir şekilde.

Ona bakmadı ama kıpırdayan karides ağını kucağına fırlattı.

Aria çığlık atmadı, ayağa fırlamadı, hissettiği tiksintiyi göstermedi. "Bıçağını ödünç alabilir miyim?" diye fısıldadı.

Ona doğru döndü, yüzünde ilgi dolu bir ifade vardı ve bıçağı ona uzattı.

Bir prenses önüne ne konursa yer, diye ilahi söylüyordu. İnsan, yemeğini yemeyi reddederek tebaasını asla gücendirmemeliydi. Ağı dikkatlice açtı, böcek gözlü ve çok bacaklı yaratıkları görünce midesi bulandı. Çalkalanan midesini yatıştırmak için derin bir nefes alarak bıçağın ucuyla bir karidesi mızrakladı ve sonra yavaşça, çok yavaşça ağzına götürdü. Bir bacak dudağına değdi ve midesi isyan ederek gözlerini kapattı.

Kadın tam karidesi ağzına atmak üzereyken adamın eli kadının elini sıktı. Kadın adama bakmak için gözlerini açtı.

"O kadar aç mısın?" diye sordu usulca.

"Yemeklerinizin lezzetli olduğuna eminim. Sadece daha önce hiç yemedim. Eminim ben de en az sizin kadar keyif alacağım."

Ona garip şekilde baktıktan sonra şişlenmiş karidesleri ve ağ dolusunu ondan aldı. "Önce temizlenmeleri, sonra da pişirilmeleri gerekiyor."

Adamın karidesleri kaynar su dolu bir tencereye atmasını izledi.

"Daha önce hiç karides görmedin mi?"

"Elbette, ama bana bir tabakta sunuldular ve o pembe kıpır kıpır şeylere hiç benzemiyorlardı. Onları tanıyamadım."

"Oysa çiğ çiğ yiyecektin. geliyorsun?" "Lanconia."

"Hepsi evet, duymuştum. Dağlar, keçiler ve üzümler, değil mi? Amerika'da ne yapıyorsun?"

"Hükümetiniz beni davet etti. Ortadan kaybolduğum için çılgına döndüklerinden eminim. Sen-"

"Yine başlama. Seni bu adadan çıkarmanın bir yolu olsaydı, çıkarırdım. İnan bana, kardeşim."

"Ben senin kardeşin değilim, ben-"

"Tam bir baş belası. Ben sos hazırlarken sen de bunların kafalarını kes ve kabuklarını soy."

"Özür dilerim. Ben ne bulaşıkçı hizmetçisiyim ne de sizin özel hizmetçinizim."

Adam güneş ışığını engelleyerek onun üzerinde duruyordu. Bir kez daha üzerinde şort ve düğmeleri açık bir gömlek vardı. Bacakları yüzünün önündeydi ve çok büyük, çok kahverengi, çok kıllıydılar.

"Artık Amerika'dasınız Prens ve burada hepimiz eşitiz. Yemek yiyorsun, çalışıyorsun. Size altın tabakta yemek sunmuyorum." Bıçağı ve yassı bir odun parçasını kızın ayaklarının dibine fırlattı. "Kes ve kabuklarını soy."

"Hükümetinizin bana davranış şeklinizden hoşlanacağını sanmıyorum, Teğmen Montgomery. Ülkemin sahip olduğu vanadyumu çok istiyorlar ve bana iyi davranılmazsa bunu Amerika'ya satacağımdan emin değilim."

"İyi muamele gördüm!" diye mırıldandı. "Senin sıska kışını kurtardım ve bak bana neye mal oldu." Gümleğini sol omzundan çekti ve kadın derisinde derin, kabarık, çirkin bir yarık gördü ve bunun etrafında kolunun üst kısmından kaburgalarına ve şortunun içine doğru uzanan yarı iyileşmiş yara izleri vardı. Bacağında da yara izleri vardı ve oradaki yaralar daha derin görünüyordu ve o kadar iyi iyileşmemişti.

Kadın bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bana böyle şeyler göstermemelisiniz. Lütfen benim yanımda giyinik olun."

"İnsanların sizin için hayatlarını tehlikeye atmalarını bekliyorsunuz, değil mi?" "Benim deneklerim-"

"Denekler, kahretsin! Al, şu karideslerle meşgul ol. Eğer ben yapmak zorunda kalırsam, sen yemezsin."

"Bana yemek vermeyi reddettiğine inanamıyorum." "Bebeğim, sadece dene beni."

"Teğmen Montgomery, beni arayamazsınız-" "Kes!" diye bağırды ona.

Bıçakla haşlanmış bir karidesi aldı, tahta parçasının üzerine koydu ve sonra bıçakla aşağı doğru kesmeye çalıştı. Karides hareket etti ama kesilmedi.

"Hiçbir şey yapmayı bilmiyor musun?" Bıçağı aldı, sol eline bir karides aldı ve ustalıkla başını kesti, sonra kuyruğunu kopardı ve karidesi kabuğundan ayırdı. "Gördün mü? Kolay."

Aria hissettiği tüm dehşetle ona bakıyordu. "Ona dokundun."

"Karides mi? Tabii ki dokundum."

"Bunu yapamam. İnsan yemeğe elleriyle dokunmaz."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Mısır koçanını nasıl yiyorsun? Hamburger?"

"O şeylerin hiçbirini yemedim ve eğer onlara dokunmak gerekiyorsa da yemeyi düşünmüyorum."

"Elma mı?"

"Bıçak ve çatalla tabii ki."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ama sanki uzaydan gelmiş bir uzaylıymış gibi ona baktı. Kadının elini avucunun içine aldı, avucunu yukarı çevirdi ve içine yağlı bir karides attı. Kız ondan uzaklaşmaya çalıştığında bile tutmaya devam etti. Karidesi bir elinde, bıçağı diğer elinde tutması için onu zorladı ve karidesi temizleme hareketleri boyunca ona rehberlik etti.

Aria öğürmemek için kendini zor tuttu. Gözlerini kapatmaya çalıştı ama korkunç adam devam etmeden önce gözlerini açmasını bekledi.

"Anladın mı, Prenses? Döndüğümde hepsinin işinin bitmiş olmasını bekliyorum."

Adam gittiğinde rahat bir nefes aldı ama karides yığını devasa görünüyordu. Kendini samanı altına çevirmek zorunda olan ya da sabah kafası kesilecek olan prenses gibi hissediyordu. Çekingen bir tavırla bir karides daha aldı. Bu şeyi temizlemesi tam beş dakikasını aldı ve sonra geriye pek bir şey kalmadı.

"Amerikan hükümeti bundan hoşlanmayacak," dedi nefesinin altından. "Bunu duyduklarında, bu adamı uzun bir hapis cezasına çarptırmak için mahkeme sistemlerini kullanacaklarına şüphe yok. Ayak bileklerine zincirler takacak ve fare istilasına uğramış bir zindanda yaşayacak. Ya da daha iyisi, onu Lanconia'ya gönderirler. Büyükbaba onunla nasıl başa çıkacağını bilir."

Tam tepesinden gelen adamın homurtusu onu sıçrattı.

"Kendinizi tanıtmalısınız. Benim iznim olmadan odama giremezsiniz."

"Burası *benim* odam. Daha on karides bile yapmadın. Böyle açlıktan öleceğiz."

Kadın onun bıçağı alıp balıkları bitirmesini bekledi ama o bunu . Onun yerine elinde bir dizi balık daha vardı. Büyük bir bıçakla kafalarını koparmış, sonra da kafalarına bir ip bağlayıp suda sallanmaları için sabitlemiş.

"Öğle yemeğinde mavi yengeç yiyeceğiz - tabii kahvaltı yaparsak."

Onu o kadar sinirlendirdi ki başparmağını kesti. Şok içinde orada oturmuş, kesikten akan kana bakıyordu.

Kadının elini tuttu ve ona baktı. "Sen ne bilirsin ki? Hepimiz gibi kırmızı. Git elini suya sok."

Kadın kıpırdamayınca, adam ayağa kaldırıp dereye doğru sürükledi ve eli suya girene kadar aşağı itti. "Hanımefendi, siz tanıdığım en işe yaramaz insansınız. Fildişi bir kulede yaşamaktan başka bir işe yaramıyorsunuz. Siz insanlar ne yaparsınız, birbirinizle evlenip daha fazla işe yaramaz velet mi üretirsiniz?"

Aria'nın eli zonklamaya başlamıştı. "Borgan-Hessia Kontu Julian ile evlenmek üzere nişanlandım."

"Ah?" J.T. elini kaldırdı ve kesiği inceledi. "Onunla hiç tanıştın mı?" "Tabii ki. Onunla üç kez tanıştım ve dört kez dans ettim. zamanlar."

"Dört kez! Hamile kalmamış olman mucize. Şok olmuş gibi bakma, oraya git ve karidesi bitir."

Kaba, bayağı bir adam. Zindan onun için fazla iyi olurdu. Daha iyi bir ceza bulması gerekecekti, aşağılayıcı ve iğrenç bir şey.

"Elim yaralandı. Yapamam... Nerede senin ... sizin... özel tesisleriniz."

"Bütün bu ağaçları görüyor musun? Onlar büyük bir tuvalet."

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak dar patıkaya doğru yürüdü. Bir kez başladı mı, bir daha durmadı. Adam iğrençti. Hiç kimse onunla onun konuştuğu gibi konuşmamıştı. Hiç kimsenin bir başkasıyla bu adamın konuştuğu gibi konuştuğunu fark etmemişti. Ama onun kabalık seviyesine inmeyecekti. Aç, susuz, yorgun ve sıcaktı ama en azından ondan uzaktaydı.

Sahile giden yolu bulmak onun için kolay olmadı ama sonunda başardı. Belki adaya bir tekne gelirdi ve onu selamlayabilirdi. Sahil boyunca yürüdü, ayak bileğine kadar çürümüş yosun tepeciklerine bastı ve okyanusun ufkuu görebilmek için gözlerini zorladı.

Kumsalda çok az deniz kabuğu vardı ama uzun, dar mavi balonlara şeyler gördü. Bir tanesini almak için durdu.

"Dokunma ona!"

Elini çekti ve dönüp ona baktı. Adam kumsalın üstündeki yükseltideydi. "Beni mi takip ediyorsun?"

Yanında askeri tüfeği vardı ve onu dipçikle yere bıraktı. "Ülkenizde vanadyum olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Büyük bir kısmını." Balona dokunmak için tekrar eğildi,

"Bu bir savaş adamı," dedi hızlıca, "ve alt kısmında sokabilen dokunaçlar var. Acı genellikle insanları öldürür."

"Oh," dedi, doğruldu ve sahile doğru geri dönmeye başladı. "Artık beni yalnız bırakabilirsin."

Onu takip etti. "Kendini öldürtmen için seni terk mi edeyim? Başını belaya sokma eğilimin var. Seni sahilde istemiyorum. Seni daha önce öldürmeye çalışsan o iki şakacı geri gelebilir."

"Belki donanmanız beni aramak için gemiler gönderir."

Şimdi palmiye ağacının yanındaydılar ve o da tüfeğini ağaca yaslayarak oturdu. "Az önce düşündüm ve seni korumanın, en azından sahip olduğun vanadyumu korumanın benim görevim olduğunu anladım. Açıklığa geri dönmen gerekecek."

Kumsalın kenarı suyun içinde kayboldu. "Hayır, teşekkür ederim Teğmen Montgomery. Burada oturup gemileri izlemeyi tercih ederim." Kumsalın kenarına oturdu, sırtı dik, elleri kucağında.

J.T. palmiye ağacına yaslandı. "Bana uyar, yeter ki gözümün önünden ayrılma. Burada üç uzun günümüz daha var ve seni ABD hükümetine sağ salim teslim etmeyi planlıyorum. Gururunu yemekten bıktığında bana haber ver. Kampta mavi yengeç var."

Adam uzanıp uyukluyor gibi görünürken Aria onu görmezden geldi. Güneş çok sıcaktı ve midesi açlıktan gurulduyordu. Bahar kuzusu ve kekikli yeşil fasulye hayal etti. Güneş suda parıldıyordu ama yelkenli bir gemiden iz yoktu.

Önünde, suyun içinde tembel tembel yüzen büyük bir balık vardı. Adamın balığı nasıl zıpkınladığını ve açık ateşte pişirdiğini hatırladı. Bu, saatler önce yediği son yemekti.

Belki bir ateş yakabileceğini düşündü, ama bir balık nasıl yakalanırdı?

Tekrar adama baktı ve onun uyuduğunu gördü. Bir adım ötesinde tüfeği duruyordu. Tüfekler, çocukluğundan beri avlandığı için anladığı bir şeydi.

Onu uyandırmamak için sessizce kıyıya tırmandı ve adam bileğini yakalamadan önce elini tüfeğin üzerine koydu.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun? Benden kurtulmayı mı?" "Balık yakalayacaktım."

Sırıtmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ne? Tüfeği olta olarak kullanmak mı? Mermileri yem olarak mı?"

"Senden daha saçma bir adamla hiç karşılaşmadım. Bir balık vurmayı planlıyorum."

Daha geniş sırttı. "Balık vurmak. M-1 tüfeğiyle mi? Hanımefendi, onunla bir şeyi vurmak şöyle dursun, ateş bile edemezsiniz. Geri tepmesi seni dümdüz ederdi."

"Ah?" dedi ve tüfeği kaldırdı, dolu olup olmadığını kontrol etmek için sürgüyü geri çekti ve o daha konuşmadan tüfeği omzuna atıp nişan aldı ve ateş etti. "Bir mermi daha," dedi elini ona doğru uzatarak.

J.T. nutku tutulmuş bir halde uzun M-1 fişeklerinden birini onun eline tutuşturdu.

Tekrar doldurdu ama bu sefer tüfeği başının üzerinde sallayarak bir ördek sürüsüne nişan aldı. Ateş etti ve bir ördek birkaç metre , okyanusa düştü. Tüfeği yere bıraktı ve ona bakmak için döndü.

J.T. onun yanından geçip kıyıya indi ve suya adım attı. Kafasının ucu temiz bir şekilde kopmuş büyük bir kırmızı balığı aldı. Dönerek birkaç metre daha ilerledi ve kafası kopmuş bir ördek yakaladı.

"Prensesler bazı şeyler yapabilir," dedi Aria, topuğunun üzerinde dönüp kampa giden patikadan aşağı inmeye başlarken. "Onları öğle yemeğinde bana ikram edebilirsin."

Tüfeği sırtında asılı halde ona yetiştirdi. Kollarını yukarı çekti ve ördekle balığı kollarına boşalttı. "Sen ne yersen

öldür ve temizle. Eğer seni dövmek zorunda kalırsam, senin hizmetkârın olmadığımı öğreneceksin."

Ona gülümsedi. "Erkekler onları vurduğumda hep kızarlar. Söyler misiniz, Teğmen Montgomery, ata binebilir misiniz?"

"Kendim giyinebilirim ve açlıktan ölmüyorum. Şimdi kampa git ve tüyleri yolmaya başla. Ve bu sefer işi sen bitir."

"Ondan şimdi nefret ediyorum," dedi Aria bir ördek tüyü çıkarırken. "Ondan yarın nefret edeceğim." Bir tüy daha kopardı. "Ondan dün nefret ettim."

"Daha bitirmedin mi?"

Aria sıçradı. "Varlığınızı duyurmalısınız."

"Ben yaptım." Çıplak kollarına baktı. "Yine güneşin altında oturduğunun farkında mısınız?"

"İstediğim yere otururum."

J.T. omuz silkti, yengeçlerin üzerine eğildi ve onları temizlemeye başladı.

"Her zaman için ondan nefret ediyorum," dedi Aria nefesinin altında. "Sanırım bu iş tamamlandı," dedi ayağa kalkarak; sonra, şaşkınlık içinde, toprak onun etrafında dönmeye başladı.

Uyandığında hamakta yatıyordu, Teğmen Montgomery kaşlarını çatmış ona doğru bakıyordu.

"Lanet olası kadın," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, ona bakarken, "o lanet elbisenin içinde çok sıcaksın, güneşten yanmışsın ve açsın," dedi. Kendi kendine, "Bundan sonra Gümüş Yıldız almalıyım," diye mırıldanarak döndü.

Aria kendini çok kötü hissediyordu ve kollarına baktığında pembeleşen etini gördü. Birkaç dakika içinde elinde balık ve yengeç dolu metal bir tabakla döndü. Hamakta oturmaya çalışırken biraz zorlandı, bu yüzden birkaç küfür daha mırıldandıktan sonra Teğmen Montgomery yemek tabağını yere bıraktı, eğildi ve onu kollarına aldı.

"Bunu yapmana izin veremem," diye soluk soluğa bağırdı, adamın kollarında kaskatı kesilmişti.

tahta sandığın üzerine oturttu ve yemeği kucağına itti. "Yanımda üç çocuk getirebilirdim ve senden daha az sorun çıkarırlardı." Kız yemeye başlamayınca homurdandı ve bıçağını ona uzattı. "'Teşekkür ederim' kelimesi senin sözlüğünde yok mu?"

Aria onu görmezden geldi ama yemeye başladı. Görgü kurallarını hatırlamak ve hissettiği gustoyla yememek zordu. Hiç kıpırdamadan oturdu, bıçağı zarifçe eline aldı, bir lokma yedi ve bıçağı yere bıraktı. Adam ateşin üzerine çömelmiş, tükürdüğü ördeğe bir şeyler yapıyordu.

Kadın yengeci bitirmeden, adam kızarmış ördeğin dörtte birini tabağına boşalttı. Bunu nasıl yapacağını bulması birkaç dakikasını aldı ama bıçağı ve bir parmağının ucuyla eti tutarak hepsini yemeyi başardı.

Adam onun boş tabağını görünce şaşırmış görünüyordu ama kadın ona bir şey söylemesi için cesaretlendiren bir bakış attı.

"Şimdi seni o kıyafetlerden kurtaralım." "Özür dilerim."

"Bayılmıştın, unuttun mu? Florida o kadar çok kıyafet giymek için çok sıcak. Ben senin düğmelerini açacağım, sen de ağaçların arasına gidip iç çamaşırlarını çıkaracaksın. Bana öyle bakma; eğer bir kadın isteseydim, biraz etli ve daha tatlı huylu bir kadın isterdim." Onu çevirdi ve elbisesinin arkasını çözdü, sonra ağaçlara doğru işaret etti.

Aria ağaçların arasına girerken başını dik tuttu. Adamın haklı olduğunu biliyordu, bayılmaya devam edemezdi ama bu haklılığın adamın ona emir vermesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Elbisesini çıkardı, sonra ayağa kalktı ve kat kat iç çamaşırlarına baktı. Önce, aniden kısalan eteğinin altından görünmemesi için belinden kıvrımak zorunda kaldığı kombinezonunu çıkardı. Ardından ipek kaşkolu çıktı ve bir korse, külot ve hortumun üzerine sıkıca bağlanmış pembe saten bir korse kaldı.

Ne kadar dönse de korsenin bağcıklarına ulaşamadı. Elbisesini tekrar giydi, slipini ve kaşkorsesini aldı ve ağaçlardan ayrıldı.

Ona şöyle bir baktı ve "Yeterince kapalı değil," dedi.

"Yapmayacağım-"

Onu çevirdi, elbisesini arkadan açtı ve korsesinin bağcıklarını kesti. Ağaçlara doğru işaret etti.

Aria iç çamaşırlarının geri kalanını çıkardı ve kendini cennet gibi hissetti. Cildinde izler bırakan sıkı, kısıtlayıcı kuşak çıktı ve çoraplarının çıkarılması cildinin nefes almasını sağladı. Elbisesini ve alçak topuklu terliklerini tekrar giydiğinde kendini kesinlikle çökmüş hissetti. Elbisenin ipeği çıplak teninde muhteşem bir his uyandırıyordu.

Elbette şimdi elbise yer yer biraz dar geliyordu. Onu sınırlayan ağır lastikler olmadan, hem üst hem de alt kısımlarda daha büyük görünüyordu. Daha önce hiç temel giysileri olmadan insan içine çıkmamıştı. On dört yaşındayken, göğüslerinin büyümeye başladığının ilk işareti üzerine annesi onun için temel giysiler yaptırmıştı. "Bir prenses giysilerinin altında hareket etmez" demişti kızlarına. Aria o zamandan beri geceleri, yatarken hariç hep bunları giymişti.

Ağaçların arasından çıkmadan önce tereddüt etti ama sonra başını kaldırdı, sırtı dikleşti ve gözleri büyüdü. Eskisinden daha fazla çıkıntısı vardı. Eğer bu gerçeği görmezden gelirse, o korkunç adamın da görmezden geleceğinden emindi.

Yanılıyordu. Aria açıklığa girerken ona baktı, arkasını döndü, sonra uzun ve sert bir bakışla geri döndü. Aria onu görmezden geldi. Sahile giden patikaya doğru döndü.

"Nereye gittiğini ?" "Tekneleri
izlemek için sahile." "Hayır,
gitmiyorsun. Burada kalacaksın."

"Teğmen Montgomery, ben kraldan daha aşağı birinden emir almam."

"Şey, bebeğim, ben buranın kralıyım. Eğer sende Amerikan hükümetinin istediği bir şey varsa, bir denizci olarak onu korumanın benim görevim olduğunu düşünüyorum. Burada seni görebileceğim bir yerde kal ve gözümün önünden ayrılma."

Aria sadece ona baktı, sonra tekrar yola döndü.

Onun kolunu tuttu. "Belki de kulakların pek iyi duymuyordur. Dışarıda sadece Amerikalılar yok. Bu bölgede Alman denizaltıları da görüldü."

Ondan uzaklaştı. "Kuzenlerim Alman. Belki beni eve, büyükbabamın yanına götürürler. Artık Amerika'yı umursadığımı sanmıyorum."

Adam ondan bir adım geri çekildi ve sanki bir canavarmış gibi baktı. "Almanya ile *savaştayız*," diye fısıldadı.

"*Senin* ülken Almanya ile savaş halinde, benimki değil." Adam onu yakalamadan önce yolda birkaç adım attı.

"Bak, seni küçük hain, istesen de istemesen de burada benimle kalıyorsun. Ve yarın arkadaşım geldiğinde seni hükümete, Birleşik Devletler hükümetine teslim edeceğim." Kolundan tutup onu açıklığa geri çekti, sonra da emri verdikten sonra konuşulacak başka bir şey yokmuş gibi onu görmezden gelmeye devam etti.

Bir ağaca yaslanarak yere oturdu ve bekledi. Sorunun sadece kendi tarafını gören bu adama açıklama yapmaya çalışmayacaktı ama geciktiği her dakika büyükbabasının hayatından aylar çalışıyordu. Şimdiye kadar onun ortadan kaybolduğunu öğrenmiş ve çok endişelenmiş olmalıydı. Tek oğlu olan Aria'nın babasını kral olarak yerini alması için eğitmişti ama Aria beş yaşındayken genç adamın ölümünün trajedisini atlatmak zorunda kalmıştı. O andan itibaren umutları genç torununa odaklanmıştı. Aria kraliçe olmak için eğitilmişti. Tarih, politika ve ekonomiyle iç içe olmuştu.

Şu anda hamağında uzanmış kitap okuyan bu adam vatanseverlikten anladığını sanıyordu ama ülkesi savaşıırken o burada eğleniyordu. Hiçbir kral ya da kraliçe ülkesi savaşıırken

ülke savaştaydı. İnsanlar örnek olmaları için kraliyet ailesine bakıyordu.

Büyükbabası ülkesini dünyanın büyük bölümünü saran bu korkunç savaşın dışında tutmayı başarmıştı ve vanadyumu Amerikalılara satarsa Almanların ne yapacağından korkuyordu ama Lanconia'nın paraya çok ihtiyacı vardı. Lanconia bu savaşta tarafsızlığını ilan ettiğinde, dış dünyadan ithalatını kesmişti.

Montgomery, Lanconia'nın dağlar, keçiler ve üzümler olduğunu söylemişti ve şimdi üzümler ölüyordu. Büyükbabası onun ne kadar değerli olduğunu, kaçırılma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu bildiği halde onu yine de Amerika'ya göndermişti; vanadyum satmak o kadar önemliydi.

Yine de burada, anlayamayacak kadar taşralı olan bu aptal adamın sanal bir tutsağı olarak oturuyordu ve adadan çıkamıyordu.

Amerikalıların büyükbabasına kayıp olduğunu söylemeyi erteleyeceklerini umuyordu ama Amerikan gazeteleri *her şeyi söylemeyi* seviyor gibiydi.

Adama baktı ve onun uyuduğunu gördü. Olabildiğince sessiz bir şekilde açıklıktan ayrıldı ve patikadan aşağı indi.

Sahile varmayı başardı ama güneş batmak üzereydi ve çok uzağı göremiyordu.

Birden bir motor sesi duydu. Ayaklarının hareket edebildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Adanın kıvrımında bir motorlu tekne yanaşmış, üç adam onu kumun üzerine çekiyordu. Elini kaldırdı ve onları selamlamak için ağzını açtı ama bir dakika sonra kumun üzerindeydi, üzerinde sadece teğmenin bedeni olabilecek bir ağırlık vardı.

"Tek kelime etme," dedi kulağına. "Tek kelime bile. Kim olduklarını bilmiyorum ama piknikçi değiller."

Aria esas olarak nefesini tutmaya çalışıyordu. Bir elini kaldırdı ve salladı.

Kadının üzerinden yuvarlandı ama onu kendine doğru çekti, böylece kadın hâlâ yarı yarıya onun altındaydı.

"Buna izin veremezsiniz-"

Elini kızın ağzının üzerine kapattı. "Sessiz ol! Bu tarafa bakıyorlar."

Parmaklarını uzaklaştırdı ve adamlara baktı. Biri teknenin yanında durup bir sigara yakarken, diğer ikisi ağır bir sandık taşıyarak ağaçların arasında kayboldu. Döndüklerinde elleri boştu.

Adamlar tekneye binip uzaklaşırken J.T. Aria'yı sıkıca tuttu.

Adamlar gittiğinde, "Artık beni serbest bırakabilirsiniz," dedi.

J.T. onu tutmaya devam etti, bir eli kalçasına doğru iniyordu. "Üzerinde ne tür bir iç çamaşırı vardı? Kesinlikle bir fark yarattı."

Annesinin eğitimi bu durumu içermiyordu. İlkel bir kadın içgüdüleriyle tepki verdi: Adamı kaburgalarından dirsekledi, sonra yuvarlanıp ayağa kalktı.

Adam kaburgalarını ovuşturarak yatıyordu. "Çok uzun zamandır buradayım eğer iyi görünmeye başlıyorsun. Kampa geri dön."

"Adamlar kutuda ne bıraktı?"

Ayaklarının üzerinde yuvarlandı. "Vay, vay, prenses çok meraklı. Adanızı kirletmelerine izin vermeyeceğinizi söylemenize izin vermeliydim."

"Burası bir *Amerikan* adası," dedi kafası karışmış bir şekilde.

"ama," dedi inleyerek. "Ülkenizde mizah anlayışı olan kimse mi?" Adam kumsaldan aşağı inmeye başladı ve kadın da onu takip etti.

"Sadece esir tutulmadıkları zaman. Çek ellerini üzerimden."

"Birinin sana uzun zaman önce el atması gerekirdi. Kaç yaşındasın sen?"

"Sanmıyorum-" diye başladı, sonra içini çekti. "Yirmi dört."

"Bu savaş zamanı Amerika'sında yaşlı bir kız. Evleneceğin prens nasıl biri?"

"bir kont ve İngiliz ve Norveç tahtlarıyla akrabalığı var."

"Ah, anlıyorum, saf kan veletler yetiştireceksiniz. Senin akraban mı?" Onun ses tonundan nefret ediyordu. "Çok az. Biz dördüncü dereceden kuzeniz."

"Bunun dışında saçma sapan aptallar yok. Onu kim seçti?" "Teğmen Montgomery, bu kişisel tartışmalara çok içerliyorum. sorular."

"Belki de sadece ülkeniz, adetleriniz ve benzeri şeyler hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum. Amerikalıları merak etmiyor musun?"

"Geleneklerinizi inceledim. Hacılarınız on yedinci yüzyılda geldi, tüm Teksaslılar Alamo'da öldürüldü, hükümetiniz bir anayasaya dayanıyor, sizin-"

"Hayır, bizi kastediyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Amerikalıları çok tuhaf insanlar olarak görüyorum. Şimdiye kadar bu pek de hoş bir yolculuk olmadı."

Bunun üzerine bir kahkaha attı ve teknenin karaya oturduğu yerde durdu. "Burada kal ve bunda ciddiylim. *Burada kal.* " Ağaçların kayboldu ve bir süre sonra geri döndü.

"Çalıntı donanma malı. Büyük bir zulası var. Eminim karaborsaya düşürüyorlardır."

"Karaborsa mı?"

Onun kolunu tuttu. "Hadi buradan gidelim. Bu gece birkaç sefer daha yapabilirler. Döndüğümde donanma bunu duyacak."

Aria onun elinden kurtuldu ve kumsalda onun önünde yürüdü.

"Sadece krallar sizinle yürür, öyle değil mi? Söyleyin bana, Kont Julius yanınızda yürüyor mu?"

Durdu, döndü ve ay ışığında ona dik dik baktı. "O Kont Julian ve toplum içinde, hayır, yanımda yürümüyor."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı.

" ya kocanız ve kralınız olduğunda?"

"Ben emretmediğim sürece kral olamayacak, ki bunu yapmayacağım. Ben kraliçe olacağım ve o da eş prens olacak."

"Eğer kral olmayacaksa, neden seninle evleniyor?"

Aria yumruklarını eteklerinin içinde sıkı. Bu adam ona duygularını göstermemesi gerektiğini unutturacak bir yöntemle sahipti. "Lanconia," diye cevap verdi basitçe. "Ve o beni seviyor."

"Dört toplantıdan sonra mı?"

"Üç," diye düzeltti. "Cevaplayacağım tüm sorular bu kadar. Eminim kütüphanelerinizde Lanconia hakkında bazı kitaplar vardır. Akşam yemeğinde ne ikram ediyorsunuz?"

"Seviche hazırlıyoruz. Hiç soğan kestini mi, Prenses? Bu işe bayılacaksın."

Dördüncü Bölüm

Aria ellerini kokladı ve gerçekten de hatırladığı kadar kötü kokuyorlardı. Ne kadar yıkasa da o soğanların berbat kokusundan kurtulamayacaktı. Kamp alanına döndü ve Teğmen Montgomery'nin gece için hamağına yerleştiğini gördü. Onun için yatak yoktu.

"Nerede uyuyacağım?"

Gözlerini açma zahmetine girmedi. "Nereye isterseniz, Prenses. Bizimki özgür bir ülke."

Hava serinlemeye başlamıştı ve kollarını ovuşturdu. "Hamakta uyumak istiyorum."

Gözleri hâlâ kapalıydı, kolunu uzattı. "Misafirim ol, bebeğim. Ben hazırım."

Aria iç çekti. "Sanırım onu bırakıp bana vermeni ummak çok fazla olur."

"Çok fazla. Tek bir kampçı için hazırlandım; bir yatak, bir battaniye. Yine de elimdekini paylaşabilirsin ve uyumak dışında bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsin."

Aria bir ağacın dibinde yere oturmuş, gecenin serinlediğini hissediyordu. Bir esinti geldi ve kolları ürperdi. Ona baktı, hamakta sıcak ve uykuluydu. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı ama takırdayan dişleri rahatlamasını engelledi. Ayağa kalktı ve kampta dolaşmaya başladı.

Ona tekrar baktığında uyuyor gibi görünüyordu ama kolunu ona doğru uzatmıştı. Ne düşünmeden onun yanındaki hamağa tırmandı. Ona sırtını dönmeye çalıştı ama hamak onları birbirine çekiyordu ve sert, sıkışık pozisyon sırtının ağrmasına neden oldu.

"Affedersiniz," dedi, sanki sokakta yanından geçiyormuş gibi ve başını onun omzuna yaslayacak şekilde döndü. Adamın gömleğini çekip kapatmaya çalıştı ama gömleği adamın altına sıkışmıştı, bu yüzden başını adamın göğsüne dayamak zorunda kaldı. Şaşırtıcı bir şekilde, bu his hiç de rahatsız edici değildi.

İki kolunu da ona doladı ve kız onun hafifçe kıkırdadığını duydu. Yaptığı şey hakkında ciddi düşünmemek daha iyiydi. Umutsuz bir durum, umutsuz önlemler gerektiriyordu. Ayrıca, onun büyük ve sıcak vücudu çok iyi hissettiriyordu. Bacağını onunkinin yanında hareket ettirdi, sonra bir dizini büktü ve bacağının üzerine koydu. Mutlu bir şekilde iç çekti ve uyumaya gitti.

", sabah oldu," dedi kulağına haçlı bir ses.

Uyanmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden adama daha da sokuldu.

Kadının omuzlarından tuttu ve ona bakmak için itti. "Sana kalkmanı söyledim. Saçını da düzelt! Aşağı indi."

Tam olarak uyanmamıştı. Gözleri yarı açıktı, saçları omuzlarına dökülüyordu. Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Günaydın."

Bir dakika sonra onu hamaktan yere itti. Artık uyanıktı, morarmış poposunu ovuşturdu.

"Sen tanıdığım en aptal kadınsın," diye mırıldandı öfkeyle. "Hiç okula gitmedin mi ve hayatın gerçeklerini öğrenmedin mi?"

"Eğer bir devlet okulundan bahsediyorsanız, ben hiç okula gitmedim. Özel öğretmenlerim ve mürebbiyelerim vardı." Gerindi. "Ben çok iyi uyudum, ya siz?"

"Hayır!" diye tersledi. "Berbat uyudum. Aslında, hiç uyumadım. Tanrı'ya şükür bu birlikte geçirdiğimiz son gün. Bu 'tatilden' sonra dinlenmek için savaşa geri döneceğim. Sana gidip saçını düzeltmeni söylemiştim. Eskiden yaptığın gibi geri çek, yapabildiğin kadar sıkı olsun. Ve iç çamaşırını da giy." Bununla birlikte patikadan aşağı doğru tepindi.

Aria bir süre ona baktıktan sonra gülümsemeye başladı. Onun sorununun ne olduğundan emin değildi ama bu durum kendisini kesinlikle cennet gibi hissettiriyordu. Suyu doğru yürüdü ve berrak, küçük bir havuzdaki yansımasına baktı.

Birçok erkek ona evlenme teklif etmişti ama çoğu zaman bunu onunla tanışmadan yapmışlardı. Nasıl görüldüğüne bakmaksızın bir kraliçeyle evlenmek istiyorlardı. Kendisinden on altı yaş büyük Kont Julian, Aria sekiz yaşındayken onunla evlenmek için büyükbabasından izin istemişti.

Aria saçlarını yokladı. Şu anda kirliydi ama temiz olduğunda... Yoldan aşağı baktı, adamı göremedi, bu yüzden erzak sandığının içine baktı. Şampuan yoktu ama kalın bir kalıp sabun ve ince bir havlu buldu.

Aceleyle soyundu ve dereye girdi. Adam döndüğünde saçlarını köpürtüyordu. Durdu ve baktı, gözleri kocaman, ağzı açık kalmıştı.

Küçük havluyu kaptı ve çıplak bedenini bir ağaç dalının arkasına saklamaya çalıştı. "Git buradan. Defol git buradan."

Aptalca bir itaat ifadesiyle arkasını döndü ve kamptan ayrıldı.

Aria gülümsedi ve sonra sırttı. Mırıldanmaya başladı. O iğrenç adam ve ona söylediği korkunç şeyler: "sıska kış."

"Önümde cırılçıplak yürüsen bile ilgimi çekmezsin." Bakışları onu ne kadar da hoş hissettirmişti. Elbette gerçekte hiç kimse değildi, ama bazen o tür erkekler... Bunu bilmemesi gerekiyordu, ama kuzenlerinden biri evlenmeden bir çocuk doğurmuştu ve babasının her gece yatak odasının saatini kuran uşak olduğu söyleniyordu. Aria annesinin, uşağın zavallı kızı hipnotize ettiğini söylediğini duymuştu. Aria daha da geniş bir şekilde gülümseyerek merak etti.

Giyinmek için acele etmedi -iç çamaşırını giymedi- ve saçlarını taramaya başladı. Adam döndüğünde hâlâ tarıyordu.

"Kahvaltı için ıstakoz aldım ve sandığın içinde kraker var."

Adam konuşmayı kesti ve kadın adamın onu izlediğinin farkındaydı. Sabahın ilk esintisinde uzun, siyah saçlarıyla oynarken hafifçe gülümsedi.

Birdenbire kadının omuzlarından tuttu ve yüzüne doğru çekti. "Hanımefendi, ateşle oynuyorsunuz. Benimle dalga geçebileceğinizi ve yine de güvende olabileceğinizi düşünebilirsiniz ama yanıyorsunuz."

Parmakları kadının omuzlarına gömülürken, onu kendine çekti ve şiddetli, aç bir şekilde öptü. İşini bitirdiğinde onu itti.

"Sen yirmi dört yaşında bir çocuksun, masum küçük bir kızsın ve Dük Julian için seni bu şekilde bırakmaya hazırım, ama bebeğim,

Beni zorlama. Ben senin hizmetçin değilim ve güvende değilim. Şimdi oraya git ve şu ağı çekip karidesleri bana ver."

Aria'nın tepki vermesi bir an aldı. Elini ağzına götürdü. Julian onu bir kez öpmüştü ama sadece nazikçe ve ondan izin aldıktan sonra. Bu adamın öpücüğü gibi çiğ, sıcak bir şey değildi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Güzel! Ben de sana karşı hiç sevgi hissetmiyorum. Şimdi sıç!"

Kahvaltı, ikisinin de konuşmadığı sessiz ve asık suratlı bir şeydi.

Yemeklerini yedikten sonra bir sigara yaktı. Aria ona sigara içmesine izin vermediğini söylemek için ağzını açtı ama tekrar kapattı.

Onunla konuşmaya istekli hissetmiyordu ve şimdi ondan biraz korkuyordu. Bu adadan ve ondan uzaklaşmayı ne kadar da çok istiyordu.

Sigarasını içtikten sonra ayağa kalktı, kaba bir şekilde ona kampta kalmasını söyledi ve patikada gözden kayboldu.

Aria uzun bir süre oturdu, dizlerine sarıldı ve büyükbabasını düşündü. İnsanların ve mekânların tanıdık olduğu evine dönmeyi ne kadar çok isterdi.

Birkaç saat sonra adam geri dönmeyince, patikadan sahile doğru ilerledi. Adam tek palmiye ağacının altında yatıyordu, gözleri kapalı, gömleği açık, tüfeği ağaca yaslanmıştı.

"Yine balığa çıkmayı mı planlıyorsun?" diye sordu gözlerini açmadan. Kadın cevap vermedi çünkü tam o sırada bir motorlu tekne sesi duyular.

J.T. saniyeler içinde ayağa kalktı. "Yere yat," diye emretti. "Ve orada kal. Ben tamam diyene kadar dışarı çıkma." Tüfeğini kaptı ve sahil boyunca koşmaya başladı.

Aria ağacın arkasına çömelip onu izledi, ama sonra adamın ayağa kalkıp selamlamak için kolunu salladığını gördü. Kendini biraz aptal gibi hissederek ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve saçlarını topladı. Kolsuz bir elbise, çok kısa bir etek ve bir haftadır kuaför yüzü görmemiş saçlarıyla elinden gelenin en iyisini yaptı.

Yıllarca aldığı eğitimin verdiği tüm zarafetle sahilde Teğmen Montgomery'ye ve yanında olmayan adama doğru yürüdü.

motorlu tekneden inmek.

"Hayatımda hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim," diyordu J.T., Teğmen Montgomery'den bir hayli küçük olan adama.

"Dolly beni erken getirtti. Senin başına bir sürü şey geleceğini hayal etti. Ayrıca, geri dönmeden önce burada kalıp biraz balık tutabileceğimi düşündüm."

"Hayır, teşekkürler. Güzel ve güvenli bir yere dönmek istiyorum."

"O zamanlar yalnızdın. Sana söylemiştim-" Aria'yı görünce sözünü kesti. "Seni şeytan," dedi kıkırdarak ve Aria'ya hayranlıkla bakarak. Aria'nın klas bir kadın olduğu belliydi, diye düşündü. Yürüyüşü, duruşu buram buram klas kokuyordu. Bill, J.T.'nin ailesinin biraz parası olduğunu biliyordu ve bu tam da J.T.'nin tercih edeceğini düşündüğü türden bir yemektir. J.T.'nin evlendiğini görmek istiyordu - belki de .T.'nin kendi karısı olsaydı, Dolly ile olan arkadaşlığını bu kadar kıskanmazdı. "Kesinlikle bana üstünlük sağladın."

J.T. Bill'e, "Düşündüğün gibi değil," diye çıkıştı, sonra Aria'ya döndü. "Sana gözlerden uzak durmanı söylemiştim."

Bill gülümsedi. Bir aşık atışması. Sonra Aria'ya daha dikkatle baktı. "Seni bir yerde görmemiş miydim?" diye sordu Bill. "Ve J.T., bizi tanıştırmayacak mısın?"

J.T. iç çekti. "Bill Frazier, bu Ekselansları-" Aria'ya doğru döndü. "Adını bilmiyorum."

"Prenses!" Bill'in nefesi kesildi. "İşte sen buna benziyorsun, önceki gün fabrikayı ziyaret eden prensese."

"Ama ben buradaydım," dedi Aria, gözlerini kocaman açarak. "Günlerdir buradayım." Aslında yıllardır, diye düşündü.

J.T. Aria'nın kolundan tutup onu palmiye ağacına doğru çekerken kaşlarını çatıyordu.

"Hey," dedi Bill sinirli bir şekilde, "bir prensese böyle davranman gerektiğini mi düşünüyorsun? Yani, onun ülkesi değerli falan değil mi?"

"Evet, bir şey." J.T. ağacın altında durdu. "Şimdi bana o adamların sana neden ateş ettiğini söyle."

"Ateş etmek mi?" Bill koşarak sordu. "Onu gördüğümde etrafı yaklaşık elli asker tarafından sarılmıştı. Çatışmayla ilgili hiçbir şey duymadım."

"Bill," dedi J.T.. "Prensesiniz fabrikayı ziyaret ederken, *bu* Prenses burada benimle birlikteydi."

Bill şaşkın görünüyordu. "Kız kardeşin mi var?"

"Bana hiç benzemiyor," dedi Aria, aynı derecede kafası karışmış bir halde. "Konuşmaya başla," dedi J.T..

Aria mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kaçırıldığını ve kaçtığını anlattı.

"Ellerinizi çözebiliyorsunuz ama kıyafetlerinizin düğmelerini açamıyor musunuz?"

J.T. tek kaşını kaldırarak söyledi.

"İnsan yapması gerekeni yapar." Kadın ona ters ters baktı.

"Ahem," dedi Bill, dikkatlerini çekerek. "Sence seni kaçıran adamlar duble mi yaptılar?"

"Duble mi?" Aria sordu.

"Biri seni taklit ediyor," diye açıkladı J.T. ve Aria'yı şok ederek susturdu.

Bill, J.T.'ye sert bir bakış attı. "sahte olduğunu nereden bileceğiz?"

J.T. Aria'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. "*Bu* gerçek prenses. Hayatım ve ailemin hayatı üzerine bahse girerim. Kimse onunki gibi bir rol yapamaz."

Bill Aria'ya sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Karım seninle tanışmayı çok istiyordu. Geçen gün eve geldiğimde bana senin hakkında yüzlerce soru sordu. Ne giydiğinizi, neye benzediğinizi, taç takıp takmadığınızı öğrenmek istedi." Durdu. "Ama sanırım o sen değildin."

Aria ona hafifçe gülümsedi. "Belki bir gün karınızla bir görüşme yapabilirim."

Bill gözlerini kocaman açarak J.T.'ye baktı. "O gerçek mi?"

" yukarı. Bu konuda ne yapacağımızı bulmalıyız."

Aria sorunun açık bir çözümü olduğunu düşündü. "Beni hükümet yetkililerinize geri götürmelisiniz. Olanları anlatacağım ve onlar da bu sahtekârı ortadan kaldıracaklar."

"Peki hangisinin gerçek prenses olduğunu nasıl anlayacaklar?" J.T. sinir bozucu bir çocukla konuşan bir babanın ses tonuyla sordu. "Onlara söyleyeceksin. Sen bir Amerikalısın."

"Ben halktan biriyim, unuttun mu?" J.T. öfkeyle söyledi.

"Tüm Amerikalıların eşit olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi ona. "Çalışmalarına göre, her Amerikalı bir diğeri kadar önemlidir. Her biriniz birer kralısınız."

"Sen-" J.T. başladı.

"Durun bir dakika," diye araya girdi Bill. "Bunu siz ikiniz kavga etmeden yapabilir miyiz?"

J.T. Aria'ya baktı. "Washington'da tanıdığın üst düzey birileri var mı? Generaller? Senatörler?"

"Evet, General Brooks Lanconia'da bir hafta kalarak büyükbabamı bu yolculuğa çıkmama izin vermesi için ikna etmeye çalıştı. Büyükbabam bundan hoşlanmayacak-"

J.T. Bill'e, "Onun büyükbabası kral," dedi. "O zaman yapmamız gereken şey seni Washington'a ve General Brooks'a götürmek."

Aria sırtını dikleştirdi. "Ben gitmeye hazırım. Giysilerimi alır almaz seninle yolculuğa hazır olacağım. Oh," dedi ve ilk kez olan bitenin büyüklüğünü fark etti. Kıyafetlerine, şifonyerine ya da bekleyen kadınlara geri dönemezdi. Lanconia'ya dönmek için bile hiçbir yolu yoktu. "Kadın gerçekten bana benziyor muydu?" Aria fısıldadı.

Bill sırtarak, "Düşündüm de, senin kadar güzel değildi," dedi.

J.T. Bill'e tiksinti dolu bir bakış attı. "Bak, önemli olan Amerika için vanadyumu almak. Yerine başkasının getirilmesinin nedeninin, sahtekârın vanadyumu bir düşmana teslim edebilmesi olduğunu düşünüyorum."

"Vanadyum mu?" Bill sordu.

J.T. sabırsızca, "Çeliği daha sert yapmak için içine koyduğunuz bir alaşım," dedi. Aria'ya eleştirel bir bakış attı. "Hiçbir general seni böyle görmeyecek. Bill, sence o tekneyle Miami'ye gidebilir miyiz?"

"Miami! Bu saatler sürer."

"Tüm zamanımız bu kadar. Ona birkaç kıyafet alacağız, Washington'a giden bir trene bindireceğiz ve bu iş bitecek. Biz üzerimize düşeni yaptık."

"Ama o yabancı bir ülkede bir yabancı. Birinin onunla gitmesi gerekmez mi?" Bill sordu.

"Bu bir savaş, unuttun mu? İkimiz de yarın sabah dokuzda işe gitmek zorundayız. Savaşta geç kaldığın için ceza vermezler, seni vururlar. General Brooks'a ulaşır ulaşmaz iyileşecektir." Tereddüt etti. "Ayrıca, ben onunla gidemem." J.T. yola doğru döndü. "Hadi, alışverişe gidelim."

Bill Aria'ya gergin bir gülümseme verdikten sonra arkadaşının peşinden koştu. "J.T., sen delisin. Miami'ye vardığımızda saat gece yarısı olacak ve üstelik bugün Pazar. Hiçbir mağaza açık olmayacak ve onun kıyafet parasını nasıl ödeyeceksin? Hiç parası yok ve ona Woolworth's'ten yeni kıyafetler alamazsın, biliyorsun. Bir de kıyafet kuponları var. Sanırım onu hükümete teslim etmeniz ve onların ilgilenmesine izin vermeniz gerekecek."

J.T.'nin tek söylediği "Hayır," oldu.

"Bana bir sebep gösterebileceğini sanmıyorum, değil mi? Yani, sonuçta ben de bu işin içindeyim."

J.T. durdu ve döndü. "Key West'te biri onu öldürmeye çalıştı. Eğer bu sahte prensesin yanına gidip kendini ilan ederse, iki gün içinde ölür diye düşünüyorum. General Brooks'u duydum, çok zeki biri. Ona ne yapacağını bilir."

"Pirinçlere benden daha çok güveniyorsun." Bill, J.T.'yi dört ayak üzerinde sürünerek çalıların arasından geçerken izledi.

Otuz dakika sonra J.T.'nin eşyalarını tekneye yüklemişlerdi ve gitmeye hazırdılar. Bill, Aria'ya yardım etmek için elini uzattı.

J.T. tiksintiyle, "Sana dokunmadan önce yüzüstü düşecek," dedi.

Aria sallanan tekneye düşmeden adım atmaya odaklandı.

"Lanet olsun," dedi J.T., "bütün gece bekleyemeyiz." Aria'yı kaldırdı ve yarı yarıya yana savurdu. "Şimdi orada otur ve uslu dur."

Aria sırtını dik tuttu ve adama bakmayı reddetti ama kanın yanaklarını kızartmasına engel olamadı. Zindan bu adam için fazla iyi olacaktı.

İstediğinden daha hızlı kalktılar ama o teknedeki tekli koltuğa olabildiğince sıkı tutundu. Teknenin kenarından aşağı yuvarlandığını görmek o iğrenç adama hiç şüphesiz büyük bir zevk verecekti.

Birkaç dakika sonra J.T. teknenin kontrolünü Bill'den aldı ve bir şekilde daha da sağladı. Tuzlu hava Aria'nın yüzüne çarptı ve ilk şoktan sonra kendini iyi hissetmeye başladı. Bill ara sıra ona iyi olup olmadığını soruyordu ama Teğmen Montgomery gözlerini sudan ayırmıyordu.

Öğleden sonra benzin almak için Key Largo'da durdular. Uzun süre dayanmaktan kasları sertleşmiş rağmen Aria teknedeki yerine oturdu. Saatlerce kıpırdamadan oturmak için eğitilmişti.

"Nereden sandviç alabilirim?" J.T. rıhtım sahibine sordu.

"İskelenin sonunda Gertie's var."

J.T. yiyecekleri getirirken Bill tekne ve Aria ile kaldı.

"Bu da ne?" J.T. döndüğünde Bill sordu. Yiyecek torbasının içine bakıyordu. "Sandviç için bıçak ve çatal mı? Ve bir porselen tabak?"

J.T. Bill'in elinden çantaları aldı. "Gitmeye hazır mısınız?" diye tersledi.

"Sadece seni bekliyordum," diye cevap verdi Bill aynı hızla.

J.T. itişip kakışırken Bill , sonra da atladı. Tekrar kuzeye yöneldiklerinde, J.T. yumurta salatalı sandviçini

Pahalıya ödemek zorunda kaldığı ucuz tabağı  atal ve bıçakla birlikte Aria'ya uzattı.

Aria günlerden beri ilk kez yemek yerken kendini rahat hissetti. Bill'in ona nasıl baktığını fark etmedi.

"Gerçek bir prenses," dedi. "Dolly bunu duyana kadar bekle."

"Dolly bunu duymayacak," dedi J.T. ısrarla. "Bunu *kimse* duymayacak. Bunu kendimize saklayacağız."

Bill bir şeyler söylemeye başladı ama J.T.'ye baktıktan sonra ağızını kapattı.

Miami'ye gece yarısı varmışlar.

"Mağazaların açılacağı sabaha kadar beklemek zorundayız," dedi Bill, sonra inledi. "Donanma geç kalmaktan ho lanmaz. Sence gemiyi alabilecek miyiz?"

J.T. tam olarak yana madan önce tekneden atladı. "Tekneyi emniyete alın ve onu indirin. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım."

Aria dengesiz adımlarla rıhtıma çıktı ve merdivenden yukarı doğru ilerledi. Yorgunluğunu göstermemeye kararlıydı.

"Her şey ayarlandı," dedi J.T.. "Birkaç dakika içinde bir taksi gelecek ve arkadaşım bizimle bir giyim mağazasında bulu acak. Saat dörtte buradan kalkan bir tren var. Haydi Prenses, kıyafet almak için çok yorgun değilsin, değil mi?"

Aria omuzlarını dikle tirdi. "Hiç yorgun değilim."

Taksi bir fren gıcırtısıyla geldi ve J.T. hiç vakit kaybetmeden Aria'yı arka koltuğa itti.

Bill'in, "Bana çok iyi görünüyor," dediğini duydu. "Belki de ona böyle davranmamalısın."

J.T.  n tırmanıp  of re adresi verirken cevap vermedi. Issız, karanlık sokaklarda ilerlediler.

"açık olduğundan emin misin?" diye sordu taksi  of r  J.T. "Biz oraya varana kadar açık olur."

Asmalarla kaplı duvarların ardına gizlenmiş büyük, pahalı konakların bulunduğu bir yerleşim bölgesinde küçük bir d kk nın önünde durdular.

"Bana pek öyle görünmedi," dedi Bill. "Belki de şehir merkezini denemeliyiz."

J.T. arabadan indi. "İşte orada," dedi, kaldırıma yanaşmakta olan uzun siyah Cadillac'a doğru yürürken.

Bill dışarı fırladı.

J.T. elini uzatmış, "Rahatsızlık için özür dilerim, Ed," diyordu. "Eğer savaşa yardım ediyor olmasaydım, senden bunu asla istemezdim."

Yaşlı, kır saçlı bir adam, "Bir şey düşünme," dedi. Varlıklı bir adamın tombul, bakımlı görüntüsüne sahipti. "Kâtip henüz gelmedi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır," diye yanıtladı J.T.. "Ailen nasıl?"

"İyi, bir oğlum Yale'de, diğeri hava kuvvetlerinde. Annen nasıl?"

"Oğulları için endişeleniyor tabii ki."

Yaşlı adam gülümsedi ve ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkardı. "Umarım bu kadarı yeterlidir."

Adam J.T.'ye iki santim kalınlığında bir tomar para uzatırken Bill'in gözleri büyüdü.

"Öyle olmalı," dedi J.T. sırtarak, "ama hanımları bilirsiniz." "Onunla tanışabilir miyim?"

J.T. taksinin kapısına gitti ve kapıyı açtı. Aria zarifçe arabayı terk etti.

"Ekselansları, onur duydum," dedi yaşlı adam.

Aria Amerikan görgü kurallarına asla alışamayacaktı. Adam kendisiyle konuşulana kadar konuşmayacak ve ona takdim edilecekti. Ama adadaki iğrenç Teğmen Montgomery'nin kendisine nasıl davrandığı düşünüldüğünde, bu adamın davranışı protokolün doruk noktasıydı. Başını ona doğru eğdi.

J.T. onu bir konuda azarlayacak gibiydi ki yanlarına koyu renkli bir Chevrolet yanaştı ve içinden zayıf, şahin burunlu bir kadın indi. Belli ki bir şeye kızmıştı.

Her kadının bildiği gibi, seçkin bir elbise mağazasında satış elemanı kadar züppe yoktur. Ve bu özel gecenin bir yarısı yatağından sipariş edilmişti.

Adamlara baktı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye tersledi. "Savaş olsa bile umurumda değil. Buna katlanmayacağım." Aria'ya döndü ve uzun burnundan aşağı baktı. "Çalışmam gereken şey *bu* mu?"

Üç adam da konuşmak için ağızlarını açtı ama Aria önlerine çıktı. "Küçük dükkânınızı açacak ve bana mallarınızı göstereceksiniz. Eğer yeterince iyilerse bir ya da iki parça satın alacağım." Bunu öyle otokratik bir şekilde söyledi ki, sanki kadına bir iyilik yapıyormuş gibi, adamlar afalladı. "Şimdi!" Aria kısık bir sesle söyledi.

"Evet, hanımefendi," dedi kadın anahtarlarını karıştırırken uysalca.

Aria ışıklar açılır açılmaz mağazaya girdi. Burası girdiği ilk mağazaydı ve ilgisini çekmişti. Elbise çizimleri ve kumaş örnekleri yerine, burada çoktan yapılmış elbiseler vardı. Yalnızca kendisi için tasarlanmamış bir elbiseyi giymeyi düşünmek ne kadar da tuhaftı.

Arkasında satıcı kadın teğmenle konuşuyordu ve Aria uzun bir rafta asılı duran bir bluz dokundu. Fildişi ipek krep oldukça güzeldi. Onun yanında da küçük siyah noktalar olan sarı bir bluz vardı. Her zaman sarılar içinde nasıl görüldüğünü görmek istemişti. Belki de bluzun üzerine oturup oturmadığını görebilirdi.

Önceden yapılmış giysiler fikrinde olasılıklar görmeye başladı. Bir şeyin dikilmeden önce neye benzediğini görebilirse maceracı olmaya daha meyilli olabilirdi.

"İşte!" diye tısladı satıcı kadın J.T.'ye, üzerinde telefon numarası olan bir kâğıt uzatarak. "Bunu ara ve Mavis'e hemen buraya gelmesini söyle."

J.T., tüm erkekler gibi, kadın atmosferine yabancıydı ve uysalca kendisine söyleneni yaptı.

"Kim o?" Bill fısıldayarak J.T.'yi ararken başını sallayarak, şehrin ortasında dükkânı açmayı başaran yaşlı adamı işaret etti

Gece.

"Annemin bir arkadaşı. Bir ya da iki bankası var," dedi J.T. telefonu çevirirken. "Alo, Mavis?" dedi telefona.

Aria soyunma odasından sabırsızlıkla, "Bekliyorum," dedi.

Bankacı gitti, Mavis geldi ve Bill ile J.T. beklemek için küçük altın sandalyelere oturdular. Bill uyuklarken, J.T. sabırsızlıkla sandalyesinde kaydı.

"Bu hiç olmaz," dedi Aria aynada kendini incelerken. "Ama bu bir Mainbocher," diye itiraz etti kadın. "Belki bir tuck bir tane buradan, bir tane de buradan ve doğru eldivenlerle..."

"Olabilir. Şimdi, buna gelelim."

"Schiaparelli mi?"

"Ben alırım. Dikkatlice paketlemelisin."

"Evet," dedi kadın tereddütle. "Hanımefendinin bavulu burada mı?"

"Bagajım yok. Sizin temin gerekecek."

"Ama... ama hanımefendi, bu dükkanda bavul satmıyoruz."

Aria kadını oldukça yorucu buluyordu. "O zaman biraz almalısın. Ve giysilerin kağıt mendille dikkatlice paketlenmesini istiyorum." Aria'nın anlayabildiği kadarıyla Amerikalılar o kadar tuhaftı ki, insanın giysilerine ne yapacakları belli olmazdı.

Kadın soyunma odasından geri geri çıkıyordu. Dükkândan koşarak çıkan Mavis'e bir şeyler fısıldadı. J.T.'ye döndü: "Bu biraz zaman alacak. Değişiklikler var."

J.T. ayağa kalktı. "Zamanımız yok. Birkaç saat içinde Key West'teki görevim için rapor vermem gerekiyor. Kaç beden giyiyor?"

"Altı. Mükemmel bir altı ama bazen elbiseler mükemmel ," dedi kadın diplomatik bir şekilde.

"O zaman ona dükkândaki her altı bedenden bir tane verin."

Gözleri büyüdü. "Ama bu çok pahalıya mal olacak. Ve giyim kuponları-"

J.T. cebinden bir tomar para çıkardı. Bunlar yüz dolarlık banknotlardı. Paraları saymaya başladı. "Belki de tüm altı numaralarınızın hasar gördüğünü ve atılmaları gerektiğini söyleyebilirsiniz. İnanın bana, Sam Amca bu bayanın ona getireceği karşılığında birkaç parça giysiden vazgeçmeye aldırmayacaktır."

Kadının gözleri paranın üzerindeydi. "Ayakkabılar var."

J.T. banknotları kat kat açmaya devam etti.

"Ve eldivenler. Ve çoraplar. Ve tabii ki iç çamaşırları. Ayrıca bir dizi kostüm takısı da taşıyoruz."

J.T. saymayı bıraktı. "Prenses," diye bağırdı ve Bill'in neredeyse sandalyeden düşmesine neden olacak şekilde irkilerek uyanmasına neden oldu, "mücevher mi istiyorsun?"

"Zümrütlere ve birkaç yakuta ihtiyacım olacak, ama sadece koyu kırmızıysa.

Ve tabii ki elmaslar ve inciler."

J.T. satıcı kadına göz kırptı. "Cam ve altın boya takacağını sanmıyorum, ya siz?"

"Bir çift elmas küpemiz var."

J.T. birkaç yüzlük daha açtı. "Onları alacaktır. Onun bedeninde ne varsa verin."

O anda Mavis kapıda belirdi. Arkasında, beyaz deriyle süslenmiş mavi kanvas valizlerle dolu bir el arabası taşıyan uyuklu görünümlü bir adam vardı. "Nereye istiyorsun?" diye sordu asık suratla.

Satıcı kadın işi devralırken J.T. geri çekildi.

Satıcı kadın dakikalar sonra soyunma odasında Aria'ya, "Çok güzel, hanımefendi," dedi. "Son derece güzelsiniz."

Aria aynada kendini inceledi. Hayatı boyunca hep teşhir edilmişti ve iyi görünmeyi küçük yaşta öğrenmişti. Evet, giysiler güzeldi, savaş nedeniyle çok az kumaş kullanılmıştı elbette, ama iyi kesilmişlerdi ve vücudunu çok hoş bir şekilde sarıyorlardı. Ama ensesinden yukarısının bu Amerikalılardan çok farklı görüldüğünü düşünüyordu. Uzun saçları geriye doğru taranmış ve dağınık bir şekilde düğümlenmişti; yüzü solgun ve renksizdi.

"Yakışıklı genç adamınız sabırsızlanıyor," dedi satıcı kadın, sesinde biraz özür vardı.

"O ne benim ne de onu özellikle yakışıklı buluyorum," dedi Aria, çoraplarının dikişlerine bakmak için dönerek. "Amerikalı kadınların bu kadar kısa elbiseler giydiğinden emin misiniz?" Tezgâhtar cevap vermeyince Aria ona baktı ve onun baktığını gördü.

"Yakışıklı değil misin?" dedi kadın sonunda.

Aria'nın aklına Teğmen Montgomery'ye hiç bakmamış olduğu geldi. Soyunma odasının perdesini açtı ve dışarı baktı.

Küçük, antika bir reproduksiyon sandalyeye yayılmıştı, üstelik pek de iyi bir sandalye değildi; bacaklarını yere uzatmıştı, Mavis etrafından dolaşmak zorunda kaldı, elleri ceplerindeydi. Geniş omuzlu, düz karınlı, uzun ve şaşırtıcı derecede ağır bacaklıydı. Yüzünden geriye doğru dalgalanan siyah saçları, kalın kirpiklerinin altında mavi gözleri, düz ince bir burnu ve hafif yarık çenesinin üzerinde mükemmel kesilmiş dudakları vardı.

Aria soyunma odasına döndü. "Sanırım bu şapka iş görür."

"Evet, madam. Yakışıklı, değil mi?"

"Ve bütün çorapları alacağım. Koyu yeşil ipek takımını da paketleyebilirsin."

"Evet, madam." Kadın sorusuna cevap alamadan uzaklaştı.

Yalnız kaldığında, Aria aynada kendine gülümsedi. Son derece yakışıklı bir adamla bir adada tek başına günler geçirmişti ve bunu fark etmemişti bile. Elbette adamın fiziksel güzelliğinin önüne geçen aşâğılık tavırları için de bir şeyler söylemek gerekiyordu. Lanconia'dan ayrılmadan önce kız kardeşi yakışıklı Amerikan askerleriyle vakit geçirdiği için onunla dalga geçmişti ve burada, *çok* yakışıklı bir adamla bir adada tek başına romantik gibi görünen bir zaman geçirmişti ve ona bir kez bile bakmamıştı.

"Prenses, gitmemiz gerek. Tren bir saat içinde kalkacak ve biz daha oraya gitmeliyiz," dedi J.T. ekranın diğer tarafından öfkeyle.

Aria bir an için gözlerini kapadı, kendini hazırladı, sonra soyunma odasından çıktı. Yakışıklılık buraya kadarmış, diye düşündü. Şeytanın yakışıklı olduğunu duymuştu ve şimdi bunun doğru olduğunu biliyordu.

Bill odaya girdiğinde Aria'nın rahatsız edici bulduğu bir tür ıslık çaldı, ama o daha konuşmadan bavulları teslim eden adam tarafından yankılandı. Anlayabildiği kadarıyla ıslık bir tür iltifat gibi görünüyordu.

Elbette Teğmen Montgomery hiçbir şey söylemedi ama onu kolundan tutup kapıya doğru çekmeye başladı.

Ondan uzaklaştı - onunla tanıştığından beri bu hareketi yapmakta ne kadar da ustalaşmıştı - ve oturdu. "Saçlarım bu haldeyken seyahat etmeyeceğim."

"Sana söyleneni yapacaksın ve buna minnettar olacaksın-"

Satıcı kadın Aria ile onun arasına girip elbisesinin cebinden bir tarak çıkararak Aria'nın sözünü kesti. "Eğer cüretkâr olabilirsem."

J.T., "Süslü şeyler için vaktimiz yok," dedi.

Kadın Aria'nın karmakarışık saçlarını taradı, sonra hızla ördü ve Aria'nın başına sardı. "Bir taç gibi görünüyor," dedi memnun bir ifadeyle.

Aria el aynasına baktı ve düzenlemenin düzgün olduğunu gördü ama sonra Mavis'in ona kıs kıs güldüğünü gördü. Mavis'in saçları omuz hizasındaydı, şakaklarından geriye doğru uygun bir şekilde toplanmıştı ve havalı ve çok modern görünüyordu. Aria'nın saçları Lanconia'daki evinde gayet güzelken, burada, Amerika'da eski moda görünüyordu.

J.T. aynayı ondan aldı. "Trende kendine hayran olabilirsin. Hadi gel. İki taksi bekliyor, biri bizim için, diğeri de lanet olası valizlerin için." Aria'yı dükkândan çıkardı.

Adam onu taksiye bindirirken, satıcı kadın elinde bir şişe parfümle koşarak dışarı çıktı. "Sizin için," dedi. "İyi şanslar."

Aria elini avuç içi aşağı bakacak şekilde kadına uzattı.

Yılların Amerikan özgürlüğünün silemediği temel bir içgüdüyle kadın Aria'nın parmak uçlarını tuttu ve sonra yarı reverans yaptı. Kadın

Kendini eğilirken yakaladı ve yüzü kızarmış bir halde doğruldu. "Umarım yeni kıyafetlerini beğenirsin." Geri çekildi.

J.T. Aria'yı tekrar itmeye başladı ama Bill bir adım öne çıkarak ikisinin arasına girdi. "Arabanız bekliyor, ."

Aria ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdikten sonra zarifçe taksiye bindi.

Bill diğer taraftan girdi, J.T. de onun yanındaydı.

"Keşke karım bunu duyabilseydi," dedi Bill hızla uzaklaşırlarken. "Gerçek bir prensesle tanıştığıma asla inanmayacak."

"Belki bir gün Lanconia'yı ziyaret edebilirsiniz. Evim size açık olacaktır."

"Ev mi? Sen Yapma. canlı içinde a Saray mı?"
O Sesli gibi hayal kırıklığına uğramış küçük bir çocuk.

"Taştan yapılmıştır, üç yüz yaşındadır ve iki yüz altı odası vardır."

Bill memnuniyetle gülümseyerek, "Bu bir saray," dedi.

Aria kendi gülümsemesini gizledi çünkü onu hayal kırıklığına uğratmadığı için mutluydu. Karısını ve kendisini, ortasında bir tavuk yumurtası büyüklüğünde yakut olan Aratone tacını takarak karşılamaya yemin etti.

J.T., "Siz ikiniz eski evcilik oynamayı bitirdiyseniz, bizim de yapmamız gereken bazı işler var," dedi. "Buyurun Prenses." Bir yığın yeşil kâğıt uzattı.

"O da ne?" diye sordu, loş ışıktaki onlara bakarak "Para," diye tersledi.

Aria arkasını döndü. "Ben paraya dokunmam."

"O bir prenses," diye Bill, belli ki etkilenmişti.

J.T. arkadaşına doğru eğildi ve Aria'nın kucağındaki zarif, küçük deri çantayı aldı. İçinde dantel kenarlı bir mendilden başka bir şey yoktu. "Bak, parayı buraya koyuyorum. D.C.'ye vardığında çantalarını taşıması için bir hamal bul ve ona bu banknotu ver, üzerinde 'bir' olan banknotu. Sıfır yok, anladın mı? Seni Waverly Otel'e götürecektir bir taksi çağır. Şoföre bir beşlik ver. Takside

Otelden Leon Catton'ı isteyin. Eğer orada değilse, onu arasinlar. Ona Amanda Montgomery'nin arkadaşı olduğunu söyle."

"Ben böyle birini tanımıyorum."

"Beni tanıyorsun ve o benim annem. Onun adını söylemezsen, asla bir oda alamazsın. Leon acil durumlar için bir süit tutuyor, ama almak için onun adını söylemen gerekecek. Biraz yeşil göstermenin de zararı olmaz."

"Yeşil mi?"

"Onlara yüz dolarlık bir banknot gösterin, bu dikkatlerini ve sanırım tavrınız ve tüm o bavullar da dikkatlerini çekecektir. Oh, işte." Cebinden bir kutu çıkardı ve ona uzattı.

Açtığında her beş küçük elmaştan oluşan bir çift küpe buldu. Onları yoldan geçen bir arabanın ışığına tuttu. Pek kaliteli değillerdi ama yine de taktı.

"Hiçbir şey için 'teşekkür ' demez misin sen?"

"Amerika'ya vanadyumu vereceğim," dedi dosdoğru önüne bakarak.

"Bunu yenemezsin, J.T.," dedi Bill.

"Eğer o alır geri için onu ülke. Eğer o olabilir ikna etmek Hükümetimiz gerçekten de bir değişim olduğunu biliyor. Eğer yapabilirse-"

Bill Aria'nın elini onun irkilmesine neden oldu. "Merak etme tatlım, senin gerçek bir prenses olduğunu herkes görebilir."

"Ona dokunma ve ona tatlım deme. O kraliyet ailesinden," dedi J.T. alaycı bir tavırla.

"Keser misin şunu?" Bill tersledi.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Beşinci Bölüm

Aria Waverly Otel'i'nin süitinde kıpırdamadan oturuyordu. Kulakları hâlâ otel personelinin kahkahalarıyla çınliyordu. Daha önce hiç kendisine gülünmemişti ve bu bir daha yaşamak isteyeceği bir şey değildi.

Tren kirliydi, sıkıştı ve sürekli ona dokunmaya çalışan yüzlerce askerle . Kendisine dokunmalarına izin vermediklerini söylediğinde ise şamatayla gülmüşlerdi.

Washington'a vardığında kadar telaşlanmıştı ki para konusunda kafası karışmıştı. Hamal, uzattığı fatura karşısında neredeyse ayaklarını öpecekti ama taksi şoförü, sahip olduğu onca valiz yüzünden ona bağırıp çağırmıştı.

Otel masasında bir sıra vardı ve insanlara yolundan çekilmelerini söylediğinde oldukça tatsız bir hal aldılar. Ayrıca devasa bagaj yığını hakkında da birçok yorum yapıldı.

Aria sırada nasıl bekleyeceğini bilmiyordu ama kısa sürede öğrendi. Resepsiyona vardığında çok yorgun ve sabırsızdı. Ne yazık ki otel görevlisi de aynı şekilde hissediyordu. Bir süit oda istediğini söylediğinde yüzüne güldü, sonra da utancını daha da arttırmak için arkasındaki sıradakilere ne istediğini söyledi. Hepsi de ona gülmüştü.

Teğmen Montgomery'nin "yeşilini" göstermesi yönündeki tavsiyesini hatırlayarak, çantasını korkunç küçük adama doğru itti. Bazıları için

Çünkü bu onu daha çok güldürdü.

O sırada, uykusuz geçen bir gecenin ardından Aria kendini berbat hissediyordu. Amerika'dan ve Amerikalılardan nefret ediyordu ve Teğmen Montgomery'nin ona anlattıklarının yarısını bile hatırlayamıyordu. Ayrıca, İngilizce diline olan hâkimiyeti de zayıflıyordu. Yorgunluğu ve kafasının karışıklığı arttıkça kelimeleri de aksanlı konuşmaya başlamıştı.

"Amanda Montgomery," başardı.

"Sizi anlayamıyorum," dedi tezgâhtar. "Alman mısınız?"

Kalabalık bunun üzerine tamamen sessizleşti ve ona düşmanca bakmaya başladı.

Aria ismi tekrarladı, tam o sırada arkadan başka bir adam geldi.

İkinci adam otelin müdürüydü ve Amanda Montgomery adının büyüğü olduğu anlaşılıyordu. Görevliyi azarladı, belboylara parmaklarını şaklattı ve birkaç dakika içinde Aria'yı asansöre bindirdi. Görevlinin kabalığı için bol bol özür diledi ve savaşın iyi bir yardım almayı imkânsız kıldığını söyledi.

Şimdi odada tek başına olan Aria hâlâ ne yapacağını bilemiyordu. Bir insan nasıl banyo yapabilirdi? Müdür Bay Catton bir şeye ihtiyacı olursa zili çalmasını söylemişti ama hiçbir yerde zil sesi bulamadı.

Kapı çalındı ve kadın cevap vermeyince bir adam bavulunu taşıyarak içeri girdi. Bavullar dolaba yerleştirildikten sonra adam orada durup ona baktı. "Gidebilirsin," dedi kadın. Adam onu biraz küçümsedi ve kapıya doğru ilerledi.

"Bekle!" diye seslendi, çantasını kaptı. Anlayabildiği kadarıyla Amerikalılar yeşil banknotlar için her şeyi yaparlardı ve banknotların üzerinde sıfırlar olması onları çok mutlu ederdi. Bir banknot çıkardı. "Bir hizmetçiye ihtiyacım var. Giyinmeme, banyomu yapmama, eşyalarımı yerleştirmeme yardım edebilecek birini tanıyor musunuz?"

Adam yüz dolarlık banknota bakarken gözleri büyüdü. "Ne kadar süre için? Kız kardeşim işi yapabilir ama sonsuza kadar kimsenin hizmetçisi olamaz."

Şaşırtma sırası Aria'daydı. Onun ülkesinde birinin hizmetçisi olmak utanılacak bir şey değildi. Hizmetçi hanımları aristokratlardı. "Birkaç günlüğüne," diyebilirdi.

"Onu arayacağım," dedi adam ve pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran siyah telefona gitti.

Aria bir telefon kullanmıştı ama onun yerine hep başka biri çevirmişti. Adamın kadranı çevirmesini ilgiyle izledi. Adam kız kardeşiyle konuşmaya başlarken ondan uzaklaştı. Aria yatak odasına gitti.

Kadın iki saat sonra geldi. Suratı asıktı, kızgındı ve Aria'ya gerçek bir hizmetçi olmadığını, sadece savaş zamanı olduğu için birine hizmet etmeye istekli olduğunu açıkça belirtti. Aria'nın istediğini yaptı ama gönülsüzce.

Saat dörtte Aria uzandı. Banyo yapmış, saçlarını yıkamış, vasat bir yemek yemişti ve şimdi birkaç saat uyumayı planlıyordu.

Telefonun yüksek çalması onu uyandırdığında gözlerini daha yeni kapatmıştı. Sersemlemiş bir halde telefonu açtı. "Evet? Ben Ekselansları."

"Uyurken bile bırakmıyorsun, değil mi?" dedi tanıdık bir ses.

"Ne istiyorsunuz, Teğmen Montgomery?" Yatakta daha dik oturdu.

"Bill iyi olduğundan emin olmak için aramamı istedi."

"Tabii ki iyiyim."

"Otele girerken sorun yaşamadınız mı?"

"Hiç . Herkes çok nazik davrandı," diye yalan söyledi.

"General Brooks'u gördünüz mü?"

"Onu yarın göreceğim."

"Yarın mı? Bugün ne yaptın?"

Sırada beklediği, kendisine gülündüğü, kendisinden nefret eden bir hizmetçiyle uğraşmak zorunda kaldığı ve suçlandığı için ona bağışlamak istedi.

Düşman olmak. "Saçımı yıkadım ve sıcak su dolu bir küvette saatler geçirdim."

"Elbette. Bilmem gerekirdi. Bir prenses lüksü her şeyin önüne koyar. Yarın akşam arayıp ne dediğine bakacağım."

"Lütfen zahmet etmeyin. Eminim hükümetiniz bu sahtekârdan kurtulacaktır."

Bir an durakladı. "Sanırım gazeteleri görmedin. O prenses sana çok benziyor ve gittiği her yerde çok beğeniliyor. Belki Amerikalılar onu o kadar çok sevecek ki gerçek prensesi istemeyecekler."

Telefona ters ters baktıktan sonra kapattı. "İğrenç adam!" dedi yataktan kalkıp süitin oturma odasına giderken. Akşam yemeğinde yanında bir gazete getirmişlerdi ama onu olduğu yerde bırakmıştı.

İkinci sayfada ona çok benzeyen bir kadının, üniformalı iki adama gülümseyerek geniş bir kurdeleyi keserken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Alt yazıda Ekselansları Lanconia Prensesi Aria'nın Amerika'da barışı nasıl yaydığı anlatılıyordu. Kuzeni Maude'u hemen tanıdı. "Beni hep kıskanır mıydın Cissy?" diye sordu merakla, kuzenine kraliyet ailesinin taktığı isimle hitap ederek. Fotoğrafa daha yakından baktığında, arka planda gülümseyen ve havada asılı duran kişinin Leydi Emere, yani Cissy'nin teyzesi olduğunu gördü. Leydi Emere'in Cissy'yi koruduğu ve muhtemelen Aria'nın diğer refakatçilerini uzakta tuttuğu belliydi, ama Aria içlerinden birinin şüphelenmiş olması gerektiğini düşündü.

"Bunun *ben olmadığımı* kimse bilmiyor mu?" dedi gözyaşlarını geri kırarak.

Yatağına geri döndü ama pek iyi uyuyamadı.

Sabah daha fazla sorun getirdi. Hizmetçi olarak tuttuğu kadın, Aria hortumunu giymesi için bacağına uzattığında çekip gitmiş, bu yüzden Aria'nın giyinmesi üç saat sürmüştü. Kuaförlük girişimlerini örten siyah, peçeli şapka için çok memnundu.

Otelden ayrıldığında kendine güveni pek yoktu ama başını dik, omuzlarını geride tuttu. Bir kez daha duydu

Lobide yürürken erkeklerden gelen alçak ıslık seslerini duymazdan geldi.

Kapıcı onun anlayabileceği biriydi. Ona General Brooks'u görmek istediğini söyledi, adam bir düdük çaldı ve bir taksi geldi. Aria, kaputuna yaslanmış bir şoförü olan uzun siyah bir Cadillac'ı işaret etti. "O arabayı istiyorum." Kapıcı trafiğin içinden geçip şoförle konuştu, şoför de başıyla onayladı.

"Seni Pentagon'a götürecekt."

Aria her Amerikalının yaptığı her şey için para beklediğini çoktan anlamıştı. Üzerinde iki sıfır olan banknotlardan birini kapıcıya uzattı, kapıcı da başıyla onayladıktan sonra limuzinin kapısını açtı.

Aria koltuğa yaslandı ve gözlerini kapattı. Bu lüks arabanın arkasında, kaçırıldığından beri ilk kez kendini evinde hissediyordu.

Şoför onun için arabanın kapısını açtı ve daha sonra Pentagon'a açılan kapıyı tuttu.

Kadın ona çantasında kalan birkaç banknottan birini uzattığında ciddiyetle, "Paramı aldım," dedi.

Ona gülümsedi, bir Amerikalıdan gelen herhangi bir nezaket için mutluydu.

Arabada geçirdiği zaman fırtına öncesi bir duraklamadan ibaretti. Şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şey onu savaş sırasındaki Pentagon'a hazırlamamıştı. Her yerde insanlar koşuşturuyor, makineler baskı yapıyor, insanlar emirleri bağılıyor, radyolar haberleri çalıyordu.

Bir masada durdu ve General Brooks'u sordu.

"Şurada," dedi kadın, ağzı kalemlerle doluydu. "Oraya sor."

Aria koridorda yürüdü ve tekrar sordu.

"Ben onun sekreteri değilim," diye tersledi bir adam. "Bir savaş olduğunu bilmiyor musun?"

Aria toplam beş kişiye sordu ve hepsi de onu başka birine . İki kez koridorda ilerlemeye başladı ve adamlar ona tüfek doğrulttu. Birisi ona haftaya gelmesini söylemiş. Bir başkası da

Savaş bittiğinde geri gelmesini söyledi. Başka biri onu kolundan tutup yarı itekleyerek kapıdan otoparka doğru götürdü.

Takım elbisesinin ceketini düzeltti, şapkasını düzeltti ve içeri girdi. Eğer Amerikalılar gerçeği dinlemek istemiyorlarsa, o zaman onlara iyi bir hikâye anlatacaktı. En kalabalık odanın ortasına yürüdü ve normal bir sesle şöyle dedi: "Ben bir Alman casusuyum ve sırlarımı sadece General Brooks'a vereceğim."

İnsanlar teker teker yaptıkları işi bırakıp ona başladılar. Kısa bir saniyelik mutlak sessizlikten sonra kıyamet koptu. Silahlı askerler her koridordan gelip onu yakaladı.

"Bana dokunmayın" diye seslendi, adamlar ayakları yere değmesin diye onu kollarından tutup kaldırdılar.

Aria bir kadının, "Onu gördüğüm anda Alman olduğunu anlamıştım," dediğini duydu.

Uzun bir koridora çekildi, insanlar ona bakmak için ofislerinden çıktılar. Aria şapkasının yüzünün yarısını gizleyecek şekilde aşağıya kaymış olmasından memnundu. Lanconia'dan bir daha asla ayrılmayacağım, diye yemin etti kendi kendine.

Asırlar gibi görünen bir sürenin ardından askerler onu bir sandalyeye oturtular.

"Hadi ona bir bakalım," dedi içinde büyük bir öfke taşıyan bir ses o.

Aria başını kaldırdı ve şapkasını geriye doğru iterek General Brooks. Sanki bir gala resepsiyonundaymışlar gibi, "Sizi tekrar görmek çok güzel," dedi ve elini uzattı.

General Brooks'un gözleri büyüdü. "Dışarı!" diye emretti odaya sıkışmış çok sayıdaki askere.

"Ama tehlikeli olabilir," dedi elinde Aria'ya doğrultulmuş çirkin siyah bir tabanca tutan bir adam.

General alaycı bir tavırla, "Bir şekilde onunla savaşmayı başaracağım," dedi. Yalnız kaldıklarında Aria'ya döndü. "Ekselansları?" Elini tuttu, parmaklarına hafifçe dokundu. "Son duyduğumda Virginia'daydınız."

"Ben değil ama bana benzeyen biri."

General uzun bir süre ona baktı. "Çay getirteyim de konuşalım."

Aria çay tepsisindeki her şeyi yedi, sonra öğle yemeği sipariş edildi ve general hâlâ ona sorular soruyordu. Lanconia'da birlikte geçirdikleri zamanın neredeyse her dakikasını tekrarlattı. Onun gerçek prenses olduğundan *emin* olmasını sağlayacak her şeyi bilmek istiyordu.

Saat ikide onu dinlenebileceği küçük bir oturma odasına götürdü. Saat üç buçukta dört general ve iki sivil polisin oturduğu bir odaya götürüldü ve her şeyi tekrar anlatmak zorunda kaldı.

Bu süre boyunca ne sabırsızlık, ne kızgınlık, ne de yorgunluk gösterdi. Meselenin ciddiyeti ona doğru geliyordu. Eğer bu adamlar ona inanmaz ve dolayısıyla ülkesine dönmesine yardım etmezlerse, her şeyini kaybedecekti. Kimliğini kaybedecek, sevdiği insanları kaybedecek ve vatandaşlığını kaybedecekti. Ve Lanconia'nın kraliçesi bir sahtekâr olacaktı; Lanconia'nın iyiliğinden başka bir şey isteyen, kıskançlıktan dönmüş bir kadın.

Dik oturdu ve onların sorularını tekrar tekrar yanıtladı.

Saat onda onu silahlı bir koruma altında otele geri gönderdiler. Bir WAC banyosunu hazırladı ve Aria'nın bildiği gibi yeni giysilerini aradı. Aria, kadına bol bol zaman kazandırmak için cildi kırışana kadar küvette kaldı. Gece yarısı nihayet yatağa girebildi.

Büyük Pentagon odası sigara ve puro dumanından oluşan mavi bir pusla doluydu. Maun masa boş bardaklar, taşan kül tablaları ve kurumuş sandviçlerden oluşan bir öğünün kırıntılarıyla doluydu. Önde gelen koku ter ve öfke karışımıydı.

"Bundan hoşlanmadım!" General Lyons ıslak puro izmaritini ağzının bir tarafından diğer tarafına geçirirken bağırdı.

Kongre Üyesi Smith, "Bence onun doğruyu söylediğine dair elimizde fazlasıyla kanıt var," dedi. Altı adam arasında hâlâ dinç görünen tek kişi oydu; yine de gözlerinin altında uykusuzluğun neden olduğu koyu halkalar vardı. "Sol elindeki yara izini gördünüz mü? Kayıtlarımıza göre on iki yaşındayken bir av gezisi sırasında düşmüş."

"Ama Amerika için hangi prensesin daha iyi olduğunu kim bilebilir?" General O'Connor söyledi. "Lanconia şu anda vanadyuma ihtiyacımız olması dışında bizim için pek bir şey ifade etmiyor. Sahte prenses bize vanadyumu verecekse, bu işe karışmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Lanconia Almanya ve Rusya'ya yakın. Rusya şu anda dostumuz ama komünist bir ülke. Savaşta sonra-"

"Savaşta sonra Lanconia'ya ne olacağını kim bilebilir? Diyelim ki bu prensesi tahta geri getirdik. O raporda bazı Alman kraliyet aileleriyle akraba olduğu yazmıyor muydu? Ya biriyle evlenirse?"

Altı adam hemen konuşmaya başladı.

General Brooks yumruğunu masaya vurdu. "Ona tahtta *ihtiyacımız* olduğunu söylüyorum. Ona yardım edersek Amerika'ya vanadyum vereceğine söz verdiğini duydunuz. Ve eğer bir Amerikalıyla evli olsaydı bize vereceğinden emin olurdu."

"Bir Amerikalı mı?" Kongre Üyesi Smith'in nefesi kesildi. "O mavi kanlılar sadece mavi kanlılarla evlenir. Bu ülkede monarşiyi kaldırdık, hatırladınız mı? Peki Amerikalı bir prensi nereden bulacağız?"

"Bu küçük kız ülkesi için *her şeyi* yapar," dedi General Brooks. "Sözlerime kulak verin. Ona ancak bir Amerikalıyla evlenip daha sonra onu kral yaparsa yardım edeceğimizi söylesek, inanın bana bunu yapacaktır."

"Ama zaten nişanlı olduğunu duymamış mıydık?"

"Onunla tanıştım," dedi General Brooks. "Babası yaşında, kendini beğenmiş küçük bir cüce. Prensесimizi sadece parası için istiyor."

"Prensесimiz mi?" General Lyons homurdandı.

"Ona yardım edersek ve yanına bir Amerikalı koyarsak bizim olur. Rusya ve Almanya'ya bu kadar yakın askeri noktalara sahip olduğunuzu düşünün."

Adamlar bunu düşündü.

"Peki kimi kral seçeceğiz?" Kongre Üyesi Smith sordu.

"Güvenebileceğimiz biri. Amerika'ya inanan biri. Bu kanayan kalplerin hiçbirisi değil."

General Brooks, "İyi bir aile geçmişi olmalı," dedi. "Bir prenesten bir gangsterle ya da bir embesille evlenmesini isteyemeyiz. Tahta sadece Amerika'nın en iyilerini oturturuz."

General Attenburgh esnedi. "Toplantıyı erteleyelim ve yarın bazı isimleri sunalım."

Adamlar hemen kabul ettiler.

Ertesi sabah uykulu gözlerle bakan altı adam bir araya geldi. İçlerinden dördü, sorunun gerçek yüzünü söylemeden, eşlerine hangi Amerikalının iyi bir kral olacağını sormuşlardı. Clark Gable açık ara kazandı, Cary Grant ise yakın bir farkla ikinci oldu. Robert Taylor da birkaç oy aldı.

Dört saat süren tartışmalardan sonra altı isim seçildi. Bunlardan ikisi genç kongre üyeleri, biri o kadar da genç olmayan zengin bir işadama ve üçü de ataları *Mayflower* ile gelen Amerika'nın en eski ailelerinin oğullarıydı.

Her isim bir komiteye verildi ve öncelikli olarak değerlendirildi. Adamlar mümkün olduğunca derinlemesine araştırılacak ve personelin pislik araması gerektiği açıkça belirtilecekti. Bu adam kral olarak taç , dolabında ne kadar iskelet varsa şimdi ortaya çıksa iyi olurdu.

"Ve şu Montgomery denen adama bir bakın," dedi Kongre Üyesi Smith sonradan. "Bakalım çenesini kapalı tutması konusunda ona güvenebilecek miyiz?"

Aria üç gün boyunca otel odasında esir olarak tutuldu. Günün yirmi dört saati kapısının önünde tüfekli iki adam vardı ve pencerelerinin altındaki sokakta daha fazla asker konuşlanmıştı. İkinci günün sabahında General Brooks'un izniyle büyük bir dergi paketi teslim edildi.

Aria oturdu ve Amerikalılara ilk kez gerçek anlamda baktı. Çoğunlukla film yıldızları ve gece kulübü şarkıcılarıyla ilgilenen anlamsız bir grup gibi görünüyordardı. Bir *Life* dergisinden özenle kesilmiş birkaç sayfa vardı ve içindekiler Lanconia'nın muhteşem prensesi hakkında bir makale olduğunu gösteriyordu.

Dördüncü gün ^{sabah} altıda üç DAK Aria'nın giyinmesine yardım etmek için odasına geldi. Çok profesyonel ve çok soğukkanlıydılar, Aria ne istediye yaptılar ve hiç şikayet etmediler.

Saat sekizde yine Pentagon'daydı ve daha önce olduğu gibi aynı altı adamla birlikte uzun bir masanın ucunda oturuyordu. Bir Amerikalıyla evleneceğini ve ona kral tacı giydireceğini açıkladılar.

Aria korkusunu belli etmedi. Görünüşe göre bu Amerikalılar ondan *her şeyi* isteyebileceklerine inanıyorlardı. Sabırla, Amerikalı bir kocanın neden imkânsız olduğunu açıklamaya çalıştı. "Kocam prensin eşi olacak ve hiçbir Amerikalının benimkiyle birleşecek bir krallığı yok."

"Amerika'nın 'krallığına' sahipsiniz," dedi bir adam alaycı bir şekilde. "Bu yapılamaz," diye cevap verdi daha az sabırla. "Ben Evlenmek için nişanlandım. Halkım nişanımı bozmamdan hoşlanmaz. ne de büyükbabam, kral." Bunun meseleyi sona erdireceğinden emindi ama öyle olmadı. Kongre Üyesi Smith ona son derece mantıksız bir planı açıklamaya başladı.

"Bütün bunları kimin ayarladığını öğrenmeden seni sahtekârla değiştirirsek hayatın tehlikeye girebilir. Tek bir hata yaparsan ölü bir ördek olursun."

"Duck?"

"Ölü prenses o zaman. Seni kimin öldürmeye çalıştığını ve Amerika'nın vanadyuma sahip olmasını kimin istemediğini bulmalıyız. Sana yakın biri olmalı."

Aria buna cevap vermedi ama adamın haklı olduğunu biliyordu. Yüzünü terk ettiğini hissettiği kanı kontrol etmeye çalıştı. Onlara kuzeninin sahtekâr olduğunu söylemenin bir faydası yoktu çünkü Cissy'nin kışkırtıcı olmadığını gayet iyi biliyordu. Cissy sinirli, kolay sinirlenen biriydi.

Korkmuş bir zayıftı ve Aria'nın yerine geçerek hareket ediyorsa, bunun nedeni bir başkasının ona neyi nasıl yapması gerektiğini söylemesiydi.

"İçin birkaç avantajımız var," dedi iri yarı, kır saçlı, göğsü madalyalarla dolu bir adam. "Her şeyden önce, hayatta olduğunuzu bilmiyorlar, bu yüzden sizi aramayacaklar."

"İşte bulduğumuz plan," dedi başka bir adam. "Sahte prensesin turunu bitirip Lanconia'ya dönmesine izin vereceğiz, sonra da onu alacağız. Aynı zamanda siz de Lanconia'da görüneceksiniz ve kayıp prensesin yerini almak için birinin size yaklaşacağını düşünüyoruz."

Kongre Üyesi Smith, "Bu şekilde düğmeyi kimin tasarladığını bulabiliriz" dedi.

General Brooks boğazını temizledi. "Tek sorun şu ki, Amerikalı bir kocaya sahip bir Amerikalı olmanız gerekecek."

Aria anladığından emin değildi. Onun için çok hızlı gidiyorlardı. "Ama ben Amerikalı değilim. Amerikalı olduğumu nasıl düşünecekler?"

"Sana öğreteceğiz."

"Ama *neden*?" diye soluk soluğa kaldı. Birdenbire sadece eve gitmek istedi. Garip yemeklerden, garip geleneklerden, her kelimeden önce düşünmesi gereken bir dil kullanmaktan bıkmıştı. Sanki bir casusmuş gibi davranan insanlardan ve hortumunu giymek istediği için ona küfreden hizmetçilerden bıkmıştı. Anlamadığı şeylerle ve insanlarla uğraşmaktan yorulmuştu. Çaresizce *eve* gitmek istiyordu.

General Brooks onun elini tutup sıktı ve o da elini çekmedi. "Sahte prensesi alırsak ve sonra sen ortaya çıkıp senin gibi konuşur, senin gibi yürür, çatal bıçakla kurabiye yersen, seni ilk öldürmeye çalışan adamlar bunu tekrar yaparlar ama bu sefer başarabilirler. Size benzeyen başka bir kadına ihtiyaç yaratmak istiyoruz, sonra onlara muhtemelen prenses olarak eğitmek isteyecekleri bir Amerikalı vereceğiz."

"*Beni* bir prenses olarak eğitmek mi?" Bu ifadenin saçmalığı onu ev özleminden kurtardı.

General Brooks ona gülümsedi ama diğerleri yüzlerinde büyük bir ciddiyetle onu izlediler.

Aria planlarını anlamaya çalışmasının daha iyi olacağına karar verdi. "Önce Amerikalı olmayı, sonra da prenses olmayı mı öğreneceğim?"

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Kongre Üyesi Smith tersledi.

Burnunun ucuyla ona baktı. "Prensес taklidinde oldukça başarılı olacağım."

Kongre Üyesi Smith dışındaki herkes güldü.

"Ama bunun için Amerikalı bir kocaya ihtiyacım yok," dedi Aria. Belki de planlarının bir kısmına uyarsa, daha saçma yönlerini unutacaklardı.

General Lyons öne doğru eğildi. "Gerçek şu ki, sizin için boynumuzu riske atmamızın tek yolu yanınızda bir Amerikalı'yı tahta oturtmanızdır. Eğer kabul etmezseniz, o kapıdan çıkıp gidebilirsiniz ve biz de sizi bir daha asla duymayız."

Cevap vermek için bir an bekledi. Ciddi *olamazlardı*. "Ama size vanadyumu vermeyi kabul ettim."

Kongre Üyesi Smith ona baktı ve gözleri soğuktu. "Gerçek ki, biz daha fazlasını istiyoruz. Vanadyum şimdilik, savaş sırasında. Savaştan sonra Lanconia'da askeri üsler istiyoruz. Almanya ve Rusya'yı gözetleyebileceğimiz bir yer istiyoruz."

"Eğer bu savaşı kazanırsanız," dedi Aria, artan öfkesinin bir kısmı ortaya çıkmıştı. "Eğer Almanya kazanırsa, Lanconia'nın bir Amerikan prensi olacak, yani bir düşmanı." Kendi ülkesini korumak zorundaydı.

Kongre Üyesi Smith soğuk ve keskin bir sesle, "Kaybetmeyeceğiz ve o kral yapılacak," dedi.

"Yapamam-" diye başladı Aria ama ağzını kapattı. *Çok şey* istemişlerdi. Kişisel fedakârlıkların yanı sıra diplomatik fedakârlıklar ve askeri fedakârlıklar da istemişlerdi. Elllerine baktı. Ama kabul etmezse, elinde ne kalacaktı? Amerika şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf yerdi ve sonsuza kadar burada yaşamak zorunda kalmak...

Kafasını kaldırdı ve adamların ona baktığını gördü. Kapı açıldı ve üniformalı bir kadın içeri girip bir şeyler fısıldadı

General Brooks. Diğerlerine başını salladı.

"Prenses," dedi ayağa kalkarak, "sizi bir süreliğine yalnız bırakmak zorundayız. Size bir dinlenme alanına kadar eşlik edecek birini göndereceğim."

Adamlar Aria'yı oturur halde bırakarak çıkıp gittiler. Amerikalıların davranışları karşısında dehşete düşmekten asla kurtulamayacaktı ama en azından ona düşünmek için zaman vermişlerdi. Silahlı bir muhafızı bekleme odasına kadar takip etti.

Altı adam on dört yorgun, kırmızı gözlü erin bulunduğu bir odaya girdi. Prenses Aria'nın koca adayları hakkında bilgi topladıkları son üç gün boyunca hiçbiri uyumamıştı. Bir adayı hatırlayan herkesle konuşmak üzere memleketlerine dönmeleri için askeri ulaşım için kendilerine tam yetki verilmişti. Bir kadın, dedikodu için en iyi yerin güzellik salonu olduğunu bildiği için üç kasabada üç günde üç kalıcı dalga yaptırmıştı. Şimdi, on dört araştırmacı oturup bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Altı adam içeri girdiğinde, grup yorgun bir şekilde ayağa kalkıp selam verdi bir teğmen elinde kâğıtlarla öne çıktı.

"Ne ?" Kongre Üyesi Smith sabırsızlıkla sordu.

"Korkarım pek iyi değil. Charles Thomas Walden," diye okudu teğmen. Bu genç adamın muhteşem soy ağacını anlattı.

General Brooks, "Bana gayet iyi görünüyor," dedi. "Onun nesi var?"

"O bir homoseksüel, efendim."

"Sıradaki," diye bağırdı general.

Bir sonraki adam, işadamı, on altı yaşındayken yolun yanlış tarafından gelen bir kadınla evlenmişti ve şimdi hayatından uzak durması için ona muazzam meblağlar ödüyordu. Boşanma olmamıştı.

Bir başkası kumar bağımlısıydı, bir diğerinin ailesi karaborsa mallarla savaştan bir servet kazanıyordu. Genç kongre üyelerinden biri oylarını satıyordu.

"Peki ya son adam?" General Brooks yorgun bir şekilde sordu.

"Alman büyükanne ve büyükbabalar. Sadakatinden asla emin olamadık."

"Şimdi ne yapacağız?" General Lyons sordu. "Zamanımız tükeniyor. Sahtekâr iki hafta içinde Lanconia'ya dönecek ve vanadyum ihalesini o zaman verecek. Eğer ihaleyi Almanya'ya verirse, savaşı Lanconia topraklarına taşımak zorunda kalacağız ve o zaman da madencilik yapılamayacak."

DAK'lardan biri "Benim bir kardeşim var," dedi ama kimse gülmedi.

Bir anlık sessizlikten sonra genç bir asteğmen ayağa kalktı. "Efendim, elimde ilginizi çekebilecek bir rapor var. Prensesin hayatını kurtaran Teğmen Montgomery hakkında."

Kongre Üyesi Smith, "Zamanımız yok," diye söze başladı. General Brooks, "Okuyun," diye bağırdı.

"Reis Tynan Montgomery, ailesinin neredeyse sahibi olduğu Maine sahilindeki küçük bir kasabada büyüdü. Onlar Warbrooke Denizcilik." Teğmen bir an durakladı çünkü odanın dikkati şimdi onun üzerindeydi. Warbrooke Denizcilik çok büyük bir şirketti ve savaş patlak verdiğinde tesislerini savaş gemisi yapımına dönüştüren ilk şirket oldu. Donanma Warbrooke Denizcilik'e çok şey borçluydu.

"Ailesi Amerika'ya ilk olarak I. Elizabeth döneminde gelmiş - bazıları Pilgrimleri karşılamak için buradaymış. Ailenin sloganı 'Toprağı asla satma' ve bu sözlerini tuttular. İngiltere'de bir zamanlar on üçüncü yüzyılda yaşamış olan Ranulf de Warbrooke adlı atalarına ait olan topraklara hala sahipler. On sekizinci yüzyıl Amerika'sında herhangi bir standarda göre zengindiler, ancak adamlardan biri Taggert adında bir kadınla evlendi ve ikisi Maine eyaletinin yarısına sahip oldular. On dokuzuncu yüzyılın başlarında Taggert'ların bazıları servetlerini aramak için Doğu Yakası'nı terk etti ve 1880'lerde Kane Taggert parasını fazlasıyla geri kazanana kadar her şeyini kaybetti. Teğmen Montgomery'nin bir teyzesi yüzyılın başlarında Colorado'ya gitmiş ve bu Kane Taggert'in oğluyla evlenmiştir. Şimdi mermer bir malikanede yaşıyorlar ve Fenton-Taggert Steel'in sahibiler." Bu da savaş için başka bir tedarikçiydi.

Teğmen bir nefes aldı. "Teğmen Montgomery aynı zamanda Washingtondaki Tynan Mills ile de akraba. Paranın yanı sıra,

Montgomery ailesinde Rusya'da büyük düşes olan bir atası, Fransız düşesi olan başka bir atası, birkaç İngiliz kontu ve birkaç silahşör var. Ataları tüm Amerikan savaşlarında savaşmış ve madalya almış. Hatta ailesindeki *kadınlar* bile madalya almış.

"Teğmen Montgomery'nin kendisine gelince, skandalla ilgili en ufak bir ipucu bulamadım. Çocukluğundan beri üç erkek kardeşiyle birlikte babasının tersanesinde çalışmış. Yalnız bir adam, teknelerinde başka her şeyden daha fazla zaman geçiriyor. Okulda iyi notlar almış, üç yıl yerel kürek takımının kaptanlığını yapmış. Pearl Harbor'ın ertesi sabahı -kardeşleri gibi- askere alınmış ve acemi birliğinden sonra İtalya'ya gönderilmiş. Bir buçuk yıl önce Amerika'ya geri getirilmiş, kendisine bir görev verilmiş ve Key West'te sivil gemilerin askeri kullanıma dönüştürülmesinden sorumlu kılınmış. İki ay önce bir PBM çok alçaktan gelerek bir cephane iglo'suna çarptı ve alev aldı. On bir kişi öldü ama Teğmen Montgomery cephane patlamadan önce yangını söndürdü. Kötü bir şekilde yanmış, birkaç hafta hastanede kalmış ve prensesi kurtardığında adada iyileşmekteymiş."

Teğmen elindeki kağıtları bıraktı. "Sonuç olarak, baylar, bu Montgomery denen adamın Amerika'nın sunduğu en mavi kanlı adam olduğunu söyleyebilirim."

"Kesinlikle olmaz!" Aria'nın nefesi kesildi. "Hiçbir koşulda o kaba saba adamla evlenmeyeceğim. Onunla evlenmeden önce sokaklarda dilenirim." Hayatında bir kez olsun duygularını gizlemeye çalışmadı. Tiksintisini, dehşetini, iğrenmesini herkese göstermesine izin verdi. Bu Amerikalılar *delirmişlerdi*!

Kongre Üyesi Smith ona küçümseyerek baktı. "İşin içinde sadece siz olsaydınız, hiçbir sorun olmazdı. Bu sahtekâr prenses ve danışmanlarının ülkenize neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum. Umarım büyükbabanı öldürmezler." Evrak çantasını kapattı. "Sizinle tanışmak güzeldi Prens. Başınıza ne gelirse gelsin, iyi olmanızı dilerim."

Aria'nın zihninde görüntüler uçuştı: Cissy tahtta ve biri -bir katil- onu kontrol ediyor. Lanconia bir zamanlar

savaşçı bir ülke. Katil, tüm dünyayı kasıp kavuran bu savaşa Lanconia'yı da dahil edecek miydi? Bazı Lanconyalılar, genellikle kaybedecek çocuğu olmayan yaşlı erkekler, ülkenin savaşa katılması halinde geri kalmış Lanconya ekonomisine büyük yardım sağlanacağını söylüyorlardı.

Aria bir Amerikan otelinde yaşadığını ve savaşta bombalanan Lanconian kırsalını okuduğunu hayal etti. Tüm bu ölümler *onun* suçu olacaktı. Yüzlerce, belki de binlerce ölümü önlemek için tek yapması gereken, hiç hoşlanmadığı bir adamla evlenmekti.

"Bekle!" diye Kongre Üyesi Smith'e seslendi. Smith kapıda durdu ama dönmedi.

"Ben... Ne istersen yapacağım," diye fısıldadı. Sırtını dik tuttu, kasları gergindi. Biraz gevşerse gözyaşları içinde eriyip gideceğini hissediyordu.

Kongre Üyesi Smith odadan çıkmadan önce sırtarak, "Teğmen Montgomery çoktan çağrıldı," dedi.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Aria'nın arkasındaki DAK. Aria'nın kolunu tuttu. "Tatlım, ihtiyacın olan şey iyi bir ağlama. Benimle gel. Seni General Gilchrist'in ofisine götüreceğim. Şu anda burada değil ve orada yalnız kalabilirsin. Bu Montgomery gerçek bir pislik mi?"

Aria kendisini çekmelerine izin verdi ve boğazındaki yumru konuşmasını engelledi. Başını sallamayı başardı.

"Kardeşim!" diye cevap verdi DAK. "İyi ki Amerikalıyım. Kimse bir Amerikalıya ne yapacağını söyleyemez. Kiminle istersem onunla evlenebilirim." Bir kapının kilidini açtı. "Şimdi, sen burada kal. Işıklar kapalı ve kimse burada olduğunu bilmesin. Saat beşte gelip seni alacağım. O zamana kadar nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrim olmayacak." Aria'ya göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Aria deri kaplı küçük bir kanepeye oturdu ve ellerini sıkıca kavuşturdu. Ağlamaya başlarsa asla duramayacağından korkuyordu. Kendini ülkesinin saldırı altında olduğunu hayal etmeye zorladı, sonra da bu özverili ve asil davranışıyla ülkesini yıkımdan nasıl kurtardığını düşündü. Ne yazık ki, Teğmen Montgomery'nin kendisiyle alay edişini, kabalığını, onu oradan oraya sürükleyişini ve teknelere atışını da hatırlıyordu.

Böyle bir adam bir prens eşı olmak için nasıl eğitilebilir?

Düşündükçe kendini daha da kötü hissediyordu. Büyükbabasının bunu yapmak zorunda olduğunu anlaması için dua etti.

Altıncı Bölüm

Yirmi dört saat sonra Lanconia Projesi olarak bilinen proje üzerinde çalışan altı kişi dörde düşmüştü. İki adam ilgilenmeleri gereken daha acil meseleleri olduğunu söyleyerek konferans odasını terk etti. Gerçek şu ki, prensesi zor bulmuş olsalar bile, Teğmen Montgomery'nin katır kafalı inatçılığına hazırlıklı değillerdi.

General Brooks'un gözleri kızarmış ve konuşmaktan boğazı düğümlenmişti. "Orospu çocuğu hâlâ gülüyor mu?"

Kongre Üyesi Smith başını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar öfkeliydi.

"Son durum nedir?" General Brooks genç ve güzel WAC'a sordu. Montgomery'nin aklını başına getirmek için erkekleri kullanmayı denemişlerdi ama işe yaramamıştı, bu yüzden kadınları kullanmaya başlamışlardı. Şimdiye kadar bu da başarılı olmamıştı.

"J.T.... er, ah, Teğmen Montgomery prensesle evlenmeden önce askeri mahkemeye çıkacağını söylüyor. Ona aile geçmişı nedeniyle arandığını söylediğimde, yine de Majestelerini kardeşlerinden birine teklif etmemizi önerdi. Prensese tanışmadıkları için cazip gelebileceklerini söyledi-" Başını kaldırdı. "Küfür silindi."

"Kardeşleri mi?" General Brooks'un yüzünde küçük bir umut belirdi.

"Kontrol ettim efendim," dedi genç bir yüzbaşı. "En büyük kardeş istihbaratta, o kadar yeraltında ki nerede olduğunu sadece başkan ve diğer iki kişi biliyor. İkinci kardeş şu anda hastanede. Geçen hafta makineli tüfek ateşiyle neredeyse bacağı kopuyordu. Üçüncü kardeş geçen ay bir İngiliz kızla evlendi. Ailenin henüz bundan haberi yok."

General Brooks'un yüzü düştü. "Kuzeniniz var mı?"

"*Zamanımız yok!*" Kongre Üyesi Smith yumruğunu masaya vurarak şöyle dedi. "Bu Montgomery mükemmel. Bir insan ne Amerikalı olabilirse o kadar Amerikalı ve bir prensin görünüşüne sahip." DAK'tan gelen hararetli onay karşısında kaşlarını kaldırdı. "IQ testi yüz kırk üç çıktı ve zengin biri. Raporlarımıza göre Lanconia zar zor ayakta duruyor. Montgomery ailesinin parası onu ayağa kaldırabilir."

General Brooks, "Ve Amerikan iyi niyetini tüm ülkeye yayacağız," diye ekledi.

Kongre Üyesi Smith kağıtları önüne yığdı. "Onu tehdit edemeyiz ve Warbrooke Shipping'in desteğini kaybetme riskini göze alamayız."

"Ya da Tynan Mills veya Fenton-Taggart Steel," diye ekledi kaptan. "Yani ona yalan söyleyeceğiz."

Bu odayı sessizleştirmeyi başardı.

Kongre Üyesi Smith devam etti. "Prensese katlanamıyor, değil mi? Kral olma fikrine gülüyor, biz de ona evliliğin sahte olduğunu, bunu geçici bir istihbarat operasyonu olarak düşünmesi gerektiğini söylüyoruz. Onunla birlikte yaşayacak, Amerikalı olmayı öğretecek, Lanconia'ya götürecek, sonra prenses tekrar tahta geçtiğinde çekip gidebilecek."

"Ama Lanconia'da evliliğin kalıcı olduğunu ve kral olacağını mı öğreniyor?" General Brooks sordu.

"Öyle bir şey işte. Onları evlendirmek ve Amerika'nın kapıdan içeri girmesini sağlamak için şimdi elimizden geleni yapıyoruz. Sonuçları hakkında daha sonra endişeleniriz."

"Prenses onu vermeyecek mi?" diye sordu kaptan.

Kongre Üyesi Smith homurdandı. "Ülkesi için ruhunu bile satar. Ülkesini korumak için ona yalan söyler ya da başka bir şey yapar. Montgomery'yi kral yapmak gibi bir planı olmadığını hissediyorum. Bu konuda ne diyeceğini göreceğiz. Gidelim mi? Bunu düşünmesi için ona zaman vermek istemiyorum. Ne zamandır uyumuyor?"

Kaptan saatine baktı. "Otuz sekiz saat." "Peki ya yiyecek?"

"Yirmi iki saattir bir sandviç ve bir kola içti." Kongre üyesi başını salladı. "Hadi gidelim."

Aria şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekiyordu. "Teğmen Montgomery bir kraliyet prensesiyle evlenmek istemedi mi? Bir kraliçeyle evlenmek istemiyor mu?"

DAK, Aria'ya J.T.'nin onun hakkında söylediği korkunç şeyleri, onun insanlık dışı olduğunu, bir mermer parçası olduğunu, bir kadına hiç benzemediğini, aşkını Venüs de Milo heykeline vermeyi tercih edeceğini söylemeyecekti. Bunun yerine DAK, J.T.'nin evliliği kabul etmesi için ne yapmaları gerektiğini açıkladı.

"Bir-ne kelimesi bu?" olacağına inanıyor.

"Boşanma ya da fesih."

"Ama kraliyet ailesinin ayrılmasına izin verilmez, ne olursa olsun. Kraliyet prensesi bir kez evlenir, o kadar." Aria duvardaki Başkan Roosevelt'in resmine baktı. Montgomery adbu küstah, aşağılık adamla adada geçirdiği zamanı çok net hatırlıyordu. Ülkesi uğruna onunla evlenmeyi kabul etmiş, hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi kabul etmişti ama şimdi adam *onunla* evlenmek istemediğini söylüyordu.

"Ona sonsuza dek evli kalacağımızı söylemeyeceğim." diye fısıldadı.

"Korkarım daha fazlası var." DAK, bu işi kendisine detaylarıyla anlattığı için Kongre Üyesi Smith'e lanet okudu. Prensesi oldukça sevmişti, ülkesi için savaşmaya istekli herkesi severdi.

"Ordu ikiniz için Virginia'da atları ve uşağıyla birlikte bir ev kiralamıştı ama teğmen bununla hiçbir ilgisi olmasını istemiyor. Key West'teki işine geri dönmek istediğini ve ikinizin müstakil bir evde yaşayacağınızı söylüyor - ne hizmetçi, ne de özel ayrıcalıklar. Siz de onun askeri maaşıyla yaşayacaksınız."

DAK, prensese J.T.'nin servetinden kimsenin bahsetmediğinin farkındaydı ve şimdi ona bakarken, J.T.'nin kendisinden ne talep ettiği konusunda hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu. Bu zarif kadının bir önlük giyip bir lavabo dolusu bulaşık yıkadığını hayal bile edemiyordu. "Amerikalı olmayı öğreneceksen, bunu düzgün bir şekilde yapmanı istediğini söylüyor."

"Teğmenin kesinlikle çok fazla fikri var, değil mi?"

Yarısını bile bilmiyorsun, diye düşündü DAK. "O zaman onun şartlarını kabul ediyorsun?"

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır, sanırım değil. Hazırsanız, papaz bekliyor."

Aria tek kelime etmedi ama başı dik bir şekilde ayakta durdu. Yaptığı şey, beyaz bir gelinliğin romantik saçmalığından ve insanların ona neşe ve mutluluk dilemesinden çok daha önemliydi. Üzerindeki elbisenin iki gündür üzerinde olması, kırışmış ve yer yer sarkmış olması önemli değildi.

DAK kapıyı açana kadar kapının önünde durdu.

Dışarıda hepsi de mutlu bir şekilde gülümseyen altı DAK daha bekliyordu.

"Senin kim olduğunu bilmiyorlar," diye fısıldadı ilk DAK. "Ordunun seni sevgilinle yeniden bir araya getirdiğini ve bugün evleneceğinizi sanıyorlar."

"Eski bir şey," dedi bir kadın elinde küçük altın bir madalyon tutarak. "Aynı zamanda ödünç alınmış bir şey. Büyükannemindi."

"Yeni bir şey," dedi bir başkası, ona küçük, güzel bir mendil uzatarak.

"Ve mavi bir şey." Üçüncü bir kadın Aria'ya maviye boyanmış karanfillerden oluşan bir korsaj verdi. Başka bir kadın Aria'nın ayakkabısını alıp iyi şans getirmesi için içine bir peni koyarken Aria'nın omuzlarına iliştirdi.

Aria bu muamele karşısında şaşkına dönmüştü. Şimdiye kadar Amerika'daki kadınlar ona çok iyi davranmışlardı, ama erkekler...! Kadınların kaba, görgüsüz erkeklerle nasıl başa çıktıklarını merak ediyordu.

Tören için konferans salonu kullanılacaktı. Kimse masayı yoldan çekmeye zahmet etmemişti, yüzden yürüyebileceği bir koridor ya da onu evlendirecek yaşlı bir adam yoktu. DAK'ın yanındaki duvar boyunca, en uçtaki erkek grubuna doğru yürüdü. Birkaç takım elbiseli adam vardı ama yaklaşık bir düzine adam üniforma giyiyordu ve göğüslerinde madalyalar vardı. En azından bazı üst düzey yetkililerin katıldığı bu düğünün yeterince önemli olduğu anlaşıyordu.

Teğmen Montgomery bir sandalyede oturmuş, başını koluna dayamış, yarı uykulu bir . Yanakları ve çenesi tıraş edilmemiş bıyıklarla kaplıydı. Üniforması kirli ve buruştu.

Aria'nın öfkesi hemen yükseldi. Belki de bu adamlar ona ne kadar saygısız olduğunu söylemekten korkuyorlardı ama o korkmuyordu. Onun önünde durdu. "Karşıma böyle çıkmaya nasıl cüret edersin," dedi ona ters ters bakarak.

Gözlerini bile açmadı. "Ekselanslarının tatlı sesi."

General Brooks Aria'nın koluna girdi ve onu papazın önünde durması için çekti. "Uzun birkaç gün geçirdi. Belki de tören bitene kadar onu kızdırmamalıyız. Fikrini tekrar değiştirebilir."

Aria ellerini iki yanında kenetledi. Kendisiyle evlenmesi için bir adama yalvaracak kadar değersiz miydi?

J.T. tembelce ayağa kalktı. "Fikrinizi değiştirmek ister misiniz, Prenses? Ben hazırım."

Ona bakmadı, bunun yerine Lanconia'nın bir görüntüsüne odaklandı.

Papaz Aria'nın adını söylerken tereddüt etti.

"Kim?" J.T. bıyıklarını kaşıyarak "Kim?" dedi.

"Victoria Jura Aria Cilean Xenita."

"Evet, onu ben alıyorum," dedi.

Aria ona ters ters baktı. Reis Tynan Montgomery'yi seveceğine ve onurlandıracağına söz vermişti ama "itaat" kelimesini atlamıştı.

"Ekselansları," dedi papaz. "Sevgi, onur ve itaat."

Aria J.T.'ye baktı ve tek kelime etmedi.

"Bugün yeterince yalanımız var," dedi J.T.. " edin."

Papaz iç çekti. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

J.T. Aria'nın bileğini kavradı. "Lanet olsun, ben yatmaya gidiyorum."

J.T. onu odadan çıkarmadan önce Aria küçük altın madalyonu DAK'a geri verecek zamanı ancak bulabilmişti.

General Brooks kıkırdıyordu. "İyi bir başlangıç yapmışlar gibi görünüyor."

Kongre Üyesi Smith homurdandı.

Aria ordunun tahsis ettiği düz siyah arabanın koltuğuna yaslandı ve kaçmak üzere olan gülümsemesini kontrol etmeye odaklandı. Koltuğun diğer ucunda, kendisinden olabildiğince uzakta, artık kocası olan adam oturuyordu. Başını cama yaslamıştı ve yüzünü göremiyordu ama duygularını açıkça belli etmişti.

Aria yine gülümsemesini kontrol etmek zorunda kaldı. Adada birlikte mahsur kaldıkları süre , onun için bir kadın değilmiş gibi davranmıştı. Kraliyet soyundan geldiği gerçeğini de görmezden gelmişti ama nedense bu, onun güzel ya da çekici olduğunu düşünmediğini söylediği zamanki kadar canını acıtmamıştı. Bir kadın ne kadar asil olursa olsun, yine de arzulanmak isterdi.

Aria bir an için gözlerini kapadı. Kaçırılmasından bu yana iki hafta geçmişti ve başına pek çok korkunç şey gelmişti ama artık her şey sona ermişti. Evliydi -arka koltukta yayılmış yatan Teğmen Montgomery'ye bir göz attı- ve daha kötüsünü de yapabilirdi. Gece kıyafeti içinde iyi görünebilirdi ve kesinlikle ağır devlet cübbelerini taşıyacak kadar güçlü görünüyordu. Ama

Elbette hâlâ nasıl Amerikalı olunacağını öğrenmesi gerekiyordu ama bu ne kadar zor olabilirdi ki? Bunu kolaylıkla yapan pek çok insan var gibi görünüyordu.

Ama önce düğün gecesi vardı. Annesi ona bu geceden bahsetmiş, erkeklerin bir kadına neler yaptığını ve kadınların hissetmediği bir tutkuyla buna nasıl sürüklendiklerini anlatmıştı. Annesi Aria'nın kocası için her zaman en iyi şekilde görünmesi gerektiğini ve onun da bu arzuyu teşvik etmesi gerektiğini söylemişti.

Yani bu gece onun düğün gecesi olacaktı. Elbette kocası neredeyse bir yabancıydı ama Aria her zaman çok az tanıdığı bir adamla evlenmeyi beklemişti. Belki bu geceden sonra Teğmen Montgomery ona bu kadar kaba davranmazdı. Belki yarın sabah onun yatağının yanında diz çöküp elini öpecek ve ona söylediği korkunç şeyler için af dileyecekti. Belki bu geceden sonra...

Sürücü kapısını açana kadar arabanın durduğunu fark etmemişti. Oteline geri dönmüşlerdi. Dışarı çıktı ve şoför kocası için kapıyı açarken bekledi. Düşmeden önce J.T.'yi yakalaması .

J.T. uzun bedenini arabadan kurtarıırken şoför "Geldik efendim," dedi.

J.T. otele sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Güzel," diye mırıldandı ve Aria'yı ayakta bırakarak içeri girdi. Birkaç saniye sonra geri döndü, Aria'nın kolunu tuttu ve onu çekti.

"Hangi oda senin?"

"Pembe bir oda."

J.T. durdu ve dönüp ona baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve sakalları her geçen dakika daha da koyulaşıyordu. "Gittikten sonra buraya döndüğünde odanı nasıl buluyorsun?"

"Oraya gitmem gerek." Masayı işaret etti. "Bazen beklemem gerekiyor, sonra biri bana eşlik ediyor."

"Sana anahtar vermediler mi?"

"Şehrin anahtarı mı? Neden hayır, kimse bundan bahsetmedi."

Bir an için gözlerini kapattı. "Tam burada dur. Kımıldama, anladın mı?"

Başını salladı, sonra gülümsemesini gizlemek için başka tarafa baktı. Adam kesinlikle onu yanında tutmak için sabırsızlanıyordu.

Masada biraz konuştuktan ve Bay Catton'la el sıkıştıktan sonra J.T. geri döndü ve onu asansöre götürdü. Kapılar kapandığında, "Hayatımda yatağa girmekten hiç bu kadar memnun olmamıştım," dedi.

Aria buna gülümsedi.

Odanın kapısını açtı, içeri girdi ve onu koridorda ayakta bıraktı. Bir an sonra kolu dışarı fırladı, Aria'nın elini yakaladı ve onu içeri çekti. Kapıyı kilitlerken ona çok yakın durdu ve Aria alçakgönüllülükle kenetlenmiş ellerine baktı. Artık yalnızdılar.

J.T. esnedi ve gerindi. "Yatak. Görebiliyorum," dedi ve oturma odasından yatak odasına doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Ayakkabısının tekini çıkardı, sonra yatağın üzerine düştü ve uyudu.

Aria hâlâ kapının yanında duruyordu. Birkaç dakika bekledi ama yatak odasından ses gelmeyince çekingen bir tavırla odaya geçti. Adam çoktan yatağa girmişti. Uyuyor gibi görünüyordu ama onu beklediğini biliyordu.

"Ben... Ben hazırlanayım," diye fısıldadı ve gecelik almak için büroya gitti.

Düğün gecesi için uygun bir şey olmadığını hemen fark etti. Bu, kadının hayatında sadece bir kez yaşayabileceği bir geceydi ve en iyi şekilde görünmek istiyordu.

J.T.'ye baktı ve onun uyuyormuş gibi şüpheli göründüğünü düşündü. Bir an sonra seğirdi ve horlamaya benzer bir ses çıkardı.

Yatağın yanındaki küçük saate saatin daha dört olduğunu gördü. Belki de buraya gelirken gördüğü Amerikan mağazalarından birine gidip yeni kocasının uyumasını engelleyecek uygun bir gecelik alabilirdi.

Çantasında temiz bir mendil olup olmadığını kontrol ettikten sonra usulca odadan çıktı. Teğmen Montgomery'nin ona verdiği yeşil para kâğıtlarının hepsi gitmişti.

Dışarı çıkmak istediğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı: Bay Catton'ı istedi, o da onun için bir araba tuttu ve şoföre ödeme yaptı. Saygınlığını yitirmeden nereye gitmek istediğini açıklamakta biraz zorlandı. Sonunda otelde çalışan genç ve güzel bir kıza sordu ve kısa süre sonra Aria yola çıktı.

Taksi şoförü onu çok büyük bir binanın önünde indirdi; Aria daha önce hiç mağaza görmemişti. Belki kendini taşıma şeklinden, belki de Paris'e özgü bir elbise gördüğünden, ama üç kadın neredeyse onu beklemek için koşacaktı. En yaşlı kadını seçti.

"Bayanların uyku kıyafetlerinin gösterilmesini istiyorum."

"Bu taraftan, hanımefendi," dedi satıcı kadın, seçildiği için kendini üstün hissederek.

İki saat sonra kadın pek memnun değildi. Aria mağazadaki bütün denemiş ve çoğunu yere atmıştı. Tezgâhtar kadın tedariki sürdürmekte ve gecelikleri yeniden katlamakta zorlanıyor, ayrıca Aria'nın gecelikleri çıkarıp giymesine yardım etmek zorunda kalıyordu.

Sonunda Aria, pembe ipek vual ve satenden oluşan, omuzları açık, cennet gibi bir karışımında karar kılar gibi oldu.

Satıcı kadın rahat bir nefes aldı. "Benimle gelerseniz, sizin için kutularım." Aria'nın giyinmesine yardım etmesi gerektiğini anladığında, öfkeden deliye döndüğünü de fark etti.

Birkaç dakika sonra satıcı kadın geceliği bir kutuya tıktırıyordu. "Sanki onun lanet olası hizmetçisi falanmışım gibi ona hizmet etmemi bekliyordu."

"Şşşt," dedi çalışan arkadaşı. "Kat görevlisi seni duyacak." "Onunla ilgilenmesine izin vereceğim."

Aria tam zamanında soyunma odasından çıkıp görevlinin pembe geceliğin kapağını kapattığını gördü. Kadın arkasını dönüp

Satış fişini hazırlayan Aria kutuyu aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı tezgâhtar. "Onu *çalıyor*."

J.T. telefona cevap verecek kadar uyanmadan önce telefon on bir kez çaldı. "Evet?" dedi halsizce.

"Siz Teğmen Montgomery misiniz?" "Son duyduğumda öyleydim."

"Ben Washington Polis Departmanından Çavuş Day, burada hırsızlıktan tutuklu bir bayan var. Karınız olduğunu söylüyor."

J.T. gözlerini daha açtı. "Onu ayırttınız mı?"

"Henüz değil. Savaş çabaları için değerli olduğunu söylüyor, ama sonra bir sürü şey söylüyor. Bizim anlayamayacağımız kadar saçmalıyor. Soyadı olmadığını, kraliçe olduğunu ve ona Majesteleri diye hitap etmemiz gerektiğini söylüyor."

J.T. elini yüzünde gezdirdi. "Prenses, ben de Ekselansları."

"Nasıl yani?"

"Çavuş, inanması zor görünebilir ama o değerli - en azından biri için. Eğer onu hapsederseniz, hükümetle bir sürü sorun çıkabilir. Onu bir odaya koyup bir fincan çay verebilir misiniz? Fincanıyla birlikte bir de fincan tabağı verin."

Çavuş bir an durakladı. "Bu meyveli kekle gerçekten *evleniyor* musun?"

"Tanrı yardımcım olsun ama yaptım. En kısa zamanda orada ." "Onu elimizden aldığınız için minnettar oluruz."

J.T. telefonu kapattı. "Onu elimden kim alacak?" diye mırıldandı.

Yedinci Bölüm

Aria polis merkezindeki cam duvarlı ofiste sandalyeye oturdu ve camın diğer tarafındaki ağzı açık insanları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Yanına çay olduğunu söyledikleri ağır beyaz bir fincan koymuşlardı, ama garip bir nedenle fincanı kül tablasına koymuşlardı. Ona dokunmayı düşünmemişti.

Son birkaç saat, insanların ona dokunması, bağırması, aynı soruları tekrar tekrar sorması ve verdiği cevaplara inanmamaları yüzünden berbat geçmişti.

Teğmen Montgomery'nin tıraşsız yüzünün dışarıdaki odada belirdiğini gördüğünde neredeyse sevinecekti. Ona hızlı ve öfkeli bir bakış attıktan sonra, az önce Aria'ya bağırıp çağıran herkes etrafını sardı. Bir Amerikalının bu diğer Amerikalılarla nasıl başa çıktığını görmek istiyordu. Adam birkaç yeşil para kâğıdı dağıttı, birkaç beyaz kâğıt imzaladı ve bir yandan da insanlarla konuşuyordu ama Aria onun ne dediğini duyamıyordu.

Ne istediklerini anlayabilseydi kendisinin de aynı şeyi yapabileceğinden emindi. Belki de Amerikalı olmayı öğrenmek *çok* kolay olacaktı.

Kalabalık Teğmen Montgomery'den uzaklaştı ve o da ona doğru yürüdü.

Kapıyı açtıktan sonra, "Gidelim," diye homurdandı. "Tek kelime etme yoksa seni onlara bırakırım."

Aria geceliğinin bulunduğu kutuyu tuttu ve başı dik bir şekilde odadan çıktı.

Otele dönerken onunla konuşmadı ve sürekli onun önünde yürüdü. Odaya girdikten sonra telefona gitti.

"Oda servisi mi?" dedi. "Başkanlık Süiti'ne yemek gönderilmesini istiyorum. Hayır, menüm yok. Bana dört kişilik akşam yemeği gönderin, ne varsa ve bir şişe şarap, mahzende en iyisi olsun. Acele edin."

Telefonu kapattığında Aria gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Bir süre beladan uzak durabilir misin? Tek istediğim düzgün bir yemek, biraz yatmak ve duş almak. Bana bunları verin, belki o zaman sizinle ve ABD hükümetiyle başa çıkabilirim."

Aria onun söylediklerinin yarısını anlamadı, ama şimdi yemek yemeyi planladığını anladı. Kızardı. Yemekten sonra onu karısı yapacaktı.

"Hizmetçim olan kadın geri dönmedi. Eğer banyomu hazırlarsanız, kendimi hazırlayacağım," dedi yumuşak bir sesle.

"Daha kendi küvetini doldurmayı bile öğrenemedin mi?" dedi sesindeki şaşkınlıkla. "Gel o zaman, sana göstereyim."

Ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Amerikalı eşlerin hizmetçileri banyolarını yapmıyor mu? Belki de Bay Catton'ı arayıp birini istemeliyiz?"

"Tatlım, Amerikalı eşlerin hizmetçisi olmaz ve bundan sonra senin de olmayacak. Bundan böyle kendi başına giyinecek, kendi başına yıkanacaksın ve dahası, sana bir kocaya nasıl bakılacağını öğreteceğim."

Aria kırmızı yanaklarını saklamak için gözlerini kaçırdı. Suyu nasıl ayarlayacağını gösterirken biraz sert ve biraz da kabaydı ama öğrenmişti. Oda servisi kapıyı çaldığında onu yalnız bıraktı.

Küvette uzun süre kaldı, kendini sabunladı ve yaklaşan olayı düşündü. Teğmen Montgomery ona iki kez yemeğinin soğumakta olduğunu söyledi ama o yine de acele etmedi.

Tek başına giyinmek kolay değildi, ama güzel gecelik başının üzerinden kaydığı için idare etti. Birkaç dakika boyunca kapının diğer tarafından hiçbir şey duymadı ve onun da hazırlandığını düşündü.

Temkinli bir şekilde kapıyı açtı.

Oturma odasında ziyafetten arta kalanlarla dolu büyük bir masa duruyordu. Kadınlar düğün yemeklerini onsuz yemişlerdi! Burnu kırışarak, ziyafetten geriye kalan tek şey gibi görünen kirli tabaklara baktı. Bu adam ona küveti nasıl dolduracağını öğretebilirdi ama o da ona biraz terbiye vermeyi planlıyordu.

Yatak odasına doğru döndü. Adam yatağın bir tarafına sırt üstü uzanmış, yüzüne bir gazete örtmüştü. Kadın örtüyü geri çekip yatağa girmeye çalıştığında adam kıpırdamadı. Kadın hiç de kadınsı olmayan bir çekiş yaptığında bile adam kıpırdamadı.

Derin bir nefes alarak onun yanındaki yaygının üstüne uzandı, elleri yanında kenetlenmişti. "Ben hazırım," diye fısıldadı.

Hareket etmedi, o tekrarladı. Adam hala hareket etmedi.

Bir koca için bile, bu adamın davranışları nezaket sınırlarını aşıyordu. Gazeteyi adamın yüzünden itti. Adam ağzı yarı açık uyuyordu ve bıyıklarıyla kasabanın aptalına benziyordu.

"Ben hazırım!" diye hiç de prenseslere yakışmayacak bir şekilde yüzüne karşı bağırdı ve sonra tekrar uzandı.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı, yavaşça kendine geldi, sonra bir sarsıntıyla doğrulup oturdu. "Ateş!" dedi, sonra nerede olduğunu fark eder gibi oldu. Dönüp Aria'ya baktı, gözleri cömertçe giyinmiş vücudunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Aria ellerini iki yanında tuttu, bacakları kaskatı kesilmişti ve gözleri tavandaydı. İşte o an gelmişti. Bu, erkeklerin basit hayvanlara dönüştüğü andı - kral ya da baca temizleyicisi olsun, bütün erkekler bunu yapar, demişti annesi. Ve şimdi perişan olma sırası ondaydı.

"Neye hazırsınız?" Teğmen Montgomery halsiz bir şekilde sordu.

"Düğün gecesi," dedi ve yaklaşan acıya gözlerini kapattı. Onu çok mu incitecekti?

Onun güldüğünü duyunca gözlerini açtı.

"Düğün gecesi mi?" dedi gülerek. "Sence ben... ? Sen ve ben... ? Bu iyiydi. Bu yüzden mi gecenin yarısını banyoda geçirdin?"

Ona gülüyordu.

"Dinleyin hanımefendi, sizinle sadece savaşa yardım etmek için evlendim. Başka bir nedeni yok. Vücudunuzda herhangi bir tasarımı yok, hangi aptalca şeyi giyerseniz giyin, ama en önemlisi, tahtınıza geri döndüğünüzde bu evliliği sona erdirmemize hiçbir şeyin engel olmasını istemiyorum. Nedense Kont Julie'nin veledimi taşımanı hoş karşılamayacağını düşünüyorum. Şimdi diğer odaya geçip biraz uyumama izin verir misin? Ama otelden ayrılma! Bir dahaki sefere muhtemelen başka bir ülkenin bize savaş ilan etmesine neden olacak bir şey yapacaksın."

Aria ona duygularını nasıl kontrol edeceğini gösteren eğitim yılları için minnettardı. Bir prenses olarak reddedilmek bir şeydi ama bir kadın olarak reddedilmek onu derinden yaralıyordu.

"Dışarı!" dedi. "Yatağımdan çık. Git diğer odada uyu. Al, ev idaresini arayıp kanepeyi senin için hazırlatayım." Aria toplayabildiği tüm asaletle yatağından kalktı. "Olmaz, Teğmen Montgomery, ben kendi başımın çaresine bakarım." O yapmadı başka bir kadının düğün gecesinde reddedildiğini bilmesini istemiyordu. Oturma odasına doğru yürüdü. Arkasından, "Lanet olsun!" diye mırıldanarak kapıyı yüksek sesle kapattı.

Aria gecenin geri kalanında kanepede oturdu. Gözlerini bir kez bile kapatmadı. Yapması, söylemesi gereken onca şeyi düşünüp durdu ama en net hatırladığı şey, onu memnun etmek için ne kadar zahmete girdiği ve onun kendisini reddettiği oldu.

Ondan nefret ediyordu.

Bu duyguya pek aşına değildi ama kesinlikle tanıyordu. Atalarından bazıları siyasi nedenlerle nefret ettikleri kocaları ya da eşleriyle evlilikler yapmıştı. On sekizinci yüzyılda bir çift yirmi yıldan fazla konuşmamıştı. Elbette kadının bu süre içinde üç çocuğu olmuştu ve hepsi de kocası krala benziyordu, diye düşündü Aria.

Kanepede sert bir şekilde oturup gün ışığını bekledi. Ülkesini geri alabilmek için ona öğretmesi gerekenleri öğrenecekti ama

Aralarındaki tüm umutlar yok olmuştu. Belki kız kardeşi taht için bir varis doğurabilirdi.

Aria ağlamadı ve şimdi gözyaşlarını tutması kolunu kırdığı zamankinden çok daha zordu.

J.T. yavaşça uyandı, ağzının tadı kötüydü, gözleri ağırlaşmıştı ve sırtında bir ağrı vardı. Kendini kaldırdı ve bükülmüş kemerini böbreğini oyduğu yerden çıkardı. üniformasını giyiyordu ve gömleği vücuduna sıkıca sarılmıştı.

Prencesin yatakta yanında olmadığını bakmadan biliyordu ve bir şekilde onun süitin oturma odasında olduğunu da biliyordu. Muhtemelen somurtuyordur, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Muhtemelen ondan daha da çok nefret ediyordu çünkü yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıyordu.

Bir an gözlerini kapadı ve geçmişte yaşananları düşündü. Onu kurtardığı günden beri imkânsız bir kadın olmuştu. Talepkâr, zorba, otokratik ve her zaman ondan daha fazlasını isteyen biriydi. O ne kadar verirse versin, o daha fazlasını bekliyordu. Ona muazzam miktarda para uzatmıştı -yeni bir tekne için biriktirdiği para- ve o asla bir teşekkür bile etmemişti.

Hayatında hiç kimseden kurtulduğuna, onu trene bindirip Washington'a gönderdiği zamanki kadar sevinmemişti. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağını içtenlikle umuyordu.

Ama o kadar ayrıcalıklı değildi. Birkaç gün sonra, Başkan'ın emriyle J.T.'nin Washington'a gitmesi "istendi." "İsteklerini" yerine getirmek için kafasına silah dayamak dışında her şeyi yaptılar.

Kimse ondan ne istendiğini söylemiyordu ama bunun Boyun Gemisi'ndeki Kraliyet Ağrısı ile bir ilgisi olduğunu biliyordu. O kadınla tanıştığı için defalarca lanet okudu.

Ordu uçağı iner inmez ona saldırmaya başladılar. O kaltakla *evlenmesini* istiyorlardı. İlk başta onlara sadece gülmüştü ama uzun süre gülemedi. Ona yiyecek, içecek ve uyku vermediler. Kutsal saydığı her şeyi saatlerce ona saldırdılar. Ülkesine nasıl ihanet ettiğinden, ailesinin adına nasıl ihanet ettiğinden bahsettiler. Ona onursuz bir terhis vereceklerini ve yaşaması için evine göndereceklerini söylediler.

utançla. Onunla konuşması için bir kadın gönderdiler. Kadın ona mırıldandı, evliliğın sadece geçici olacağın ve Amerika'nın ona çok ihtiyaı olduğunu söyledi.

Sonunda kabul etmişti çünkü ona doğruyu söylediklerini fark etmişti. Amerika'nın prensese yardım edecek birine ihtiyaı vardı ve ülkesinin maden yatakları ve stratejik konumu savaş çabaları için önemliydi.

Hem ordunun hem de donanmanın en st düzey yetkililerinin kendisini beklediğı toplantı odasına girdiğinde çok yorgundu. Birisi ona acımış ve bir sandalye vermiş, o da hemen başını eğmiş ve neredeyse uyuyacakken prensesin sanki uşağymış gibi ona emirler vermesiyle uyanmış.

Onun küçük boynunu sıkmak isterdi. Ülkesini geri almasına yardım etmeyi kabul etmişti -bu onun istediğı bir şeydi- ama yine de onu küçümseme cüretini göstermişti.

Kısa ayın boyunca kendini kurban etmeye hazır bir şehit gibi durdu. J.T. diğeri insanların ona düşmanca baktıklarını gördü, sanki bu güzel kadına aşağılık bir şey yapıyormuş gibi. *Güzel, ha!* diye bağırmak istedi. Zaten onun hayatını kurtarmış, iki yıllık birikimini *onun* için harcamış, birbiri ardına gelen kötü sözlerine katlanmıştı ama yine de kötü adam rolüne bürünüyordu.

DAK'lar bile ona düşmanca bakıyordu ve bu J.T.'yi daha da kızdıran başka bir şeydi. Daha önce kızlarla hiç sorun yaşamamıştı. Ailesi kasabanın en zengin ailesiydi, kendisi ve erkek kardeşleri fena görünmüyordu ve kızlardan her zaman hoşlanmıştı. Bu, şimdiye kadar yıkıcı bir kombinasyon gibi görünüyordu. Ama prensesle tanıştığınan beri her kadın ona şeytanın vücut bulmuş hali gibi bakıyordu. Yine de syleyebildiğı kadarıyla yanlış bir şey yapmamıştı. Onu boğulmaktan kurtarmıştı ve hatta onunla evlenmeyi bile kabul etmişti ama herkes onun korkunç derecede yanlış bir şey yaptığını düşünüyor gibiydi.

Törenden sonra tek yapmak istediğı uyumaktı. Prensesi otele geri götürmek tam bir ile . Liderlik etmedi ve takip etmeyi reddetti. Her iki dakikada bir geri dönüp

Hâlâ onunla olup olmadığına bakmak için -ki genellikle olmazdı- geri dönüp onu alması gerekiyordu. Uyumadan önce yatağa zar zor ulaşmıştı.

Telefon çaldığında ve adam kadının hırsızlıktan tutuklandığını söylediğinde, bu iğrenç hafta için mükemmel bir son gibi görünüyordu. Kendini karakola sürükledi ve orada yüzünde sanki birinin onu kurtarmasını bekliyormuş gibi mağrur bir ifadeyle oturuyordu.

Tabii ki bir kez daha kışını kurtardığı için ona tek kelime teşekkür etmedi. Sanki üzerinde yürümesi için kırmızı bir halı serilmesini bekliyormuş gibi öylece oturdu.

Otelde neredeyse *ondan* özür dileyecekti. Ne kadar yorgun olduğunu, ne kadar aç olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama bu onu etkilememişti. Mermerden oyulmuş olabilirdi. Mükemmel küçük yüzü soğuk, mükemmel küçük bir maskeye dönüşmüştü.

Yemek sipariş etti, sonra da ona küveti nasıl çalıştıracağını göstermek zorunda kaldı. Bu eğilimi bir an önce durdurmayı planlıyordu, yoksa kız ona hizmetçisini oynatacaktı.

Oda servisi kapıyı çaldığında ondan kurtulduğuna sevinmişti. Yemek yediği süre boyunca küvette kalmıştı. Dört akşam yemeğini de yediği kendine biraz kızdı ve ona kendine başka bir şey sipariş etmesini söylemek istedi ama yatak onu çağırıyor gibiydi. Kadın banyodan çıkmadan önce uykuya daldı.

Sonra birisinin kulağına "Hazır!" diye bağırdığını duydu. Aniden uyandı, dik oturdu ve başka bir cephane ateşi olduğunu düşündü. Kendini toparlaması bir anını aldı.

Preses onun yanında yatıyordu, üzerinde fırırlı pembe bir şey vardı, yumrukları yanında kenetlenmişti, bacakları kaskatı kesilmişti - aslında tüm vücudu o kadar sertti ki çelikten yapılmış olabilirdi. Kadının kendisinden ırzına geçmesini beklediğini anlaması bir dakika sürdü. Hayatında bu soğuk, duygusuz kadın kadar istenmeyen bir şey görmemişti.

Ona gülse mi yoksa öfkelense mi bilemedi. Kendisini kontrol edemeyen ilkel bir erkek fikrine başarıyla indirgemiş gibi görünmesi onu öfkeliyordu.

Yatağında, hiç de azımsanmayacak kıvrımlarının her birini saran ve belirginleştiren dekolteli, incecik bir gecelik giyen güzel bir kadın gördü.

Bir sonraki bildiği şey ona bağırdığı oldu.

İfadesi değişmedi - ne de olsa mermer hareket etmiyordu. Yataktan kalktı ve odadan çıktı.

Hemen *kendini* suçlu hissetti, sanki yanlış bir şey yapmış gibiydi. Yüzüstü döndü ve yumruğuyla yastığını yumrukladı. Keşke ona gülümseyebilseydi, insan *olabileceğini* gösterseydi. *Eğer* insan olabilirse tabii. Tekrar uyuyabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

Şimdi saate baktı ve vaktinin geldiğini anladı. Belki de her şeyi hayal etmişti. Belki de o mağrur prensesle evli değildi. Belki de sadece Teğmen Montgomery'ydi ve Bir Numaralı Halk Düşmanı değildi.

Ertesi sabah saat dokuzda Teğmen Montgomery yatak odasından çıkarken Aria başını kaldırdı, üzerinde hâlâ buruşuk üniforması vardı, çenesi bıyıklarla kaplanmıştı. Bir korsana benziyordu.

"Doğru o zaman," diye mırıldandı, göz kapakları hâlâ uykudan ağırlaşmış bir halde ona bakarken. "Belki de hepsini rüyamda görmüşümdür diye düşündüm."

Kanepeden kalktı, onun sertliğini görmesine izin vermedi.

"Dün gece hakkında..." diye başladı.

Onu geçip banyoya doğru ilerledi.

Adam onun kolundan tuttu ve yüzüne bakması için kendine doğru çekti. "Belki dün gece biraz fazla sert davrandım. Pirinç beni saatlerce uyutmadı, sonra nihayet uyuduğumda senin hapiste olduğunu söyleyen bir telefon aldım."

Ona soğuk gözlerle baktı.

"Çaldığın şey bu mu?" diye sordu, sesi alçaldı, bir eli omzuna dokunmak için hareket etti. "Güzelmış."

"Bu -sanırım sizin deyiminizle- 'aptalca' bir giysi." Kadın ondan uzaklaştı ama adam geceliğinin uzun, uçuşan eteğini yakaladı.

"Sana dün gece için üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum. Sen Rita Hayworth olabilirdin ve ben sana dokunmazdım. Duygularını incitmek istememiştim."

"Yapmadınız," diye yalan söyledi, çenesini kaldırarak. "Ben sadece durumu yanlış anladım. Eğer beni serbest bırakır ve giyinmeme izin verirsiniz, bir Amerikalı olmayı öğrenmeye başlayabiliriz."

"Elbette," dedi öfkeyle. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, sen krallığına o kadar çabuk kavuşursun ve ben de kendi hayatımı kontrol etmeye geri dönebilirim."

Banyo kapısını çarpmadı; kendini bu kadar kontrol edebiliyordu. Aynada kendine baktı. Bu kadar itici miydi? Belki gece örgüsü çok sıkıydı, belki gördüğü güzel Amerikalı kızlar kadar genç ve kaygısız görünmüyordu, ama gerçekten bu kadar istenmeyen biri miydi?

Basit, küçük bir Mainbocher takım elbise giymişti: ince etek, vatkalı omuzlar, sol gözünün üzerine tünemiş küçük bir peçeli şapka. Hortumun dikişlerini tutturmakta çok zorlandı ama sonunda başardı.

Kadın dışarı çıktığında Teğmen Montgomery bir sandalyede uzanıyordu. "Sonunda," diye mırıldandı, banyoya girmeden önce ona zar zor baktı.

Tıraş olmuş ve duş almış olarak çıktı, belinde bir havlu vardı. Aria odadan çıktı.

Süitten çıkar çıkmaz ona ders vermeye başladı. Ona oda anahtarını ve asansörü nasıl kullanacağını gösterdi. Ona menüler ve Amerikalı garsonlar hakkında ders verdi. Kahvaltı ettiler ve ona eleştiri olmayan hiçbir şey söylemedi: çatalını yanlış elinde tutuyordu, ekmeğini yemek için ellerini kullanacaktı ve bıçak ve çatalla kesmeyecekti, rafadan sipariş ettiği ve çırpılmış olarak aldığı yumurtalarını iade etmesine izin verilmedi. Düzeltmelerinin arasında ona para üstü verdi ve nasıl sayacağını anlattı, masa örtüsünün üzerine küçük bozuk para yığınları koydu ve ısırıklar arasında kafasında miktarları toplamasını sağladı. Kız yemeğinin yarısını bitirdiğinde adam gitmeye hazırды.

"Bütün gün vaktimiz yok," dedi sandalyesini geri çekerek. "Her Amerikalı ülkenin başkenti hakkında bilgi sahibi olmalı."

Bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra onu bekleyen askeri araca doğru çekti.

Bütün gün gezdiler. Onu bir binadan diğerine sürükledi, ona oranın tarihi hakkında ders verdi, sonra sabırsızlıkla arabaya geri dönmesini bekledi ve tekrar yola çıktılar. Arabadayken ona ülkeleri için ölen şanlı Amerikalı kadınlardan, hiçbir şeyden korkmayan kadınlardan, erkekleri için yaşayan kadınlardan bahsetti. Özellikle Dolley Madison adında birinden etkilenmiş görünüyordu.

"Bu da ne?" Aria, Lincoln adında birinin heykelini gördükten sonra onu arabaya geri iterken sordu.

"Burası bir eczane. , gidelim. Daha Smithsonian'a ve Kongre Kütüphanesi'ne gideceğiz."

"Ne içiyorlar?"

"Kola. Oyalanacak vaktimiz yok, hadi gidelim."

Aria gözden kaybolana kadar eczaneyi izledi. Hoş bir şeyler yapmayı ne kadar isterdi.

Smithsonian'da Heather'la tanıştılar. Küçük, tombul bir sarışındı ve köşeden hızla dönerken neredeyse onlara çarpıyordu.

"Affedersiniz," dedi ve hemen ardından bir çığlık atarak "J.T.!" dedi. Taşdığı deri portföyü bıraktı, kollarını J.T.'ye doladı ve onu tutkuyla öptü.

Aria durdu ve Amerikalıların halka açık sokaklarda bu şekilde davrandıklarını not etmek dışında pek ilgilenmeden izledi.

"J.T., tatlım, seni çok özledim. Şehirde ne kadar kalacaksın? Bu gece şehri gezelim. Sonra da benim gideriz. Oda arkadaşlarım bizi birkaç saat yalnız bırakabilir. Ne dersin?"

"Bebeğim, bundan daha çok istediğim bir şey yok. Bir kadının bana gülümsediğini görmenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin. Hayatımın son birkaç günü tam bir cehennem gibiydi."

Aria bunun üzerine uzaklaştı. J.T. "Bekle bir dakika!" diye bağırdığında durmadı.

Bir eliyle Aria'nın, diğer eliyle de sarışının kolunu tutarak ona yetiştı.

"J.T., bu kim?" diye sordu sarışın.

"Bu Prin... Yani-" Aria'ya baktı. "Senin adın ne?" "Victoria Jura Aria Cilean Xenita."

Bir anlık duraksamadan sonra J.T., "Evet, doğru. Vicky. Bu da Heather Addison."

"Aria," diye düzeltti. "Ailem bana Aria der."

Heather J.T.'ye şüpheyle baktı. "Peki *sen* ona ne diyorsun?" Aria tatlı tatlı gülümsedi. "Karım," dedi.

Heather J.T.'nin yanağına sert bir tokat attı, sonra da topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı.

"Burada kal," diye emretti Aria'ya ve Heather'ın peşinden gitti.

Aria kendi kendine gülümsedi ve günlerdir ilk kez kendini iyi hissetti. O adamın tokatlandığını görmek çok güzeldi. Caddenin karşısında şu eczanelerden biri vardı. J.T.'nin ona söylediğı gibi ışığın yanmasını bekledi, sonra caddenin karşısına geçip dükkâna girdi. Birkaç kişi, üniformalı genç erkekler ve kalın çoraplı, kahverengi ve beyaz ayakkabılı kızlar, kırmızı taburelerde oturuyordu.

Aria boş masaya oturdu.

"Ne ?" diye sordu beyaz önlüklü yaşlı bir adam.

Hafızasında o kelimeyi aradı. "Palto mu?" "Ne?"

Mavi üniformalı yakışıklı bir genç adam yanındaki tabureye doğru ilerledi. "Sanırım kola demek istedi."

"Evet," dedi Aria gülümseyerek. "Bir

kola." "Vişneli mi?" diye sordu adam.

"Evet," diye cevap verdi hemen.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu asker.

"Waverly Otel'de kalıyorum."

"Peluş. Dinle, şehirde birkaç arkadaşım var ve bu gece şehri gezmeye çıkıyoruz."

"Kasabaya git," diye mırıldandı, tam da Bayan Addison'ın söylediği gibi. Adam ona, içinde kâğıttan bir külâh bulunan metalden yapılmış tuhaf bir bardakta kola ikram etti. İçinde bir pipet vardı. Genç kızlara baktı ve onları taklit etti. İlk yudumda neredeyse boğuluyordu ama ağzı ve boğazı baloncuklara alıştığında içeceği lezzetli buldu.

"Ne diyorsun?" diye sordu yanındaki asker.

Başka bir asker arkasından yaklaştı. "Böyle bir bebek senin gibi bir pislikle mi çıkacak? Dinle tatlım, sabaha kadar dans edebileceğimiz birkaç gece kulübü biliyorum-"

Üçüncü bir asker onun arkasından ilerledi. "Onları dinleme. İkisi de *gerçek* bir bayana nasıl davranılacağını bilmiyor. Şimdi, G Caddesi'nde bir yer biliyorum-"

J.T. dalınca sözünü kesti. "Sıra sende dostum, onu ilk biz gördük."

"Bütün o dişlerini *yemek* mi istiyorsun? O kadınla dün evlendim."

"Bana ona çok iyi bakıyormuşsunuz gibi gelmedi."

Aria başını kolasına eğmiş duruyordu ama gülümsüyordu. Nasıl da gülümsüyordu. Bardaki genç kızlara baktı, onlar da gülümsüyorlardı. İçlerinden biri ona göz kırptı ve Aria bunun Amerika'nın hoşuna giden bir parçası olduğuna karar verdi.

"Hadi," dedi J.T. öfkeyle, kolundan tutarak. "Hadi buradan çıkalım."

"Bekle! Kolamın parasını ödemeliyim." Polisle yaşadığı olaydan sonra her şeyin parasını ödemesi gerektiğini biliyordu.

Askerler hep bir ağızdan, " değil, ben yaparım," dediler.

"Hayır, hayır, paranı öğrenmeliyim." J.T.'nin elinden kurnazca kurtuldu ve havada asılı duran askerlerin arasından kendine yol açtı. Barın arkasındaki adama kolanın ne kadar olduğunu sorduktan sonra acele etmedi.

el çantasını ve bozuk para cüzdanını açtı. "Bu beş sent, değil mi?" dedi ve bir çeyreklik uzattı.

Adamlar doğru parayı bulmasına yardım etmek için birbirleriyle yarıştılar. "Sen Fransızsın, değil mi? Seni gördüğüm an anladım."

"Evet, biraz Fransızca konuşabiliyorum."

J.T. onu kalabalığın arasından çekip dükkândan çıkardı. Arabaya binene kadar tek kelime etmedi.

"İtaat değil mi? Sana nasıl Amerikalı olunacağını öğretmek için elimden geleni yapıyorum ve sen ne yapıyorsun, kaçıp sıradan bir serseri gibi kendini sergilemekten başka?"

"Heather gibi değil," dedi nefesinin altından, onun duymasını istemeyerek.

Ama duydu. "Arkadaşlarımı bu işe karıştıрма. Aslında, *beni* bu işin dışında bırakın. Ben bir Amerikalıyım. *Sen* Amerikalı bir *eşsin*. Eczanelerde oturup erkeklerin onu süzmesine izin veren Fransız bir fahişe değilsin. Düzgün bir şekilde davranıyorsun. Bir prenses olarak düzgün davranışlar hakkında bir fikrin olduğunu , ama belli ki yok. Amerikalı kadın bir hanımefendidir. Kocasına karşı saygılıdır, ona itaat eder - ki sen bunu bizim sahte evlilik törenimizde bile yapmazsın. Ve o-"

"Bunu hatırlıyorsun ama adımları hatırlamıyor musun?"

Onu görmezden geldi. "Amerikalı kadın kocasına elinden gelen her şekilde yardımcı olur. Onu dinler; ondan bir şeyler öğrenir; o-"

Aria eczanedeki kısa macerasının onu Nell Gwyn ile Moll Flanders arasında bir yere koyduğunu düşünmeye başlayıncaya kadar, gezileri boyunca her dakika ona ders verdi. Ulusal Galeri'deki Amerikan resimlerine dikkatini vermek için elinden geleni yaptı ama el ele tutuşan başka çiftler gördü, erkekler gizlice öpüşüyor, kadınlar kıkırdıyordu. "Evli olduklarını sanmıyorum, değil mi?" diye sordu J.T. "Yoksa böyle davranmazlardı. Kadınlar namuslu bir şey yapıyor olurdu."

Cevap vermedi ama rehber kitaptan başka bir paragrafı yüksek sesle okudu.

Otel odalarında üç metrelik bir tarih kitabı yığını bekliyordu.

"Onları gönderttim," dedi J.T., "ve hepsi sonunda sorular olan ders kitapları. Bir bölüm okuyacaksın, sonra ben seni sınav yapacağım. Ben duş alırken siz de başlayın."

"Ben duş alırken siz de başlayın," diye alay etti Aria ve kapalı banyo kapısına fırlatmak için bir kitap kaldırdı ama sonra masanın üzerinde bir gazete gördü ve bir sütunun üzerinde LANCONIA PRENSESİ PAZARTESİ NEW YORK'U ZİYARET EDECEK YAZIYORDU.

"Lanconia," dedi kendi kendine. "Lanconia. Amerikalı olmayı öğrenmeliyim ki hükümetleri krallığımı geri almama yardım etsin." İlk ders kitabını açtı ve okumaya başladı.

J.T. banyodan çıktı, üzerinde sadece pantolonu vardı, tam o sırada telefon çaldı. Telefonun diğer ucundaki kişiyi dinledi. "Hayır bebeğim, sana kızgın değilim," dedi daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla.

Aria tarih kitabından başını kaldırdı. Adamın çıplak sırtı ona dönüktü ve Aria bu görüntüyü hiç de nahoş bulmadı. Konuşurken kasları hareket ediyordu. Bir tarafında adadakinin daha iyileşmiş yara izleri vardı ama Aria onları itici bulmadı.

"Evet, biraz uzaklaşabilirim. Bugün yaptığım işten sonra bir molaya ihtiyacım var." Aniden dönüp kitabına bakan Aria'ya baktı. "Hayır, hiç sorun değil. Yarım saat sonra burada görüşürüz."

Adam telefonu kapattığında Aria tek kelime etmedi, adam yatak odasından lacivert üniformasıyla, sinekkaydı tıraş olmuş bir halde çıktığında da bir şey söylemedi, odanın her yanından taze losyon kokusu geliyordu.

"Bak, ben bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Yapacak yeterince iş var, bana ihtiyacın yok. Oda servisini ara ve kendine yemek sipariş et. Geç kalabilirim." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Aria'nın annesi erkeklerin sadakatsizliklerinden bahsetmiş ve bunun bir eşin katlanması gereken bir şey olduğunu söylemişti ama bir kadına neler hissettirdiğini anlatmamıştı. Aria pencereye gitti ve

Sokağın aşağısında. J.T. otelden çıkıyordu, kolunu tombul Heather'a dolamıştı ve Aria onu izlerken onu öptü.

Aria arkasını döndü, yumruklarını iki yanına sıkıştı. "*Kneq la ea execat!*" diye mırıldandı, sonra böyle bir dil kullandığı için elini ağzına götürdü.

Oda servisini aradı ve havyar, kaz ciğeri ezmesi, şampanya ve istiridye sipariş etti. Tarih kitapları yığınının bir göz attı. "Ve bana Amerikan dergilerinizden bir seçki gönderin."

"Film dergileri, itiraflar ya da ne istiyorsun?" diye sordu diğer uçtaki sıkılmış kadın.

"Evet, ne olursa. Ve bir kola istiyorum, hayır, iki kola ve... ve bir viski."

Telefonun diğer ucunda bir duraklama oldu. "İki rom ve kolaya ne dersin?"

"Evet, bu iyi olur." Telefonu bıraktı.

Yemek, Aria'nın o güne kadar gördüğü en tuhaf dergilerle birlikte geldi, hepsi de daha önce hiç duymadığı insanlar hakkındaydı ve onlar hakkında en mahrem hikâyeler anlatılıyordu. Yemek yerken, yıkanırken ve yatağa girip beyaz sakın bir gecelik giydikten sonra okudu. Teğmen Montgomery'nin kanepede uyuyabileceğini düşündü. Onu düşündükçe burnunu dergilere daha da gömüyordu. KOCAM BENİ BAŞKA BİR KADINLA ALDATTI. Bu hikayeyi hevesle okudu.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah korkunç bir ses Aria'uyandırdı ve gözlerini açtığında Teğmen Montgomery'nin yanında, yorganın üstünde yattığını ve yüksek sesle horladığını gördü. Onun odaya ne zaman döndüğünün farkında değildi.

Telefon çaldı ve yatağın kendi tarafında olduğu için cevap vermek için ona doğru eğilmeyecekti. Altıncı çalışta telefonu açtı.

"Evet, ben Montgomery." Bir süre dinledikten sonra dönüp Aria'ya baktı. "Evet, burada benimle birlikte. Evet, aynı yatakta, bu seni ilgilendirmez." Telefonu ağzından uzaklaştırdı. "Key West'e uçmaya ne zaman hazır olabilirsin?"

"Biri beni paketlediği anda-"

"Bir saat," diye araya girdi J.T.. "Bizi bir saat içinde al."

Telefonu bıraktı ve sonra doğrulup oturdu. "Amerikalı bir kadın hem kendi çantasını hem de kocasınınkini toplar. Kahretsin, başım. Ben duş alırken sen de başlayabilirsin."

Aria'nın ona itaat etmeye hiç niyeti yoktu. Oda servisini arayıp kendine kahvaltı sipariş etti, sonra da Bay Gary Cooper'ın fotoğraflarının bulunduğu bir dergi aldı.

Dakikalar sonra J.T. dergiyi onun elinden kaptı. "Bu çöp de ne? Bunu nereden aldın ve neden hâlâ giyinmedin? Bavulların yarısını hazırlamış olmalıydın. Dinle Prenses, eğer Amerikalı olmak istiyorsan, öğrenmek için çaba göstermelisin. Dün gece tarih kitaplarından kaç tanesini okudun?"

"Seninle aynı sayıda. Eğer bavullarınızı toplayacağımı düşünüyorsanız-"

Kapının yüksek sesle çalınması ve "Oda servisi" çağrısıyla bölündü.

Kadının sadece bir kahvaltı sipariş ettiğini görünce çok sinirlendi. Bir eş olmanın ne demek olduğunu bilmediğini söyledi ve onun için sipariş veremeyeceğini, çünkü ne istediğini bilmediğini belirtti.

Yemek yemeyi severdi. Onun Amerikalı olmakla ya da ülkesine yardım etmekle gerçekten ilgilenmediğinin açıkça belli söyledi.

Bu Aria'nın tartışmayı bırakmasını sağladı. Gayet sakin bir şekilde telefona gitti ve ikinci bir kahvaltı siparişi verdi; Aria'nın nefret ettiği bir kendini beğenmişlikle dikte ettirdi.

Bu iğrenç adamın yönetimi altına nasıl girdiğini ve Lanconia'nın kendisi için ne kadar önemli olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ama bu çok zordu. Adam masada oturup yemek yerken, kadın da tüm giysilerini toplamaya çalışıyor, toplarken de yumurtalarını yiyordu. O yedi; kadın çalıştı. O gazete okudu; kadın çalıştı.

"Amerikalı kadınlar bunu neden yapıyor?" diye mırıldandı. "Neden isyan etmiyorlar?"

"Hazır mısınız?" diye sordu sabırsızlıkla. "Neden kadınların giyinmesi hep bu kadar uzun sürer?"

Adamın arkasına baktı ve ona bir bavulla vurduğunu hayal etti. Annesinin prenses gibi davranma dersleri onu buna hazırlamamıştı.

Telefon çaldı ve arayan bir askerdı, nakliyelerinin aşağıda olduğunu söylüyordu.

"Amerikalı bir eş bavulları da *taşır* mı?" diye masumca sordu.

"Erkeği isterse yapar," diye cevap verdi. Belboyu çağırdı ve Aria'nın birçok çantası için bir araba getirdiler.

Bir askeri uçak gemisiyle nakledildiler ama bu kez içeriği lüks hale getirmek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. J.T. koltuğunda uyukluyor, Aria'nın yanında getirdiği tarih kitabını okuduğundan emin olmak için arada bir gözlerini açıyordu. Ona önce Kristof Kolomb, sonra da Pilgrimler hakkında sorular sordu. Aria tüm soruları doğru yanıtlamıştı ama J.T. ona tek kelime bile övgüde bulunmadı.

Üçüncü bölüme başladığında çocuk uyuyakaldı, Aria da çantasından film dergilerinden birini çıkarıp tarih kitabının önüne koydu. Uyumamış olsaydı başarabilirdi.

Başını arkaya yasladı ve uykuya daldı. Kitap kucağında açık kaldı.

"Bu da ne böyle?" J.T. onu irkilterek uyanmasını istedi. "Harika, değil mi?" diye sordu yarı uyanık bir halde.

Şaşkınlıkla J.T.'nin neredeyse gülümseyeceğini gördü ama kendini tutmuş gibiydi. "Kolonyal Amerika hakkında okuyor olman ," dedi usulca. Uçağın gürültüsü onları çevreliyordu ve başları birbirine yakındı.

Bu mesafeden oldukça yakışıktı. "Amerika'da tarihten daha fazlası yok mu?"

"Tabii ki. Eğlence var." Başıyla film dergisini işaret etti. "Ama sen onu gördün. Bir de aile var. Belki Amerikan ailesinin nasıl işlediğini açıklayabilirim."

"Evet, tarih dışında bir şeyler duymak isterim."

Bir an için düşündü. "Amerikan ailesinde her şey kesinlikle eşittir, yarı yarıya bölüşülür. Erkek parayı kazanır; kadın eve bakar. Hayır, durun, aslında elli/elli değil, daha çok altmış/kırk ya da belki yetmiş/otuz çünkü erkeğin görevleri beraberinde yıpratıcı bir sorumluluk getiriyor. Karısına ve çocuklarına her zaman bakmak zorunda olan erkektir. Neye ihtiyaçları olursa olsun, bunu onlara vermek, hiçbir şey istemediklerinden emin olmak onun görevidir. Her gün işinde çalışır, her zaman verir, her zaman o çekle oradadır, karşılığında çok az şey ister ama çok şey verir. O..." J.T. durdu ve koltuğunda doğruldu. "Ne demek istediğimi anladınız. Siz hanımlar öğleden sonralarınızı çay içerek geçirirken bile biz erkekler kendi payımıza düşeni yapmakta çok iyiyiz." İçini çekti. "Ve savaş da bizim görevimiz."

"Anlıyorum," dedi Aria, adam sözünü bitirdiğinde, ama hiç de anlamamıştı. "'Evle ilgilenmek' derken çatı akarsa onu onarmasını mı kastediyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil. Bir çatı ustası çağırıyor. Yani evi temizliyor, camları falan yıkıyor. Yemek yapar. Tabii ki çatıyı tamir etmiyor."

"Camları mı yıkıyor? Peki ya yerleri?"

"Hepsini o temizliyor. O kadar da büyütülecek bir değil. Sonuçta bu sadece ev işi. Herkes yapabilir, kraliyet prensesi bile."

"Yemek yaptığını söylediniz. Menüleri de planlıyor mu? Bulaşıkları temizliyor mu?" "Tabii ki. Amerikalı ev kadınları çok yönlüdür ve kendi bağımlı."

"Ya misafir varsa? Onlar için yemek yapıyor mu? Yapmaz. *hizmet* ediyor, değil mi?"

"Evle ve içinde ne varsa ilgilendiğini söylemişim. Buna misafirler de dahildir."

"Kıyafetlerle ilgileniyor mu?" "Evet."

"Çocuklar mı?"

"Elbette."

"Yazışmalarda ona kim yardım ediyor?"

"Erkek genellikle maaş çekini karısına verir ve kadın da faturaları öder, yiyecekleri ve çocukların neye ihtiyacı varsa onu alır."

"Anlıyorum. Araba kullanıyor mu?"

"Bakkala başka nasıl gidebilir ki?"

"İnanılmaz."

"Şaşırtıcı olan ne?"

"Anladığım kadarıyla Amerikalı bir ev kadını sekreter, muhasebeci, oda hizmetçisi, şoför, yemek servisi yapan kişi, uşak, hizmetçi, sayman, nedime ve bakıcıdır. Söylesene, bahçıvanlık da yapıyor mu?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, bahçeyle ilgileniyor, ama eğer vakti varsa, adam bu konuda yardımcı olabilir."

"Bir kadın hem Lord Chamberlain, hem Lord Steward, hem de atların efendisi. Ve yine de öğleden sonralarını çay içerek geçirecek zamanı var. Son derece şaşırtıcı."

"Bunu bırakabilir miyiz?" Daha önceki yumuşaklığı gitmişti. "Söylediğin gibi değil."

"Elbette savaşı erkekler başlattı, değil mi? Hiçbir kadının başka bir kadının çocuklarını bombalamak istediğini hatırlamıyorum. Ama zaman çay içmekle, çitleri budamakla, bulaşıkları yıkamakla ya da-"

"Ben tuvalete gidiyorum."

Aria tarih kitabını eline aldı ama okumadı. Belki de Amerikalı olmak düşündüğünden daha zor olacaktı.

Uçak Key West'e indiğinde onları bekleyen bir araç vardı ve şoför onları parlak çiçeklerle süslü dar sokaklardan geçirerek büyük bir mezarlığın yanındaki iki katlı bir eve götürdü. Yanındaki evler birbirine çok yakındı.

Araba uzaklaşırken J.T. boyası ahşap kapıyı açtı. "Donanmanın bize nasıl ev bulduğunu bilmiyorum. Bir yıllık bekleme listesi var."

Aria'nın gözünün önüne bir yıl boyunca kuyrukta beklediği korkunç bir görüntü geldi.

Ev Aria için çok küçüktü. Alt kat oturma-yemek odası olan bir odadan oluşuyordu, sonra yarım bir bölme mutfak bir kısmını gizliyordu. Birinci katta içinde büyük bir beyaz makine bulunan bir banyo da vardı. Dik ve dar merdivenlerden çıkıldığında uzun bir oda, bir ucunda çift kişilik bir yatak, banyo duvarının arkasına gizlenmiş tek kişilik bir yatak vardı. Ev hasır mobilyalarla doluydu ve soluk maviler ve pembelerle boyanmıştı.

J.T. Aria'nın bütün bavullarını yukarı taşıdı. "Ben üsse gidiyorum. Giysilerimizi paketinden çıkarıp asacağım. Ordu burayı donatacağını söyledi, umarım bu yiyecek anlamına geliyordur. İşin bittiğinde, şu kitapları tekrar karıştır." Merdivenlerin başında bir an durakladı, bir şey söyleyecek gibiydi, sonra döndü ve evi terk etti.

Üst kata açılan bir balkon vardı ve Aria dışarı çıkıp aşağıdaki dar sokağa ve mezarlığa baktı.

"Hey! Öyle mi herhangi biri Eve mi?" o duydum
a adamın ses Alt kattan.

"J.T.?" diye bir kadın duydu.

Ne tuhaf, diye düşündü Aria. Amerika'da insanlar hep birbirlerinin evlerine mi girerlerdi? Merdivenlerin başına doğru yürüdü. Altında, kapıdan giren üç çift vardı.

"Vay canına!" dedi adamlardan biri ona bakarak. "Sen J.T.'nin kalp kıranı mısın?"

Hepsi durup ona baktı. Aria nasıl giyineceğini ya da para saymayı bilmiyor olabilirdi ama bir ev sahibesi olarak kendine oldukça güveniyordu. "Nasılsınız?" dedi asil bir tavırla, sanki uçuyormuş gibi merdivenden inerken.

Bill Frazier, arkasında güzel bir sarışınla kapıdan girerken, "Prenses!" diye bir ses daha geldi. "Yani..." Utanarak sözünü kesti.

"Ben-" diye başladı Aria.

"Prenses de olur," dedi bir adam gülerek. "Size yakışıyor. Prenses, size bu klanı tanıtmama izin verin. Yeni gelini karşılamaya geldik." Carl ve Patty'yi, Floyd ve Gail'i, Larry ve Bonnie'yi tanıştırdı. Bill de sevgili eşi Dolly'yi ona tanıttı. Bir konuk daha vardı, Mitch adında bir bekâr.

Mitch onun koluna girdi. "J.T. senin gibi bir güzeli yalnız bırakacak kadar aptal." "Bu elbiseyi *nereden* aldın?" Patty sordu. Her ikisi de güveçler ve market poşetleri dolusu yiyecek getirdi.

"Bu *ipek* mi?" Bonnie sordu. "*Gerçek* ipek mi?"

"İkinizin bugün uçakla geldiğinizi sanıyordum. Üzerimde böyle bir elbise olsaydı, kırıksıklıklar içinde kalırdım!"

"Sanırım bir elbise için ölürdüm."

Aria umutsuzca bu Amerikalı kadınların kendisinden hoşlanmasını istiyordu. Güzel, çiçekli pamuklu sundress elbiseler ve havalı görünümlü sandaletler giyiyorlardı. Her birinin çok genç ve kaygısız görünen kısa saçları vardı ve koyu kırmızı ruj sürüyorlardı. İpek takım elbisesi içinde, uzun saçları arkaya doğru toplanmış bir şekilde onların karşısında dururken kendini eski moda ve çok yabancı hissediyordu. Beklentiyle ona bakıyorlardı ve o da zihninde onları memnun edecek bir şeyler arıyordu.

"Teğmen Montgomery bana birkaç elbise aldı ve hala paketlenmiş durumda. Belki onları görmek istersiniz."

Aria bir an oturma odasında dururken, bir an sonra izdiham yaratan bir kadın sürüsünün önünde merdivenlerden yukarı itiliyordu.

Bir koca "Akşam yemeği ne olacak?" diye seslendi ama hiçbir kadın ona cevap vermedi.

On dakika sonra üst kat, Aria'nın birçok bavulundan giysiler çıkaran kadınlarla doluydu. Gülümsemeye başladı ve bir on dakika sonra *eğleniyordu!* Amerika'da ilk kez . Bonnie'ye bir Schiaparelli denemek isteyip sordu ve bir dakika sonra dört kadın iç çamaşırlarıyla kaldı.

Üzerinde muhteşem bir kırmızı Worth gece elbisesi olan Bonnie, "Larry'ye bunu göstermeliyim," dedi.

"Bu ayakkabılarla mı?" Aria usulca sordu. "Çorapla mı? Belki bunlar daha iyi olur."

Bir çift ipek çorap tuttu.

Bonnie ağlayacakmış gibi baktı ve onlara uzandı. Aria onları geri çekti. "Bir bedeli var."

Kadın tereddüt etti. Aria'da biraz ürkütücü bir şeyler vardı.

"Bana saçımı seninki gibi kesebilecek bir kuaför bulur musun?" Aria sordu. "Ve kozmetik ürünleri alabileceğim bir yer?"

Gece bir defileye dönüştü ve kadınlar kocaları için Aria'nın elbiselerini, takım elbiselerini ve kıyafetlerini modellik yaptılar. Dolly takım elbiseler için biraz fazla tombuldu ama straplez bir elbise için yaptıkları görülmeye değerdı. Kadınlar, Dolly merdivenlerden indiğinde tezahürat yapmaya başlayan erkeklere güldüler.

"Bill korkunç derecede kıskançtı," dedi Dolly muzaffer bir edayla.

Kızarmış et kokusu küçük arka bahçeden yukarı doğru süzülüyordu.

"J.T. bir an önce dönse iyi olur, yoksa hamburgerleri kaçıracak," dedi Gail.

"Nerede o?"

Kadınlar durakladı, elleri giysilerin üzerindeydi.

"İşine gitti," dedi Aria. "Sence bu rujla iyi görünüyor muyum?"

Kadınlar belli ki onun evliliğini çok merak ediyorlardı. J.T. hastaneden çıktıktan sonra dinlenmeye gitmiş, bitkin bir halde geri dönmüş, herkesi terslemiş ve birkaç gün sonra rıhtıma siyah bir limuzin yanaşmış, J.T. binmiş ve günlerce ortalıkta görünmemişti. Döndüğünde bir karısı vardı.

"Bence harika görünüyorsun," dedi Dolly, bu garip anı yumuşatarak. "Şunu temizleyelim ve aşağı inelim. Oraya vardığımızda yiyecek bir şey kalmamış olacak."

Aria ev sahibesi olarak çok başarılıydı. Sessizce herkesin yeterince yemek yediğinden ve kimsenin bardağının boş kalmadığından emin oluyordu. Hizmetçiler olmadan başa çıkmak biraz zordu ama idare ediyordu. Dolly'yi birkaç kez onu izlerken yakaladı ve gülümsedi.

J.T. tatlı için geldi.

"İşte damat geldi," diye Gail. "Kenara çekil, Mitch, ve bırak J.T. gelininin yanında otursun."

J.T., Bill ve Dolly'ye doğru ilerleyerek, "Bu iyi," dedi. "Yiyecek bir şey kaldı mı?"

"Artık et yok ama şurada lahana salatası, patates salatası, karides salatası, her neyse var. Buyurun."

J.T. Aria'ya sert bir bakış attı. "Karım bana bir tabak hazırlayacak."

Grup bir an sessiz kaldı, sonra Aria tabağını bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Larry, biraz daha elmalı turta ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Prenses, yeterince içtim." "Prenses mi?" J.T. sordu.

"Bu benim ona taktığım lakap," dedi Bill dikkatle.

Aria bir tabak aldı ve içini yemekle doldurmaya başladı.

J.T. masanın karşısında durmak için hareket etti. "Amerikalı kadınlar erkeklerini beklerler. Aynı zamanda iyi ev sahibidirler. Herkesin size hizmet etmesini mi talep ettiniz? Hamburgerinizi yerken çatal bıçak kullanmadınız, değil mi?"

"Onu rahat bırak," diye tısladı Bill. "Harika gidiyor. Gerçekten güzel parti, Prenses."

"Bu sizi memnun etti mi, efendim?" Aria, J.T.'ye yemek dolu bir tabak uzatarak sordu.

"Bana ukalalık yapma, ben-merhaba, Dolly." Tabağını aldı ve gitti.

Dolly bir an durup Aria'yı izledi, sonra koluna girdi. "Pazartesi günü seninle bir araya gelelim ve uzun uzun kız kıza konuşalım."

O anda evin içinde biri Glenn Miller plağı açtı ve Bill Dolly'yi dansa kaldırdı. Çiftler teker teker içeri girdi ve oturma odasında dans etmeye başladı. Sadece Mitch, J.T. ve Aria dışarıda kaldı.

"Bayan Montgomery, bu dansı bana lütfeder misiniz?" Mitch sordu. Mitch Aria'ya evin içinde eşlik ederken J.T. başını yemek tabağından kaldırmadı.

Amerikan dansıyla ilk karşılaşması Aria için şok ediciydi. Nişanlı olduğu adam bile ona hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Mitch, Aria'nın sert vücudunu tutarak, "tatlımgevşe," dedi.

"Amerikalı eşler dediğin gibi gevşek midir?"

"sen?"

Aria hemen, "Paris," diye cevap verdi.

"Ah," dedi ve onu daha yakına çekmeye çalıştı ama kadın eğilmedi. "Eğer Fransızsan, aşk hakkında biraz bilgi sahibi olmalısın."

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi oldukça ciddi bir şekilde.

Mitch buna yüksek sesle güldü ve Aria'ya sarıldı. "Yaşlı J.T.'yi hep merak etmişimdir."

Dolly, Bill'i Mitch ve Aria'nın yanında dans etmesi için çekti. Dolly Mitch'e, "Uslu dursan iyi olur," dedi ve başını J.T.'nin girmekte olduğu arka kapıya doğru salladı.

J.T. kararlı adımlarla Mitch ve Aria'ya doğru ilerlerken diğer çiftler nefeslerini tuttu. Ama sanki onları görmemiş gibi yanlarından geçip gitti.

Onlar. "Bill, bir dakikan var mı? radar kurulumu hakkında konuşmak istiyorum."

"Şimdi mi? Bu cumartesi gecesi."

"Evet ama savaşta hafta sonu olmaz. Yarın üsse gidip tekrar bakmak ister misin?"

"Pazar günü mü?"

J.T. çenesini ovuşturdu. "Bu kurduğumuz ilk radar ve bu konuda endişeliyim, hepsi bu. Bu lanet şey İngiltere'den geliyor ve Amerikan gemilerimize uyup uymayacağını bilmiyorum. Muhtemelen geminin okyanusun yanlış tarafında seyretmesine neden olur."

Bill gülümsedi ama Dolly . "Ben hâlâ günü karınla geçirmen gerektiğini düşünüyorum."

"Yapacak daha önemli işlerim var. Doll, çikolatalı pastandan getirdin mi?"

"Evet. Kendin kesebilir misin yoksa güçlü kuvvetli karına mı ?" Dolly topuklarının üzerinde döndü ve yanlarından ayrıldı.

"Bir şeye mi kızdı? Onu bir şey mi yaptın?"

"*Ben değilim* dostum," dedi Bill. "Prensesle aranız nasıl?"

J.T. esnedi. "Beklenebileceği kadar iyi. Oldukça işe yaramaz biri. Ona küveti nasıl açacağını öğretmek zorunda kaldım."

"Mitch onun işe yaramaz olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor."

"Bu benim öğretmenliğim sayesinde. Bir hafta önce olsa istiridyelerini altın tepside sunmasını isterdi."

Bill başını salladı. J.T.'nin Aria'yla neden evlendiğinin hikâyesini biliyordu. "O ülkesini gerçekten istiyor olmalı. Onunla tanıştığımda kimsenin kendisine dokunmasına izin vermiyordu ama şimdi Mitch'in ellerinin üzerinde olmasına aldırmıyor gibi görünüyor." J.T.'ye baktı ama J.T. tepki vermedi.

"Damıtma gemisinin dönüşümü için her şey hazır mı?"

"Evet," dedi Bill ve sesinde tiksinti vardı. "Sanırım bir bira daha alacağım."

J.T. Aria'ya doğru yürüdü ve Mitch ellerini J.T.'nin karısından çekerken herkes yine nefesini tuttu. "Yukarıda yapmam gereken işler var," dedi J.T.. "Sen herkesle ilgilen. Ciddiyim. Neye ihtiyaçları varsa getir." J.T. sessizce duran bir grup insana baktı. "İstediğiniz kadar kalın. İyi vakit geçirin. İyi geceler."

Onun merdivenleri tırmanışını izlediler. "Islak bir battaniyeden bahsediyoruz," diye mırıldandı Gail.

"Eskiden tanıdığım J.T.'ye ne oldu?" Larry sordu. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi bütün gözler Aria'ya döndü.

Dolly öne çıktı. "Yarın saat on birde Flagler'daki buluşmaya ne dersiniz?"

Bill, "Bence J.T. çalışacak," dedi.

"O zaman onsuz yapmak , değil mi? Sizi saat on kırk beşte alacağız... Penses," dedi Dolly gülümseyerek.

Temizlenmeleri ve gitmeye hazırlanmaları sadece birkaç dakika sürdü.

Mitch Aria'nın elini öptü. "Yarına kadar, Penses," dedi.

Aria kapıda durdu ve iyi geceler diledi. Dolly'nin, "Bütün gece ayakta kalırsan bana neler olduğunu anlatacaksın Bill Frazier," dediğini duydu.

J.T. üst kattaki büyük yatakta yatıyordu, alt yarısını örten bir çarşaf vardı, üst yarısı çıplaktı. Etrafında kâğıtlar vardı.

"Sanırım küçük yatak benim," dedi.

J.T.'nin tek cevabı "Mmm," oldu.

Aria ona burnunu kırıştırdı, ama başını kaldırıp bakmadı. Bir çekmeceyi açtı ve gecelik yığınının baktı. Bir anlık dürtüyle düğün gecesi için aldığı pembe ipek geceliği çıkardı.

-Hiç gelmemiş bir düğün gecesi.

Banyoda o gece duyduğu şarkılardan birini mırıldanmaya başladı ve Mitch'in kollarında olduğunu hatırladı. Elbette çok garipti ve Lancon standartlarına göre çok uygunsuzdu, ama sonuçta oldukça hoştu.

Banyodan sonra saçlarını taradı, omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülmesine izin verdi. Banyodan çıkıp giysilerini J.T.'nin yatağının karşısındaki dolaba asmak için aldığı anda hâlâ mırıldanıyor ve gülümsüyordu. Kendi gardırobuyla ilgilenmeye alışmaya başlamıştı ve giysilerinin düzgünce asıldığını görmekten gurur duymaya başlamıştı.

"Kim bu Mitch?" diye sordu arkasındaki J.T.ye.

"Ne? Optik dükkânını işletiyor."

"Optik mi? Gözlük mü yapıyor?"

J.T. elindeki kâğıtları bıraktı. "Onun departmanı kronometreleri ve gemi saatlerini tamir ediyor."

"O zaman önemli biri mi?"

"herkese ihtiyaç var."

"Evet, ama rütbesi ne? Senin üstün mü?" Yatağın kenarına oturdu.

"Anlıyorum, onun dük mü yoksa prens mi olduğunu bilmek istiyorsunuz. Üzgünüm Prenses, ama o benim amirim değil. Benim tek bir patronum var ve o da sanayi müdürü. Ben Mitch'in patronuyum, Bill'in patronuyum, Carl'ın, Floyd'un ve Larry'nin patronuyum. Bu koku da ne?"

"Miami'deki satıcı kadından parfüm. Çok hoş birine benziyor."

"Geceleri hep parfüm mü sürersiniz?"

"Evet, tabii ki. Diğerleri de çok iyiydi. Amerika çok özgür görünüyor ve davranışları düzenleyen çok fazla kural yok gibi."

"Yatağımdan kalk ve kendi yatağına git. Bir daha o geceliği giyme ve saçlarını at kuyruğu yapma. Şimdi git buradan ve beni yalnız bırak. Ve o tarih kitabını yanına al. Yarın yediden on ikiye kadar olan bölümlerden sınav ."

"Bütün gün dondurma yersem olmaz," diye fısıldadı Aria meydan okurcasına ondan ayrılırken. Yatakta film dergilerindeki resimlere baktı ve saçını nasıl kestirmek istediğine karar vermeye çalıştı.

Dolly Frazier yatağın başlığına yaslanarak, "Vay ," dedi.

"Dolly, karımın böyle bir dil kullanmasından hoşlanmıyorum." Bill oturmayı reddederek yorganın altında yatmaya devam etti.

"Ve kocamın benden böyle sırlar saklamasından hoşlanmıyorum."

Bill yüzünü ona döndü. "Her şeyin J.T.'nin işi olduğunu sanıyordum. Tanrı sır saklayabileceğini düşünen evli bir adamın yardımcısı olsun."

"Bir prenses. Tam burada, Key West'te *gerçek* bir prenses ve ben onunla tanıştım. Bir gün *kraliçe* olacağının farkında mısın? Ve eğer J.T. onunla evli kalırsa, belki de kral olacak. kral ve kraliçe tanıyabilirim."

Bill tekrar geri döndü. "J.T. kral olmak istemiyor. Onun geçmişini biliyorsun. Bu dünyadaki kralların yüzde doksanından daha fazla parası var. Prensesle, ona bir kılıf sağlamak ve Amerikalı olmayı öğretmek için evlendi. Lanconia'da her şey yoluna girer girmez onu oraya geri götürüyor ve evlilik feshediliyor."

"Ona Amerikalı olmayı öğretmek, ha! Şu tarih kitapları yığınını gördün mü? Ve onu nasıl beklettiğini! Sanırım ikisi o adada pek iyi anlaşılamadılar ve J.T. ona hala kızgın."

"Onun bir baş belası olduğunu, hayatı boyunca kendisine hizmet edildiğini ve her şeyin onun için yapılmasını beklediğini söylüyor. Kendi başına giyinmemiş bile ve onun iki adım arkasından yürümesini beklediğini söylüyor."

"Ben bir şey görmedim."

"D.C.'de hırsızlıktan tutuklanmış. Bir şeylerin parasını ödemesi gerektiğini bilmiyormuş ve hamallara yüz dolarlık banknotlar verdiğini söylüyor."

"Peki ne yaptı, kıza para saymayı mı öğretti?"

"Tabii ki," dedi Bill şaşkınlıkla. "Başka ne yapması gerekiyordu ki?"

"Onu alışverişe götür. Parayı öğrenmenin tek yolu bu."

"Onu Miami'ye alışverişe götürdü. Bir sürü para harcadı. Dolly, bebeğim, artık biraz uyuyabilir miyiz?"

"Tabii. Düşünüyordum da. Ya J.T. ona aşık olursa? O zaman onu terk etmek istemez ve kalıp kral olurdu."

"Bir Amerikalının kral olabileceğinden emin değilim."

"Tabii ki yapabilir. Eğer kraliçeyle evliyse, o zaman kraldır. Acaba Ethel Pazar günü güzellik salonunu açar mı? Sanırım hemen arayıp soracağım."

"Dolly, saat sabahın ikisi," dedi Bill, ama Dolly çoktan yataktan çıkmıştı.

"Aldırmayacaktır. Prensesi o kadar güzel yapacağız ki J.T. ona karşı koyamayacak. Lanconia'ya vardıklarında onu teslim etmeden önce bir idam mangasıyla yüzleşecek."

Bill inledi ve yastığı başının üzerine çekti. "Ne yaptım ben?"

Dokuzuncu Bölüm

", " dedi J.T.. "Bu sabah benim kahvaltımı hazırlamayı öğreneceksin."

Aria isteksizce gözlerini açtı. J.T. ten rengi üniformasını giymiş, odanın diğer ucunda duruyor ve sanki bir sonraki eyaletteymiş gibi ona bağıırıyordu. Gerindi. "Saat kaç?"

"Kahvaltı zamanı. Şimdi ."

"Her zaman bu kadar erken mi gürültü yaparsın?" Yastıklara yaslandı. "Evde hizmetçim her sabah yatarken bana bir demlik çay getirirdi. Her zaman Lily'nin porselen takımıyla servis edilirdi. Güne başlamak için ne kadar huzurlu bir yol."

J.T. tek kelime etmedi, Aria da dönüp ona baktı. J.T. yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu izliyordu ve Aria gözleri J.T.'nin gözleriyle buluştuğunda kızarmaya başladı.

"Kalk," diye tekrarladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Aria kendi kendine gülümseyerek ipek şantuk takımını giymek için acele etmedi ve dondurmacı ziyareti için uygun olduğunu umdu.

J.T. oturma odasında oturmuş gazete okuyordu. "Yeterince uzun sürdü." Ayağa kalktı ve mutfığa gitti.

"Bu bir tava. Bunlar yumurta. Bu tereyağı ya da savaş sırasında tereyağı yerine kullandığımız şey. Tereyağını tavaya koy, yumurtaları içine at. Lanet olsun! Pastırmayı unuttum. Buzdolabından çıkar."

"Buzdolabı mı?"

Onu iterek geçti ve buzdolabını açtı. "Bu domuz pastırması. Pişirmeyi öğrenmen gerekecek ve çok geçmeden markete gidip satın almayı da öğrenmen gerekecek. Ocağın altından başka bir tava getir ve pastırmayı içine koy."

Aria bir kapı ve bir çekmece açtıktan sonra yumurta tavası gibi ikinci bir tava buldu ama onu koyacak bir yer yoktu. Ocağın üstü bir yumurta kartonu, bir somun ekmek, dün geceden kalma bir tava, yumurta kabukları ve tuhaf görünümlü parlak metal kaplarla kaplıydı. Yumurta tavasının sapını hareket ettirerek yer açabileceğini düşündü.

Sıcak sap avucunu yaktı ve hızla uzaklaştı ama tek kelime etmedi.

"Pastırmayı daha koymadın mı?"

Pastırmayı çıkarmak için sadece sol elini kullanmayı denedi ama bu çok zordu. Acı vücuduna yayılıyordu.

"Dokunmaya dayanamıyor musun?" J.T. öfkeyle sordu. "Al, iki elini de kullan."

Sağ elini tuttu ve Aria hafif bir nefes alınca J.T. durup onun beyaz yüzüne baktı. Bakmak için elini ters çevirdi. Derisi kabarmaya başlamıştı. Avucuna margarin sürdü.

"Kendini o kadar kötü yaktın ve tek kelime etmedin mi?"

Cevap vermedi ama yağın serinletici ferahlığı için minnettardı.

"Lanet olsun," dedi öfkeyle. "Orada dur ve izle." Aria'nın işe yaramazlığı hakkında bir şeyler mırıldanırken kahvaltısını hazırlamayı bitirdi. Sonra yemeğini masaya koyarken yine küfretti, çünkü Aria'nın kahvaltı etmediğini fark etti. Kendi kahvaltısı soğurken, Aria'ya pastırma ve yumurta pişirdi.

Sonunda ikisi de mutlak bir sessizlik içinde yemeğe oturdular.

Burası ne kadar tatsız, diye düşündü Aria. Evde büyükbabası ve kız kardeşiyle yaptığı kahvaltıdan ne kadar farklıydı. Dün geceki hikâyelerle onları nasıl eğlendireceğini düşünürken gülümsedi. Büyükbabası Amerikalıların saçmalığına yüksek sesle gülecekti.

"Bunu benimle paylaşmak ister misin?"

J.T. sordu. "Özür dilerim."

"Gülümsüyordun ve ben nedenini merak ettim. Beni neşelendirecek bir şeye ihtiyacım var."

"Aslında dün geceyi büyükbabama nasıl anlatacağımı düşünüyordum."

"Ve?"

Kahvaltısına baktı, yağlı olmasından biraz tiksinimişti. "Hoşuna gideceğini sanmıyorum. Onlar senin arkadaşların."

J.T.'nin gözleri kısıldı. "Arkadaşlarımı kraliyet ailenize nasıl tarif edeceğinizi bilmek istiyorum."

Bu sözleri öyle alaycı bir tavırla söylemişti ki, Aria onun ne düşündüğünü umursamadı. Büyükbabası sık sık halktan insanların espri anlayışı olmadığını, kendilerini çok ciddiye aldıklarını ve her zaman haysiyetleriyle ilgilendiklerini söylerdi.

Aria'yüz ifadesi hemen değişti, ağzını biraz açtı, başını yana kaydıldı ve biraz şaşkın görünmeye başladı. "Bonnie, ketçap nerede?" dedi kaybolmuş küçük bir çocuk fikrini yansıtan derin bir sesle. "Bonnie, biraz domatese ihtiyacım var. Bonnie, mayonez nerede? Bonnie, elmalı tarta getirmedin mi? Elmalı turtayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

J.T.'nin gözleri büyüdü. "Bu Larry. Dolly, Bonnie etrafta olmazsa açlıktan öleceğini söyledi."

Aria'nın yüzü yine değişti; bu kez kirpiklerini hızla . "O kırmızı elbiseye bayıldım. İşte buradasın, tatlım. Tabii ki kırmızı genelde benim rengim değildir. Tam şurada tatlım. Ama çocukken kırmızı giyerdim. Saçlarımın kırmızı için fazla koyulaştığını düşünmüyor musun? Sağında, tatlım. Ama belki de kırmızı için fazla şişmanlamışımdır. İşte burada, tatlım. Evlendiğimden beri biraz kilo aldım. Bir dilim soğan ister misin, tatlım?"

J.T. gülümsemeye başladı. "Larry'nin karısı, Bonnie." Aria gülümsedi ve yemeye devam etti.

"Peki ya Patty?" J.T. bir süre sonra sordu.

Çatalını bırakırken Aria'nın gözleri parlıyordu. Ayağa kalktı, sırtını J.T.'ye döndü, sonra Patty'nin yürüyüşünü mükemmel bir şekilde taklit etti; dizleri bitişik, ayakları düz, bükülmeden ve kolları dirsekten bükülmüş, elleri tavuk kanadı gibi dışarı çıkmış tuhaf bir yürüyüş. "Carl, sanırım benim de böyle bir lambam olacak," dedi Aria yüksek, şarkı söyler gibi bir sesle. "Harika bir renk veriyor. İnsanın cildine çok iyi geliyor."

Aria durdu ve J.T.'ye baktı. Gülmeye başlamıştı ve Aria yeniden bir seyirciye sahip olmanın ne kadar iyi olduğunu düşündü. Her zaman insanları taklit edebilmişti ve büyükbabası ve kız kardeşi her resmi nişandan sonra performansları için ona yalvarmışlardı. Tabii ki sadece en yakın akrabaları için gösteri yapmıştı.

J.T. için evde kullandığı tüm gusto ile performans sergiledi. Bir gece önceki ziyaretçilerinin her birinin üzerinden geçti ve hepsinin aynı anda konuştuğu tam bir parodiyle bitirdi. Aria'nın tasvirine göre, erkekler tembel, biraz aptal ve bebekler kadar çaresizdi. Kadınlar onlara yemek ve mutfak eşyaları veriyor, ikramlarda bulunuyordu.

ve onları büyük çocuklarmış gibi sakinleştiriyor, bir yandan da kıyafetlerden, paradan, saç modellerinden, paradan, yemek yapmaktan, paradan ve paradan bahsediyordu. Yine de tasvirleri asla kindar değildi ve bir şekilde insanları oldukça sevimli gösteriyordu.

J.T. sözlerini bitirdiğinde çok gülüyordu.

Amerikalı erkeklerin mizah duygusu olduğunu kim düşünebilirdi ki, diye merak etti.

"O kadar kötü müyüz?" diye sordu ona gülümseyerek. Aria'nın tek cevabı "Mmm," oldu.

Hâlâ gülümsüyordu. "Gel de sana bulaşık yıkamayı göstereyim. Bu küçük görevi seveceksin."

Lavabonun nasıl suyla doldurulacağını ve sıvı sabunun nasıl ekleneceğini gösterirken ilk kez onu terslemedi. "Şimdi ellerini içeri sok ve yıkamaya başla."

Aria itaat etmeye başladı ama adam onun bileklerini yakaladı.

"Yanmış elini unutmuşum." Kadının bileklerini tuttu ve onu bırakmadan önce bir süre ona baktı. "Ben yıkayacağım, sen kurula. Bana ülken hakkında bir şeyler anlat," dedi ona ilk temiz bulaşığı uzatırken.

Aria ona ülkesinden, dağlardan ve serin gece havasından bahsederken bu görevden keyif almaya başladı.

"Key West'ten çok farklı, değil mi?"

"Gördüğüm kadarıyla evet," dedi. "Ama buradaki çiçekler çok güzel."

"Belki gezmeye gidebiliriz."

Bu sözcük Aria'yı ürpertti. Washington, D.C.'de yaptıkları şey gezmekti -onu arabaya bindirip indirdiği gün, kola içtiği için ona bağırdığı gün.

J.T. onun ürperdiğini gördü ve bulaşıklarla dolu lavaboya baktı. "Belki bu sefer biraz daha hoş olabilir. Bak, üsse gitmem gerekiyor. Bugün okuyacak bir şeyin var mı?"

"Tarih kitapları bende."

"Evet, şey..." diye kekeledi.

"Dolly beni saat on birde dondurmacıya götüreceğini söyledi."

"Güzel, o zaman burada yalnız olmayacaksın." Suyu dışarı bıraktı ve

ellerini kuruladı. "Gitsem iyi olacak." Yukarı çıktı ve bir saat sonra geri döndü.

Bir dakika sonra elinde bir avuç kâğıtla geldi. "Evrak çantamı gördün mü?"

Bonnie'nin Larry'ye verdiği cevaplarla alay ederek, "İşte tatlım," dedi.

J.T. ondan almak için öne doğru yürürken güldü. "Bu gece görüşürüz bebeğim," dedi ve sonra kendini tuttu. Gülümsedi. "Yani, Ekselansları." Evden ayrıldı.

Aria kapıya yaslandı ve gülümsedi. "Sanırım ben 'bebek' kelimesini daha çok seviyorum," dedi.

Dolly saat tam on birde geldi. "Dondurma salonuna giderken bunu mu giyiyorsun? Merle Oberon'a benziyorsun."

"Başka bir şeyim yok. Uygun değil mi?"

"Eğer büyük bir dükle tanışıyor olsaydın, bu harika olurdu." Dolly Aria'nın gözlerine bakıyordu. "Hadi, önce Gail'e gidelim ve sana ne giydirebileceğimize bakalım. J.T. çoktan üsse gitti mi?"

"Evet."

"Belki bunu düzeltebiliriz. Bugün senin için bir sürprizim var. Diğerleri saat üçe kadar bizimle buluşmayacak."

Aria'nın Dolly'nin ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama kapıdan çıkarken onu takip etti.

J.T. masasının üzerindeki kağıt yığınının baktı. Bir gemiyi su damıtma tesisine dönüştürmek için yeni planlar, bir Amerikan gemisine İngiliz radarı yerleştirmek için başka planlar ve bunların altında başka bir şey için başka planlar vardı. Gözlerini ovuşturdu. Dün gece iyi uyuyamamıştı, Ekselansları egzotik bir koku ve iki ince kat ipek giyerek yatağının kenarına oturduktan sonra da uyuyamamıştı. Ve bu sabah onu uyandırmadan önce bir süre izlemişti.

Yapması gereken bir iş vardı, dedi kendi kendine. Ona bir Amerikalı olmayı öğretecek ve sonra da ondan kurtulacaktı. Bunun anlamı

kişisel olarak ve kesinlikle fiziksel olarak değil. Ama öyle zamanlar oluyordu ki tek hatırlayabildiği, adada patikadan geçip onu havuzda çırılçıplak gördüğü zamandı. Bir prensese göre fena yapılı değildi. Hem de nasıl! Kimi kandırıyordu, Amerika Güzeli için hiç de fena değildi.

Ama ondan uzak durmak şimdiye kadar kolay olmuştu. Çok kibirli, çok soğuk ve insanlık dışıydı. Ama bu sabah biraz çözülmüştü. Patty'nin yürüyüşünü taklit edişini hatırlayınca gülümsedi.

Ne tuhaf bir insan, diye düşündü. Çok çaresiz ama aynı zamanda çok korkusuz. Elini yaktığında neden tek kelime etmemişti? Ve pişirdiği yumurtalar! Yumurtaların pişmesinin pastırma kadar uzun sürmediğini şimdi hatırlıyor gibiydi ama önce yumurtaları, sonra pastırmayı koymuş ve aynı anda çıkarmıştı. Çok kötüydüler ama o yine de yemişti.

"J.T., hala burada mısın?"

J.T. anında ayağa kalktı ve Komutan Davis'e şık bir selam verdi. "Evet efendim, hala buradayım."

"Yeni evlendiğinizi duydum."

"Evet efendim, üç gün önce."

"O zaman neden şimdi buradasın? Neden yeni gelininle birlikte evde değilsin?"

"Radar planlarının üzerinden geçmek istedim ve-"

Komutan elini salladı. "Bu kadar vicdanlı olmanıza sevindim ama hayatın işten başka yönleri de var - savaş zamanında bile. Şimdi bu bir emirdir, Teğmen: eve git ve günün geri kalanını yeni karınla geçir."

J.T. gülümsemeye başladı. "Evet efendim, bu emre derhal itaat edeceğim."

Aria aynadaki yansımasına hipnotize olmuş gibi baktı. Kendisine bakan genç kadını tanıımıyordu. Elini saçlarına götürdü, şimdi omuz hizasında bir küt saç çok hafif ve serin hissettiriyordu. Kasvetli bir ipek takım elbise yerine sarı-esmer bir elbise giymişti.

Kollarını, omuzlarını ve boynunu açıkta bırakan beyaz desenli pamuklu sundress.

"Eee?" Dolly sordu. "Beğendin mi?"

"Çok fazla," dedi Aria soluk soluğa, sonra eteğini uzattı ve döndü. "Çok özgür hissettiriyor, çok... çok..."

"Amerikalı mı?" Dolly sordu.

"Aynen öyle. Amerikalıya benziyor muyum? Dolley Madison kadar Amerikalı?" "Dolley Madison mı?" Gail güldü. "Coca-Cola kadar Amerikalı görünüyorsun. Cola. Sen yüzde yüz kırmızı, beyaz ve mavisin."

"Sence Mitch de böyle düşünür mü?" Aria hâlâ aynada kendine sordu.

"Mitch?" Bonnie'nin nefesi kesildi. "Ama J.T.-"

Aria kendini tuttu. "Tabii ki kocamı kastettim. Sadece Mitch gülüyor. Yani, eminim Teğmen Montgomery de gülüyordur. Onu gülerken bile gördüm. Ama genel bir kural olarak..." Dört kadın onu ilgiyle izlerken sözlerini yarıda kesti.

Dolly sessizliği bozdu. "J.T. tam bir kahkaha fıçısı. Tam bir cümbüş. Bu yeni radar ve diğer şeyler yüzünden son zamanlarda düşünecek çok şeyi var. Her şeyin yolunda gideceğinden emin olur olmaz neşesi yerine gelecektir. Görürsünüz. Hey! Saat üçü çeyrek geçiyor. Gitsek iyi olur. Çocuklar bekliyor olacak."

Bonnie, Gail ve Patty, Dolly Aria'nın koluna girerken Gail'in evinin ön kapısından çıktılar. "J.T. gerçekten harika bir adam. Geldiğinden beri adadaki tüm bekâr kadınları ve evli kadınların yarısını peşinden koşturdu."

Aria inanmadı. "Gerçekten mi? Belki bekâr erkek kıtlığı vardır."

"Savaş sırasında bir donanma kasabasında mı?" Dolly Aria'ya uzun uzun baktı. "J.T. sana pek iyi davranmadı, değil mi?"

"O benim kocam." Aria bu Amerikalı kadınların ona kendini unutturmak gibi bir huyu olduğunu fark etti. "Bana karşı çok nazikti."

"Bill bana 'nazik' davranmaya başlarsa başka bir kadın olduğunu düşüneneğim. Hadi, gidip biraz dondurma alalım."

J.T. dışındaki kocalar oradaydı ve Mitch onları bekliyordu. Mitch'in Aria'ya bakışı başını eğmesine ve kızarmasına neden oldu. İstemeden de olsa, ordunun kocası olarak böyle birini seçmiş olmasını diledi.

"Çok güzelsin," dedi ve koluna girip onu bir sandalyeye götürdü.

Aria'nın aklına bu adama kendisine dokunmasına izin vermediğini söylemek hiç gelmemişti. Hepsi de yeni evli olan diğer çiftler birbirlerine sarılmış, sanki aylardır birbirlerini görmemiş gibi davranıyorlardı. Aria yeni kestirdiği saçları ve ödünç aldığı güneş elbisesiyle kendini yabancı bir prenses yerine onlardan biriymiş gibi hissediyordu. Mitch sandalyesini onunkine iyice yaklaştırıp kolunu onun sandalyesinin arkasına doladığında bu çok doğal göründü.

"Ne kadar farklı görüldüğüne inanamıyorum," dedi usulca. "Önceden de çok güzeldin ama şimdi trafiği durdurabilirsin. Belki daha sonra ay ışığında bir gezintiye çıkabiliriz."

Aria ellerine baktı. Bu adam ona kendini cennet gibi hissettiriyordu, sanki son derece arzulanır biriymiş gibi, Amerika'ya geldiğinden beri hissettiklerinden çok farklıydı. "Kocam," diye mırıldandı.

Mitch ona biraz daha yaklaştı. "J.T.'nin senin gibi bir yemeği takdir etmediği çok açık. Prens, senin hakkında ciddiym. Görünüşün, hareketlerin hoşuma gidiyor. Senin gibi bir kızla hiç tanışmadım. Sen ve J.T. tam olarak aşık gibi görünmüyorsunuz. Onunla evlenmenin başka bir nedeni olmalı. Yolda bir bebek mi var?"

"Kesinlikle hayır," dedi Aria, ama nazikçe.

Mitch'in eli omzuna gitti, parmakları tenini okşadı ve dokunuşu çok lezzetli geldi. Daha önce hiçbir erkek onun tenine böyle dokunmamıştı.

Onun gözlerinin içine baktı, burunları neredeyse birbirine değiyordu. "Hadi buradan gidelim," diye fısıldadı Mitch.

Tam kabul etmek üzereydi ki kıyamet koptu - cehennem Teğmen J.T. Montgomery'nin suretindeydi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Lanet olası saçına ne yaptın?"

Aria bir anda Amerikalı bir eşten kraliyet prensesine dönüştü. Ayağa kalktı. "Benim yanımda nasıl böyle bir dil kullanmaya cüret edersin!" diye bağırdı adama. "Kovuldun! Gidin! Odamı terk et."

Dondurma salonundaki kalabalık J.T.'nin ilk bağıırışıyla durmuştu. Bazıları onun sözleri karşısında gülümsemişti. Ama Aria'nın emri onları şaşkına çevirdi.

Dolly önce toparlandı ve o anda J.T.'den, otokrat Aria'dan korktuğundan daha az korkuyordu. "J.T., tatlım, otur ve öyle dik dik bakmayı kes. Garson kız, bu adama bir kök birası getir." Aria'ya döndü, sesi otomatik olarak alçalıyordu. "Kraliyet ailesi, yani Prenses, lütfen oturun."

Aria kendine geliyordu ve dikkatleri nasıl üzerine çektiğini ve kendini bir yabancı olarak nasıl yeniden kurduğunu fark etti. Mitch'in elini tuttuğunu ve nazikçe çektiğini hissetti. Oturdu, J.T. hâlâ ayaktaydı, hâlâ geziniyor, hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Otur, J.T.," diye emretti Dolly, sesi tiksintiyle doluydu. "Yeni evliler," dedi yüksek sesle izleyen kalabalığa ve yavaş yavaş geri döndüler, ancak bir asteğmen J.T.'den Aria'ya ve Mitch'e başını sallarken "Kim kiminle evli?" diye mırıldandı.

J.T. sonunda oturdu ve bakışlarını kök birasına dikti.

Gail Aria'nın elini okşadı. "Sanırım haklıydınız, Prenses. Bir erkeğin Tanrı'nın adını boş yere kullanmasına asla izin vermeyin. Bir kez başladı mı, asla durmaz."

Aria birinin kendisi için sipariş ettiği çilekli dondurmaya baktı ve yerin yarılıp onu yutmasını diledi. Mitch'in kolu hâlâ sandalyesinin arkasındaydı ama şimdi farklıydı. Artık ona doğru değil, biraz geriye yaslanmıştı.

Bir kez daha ucubenin tekiydi. Tıpkı onu tutukladıkları gün olduğu gibi. Onu cam duvarlı bir kafese koymuşlar ve bakıp gülmüşlerdi. Yaptığı her şey onları eğlendiriyor gibiydi. Ve Amerika'da tanıdığı tek kişi -Teğmen Montgomery- ona en kötü davranan kişiydi. Yine de bu yeni insanları memnun etmek için çok çabalamıştı. Uyum sağlamak için çok uğraşmıştı.

"Hadi sahile gidelim," dedi Dolly neşeyle. "Kıyafetlerimizi giyip gün batımında yüzmeye gideriz ve J.T., sen de bize ıstakoz yakalarsın ve onları ızgarada pişiririz."

"Yapacak işlerim var," diye mırıldandı J.T., pipetini el değmemiş içkisinde bir aşağı bir yukarı hareket ettirirken.

Dolly öne doğru eğildi. "O zaman belki de *karınızı*" -kelimenin altını çizdi- "evime götürme nezaketini gösterirsiniz, böylece ona bir mayo ödünç verebilirim."

"Elbette," dedi J.T. anahtarlarını karıştırırken. "Şimdi gitmek ister misin?"

Doily ayağa kalktı. "Bir kez daha düşündüm de, neden sen ve ben , bir saat sonra Larry ve Bonnie'nin dairesinde buluşuruz? Prensesimize iyi bak," dedi Bill'e. Sonra J.T.'nin koluna girdi ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

J.T.'nin sürekli emrinde olan askeri arabaya bindiklerinde Dolly, "Seni piç," dedi. "Bill bana her şeyi anlattı ve bence sen bir piç gibi davranıyorsun."

"Bugün kadınlardan kaldırabileceğim kadar küfür yedim. Sakın bana başlama."

"*Birisi* yapmalı. O güzel kıza davranış şekliniz utanç verici."

"Güzel mi? Güzel kızlar, kocaları olmayan erkeklerin üzerlerine atlamasına izin vermezler."

"Şükürler olsun! Fark etmişsin," dedi Dolly alaycı bir tavırla. "Mitch ondan hoşlanıyor, senin dışında hepimiz hoşlanıyoruz." Birden yumuşadı. "J.T., senin kadın çavuşları etkilediğini gördüm, her erkeği dehşete düşüren sert, yaşlı kadınlar, ama sen onları avucunun içine aldın. Peki neden cazibenin bir kısmını karın üzerinde kullanmıyorsun?"

J.T. keskin bir sağı döndü. "Belki benden nefret ettiği içindir, belki de bana tepeden baktığı içindir. Benim halktan biri olduğumu düşünüyor. Belki de işe yarar bir şey yapamadığı içindir. Benim işim ona Amerikalı olmayı öğretmek ve ben de bunu yapıyorum."

Adamın ses tonunda Dolly'nin kendi ses tonunu değiştirmesine neden olan bir şey vardı. "Çok güzel, değil mi?"

"Eğer aşırı yetiştirilmiş tiplerden hoşlanıyorsanız fena değil." "Anlıyorum," dedi Dolly.

"Neyi görüyorsun?" diye tersledi.

"Ondan korkuyorsun."

"Ne?" diye bağırdı ve bir dur işaretinde frene bastı.

"Biraz gevşersen, onun oldukça cesur ve sevimli olduğunu göreceksin diye korkuyorsun. Ben asla onun kadar iyi olamazdım. Bill, Amerika'ya geldiğinde kendi başına giyinemediğini söyledi ama şimdi sizin kahvaltınızı hazırlıyor."

". Kendini yaktı."

"Evet, ama çabalıyor. Ne kadar yalnız olduğunu hiç düşündünüz mü? Yabancı bir ülkede, onu hor gören bir adamla evli ama elinden gelenin en iyisini yapıyor. Sana rağmen hayatta kalmayı başarıyor."

"Bana rağmen mi? Benim hayatta kalıyor."

Bir süre sessiz kaldılar ve sonra J.T. sessizce konuştu. "Ona bulaşmak istemiyorum. Ordu sahte prensesi alır almaz tahtına geri dönecek. O zaman, hiç şüphesiz, öpmem için elini uzatacak ve ', enayi' diyecek. Ya da belki bana bir kurdele üzerinde bir madalya verecek ve onu boynuma asacak."

"Heather Addison ya da Debbie Longley ya da Karen Filleon ya da - kızıl saçlı olanın adı neydi?"

J.T. gülümsedi. "Anlaşıldı. Senin de çok iyi bildiğin gibi Aria farklıdır. Bir kraliyet prensesiyle tek gecelik bir ilişki yaşayamazsın. O beyaz çitli evler hayal etmez, şatolar, arazi yönetimi ve ömür boyu hizmetkârlık hayal eder. Kralların mahremiyeti ya da özgürlüğü yoktur."

"Yani onun yerine sen ona kötü davranacaksın."

"Tam olarak kötü biri değilim, sadece mesafemi koruyorum. Mitch de öyle yapsa iyi olur. Oh, pardon."

Dolly gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü. Ekselansları küfretmekle ilgili fikrini söylemişti. "Sanırım Mitch'e aşık oluyor."

"Ne!" Araba Marina Hotel'in otoparkına doğru kayarken J.T. tekrar frene bastı.

"İkisini de suçlamıyorum. Biraz şefkate ihtiyacı var ve her kadının kendisine güzel olduğunu söyleyecek bir erkeğe ihtiyacı vardır. Bugün harika görünüyordu, sizce de öyle değil mi?"

J.T. arabadan inip Dolly'yi oturur vaziyette bırakarak otele doğru ilerlerken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Dolly arabadan inip onun peşinden giderken gülümsedi. En azından onu düşünmeye sevk etmişti.

Otel bir zamanlar zenginler için bir tatil yeri idi ama savaş bunu değiştirmişti ve artık evli subaylar için geçici konaklama yeri olarak kullanılıyordu. Ancak muhteşem eski lobi aynıydı ve yan tarafta hâlâ bir hediyelik eşya dükkânı vardı.

"Bekle!" Pencerenin önünden geçerlerken J.T. "Bekle!" dedi.

"Sence bunu beğenir mi?" Catalina mayosunu işaret etti, düz kesim bacakları, derin, kare yakası vardı.

"Elbette," dedi Dolly, J.T.'yi mağazaya kadar takip ederek. Ona bir plaj örtüsü, "beyaz tenini korumak için" diye açıkladığı hasır bir şapka ve uyumlu büyük bir hasır plaj çantası seçmesinde yardımcı oldu.

"Başka neye ihtiyacı var?"

Aşk, diyecekti Dolly ama demedi çünkü çok hızlı bir şekilde çok zorlamak istemiyordu. "Aklını Mitch'ten uzaklaştıracak bir şey."

J.T.'nin gülümsemesi bunun üzerine kayboldu. "Mücevheriniz var mı?" diye sordu satıcı kadına. "Elmas var mı? Belki zümrüt."

Yutkundu. "Hayır efendim, ama Fransız parfümlerinden oluşan oldukça iyi bir seçkimiz var."

"Güzel. ne varsa ondan bir litre alacağım. Hayır, yarım galon olsun."

"Ons başına satılıyor," dedi kadın uysalca.

"O zaman onsları topla," dedi sabırsızlıkla. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Dolly'ye.

"Yukarı çıkıp takım elbisemi alır almaz."

J.T. ona gülümsedi. "Yeni bir tane ister misin?"

Dolly'nin annesi, yakışıklı bir beyefendiden gelen hediyeği asla kaçırmı, fiyatını sonra düşünürsün, derdi. "Yeni bir takım elbise çok iyi olurdu."

Onuncu Bölüm

Larry ve Bonnie'nin dairesine giderken Aria sessizdi. Diğerleri ortamı yumuşatmak için çok uğraştılar ama o kendisini izlediklerini ve bir şekilde onlardan farklı olduğunu bildiklerini düşünmeye devam etti.

Ve bu Teğmen Montgomery'nin suçuydu. Amerika'da başına gelen her kötü şeyin nedeni o korkunç adamdı, tabii kaçırılma olayı hariç. O zaman hayatını kurtarmıştı. Şu anda boğulmasına izin vermiş olmasını diliyordu.

Bonnie'nin küçük oturma odasında dururken kapı açıldı ve J.T. ile Dolly içeri girdi. Aria hemen mutfığa gitti ve J.T. de onu takip etti.

J.T. arkasından usulca, "Sana bir şey getirdim," dedi.

Döndü. "George Washington'ın sonunda on kompozisyon sorusu bulunan bir biyografisi mi?"

Biraz güldükten sonra bir kağıdı uzattı.

Çekingen bir tavırla aldı ve lacivert mayoyu çıkardı. Ona şüpheci bir bakış attı.

"Kendim seçtim. Burada bir şapka, çanta ve küçük bir bornoz var. Arabada da bir çuval parfüm var." Gözleri parlıyordu. "Ve bir tane bile tarih kitabı yok."

Aria gülümsemedi.

"Ne aldın?" Gail kapı aralığından ciyakladı.

Aria çantayı uzattı ve Gail onu alıp karıştırdı.

"Fena bir özür değil, J.T.," dedi Gail. "Yine de iyi bir koca olabilirsin. Eee?" dedi Aria'ya bakarak.

Aria, Gail'in kendisinden bir şey beklediğini fark etti ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Bir koca özür dilediğinde, onu öper ve barışırın. Şimdi başla. Sana iki dakika veriyorum, sonra üstünü değiştirip sahile gideceğiz. Ben acıktım." Onları odada yalnız bıraktı.

"Ben... ah, sanırım bu bir barış teklifi," diye başladı J.T.. "Sanırım söylediklerimi söylememeliydim. Seni bu kadar farklı görmek beni çok şaşırttı."

"Sanırım öyle," dedi Aria. "Amerikalı gibi görünmek istedim ve uzun saç çok eski moda geldi."

"Hoşuma gitti."

"Öyle mi?" diye sordu şaşırarak. "Hiç bilmiyordum. Yani, öyle ya da böyle olduğunu hiç söylemedin."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Şey, hoşuma . Sana yakışmış."

"Bu çok güzel bir his," dedi saçlarına dokunarak.

"Öyle mi?" Elini kaldırdı ve parmaklarının etrafına kalın bir kıvrım sardı. "Evet, öyle."

"Yani-"

"Zaman doldu," diye Gail. "Hadi gidelim."

Şaşkınlığı gözlerinden okunan Aria onun yanından geçip mutfaktan çıktı. Üst katta, yatak odasının ortak bir giyinme odası olduğunu öğrenince tuhaf olayı unuttu. Bekleyen hanımların önünde çıplak olmak bir şeydi, ama *yabancıların* önünde! Ayrıca, kıyafetlere girip çıkması sonsuza kadar sürüyordu ve bu mayonun arkası fermuarlıydı.

Ama Dolly Aria'ya düşünmesi için zaman vermedi. Aria'nın sundress'inin arka düğmelerini açtı ve çıkarmaya yardım etmeye başladı. "Şimdi de ben," dedi Aria'nın üzerinde sadece ödünç aldığı suni ipekten bir tulum varken.

Dolly sayesinde soyunmak Aria'nın beklediğinden daha kolay oldu ve kemikli, sert mayoyu giydiğinde kendini büyük bir şey başarmış gibi hissetti.

Aşağı indiğinde gülümsüyordu. Orada iki adam duruyordu: yakışıklı, gülümseyen Mitch ve kocası. Ama bu koca daha önce hiç görmediği biriydi. Tembel tembel merdivene yaslanmış, Bonnie'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Şimdi ne planlıyor? diye düşündü Aria. Onun için planladığı özel bir Amerikan işkencesi miydi bu?

"Prenses?" Mitch kolunu ona doğru uzattı.

Gülümseyerek onu tuttu.

J.T. aralarına girdi. "Sanırım karıma kendim eşlik edeceğim."

"Zamanı gelmişti," diye mırıldandı Mitch ve Aria'ya hüzünlü bir bakış attıktan sonra gecenin eğlencesine katılmaktan vazgeçti.

Hepsi J.T.'nin arabasına doluştu, kadınlar erkeklerin kucağına oturdu, ancak J.T. arabayı sürdü ve Aria onun yanına oturdu. Adam ona gülümsemeye devam etti ve gülümsedikçe Aria'nın şüpheleri daha da arttı. Şimdi ne gibi korkunç bir şey planlıyordu?

Sahilde erkekler mayolarını giymek için karanlığa adım atarken, kadınlar ateş yakmak için odun topladı.

J.T. siyah şortundan başka bir şey giymeden ışığa çıktığında Dolly ılık çaldı.

Ona göz kırptıktan sonra okyanus dalgalarına doğru döndü. "Yüzmek ister misin Prenses?" diye seslendi.

"Geceleri o suyun içinde olmaz," diye cevap verdi.

J.T. yapması gerekeni yaptı ve grubun aceleyle dağıttığı bir düzine ıstakozla geri döndü. Yemekten sonra, ateş neredeyse sönmek üzereyken, çiftler dolandılar ve öpüşmeye başladılar.

Aria utanç içinde gözlerini kaçırdı.

"J.T.," diye seslendi Dolly hava almaya çıktığında, "neden prensesinizi eski güzel Amerikan geleneği olan sarmaş dolaş olmakla tanıştırmıyorsunuz?"

"Sanırım yapacağım," diye cevap verdi ve sonra Aria'nın elini tuttu.

Dudaklarına götüremeden kadın geri çekildi. "Onların yaptıklarını bana herkesin içinde yapmayı düşünemezsin," tısladı ona.

"Ülkenizdeki herkes frijit mi?"

"Ben sıcak bir ülkede yaşıyorum," dedi kafası karışmış bir halde. "Kışlarımız var ama ılıman geçiyor."

"Amerikalı olmak istiyor musun, musun?" diye tersledi. "Öğrenmeye çalışıyorum."

Kendini sakinleştirdi. "Evet ve işi çok iyi yapıyorsun. Şunlara bakın." Diğer çiftleri işaret etti. "Şu anda bir Alman istilasının farkında değiller, bu yüzden bizi fark etmeyeceklerdir. Yaptıkları şeye, diğer şeylerin yanı sıra, sarmaş dolaş olmak deniyor ve yeni evli çiftlerin yapması gereken şey de bu."

"Pekâlâ," dedi ve ondan uzaklaşarak elini uzattı. "Kolumu bükmez, çekiştirmez ya da eğilimli olduğun diğer acı verici şeylerden herhangi birini yapmazsan elimi öpebilirsin."

"Dinleyin,

bayan-" "Bu

sizin-"

Elini kızın başının arkasına götürdü ve kız daha tek kelime edemeden onu öptü.

Daha önce sadece iki kez dudaklarından öpülmüştü; bir kez Kont Julian ona evlenme teklif ettiğinde, bir kez de adada Teğmen Montgomery tarafından. Her iki sefer de onu buna hazırlamamıştı.

Önce bir eli, sonra da diğeri nazik, koruyucu bir hareketle başını sardı ve dudakları yumuşak bir şekilde Aria'nın kollarıyla oynadı. Aria gözlerini açık tuttu ve elleri onu itecekmiş gibi hareket etti, ama sonra oldukça farklı hissetmeye başladı. Elleri onun omuzlarına gitti ve avuçlarının altındaki çıplak tenini hissetmek hoşuna gitti. Adam yavaşça başını yana çevirdi ve öpücüğü derinleştirdi.

Aria gözlerini kapadı ve hafifçe öne doğru eğildi.

Adam ondan uzaklaştığında olduğu yerde kaldı, gözleri hâlâ kapalıydı. "*Lantabeal*," diye mırıldandı. Sonra yavaşça gözlerini açtı. Adamın elleri hâlâ yüzünün yan tarafındaydı.

"Bu bizim Amerikan adetlerimizden biri. Lanconia'da böyle bir şey yok mu?"

Onun kendisiyle alay ettiğini biliyordu ama umurunda değildi.

"Peki benim öpücüğüm Mitch'inkine kıyasla nasıl?" diye sordu.

Bunun üzerine kadın doğruldu ve adam neye uğradığını anlayamadan kadın ona okkalı bir tokat attı. "*Bu Amerikan geleneğini Washington'daki arkadaşından öğrendim.*" Ayağa kalktı. "Artık biri beni eve götürebilir."

"Dinle," dedi J.T., onun önünde durarak, "biz senin hizmetkârın değiliz. Burada bir şeyler *istiyorsun*, onlara emir vermiyorsun."

"O zaman ayrılmak *istiyorum*."

"Seni *ben götüreceğim*. Ben senin kocanım, unuttun mu? Gerçi bu bana çok iyi geliyor." Dolly'ye döndü. Bütün çiftler eşyalarını topluyordu. "Denedim. Hem de çok denedim. Haydi, Ekselansları, sizi eve götüreyim."

Diğer çiftleri yolcu etmek için kasabanın etrafında yapılan yolculuk sessizlik içinde geçti. Aria'nın kalbi hâlâ çarpıyordu. Aslında o kadar da kötü olmayan bir şeyi çok fazla büyüttüğünün farkındaydı -aslında kocasının kıskançlık gösterisi hoşuna gitmişti- ama saldırmasına neden olan şey korkuydu.

Yürümeye başladığı andan itibaren ona edep ve öz disiplin aşılanmıştı. Her zaman duygularını kontrol etmeliydi. Çok sevdiği anne ve babasının cenazelerine katılmış ve toplum içinde asla gözyaşı dökmemişti. Birkaç fiziksel yaralanma geçirmiş ama hiç ağlamamıştı. İki kaçırılma olayı yaşamış ve asla aklını kaybetmemişti. *Her zaman* kendini kontrol etmişti.

Yine de bu gece kontrolünü kaybetmeye daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşmıştı. O adamın öpücüğü ona neler hissettirmişti!

Bu konuyu büyükbabasıyla konuşabilmeyi diledi. Bu doğru muydu? Kont Julian ona hiç böyle hissettirmemişti. Ama onunla hiç birlikte yaşamamış, aynı yatakta yatmamış, baş başa yemek bile yememişti. Belki de kontla evlenseydi bu duyguya kapılacaktı.

Şu anda Teğmen Montgomery'nin yan tarafının kendisinininkine dayandığını ve her vites değiştirdiğinde dizine dokunduğunu hissedebiliyordu. Bu, kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Arabada yalnız kaldıklarında ondan özür dilemek istedi ama o, "Şuraya geç. Koltuğun en ucuna geçmeni istiyorum. Benden olabildiğince uzağa." Aria onun dediğini yaptı ve bir daha konuşmadılar.

Sonraki iki gün berbat geçti. Bonnie ve Dolly ile alışverişe gitti, saçını yaptırdı, yüzmeye gitti ama hiçbirisi aynı değildi. J.T. eski havalı haline dönmüştü, artık gülmüyor ve çantasının nerede olduğunu sormuyordu ve ona yemek yapmayı ve çamaşır yıkamayı göstermeye çalışmaktan sabrı tükenmişti.

"Ama dün bulaşık yıkadım," dedi Aria.

"Evet ve bugün tekrar yapılması gerekiyor. Haftanın yedi günü, günde üç kez yapılması gerekiyor."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Her gün bulaşık yıkarsam, her gün mobilyaların tozunu alırsam, çamaşırları yıkarsam, yemekleri pişirirsem, alırsam, ne zaman kitap okuyabilirim? Ne zaman Dolly ve Bonnie ile alışveriş yapacağım? Ne zaman yapacağım Ben alacağım için olmak Aria ve değil Bayan.

Montgomery mi? Ne zaman hangi bulaşık deterjanını alacağımdan başka bir şey düşüneceğim?"

"İşe gitmem gerekiyor."

O sabah J.T. tarafından işe alınan Bayan Humphreys evi temizlemek ve akşam yemeği için güveç pişirmek üzere geldi.

O gece Aria masayı mumlarla donattı ve donanmanın evi döşemek için kullandığı az miktardaki eşyayla odayı olabildiğince çekici bir hale getirdi.

J.T. bütün ışıkları yaktı ve mumları söndürdü.

Onun kendisine çok kızgın olduğunu biliyordu ve onu tekrar gülümsetmek istiyordu. Evliliklerinin geçici olduğunu düşünüyordu ama o daha iyi biliyordu. Artık ondan nefret etmiyordu ama adam hâlâ onun için bir yabancıydı.

Bayan Humphreys'in soğuk ıstakoz salatasını servis etti, sonra bir dürtüyle sırtını dikleştirdi, göğsünü öne çıkardı ve güneyli bir ses tonuyla "O küçük ıstakozu mu yoksa küçük beni mi tercih edersin?" dedi.

Dolly'nin mükemmel taklidi onu gülümsetti.

Onun karşısına oturdu. "Amerikalı çiftler yalnız kaldıklarında ne yaparlar?"

"Yatak dışında hiçbir fikrim yok."

Bunun üzerine birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Amerikalı kadınlar bu hayatı biraz sıkıcı bulmuyorlar mı? Aileleri için bile olsa temizlik yapmaktan *gerçekten* hoşlanıyorlar mı?"

J.T. tekrar gülümsedi. "Belki de 'zevk almak' doğru kelime değil. Prenses olarak ne yapardın?"

"Her zaman çok fazla egzersiz yapardım. Kız kardeşimle birlikte ata bindik, çitle çevrildik, dans dersleri aldık."

"Bu yüzden öyle görünüyorsun-" Sözünü

kesti. "Neye benziyorum?"

Sırıttı. "İçinde çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bu sözleri ilk kez duyuyorum."

"Onları ilk kez hak ettin," diye karşılık verdi.

"Hayatını kurtarmak bir teşekkürü hak etmedi mi?"

"Bildiğim kadarıyla seni kaçıranlardan daha kötüydün. 'Montgomery Baba için nefes al,'" diye alay etti.

Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra durdu. "Belki yeni damıtma gemisinin planlarını görmek . Belki bu sıkıntını hafifletmeye yardımcı olur."

"Evet, lütfen," dedi.

Kanepede birlikte oturup planları incelemek çok keyifliydi. Savaşta deniz suyundan tatlı su damıtacak ve bunu birliklere ulaştıracak gemilere ihtiyaç vardı. J.T. bu gemilerden ilkinin dönüştürülmesinden sorumluydu.

Zihni ilgi çekici bir şeye, geçmiş yerine şimdiki zamana ait bir şeye açlık duyuyordu.

"Bunun gibi bir bitki karada yapılabilir mi?" diye sordu. "Karada yapmak gemide yapmaktan daha kolay olur. Neden?"

"Lanconia'daki evimizde en önemli ürünümüz şaraplık üzüm, ancak son beş yıldır kuraklık yaşıyoruz. Üzümlerimizi kaybediyoruz. Ama bunu görünce acaba böyle bir bitki yapılabilir mi ve üzümleri sulayabilir miyiz diye merak ediyorum. Gençler ülkemizi terk ediyor çünkü önemli bir gelir kaynağımızı kaybediyoruz."

"Mühendislere baktırmanız gerekir ama bir şeyler yapılabileceğini düşünüyorum."

"Bakar mısın? Yani, eve döndüğümüzde ülkeme yardım eder misin?"

"Ne bilmiyorum ama deneyeceğim."

Ona gülümsedi. "Bunu yaparsanız halkım için çok şey ifade eder. Dolly senin gemi yapımı hakkında bugün yaşayan herkes kadar çok şey bildiğini söylüyor."

J.T. güldü. "Çok uzak bir ihtimal değil ama ailem çok şey biliyor." Saatine baktı. "Yatmaya hazır mısın, bebeğim?" Kendini tuttu. "Yani-"

Ona gülümsedi. "Prenses' konusunda emin olmasam da 'ballar' ve 'bebekler' hoşuma gitmeye başladı. "

"Sana yakışıyor," dedi esnerken. "Soğuk, sert, bükülmez, tam olarak insan değil. Bu isim dokunulmaz biri anlamına geliyor ve sen de öylesin."

"Oh," dedi usulca ve arkasını döndü. "Tam olarak insan olmayan biri." Üst kata çıktı yüzünü kremleyip saçlarına bir file geçirirken onun sözlerini düşündü. Tarif ettiği gibi biri miydi? İki gece önce onu öpmüştü ve kadın öyle bir tutku hissetmişti ki korkmuştu. O hiçbir şey hissetmemiş miydi? Belki de Heather'ı öptüğünde daha sıcaktı. Belki de Heather öpüşme hakkında çok şey biliyordu.

Aria, J.T.'nin yattığı bölmenin diğer tarafındaki dar yatağına gitti ve uyanık yattı. Hava her zamanki gibi sıcaktı ve üzerinde ince, şeftali rengine, naylon bir gecelik vardı. "Rita Hayworth tarzı," demişti Dolly onu satın aldıklarında.

Gece yarısı fırtına başladı ve rüzgâr ince duvarlı küçük evi dövmeye başladı. Gök gürledi ve şimşekler odayı aydınlattı. Aria yorganı üzerinden attı, geceliği ağır ve hapsedici geliyordu. Odanın içi gittikçe ısındı ve Aria terlemeye başladı.

Bir gök gürültüsü daha camları patlattı. Aria rahatlamaya çalıştı ama başaramadı. Aklından görüntüler geçiyordu: J.T. adada onun üzerinde duruyordu, iri vücudu neredeyse çıplaktı; J.T. mayosunun içindeydi. Açıklığa girdiğinde ve onu havuzda yıkanırken gördüğünde gözlerindeki bakışı hatırladı. Onun iki öpücüğünü hatırladı.

Arkasında zeminin gıcırdadığını duyunca kalktı ve çarşafı vücudunun üzerine çekti. Loş ışıktaki J.T.'nin yatağının yanından geçip bir pencereyi kapattığını gördü.

Geri döndü, ona baktı, sonra durdu. "Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

Başını salladı.

Yatağına yaklaştı. "Fırtına seni uyandırdı mı?"

Başını iki yana salladı.

Kaşlarını çatarak yatağın kenarına oturdu. "İyi misin?" Elini onun alınına koydu.

Aria elini tuttu ve iki elinin arasına aldı.

"Neyin var bebeğim, kötü bir rüya mı gördün?" Sanki teselliye ihtiyacı olan bir çocukmuş gibi onu kollarının arasına aldı.

Ama Aria'nın ihtiyacı olan şey rahatlık değildi. Ona tutundu, vücudunu onunkine bastırdı, göğüslerini onun çıplak göğsünde hissetti.

J.T. anında anladı. "Kayboldum," diye mırıldandı üçüncü kez dibe vuran bir adamın ses tonuyla, sonra kızın yüzünü kendine çekti ve onu açlıkla öpmeye başladı. "Ah, bebeğim," dedi, "benim tatlı güzel prensesim. Sen benimsin, bunu biliyor musun?" Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi boynunu öpüyordu. "Senin hayatını kurtardım ve sen benimsin. Ben olmasaydım şimdi hayatta olamazdın."

"Evet," diye nefesi kesildi. "Evet. Yaşat beni. Yaşadığım için mutlu olmamı sağla." Daha fazlasını söyledi ama Lanconian dilindeydi ve J.T. onu anlamadı ama kelimelere gerek yoktu.

Onu ne kadar arzuladığını fark etmemişti. Onu adada çıplak gördüğünden beri, iri göğüslü, ince kalçalı vücudu aklından çıkmıyordu. Ve onu her gün sırtını dik, göğsünü öne çıkarmış bir şekilde görmek onu terletiyordu.

Geceliği üzerinden yırttı, birçok kez hayalini kurduğu o göğüslere ulaşmak için yanıp tutuşuyordu. Yüzünü onlara gömdü, elleri onları tutarken kulaklarını kapatmalarını sağladı.

Aria başını geriye atarak inledi.

J.T. kendine yavaş gitmesini, kızın bakire olduğunu ve muhtemelen korktuğunu söylemeye çalıştı ama kendini bir yük trenini durdurabileceğinden daha fazla kontrol edemedi.

Vücudunu öpmeye başladı, kollarını, göğüslerini, omuzlarını, tekrar boynuna çıktı, kısa bir süre dudaklarına dokundu, sonra tekrar aşağı indi. Sanki son birkaç hafta içinde onun tenini ezberlemiş gibiydi. Köprücük kemiğinde bir ben vardı ve onu öptü.

Başı aşığı doğru hareket ederek temas ettiğı her yeri öptü: kalçalarını, karnını, uyluklarını. Kız sesini çıkarmadı ama teni sanki ateşi derece derece yükseliyormuş gibi gittikçe ısındı.

"Reis," diye fısıldadı.

"Buradayım bebeğim," diye cevap verdi ve üzerine tırmandı.

Ne yapacağını bilmediğı için ona rehberlik etmek zorundaydı ama çabuk öğreniyordu. Tanrım, evet, çok hızlıydı. Ve ilk yavaş girişinden sonra, onun çok doğal bir yeteneğe sahip olduğuna inanmaya başlamıştı.

Dudaklarını öptü ve uzun, yavaş vuruşlar yaparken göğüslerini öptü. Haklıydı: hayatında çok fazla egzersiz yapmıştı ve vücudu güçlü ve çevikti ve onun liderliğini kolayca takip etti. Hatta bir keresinde onu zapt etmek zorunda kaldı ama sonra artık kendini tutamadı.

Vücudunu titreten tatmin edici bir patlamayla bitirdi ve onun üzerine yığıldı, onu kollarının ve bacaklarının karmaşasında sıkı bir küçük yuvarlanmaya çekti.

Kendine gelmesi epey zaman aldı. "İyi misin?"

Onun göğsünün altında başını salladığını hissetti ve gülümsedi. "Nefes alabiliyor musun?"

Kadın başını salladı ve adam kıkırdadı, sonra biraz hava alabilmesi için biraz hareket etti. Dışarıda yağmur yağmaya başlarken terli bedenlerini birbirine yakın tuttu.

"Seni incittim mi?" diye sordu usulca.

"Biraz ağrıyor," dedi, "ama çok değil. Ben... Ben bunu sevdim."

Ona bakmaya biraz korkmuştu, gözlerinde ne olacağından korkuyordu, ama şimdi yüzünü görmek için geri çekildi. Hatırladığından daha güzeldi. Saçları yumuşaktı ve terli dalları yanaklarına yapışmıştı. Yavaşça onun ağzını öptü.

"Banyo yapmaya ne dersin?" diye sordu. "Birlikte. İkimiz bir küvette."

Gözlerini kocaman açtı. "Bu... yapılır mı? Erkekler ve kadınlar bunu yapar mı?"

"Bu adam ve kadın yapmak üzere." Adam ayağa kalktı ve kadın mütevazı bir şekilde adamın çıplaklığına sırtını döndü. Göğüslerinin üzerinde bir çarşaf tutarken geceliğini aradı.

J.T. onu yataktan çekti. "Örtünmek yok. Sana bakmak istiyorum." "Ah," dedi kızarak, gözleri kısık.

Geri çekildi, hâlâ onun elini tutuyordu ve alçak bir ısıklık çaldı. "Siz, , görülmeye değer birisiniz. Hayır, hanımefendi değil, demek istediğim, Kraliyet-"

Göğüslerinin ucu adamın göğsüne degecek şekilde bir adım öne çıktı ve parmağını adamın dudaklarına götürdü. "Bana bebeğim, tatlım, hanımefendi ya da bu gece ne istersen diyebilirsin."

"Benimle böyle konuşmaya devam edersen asla yıkanamayacağız. tatlım, seni yıkayayım."

On Birinci Bölüm

Bill Frazier, "İşte şimdi başardın," dedi. O ve J.T., Duval Caddesi'ndeki çok sayıda kalitesiz birahaneden birinde oturmuş, dördüncü biralarını bitirmeye çalışıyorlardı. "Onu prensine nasıl teslim edeceksin?"

"O bir prens değil, sadece bir kont ve hiç parası yok, ayrıca daha kısa boylu."

"Adam hakkında herhangi bir araştırma yapacak kadar ilgilenmediğinizi söyleyebilirim."

J.T. birayı bitirdi ve beşinci bira için garsona elini uzattı.

"Sarhoş olursanız SP'ler sizi yakalar."

"Sarhoş değilim," diye tersledi J.T.. "Yine de sarhoş *olmak* isterdim. Bana sürekli emirler zorba bir kadınla nasıl birlikte olabilirim ki?"

"Dün geceki zorbalığı yüzünden gözlerinin altında halkalar mı oluştu?"

J.T. gülümsedi. "O da işe yaramaz biri değil." Gülümsemeyi bıraktı. "Sorun bu değil. Bak, o hiç tanımadığı biriyle evlenmek üzere yetiştirildi, bu yüzden Kont Julie ile iyi geçinecektir. Ayrıca, duyduğuma göre bütün o kraliyet ailesinin sevgilileri varmış."

"O zaman etrafta kal ve onun sevgilisi ol."

J.T. bira bardağını o kadar sert indirdi ki yarısı masanın üzerine döküldü. "Hem de nasıl. *O* bu evliliği bir eğlence olarak görüyor olabilir ama bir Amerikalı için öyle değil."

"Washington'dan aradığında böyle söylememiştin. Onunla Amerika'ya yardım etmek için evlendiğinizi ve zamanı geldiğinde ondan kurtulmaktan memnun olacağınızı söylemiştiniz. Hiçbir erkeğin böyle aptal bir kadını sevmeyeceğini söylemiştin. Dedin ki-"

"Nesin sen? Dinleme cihazı mı? Ne söylediğimi biliyorum. Sorun şu ki, bu evlilik biraz fazla samimi olmaya başladı. Eminim bu *herhangi bir* kadınla da olabilirdi. Ordunun bize yaptığı gibi iki genç ve sağlıklı insanı bir araya getirip bir şeyler olmasını bekleyemezsin. Sadece biraz bakış açısına ihtiyacım var, hepsi bu. Etrafında o kadar çok bulundum ki ondan *hoşlanmaya* başladım."

"Yapması zor değil."

"Evet öyle," dedi J.T.. "Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. *Her* konuda tartışır. Ev işi ölüm cezasıymış gibi davranır. Ve yarın yokmuş gibi para harcar. Ethel'in Güzellik Salonu'nun geçen haftaki faturasının ne kadar olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Eminim Dolly'ninkinden daha fazla değildir ve senin karın da tıpkı benimkine benziyor."

"Mesele de bu ya, o benim karım değil. Sanırım bu bir arabayı ödünç almakla ona sahip olmak arasındaki fark gibi bir şey. Aynı şey değil. Ödünç aldığın arabayı kullanabilirsin ama bir gün geri vermek zorundasın."

"O küçük hanımefendiden müthiş bir araba ödünç almışsın."

J.T. birasını bitirdi. "Evet, bir Rolls ödünç aldım ama ne yazık ki hayatımı bir Buick ile geçirmek zorunda kalacağım."

Bill güldü. "Peki şimdi ne yapacaksın? O dönmeden önce bir haftanız daha var, değil mi?"

"Bir hafta daha, sonra onu ülkesine götüreceğim, şatosuna geri sokacağım ve cılız kontuna teslim edeceğim. Birbirlerini hak ediyorlar."

Bill saatine baktı. "Gitsek iyi olacak. Dolly onunla saat yedide havuzda buluşmamızı söyledi ve şu anda saat çeyrek geçiyor."

Duval Caddesi'nden donanmanın subaylar için açtığı yüzme havuzuna kadar yürüdüler.

"Siz ikiniz bira fabrikası gibi kokuyorsunuz," dedi Dolly. "J.T., Aria'ya ne yaptın? Kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyor."

J.T. cevap veremedi, üzerinde sadece mayosu olan Aria'nın, üniformalı Mitch'in yanında, her ikisi de gülerek büfeden uzaklaştığını gördü. J.T. düşünmedi; sadece harekete geçti. Havuzun kenarına doğru birkaç adım attı, küçük Mitch'i yakasından ve pantolonunun paçasından yakaladı ve suya attı.

"Karımdan uzak dur, beni anlıyor musun?" diye bağırdı Mitch hava almak için ayağa kalktığı anda.

"Gördüğüm tüm ilkel gösteriler arasında en kötüsü bu," dedi Aria ve Mitch'e elini uzatmak için eğildi.

J.T. onu omuzlarından tutup kendine çekti, böylece Mitch tekrar suya düştü. "Eve gidiyoruz."

Küçük evleri çok uzakta değildi ve Aria giyindikten sonra eve doğru yürümeye başladı, Aria ona zar zor ayak uydurabiliyordu. Yolda ona tek kelime etmedi çünkü herkesin içinde bir olay çıkmasını istemiyordu ama eve vardıklarında onunla konuşmak niyetindeydi.

Dün gecedan sonra nasıl bu kadar huysuz olabilirdi? Hâlâ onun sabunlu ellerini vücudunda, dudaklarını teninde hissedebiliyordu. Dün gece birbirlerini yıkamışlardı ama kız onun vücudunu tam olarak keşfedemeyecek kadar utangaçtı. Adam gülmüş ve "Bunun için zaman var" demişti. Banyodan sonra onu kuruladıktan sonra yatağına götürmüş ve tekrar sevişmişlerdi. İkinci seferde hiç acı hissetmemişti ve birbirlerinin kollarında uykuya dalmışlardı.

Uyandığında sabah olmuştu ve adam gitmişti. Ne bir not ne de ona bırakılmış bir mesaj vardı. Bütün gün telefonun çalmasını ummuştu ama çalmamıştı. Saat ikide Ethel'e acil bir ziyarette bulunarak saçlarını yaptırdı, böylece eve geldiğinde güzel görünecekti. Masayı yine mumlarla donattı.

Saat 5:30'da Dolly uğramış ve ona çocuklarla subayların yüzme havuzunda buluşacaklarını söylemişti. J.T.'nin havuza gelmemesine şaşırılmıştı.

Aria'ya söyledi.

Sonrasında J.T.'nin Mitch'i havuza attığını biliyordu.

Eve vardıklarında, adam kapıyı onun için açtı ama içeri girmedi. "Bir yere gitmem gerekiyor," diye mırıldandı ve kapıya doğru döndü.

Onun peşinden koştu ve elini koluna koydu. "Reis, bir sorun mu var? Bugün kötü bir şey mi oldu?"

Kolunu onun dokunuşundan çekti. "Annem dışında kimse bana Jarl demez ve o da ödünç alınmadı. Adım J.T. Anladın mı?"

Geri adım attı. "Elbette, Teğmen Montgomery. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Akşam yemeğini sizin için sıcak tutayım mı? Sanırım bu bir Amerikan eş geleneğidir."

"Başka bir yerden bir şeyler alırım. Ve bu gece kendi yatağında uyu."

Duygularına ihanet etmemek için yüzünü düzeltti. "Evet, Yüce Majesteleri. Bu zavallı cariyeden istediğiniz başka bir şey var mı?"

Ona ters ters baktıktan sonra kapıyı çarparak çıktı.

"Ağlamayacağım," diye fısıldadı Aria. "O beni ."

J.T. kendini işine gömdü. Sanki hayatı için savaşıyormuş, boğulmakta olan kendisiymiş gibi hissediyordu ama onu kurtaracak kimse yoktu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar onu derinden etkiliyordu. Her gün dramatik bir şekilde değişiyordu. Gülüyor, dans ediyor, şakalar yapıyordu. Adam ona gemilerin planlarını göstermiş ve o da anlattığı her şeyi anlamıştı. Zeki, seksi ve komikti. Ve *onun değildi*. Bunu hatırlamaya çalışıyordu ama sonra başka bir adam ona baktığında kendini aptal durumuna düşürüyordu.

Sadece ondan uzak durmak ve onu aklından çıkarmaya çalışmak istiyordu, bu yüzden işte kaldı ve memurların yemekhanesinin dışındaki köhne kanepede uyudu. Ama bunun pek faydası olmadı. Rüyasında onu görüyordu.

Hayatta yeterince derdi yokmuş gibi, annesinin ziyarete geleceğini bildiren bir telgraf aldı. J.T. Amanda Montgomery'nin yüzlerce arkadaşı olduğunu biliyordu ve oğlunun evliliğini onlardan birinden duyduğuna şüphe yoktu. Bu hiç de hoş olmayacaktı çünkü annesinin oğlunun evlenmesi ve ailesine söylememesi hakkında ne düşündüğünü söyleyeceğini biliyordu.

"Kadınlar!" J.T. mırıldandı. Bir adaya kürek çekmeyi ve biraz yalnız zaman geçirmeyi diledi. Bir adada geçirdiği son "yalnız" zamanı hatırlayınca bu düşünceyle inledi.

Annesine olanları anlatmak için Aria'yı görmeye gitmeden önce kendini hazırladı. Aria omuzlarında küçük fiyonkları olan bir güneş elbisesi giymişti, boynu ve kolları açıktı ve bir şeftali kadar lezzetli görünüyordu. Ona annesinden kraliyet elini öpmesini istememesini istediğini anlatmaya çalıştı ama Aria burnunu sadece onun yapabileceği şekilde havaya dikti ve bu onu o kadar kızdırdı ki sonunda evden çarparak çıktı.

Aria J.T.'nin iki gün boyunca evde olmayacağını hesaba katmamıştı. İlk gece eve hiç gelmemiş, ertesi gece de bir saatten az kalmıştı, o da ona ders verecek kadar.

"Annem bana bir telgraf gönderdi ve Cumartesi günü burada olacak. Önce eve gelecek, sonra da üçümüz Komutan'ın balosuna katılacağız. Giyecek uygun bir şeyin var mı? Baloda nasıl dans edileceğini biliyor musun? Donanma subaylarına uygun hitap şekillerini biliyor musun?"

Aria cevap veremeyecek kadar şaşkındı. O bir kraliyet prensesiydi ve adam ona sanki tarladan yeni gelmiş gibi davranıyordu. "Kendimi rezil etmemeyi başarabileceğime inanıyorum," diye mırıldandı. Ama alaycılığı ona ulaşmadı.

Ona annesini anlatmaya devam etti, Attila the Hun ile Florence Nightingale karışımı bir kadındı bu. Amerikan Devrimi'nin ve Mayflower'ın kızıydı.

J.T. sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Ve bir Montgomery ile evlendi," dedi.

"Belki de onaylaması için ona soyağacımı göndermeliyiz. İngiliz Kraliçesi Victoria sayesinde Avrupa'daki tüm kraliyet ailelerinin soyundan geliyorum. Yoksa Amerikalı kahramanlarınızla karşı karşıya gelince yabancı kralların bir önemi kalmıyor mu?"

J.T. ona ters ters baktıktan sonra evi terk etti.

Ertesi sabah kıyafetlerini değiştirmek için geri geldi, annesinin geleceğini ve evin tertemiz olmasını istediğini hatırlatmak dışında ona neredeyse hiçbir şey söylemedi ve sonra işe gitmek üzere ayrıldı.

Dolly saat birde, Bayan Humphreys gittikten hemen sonra geldi. "Neler oluyor?" diye sordu selamlama amacıyla.

Aria her zaman hizmetkârlarla çevrili bir yaşam sürmüştü ve insanın sırlarını paylaşabileceği tek kişilerin kan bağı olan akrabaları olduğunu biliyordu. "Öğle yemeği yemek üzereydim. Bana katılır mısın?"

"Yemekle ilgilenmiyorum. Floyd Gail'e, Bill'e J.T.'nin dün bütün gece dışarıda olduğunu söylemiş. Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

"Güzel bir karides salatası ve soğuk domatesler var."

"Tatlım," dedi Dolly, ellerini Aria'nın omuzlarına koyarak. "Her şeyi biliyorum. Senin bir prenses olduğunu, ülkene dönmek istediğini ve bu evliliğin nasıl gerçekleştiğini biliyorum. Ama kötü bir şey olduğunu da biliyorum ve benimle konuşmanı istiyorum."

Belki de Aria düşündüğünden daha Amerikalıydı. Son birkaç gündür diğer kadınlar konuşurken ve kendileriyle ilgili en mahrem sırları açıklarken sessizce oturmuştu.

Aria inanamayarak gözyaşlarına boğuldu. Dolly'nin kolları onu sardığında kendini iyi hissetti ve Dolly onu kanepeye götürdü.

Aria biraz kendine geldikten sonra Dolly onu konuşmaya teşvik etti.

"O... o benimle sevişti." Aria burnunu çekti, zihninin bir kısmı açığa vurduğu şeye inanmıyordu. Kraliyet soylu olmayanlara asla güvenemezdi, çünkü dışarıdan gelenler kitap yazmaya meyilliydi, hatta birisine bile güvenemezdi.

aristokrasi. "Ama sonra benden nefret etti. Anlamıyorum. Neyi yanlış yaptım?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Bill ve ben bu konuda tartıştık ama sonunda J.T.'nin söylediklerinin bir kısmını bana anlattı. Kont Julie kim?"

"Bu Teğmen Montgomery'nin evlenmek üzere nişanlandığım adama verdiği isim." Burnunu sümküdü.

"J.T.'nin hâlâ bu kontla evleneceğini düşündüğünü biliyor muydun?" Aria cevap vermedi.

Dolly öne doğru eğildi. "J.T. *neden* böyle düşünüyor?"

"Evliliğimizin geçici olduğuna inanmasa benimle evlenmezdi. Tabii ki boşanamam, bu düşünülemez."

Dolly arkasına yaslandı. "O zaman J.T. kral olacak."

"Prens eşim." Aria elini salladı "Ama şimdi bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum."

"Sakin ol. Elbette bunu Bill'e asla itiraf etmedi ama sana aşık olmaktan korkuyor. Seni bir başkasına teslim etmesi gerektiğini düşünüyor ve bunun canını çok yakmasını istemiyor."

"Belki ona evliliğin kalıcı olduğunu söylemeliyim."

Dolly'nin ağzı açık kaldı. "Kırmızı kanlı bir Amerikalı erkeğe kandırıldığını söylemek mi? Kandırıldığını mı? Kandırıldığını mı?"

"Yapılan şey bu değil mi?"

Dolly güldü. "Bence onun sana aşık olmayı bitirmesini sağlamalısın."

"Dekolte elbiseler giymek, onu çilek ve şarapla beslemek mi?" Aria, bir erkeği kendisine nasıl aşık edeceği konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi.

"Önce onun dikkatini çekmelisin. Komutanın balosunda seksi bir elbise giyebilirsin."

"Annesi için," diye mırıldandı Aria.

Dolly güldü. "Burada olabileceğini duydum. Önemli biri, değil mi?"

"Bir kraliyet prensesinin görgü kurallarına uymak için çalışmak gerektiği kadar."

Dolly elini Aria'nın koluna koydu. "*Her* erkek annesi hakkında böyle düşünür. Bill bana annesi hakkında o kadar çok övgü dolu hikâye anlattı ki, ayaklarına kapanmaya hazırdım. Sürekli annesinin yemekleriyle övünür ve onun muhteşem tariflerini almam için gerekirse yalvarıp yakarmam konusunda ısrar ederdi. Bu yüzden ilk ziyarete gittiğimizde not almak için yanıma bir defter ve kalem aldım. Ne aşçıydı ama! Spagetti sosunu nasıl yaptığını biliyor musunuz? İki kutu domates çorbası ve bir kutu domates salçası. Korkunçtu. Onun 'meşhur' hindi sosu, küp şeklinde kesilmiş dokuz dilim ekmek, yarım bardak su ve bir çay kaşığının sekizde biri kadar adaçayından oluşurdu. Soğan, kereviz ya da başka bir şey yoktu. Bunu hindinin içine doldurdu ve kuşu o kadar kuruyana kadar pişirdi ki, göğüs dilimlerini pudra ponponları için kullanabilirdiniz. Sonra yaşlı kadın bana küçük oğlu için yeterince iyi bir aşçı olup olmadığını soracak kadar küstahlaştı."

Aria'nın gözleri parladı. "Kont Julian'ın annesi bana reverans yapıyor ve bana Majesteleri diye hitap ediyor."

Dolly güldü. "Bir rüya gerçek oldu. Bill'in şişman, yaşlı annesinin bana reverans yaptığını görmek isterdim. Yüzüğünü öpüyor mu?"

"Alnını uzattığım elimin arkasına değdiriyor," dedi Aria havalı bir sesle.

"*Bunu* görmek isterdim."

"Eğer eve dönersem, sana bir davetiye vereceğim."

"Anlaştık. Hey! Sinemaya gitmeye ne dersin? Bugün matine var."

"Çok isterim."

Kadınlar öğle yemeği için tabak dolusu karides salatası yediler ve bir şişe şarabın çoğunu içtiler. Sinemaya doğru yürümeye başladıklarında gülüyorlardı.

Aria gülümsüyor ve gülüyordu ki Dolly'nin soluğunu duydu. Dönüp baktığında Dolly kendini Aria'nın önünde buldu. "Bu taraftan gidelim," dedi Dolly. "Gülle ağacı çiçek açmış. Adada tek olduğunu duydum. Gerçekten çok güzel ve-"

Aria Dolly'nin yanından geçip caddenin karşısına baktı. J.T. bir kafede küçük bir masada oturuyordu, karşısında güzel bir kıızıl saçlı vardı. Aria onu izlerken, adam kadının elini kaldırıp öptü.

"Evet, glle aacını görelim," dedi Aria, hızlı adımlarla yürümeye başlayarak.

Dolly onun peşinden koştu. "Peki ne yapacaksın?"

"Bir kadın kocasının sadakatsizliklerini görmezden gelir."

"Ne!" Dolly Aria'nın kolunu tuttu ve onu durdurdu. "*Senin* lkende böyle olabilir ama Amerika'da böyle değil. Oraya gitmeli ve o hoppanın kelinesi kapmalıydın."

"Kadın mı? Ama o ne yaptı ki? Sadece onun davetini kabul etti. Belki de onun evli olduğunu bilmiyordur. Yanlış yapan Teğmen Montgomery'dir."

"Ben hiç öyle düşünmemiştim ama sanırım haklısın. Her neyse, onu geri almak için ne yapacaksın?"

"Kraliyet prensesi intikamdan üstündür," dedi burnunu havaya kaldırarak. "İşte seninle benim aramdaki fark bu. Ben bir şeyler yapardım."

Sinemaya giden yolun geri kalanında sessiz kaldılar. Filmin adı *Rockies'te Bahar Zamanı*'ydı ve oyuncularından biri Carmen Miranda adında çirkin giyimli bir kadındı. Aria'ya göre bu kadın Amerikalıların bütün yabancıları nasıl gördüğünün bir karikatryd. Dolly kadının göz devirmelerine ve yanlış telaffuzlarına gülüp duruyordu ama Aria bu gösteriyi eğlenceli bulmuyordu.

Kont lkemdeki insanların böyle olduğunu düşünüyor, diye düşündü. Emin değil ama Amerikan balosuna başımın üstünde bir düzine muzla gelmeyeceğimden emin. Soylu annesini utandıracağımdan endişeleniyor, oysa gerçek şu ki, bekleyen hanımlarımın ondan daha yüce soy ağaçları var. Kendisi kıızıl saçlı bir fahişeyle alenen oynarışken *benim* davranışlarımdan endişeleniyor.

-Hem *sahte* bir kıızıl.

Dolly'nin "*Onu geri almak için ne yapacaksın?*" sözleri kafasında yankılandı.

Belki de Amerikalı oluyordu, belki de kısa saçlar ve çiçekli pamuklu elbiseler onu Amerikalı yapıyordu, çünkü Reis'in (*Bana sadece annem Reis der*, diye düşündü iğrenerek; insanın baş harfleri çarşafına işlenen şeydir) sadakatsizliğini görmezden gelmek istemiyordu.

Başını kaldırıp filme baktı. Carmen Miranda şimdi mor ve beyaz köpüklü bir karışım giyiyordu.

Aria ünlü kayınvalidesiyle göbeği açık, eteği yırtmaçlı ve başında on sekiz santimlik bir başlık sallanırken tanışmayı hayal etmeye başladı.

"Parıldayan bir şey," diye fısıldadı. "Neymiş o?" Dolly sordu.

"Bu kadın hiç şarkılarını kaydetti mi?" "Carmen Miranda mı? Elbette. sürü albümü var."

Aria gülümsedi ve kadının hareketlerini incelemeye başladı. O kadar abartılıydı ki taklit etmesi kolay olacaktı.

Filmden sonra Dolly, Aria'nın gözlerinden her zamankinden daha mutlu olduğunu gördü. "Seni neşelendirdi mi?"

"Kocamın düşündüğü gibi . Komutan'ın Balosu'na Carmen Miranda gibi giyinerek gideceğim. Teğmen Montgomery'nin annesiyle tanışacağım ve onu yanağından çimdikleyip 'Chica, Chica' diyeceğim. "

"Ben... Bence bunu yapmamalısın. Demek istediğim, Komutan Balosu yılın en büyük etkinliği ve çok resmi, sadece üst rütbeliler. Bill ve ben davetli değiliz. J.T. davetli çünkü annesi geliyor. Ve Aria, kayınvalidene karşı nazik *olmalısın*. Sanırım bu bir yerde kanun. Sana pislik gibi davranabilir ama sen ona her zaman iyi davranmalısın. İnan bana, kızgın bir kayınvalide hayatını cehenneme çevirebilir."

"Şimdi olduğundan daha mı cehennem? Bir ülkem yok; kocam zamanını başka bir kadınla geçiriyor ve bana bir hiçmişim gibi davranıyor. Benim soğuk ve insanlık dışı olduğumu söyledi. Ona öyle olmadığımı göstereceğim."

"Bunu J.T. mi söyledi? Onu kesinlikle geri almalısınız ama bunun daha iyi bir yolu olmalı. Kayınvalidemi kızdırmaktansa idam mangasıyla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Elbiseyi kime yaptırabiliriz? Sanırım kırmızı ve beyaz renklerde yaptıracağım ve en ucuz kumaşları kullanacağız. Köpüklü pudra nedir?"

"Glitter. Aria, gerçekten, Komutan Balosu'nun yeri olduğunu sanmıyorum-"

Aria yürümeyi bıraktı. "Bana bu konuda yardım edersen, ülkeme bir aylığına ziyaretime gelebilirsin ve sahip olduğum tüm taşları denemene izin veririm. Yirmi küsur tane var."

Dolly yutkundu, gözleri . "Saçına kırmızı Noel topları takabiliriz ve Bonnie'nin ev sahibesinin Küba'dan gelen, şimdiye kadar gördüğün en büyük, en çirkin deniz kabuğu küpeleri var. Kırmızı ve beyaz puantiyeli."

"Mükemmel," dedi Aria gülümseyerek. "Şimdi gidip birkaç plak alalım. Dans ederken şarkı söylemeyi planlıyorum. Reis Tynan Montgomery'nin dikkatini çekmeyi başaracağım."

"Umarım bununla başa çıkabilirsin. Annesi senden nefret edecek." Dolly parladı. "Ama erkekler cesaretli kadınlardan hoşlanır. Korkaklardan hoşlanmazlar. Biliyor musun, bu işe yarayabilir."

"O kıızıla değil bana bakacak."

"Bunu garanti edebilirim. Beni endişelendiren sadece sana nasıl bakacağı."

On İkinci Bölüm

" , " dedi Dolly, tuvaletin kapısına yaslanarak. "Başardık mı? J.T. baloya katılamamanızın nedenine inanıyor musunuz?"

"Ona düşünmesi için bir şey verdim. Sabah bulantısı çektiğimi söyledim."

"Yapmadın," dedi Dolly kıkırdayarak. "Neredeyse onun için üzüleceğim. Gel, seni giydirelim. Hizmetçiye insanları on beş dakika dışarıda tutması için beş dolar verdim, hadi işe koyulalım."

Aria uzun yağmurluğunu çıkardı, sonra eteğini çözerek yere düşürdü. Ucuz beyaz satenden yapılmıştı, kalçalarını sıkıca sarıyordu ve kalçasından yere kadar yırtmaçlıydı. Yırtmaç ve etek ucu, üzerine kırmızı ve beyaz simlerden noktalar serpiştirilmiş, bir ayak genişliğinde, üç kat büzgülü naylonla kaplıydı. Beyaz saten askılı üst kısmı karnını çıplak bırakıyordu. Kırmızı saten kurdele beli ve halteri süslüyordu. Kolları daha fazla simle noktalı üç kat naylondan oluşuyordu.

Kollarında, bileğinden ön kolunun yarısına kadar uzanan gösterişli kırmızı bilezikler vardı. Boynunda ise neredeyse beline kadar sarkan on dört adet kesme cam boncuk dizisi vardı.

Ama en önemli özelliği, beyaz saten bir türbanın üzerine yerleştirilmiş beş adet yedi inç genişliğinde naylon çiçek ve simle kaplı yarım ay şeklinde bir karton parçasından oluşan başlığıydı. Küpeler türbana dikilmişti.

"Şimdi şu şeyi , " dedi Dolly, başlığı havaya kaldırarak. Arkalarında bir tuvaletin sifonu çekilince durdu. "Kontrol etmedim," diye mutsuzca fısıldadı Dolly.

Tezgâhtan uzun boylu, ince yapılı, koyu kestane rengi saçlı, siyah Molyneux'süyle göz kamaştıran güzel bir kadın çıktı. Yaşını göstermeyi reddeden güzel bir teni vardı.

Dolly ve Aria donup kaldılar, Dolly türbanı Aria'nın başının üzerinde tutuyordu.

"Bu gece bir gösteri olacak mı?" diye sordu kadın.

"Doğaçlama bir tane," diye yanıtladı Aria.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Dolly, türbanı kastederek.

"Elbette."

Kadın Aria'nın saçlarını arkadan düzeltti ve türbanı yerine çekti.
"Ağır mı?"

"Fena değil," dedi Aria. "Sanırım hazırım."

"Hayır canım," dedi kadın. "Makyajın pek yeterli değil; yüzün parıltıların arasında kaybolmuş. Yanımda birkaç kozmetik ürün var. Yardımcı olabilir miyim?"

Aria itaatkâr bir şekilde aynanın önüne oturdu ve kadın işe koyuldu.

"Kulak misafiri olmak istemezdim ama anladığım kadarıyla bunun bir erkekle ilgisi var."

Aria tek kelime etmedi ama Dolly bıraktı. "Kocası. O... şey, o herif başka bir kadınla görüşüyordu ve Aria ile ben ona ve annesine ödemeye karar verdik."

"Annesi mi?" diye sordu kadın.

"Yanki züppesinin teki, buraya gelinini bir güzel benzetmeye gelmiş, J.T. de Aria'nın akli yetmiyormuş gibi davranıyor-"

"Dolly," diye uyardı Aria.

"Anlıyorum," dedi kadın, Aria'nın yüzüne bakmak için geri çekilerek. "Sanırım bu çok daha iyi. Şimdi hizmetçiye bir beşlik daha vereyim, sonra da orkestrayı biraz kalipso çalmaya ikna edeyim, sen de girişini yaparsın."

"Çok ," dedi Aria.

"Benim bir kayınvalidem ve bir kocam var. Bir erkeğin sadakatsizliğinin yanına kâr kalmasına *asla* izin vermeyin. Umarım *çok* utanır ve ona iyi bir ders verirsiniz. Gelecekte bu kadar ihmalkar olmayacağına dair içimde bir his var. Oh, orkestraya ne çaldırayım?"

"'Chica Chica Boom Chic', 'Tico-Tico' ve 'T, Yi, Yi, Yi, Yi, I Like You Very Much' şarkılarının sözlerini biliyorum."

"En sevdiklerimin hepsi," dedi kadın ve hepsi güldü. "Müziği duyana kadar bekleyin."

Aria dinlenme odasından çıkmadan önce kalipso müziğinin birkaç dakika çalmasına izin verdi. Günlerdir pratik yapıyordu ve Carmen'in filmini dört kez izlemişti, bu yüzden sakın ışıktandırması, muhafazakâr giyimli matmazelleri, sessiz müziği ve sohbeti, kibar ve nazik kahkahalarıyla balo salonuna girdiğinde Carmen Miranda'ydı.

Kalın bir İspanyol aksanı vardı ve şaşkın kalabalığın arasında ilerlerken abartılı bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Çok tatlısınız," dedi bir amirale yanağını sıkarken. Amiralin eşine "Omzunda çok fazla yıldız var, değil mi?" dedi.

Kalabalık teker teker durdu ve onu izledi.

Bir teğmen komutanın kucağına oturdu ve poposunu ileri geri hareket ettirdi. "Chica-chica-boom-boom yapmamızı ister misin?"

"Genç bayan!" dedi adam şaşkınlıkla. "Buna davet edildiniz mi?"

"Ooh evet," diye ciyakladı. "Ben çok güçlü bir adamın karısıyım."

"Kim?" diye bağırdı adam. Onu kucağından indirmeye çalışıyordu.

"İşte "

J.T. kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için bu durumu eğlenerek izliyordu.

Aria olduğunu fark ettiğinde "Aman Tanrım," dedi. Odanın öbür ucuna fırladı ve Aria'yı üstteğmenin kucağından çekti.

"Bunun için *çok* üzgünüm efendim," dedi J.T.. "Onun... Yani, efendim..."

"Kırmızı giyen kadınlardan hoşlanıyor gibisin," dedi Aria sadece onun duyabileceği şekilde, "ben de kırmızı giydim. Belki bu kırmızı onun saçında kullandığı boyayla boyanmıştır." Kalabalığa döndü. "Çok güçlü, değil mi? Yani..." O

Gözlerini devirdi, sonra kışını dışarı çıkardı, bir bacağını kalçasına kadar açtı ve poposunu J.T.'nin bacağından aşağı indirdi. "Ooooh," diye ciyakladı.

"Teğmen Montgomery!" diye bağırdı bir amiral.

J.T. zayıf bir sesle, "Emredersiniz efendim," dedi.

"Ah, ama annesiyle tanışmayı o kadar çok istiyorum ki," dedi Aria huysuzca. J.T.'den ayrıldı ve bir kaptanın yanına gitti. "Erkekler çok acımasız olabiliyor, sence de öyle değil mi?"

"Ben Jarl'annesiyim," dedi arkasından biri.

Aria döndü ve yüzü düştü. Bu, dinlenme odasındaki kadındı. "Aman Tanrım," dedi, hayatında ilk kez Tanrı'nın adını boş yere kullanıyordu. "Ben... Ben..." diye kekeledi. Ölmek istiyorum, diye düşündü. Lütfen Tanrım, beni hemen öldür.

Bayan Montgomery öne doğru eğilip Aria'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sakın pes etme," diye fısıldadı. Diğerlerine döndü. "Gelinim ve ben sana bir şarkı söyleyeceğiz. Reis, bana çakını ödünç ver."

"Anne, ikinizi eve götüreceğim."

"Evet, Teğmen, sanırım bu akıllıca olur ve yarın sabah sizi ofisimde görmek istiyorum," dedi bir amiral.

"Emredersiniz efendim." J.T. kibarca selam verdi ve Aria'nın kolunu sıkıca tuttu. "Korkak!" dedi Bayan Montgomery, Aria'nın yanından geçerken. Aria sarsılarak J.T.'den uzaklaştı ve yüksek sesle, "O bir zorba, değil mi?" dedi.

"Bana bulaşıkları yıkatıyor, yerleri fırçalatıyor, kendi evini yıkatıyor. ama şarkı söylememe asla izin

vermiyor." Birkaç kişi güldü.

"Bırakın şarkı söylesin," diye seslendi arkadan biri. "Evet, bırakın şarkı söylesin," dedi amiralin karısı.

"Bıçağın, Reis," dedi Bayan Montgomery. Bıçağı aldı ve o olağanüstü güzel ve çok pahalı elbisenin eteğini dizinin üstüne kadar yırtarak düzgün bir bacağı ortaya çıkardı. Masa süslerinden üç tane kocaman kırmızı ebegümeci aldı ve saçlarının arasına sıkıştırdı.

"Orkestraya söyle 'Tico-Tico' çalsınlar," dedi J.T.'ye.

Aria ve kayınvalidesi hiç prova yapmamış olmalarına rağmen olağanüstü iyi bir performans sergilediler. Birbirlerine karşı çok iyi oynadılar çünkü ikisi de seyirciden korkmuyordu. Aria'nın Carmen Miranda'dan gördüğü seksi hareketlerden oluşan bir repertuarı vardı ama Bayan Montgomery'nin seksi bir kadın olma konusunda hayat boyu edindiği bir deneyimi vardı. "Kim bunun üstüne çıkabilir?" oyununu oynamaya başladılar. Aria bir yöne hareket ederse, Bayan Montgomery başka bir yöne hareket ediyordu. Biçimli vücutlarını müzik eşliğinde hareket ettirerek şarkıyı bir ileri bir geri söylediler. Bando davul sesleri ve uzun enstrümantal bölümlerle müziğe katılmaya başladı. Aria'nın yıllarca aldığı dans dersleri işe yaramıştı.

Sonunda şarkı iki kadının kollarını birbirine dolamasıyla sona erdiğinde, alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu ve birçok flaş . Birçok kez selam verdikten sonra dinlenme odasına doğru yol aldılar.

"Beni hiç affedebilecek misiniz?" Aria, kapı kapanır kapanmaz Bayan Montgomery'ye seslendi. Dolly onları bekliyordu. "Sizin... Teğmen Montgomery sizin... söyledi... Ah, çok üzgünüm."

"Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

"Artık bizimle eve gelecek misin?"

Bayan Montgomery güldü. "Sen, sevgili yeni kızım, kocanla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaksın. Montgomery'nin havlamasının ısırmasından daha kötü olduğunu unutma. Ona karşı koy. Onunla uzun ve sert bir mücadele ver, sonra da uzun bir süre yatakta kal, o zaman iyi olacaksın."

Aria kızardı.

"Artık gitmeliyim. Maine'de beni bekleyen bir kocam var. Umarım ikiniz de çok yakında ziyaretime gelirsiniz. Bu arada, gerçekten sabah bulantısı mı çekiyordunuz?"

"Hayır," dedi Aria gülümseyerek. "Ama bana zaman ver."

"Oğlumu tanıyorsam ilki muhtemelen yıl bitmeden burada olacak. O her zaman kızlardan hoşlanmıştır." Aria'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi gerçekten gitmeliyim. Yakında beni görmeye gel." Dinlenme odasından çıktı.

"Benim kayınvalideme hiç benzemiyor," diye fısıldadı Dolly. "O kadın asla spagettinin üzerine domates çorbası dökmez."

Aria kapıya doğru baktı. "Amerikalı erkekleriniz kadınları hak etmiyor."

"Uh-oh," dedi Dolly ve ilk insanlar kapıya ulaşp içeri girmeye çalışırken kapıya yaslanmak için koştu.

"Yağmurluğunu kap ve pencereden çık. Ben onları uzak tutarım. Kadınlar konusunda da haklısın," diye seslendi Aria'nın ayağı pencerenin dışında kaybolurken.

J.T. onu bekliyordu.

"Tabii ki," dedi daha kadın pencerenin yarısına gelmeden, "kraliyet karımı banyo penceresinden tırmanmaktan başka nerede bulabilirim ki?" Onu belinden tuttu ve aşağı inmesine yardım etti. "Alışverişe gidiyorsun ve hırsızlıktan tutuklanıyorsun. Tabii ki bu sorunun üstesinden fazlasıyla geldiniz. Kasabadaki tüm dükkân sahipleri artık seni görünce saygıyla eğiliyor. Bir baloya gidiyorsun ve beni küçük düşürüyorsun. Öz *annemi* yarı çıplak dolaştırıyorsun."

Adam onu arabasına götürdü, kapıyı açtı ve kadın arabaya bindi. Onun arabanın etrafında dolaşmasını beklerken, ellerini yağmurluğunun cebine soktu ve çakısını buldu. Bayan Montgomery oraya koymuş olmalı.

J.T. arabanın kapısını açıp içeri girerken, "Amerikalı bir eş böyle davranmaz," dedi. "Bir kraliyet prensesi de böyle davranmaz. *Kimse* senin bu gece yaptığın gibi davranamaz."

"Haklısın," dedi pişmanlıkla. "Bu herhangi birinin giymesi için berbat bir elbise." Büyük bir ciddiyetle bıçağı aldı ve askılı bluzun iki kupunu birbirine bağlayan bir santimlik kurdeleyi keserek göğüslerini arabanın karanlık iç kısmına gösterdi. "Etek de gitmeli," dedi bıçağı yırtmaçtan tutarak ve bacağını kalçasından aşağıya doğru açıkta bırakacak şekilde hareket ettirerek.

J.T. konuşmaya başladı, sonra arka camdan dışarı baktı. Anında kızın üzerine atlamış, vücudunu kendi vücuduyla kaplamıştı.

"Sabah sizi görmek istiyorum, Teğmen Montgomery" diye dışarıdan bir erkek sesi geldi.

"Emredersiniz efendim!" J.T. hâlâ Aria'yı koruyarak cevap verdi.

Amiral bu samimi sahne karşısında utanmış görünüyordu ve uzaklaştı.

J.T. ve Aria birbirlerine baktıktan sonra kahkahayı bastılar.

Onu tutkuyla öptü, eli ceketinin altında dolaşp göğsünü aradı. "Harikaydın bebeğim, kesinlikle harikaydın."

O da onu öptü ve ellerini üniformasının düğmelerine götürdü. "Öyle miydin? Senin kıızıl saçlıdan daha mı iyiydim?"

"O benim sekreterim, hepsi bu."

Kadın onu itti. "Sekreterinin elini mi öpüyorsun?" Nefes nefese kalmıştı. Adam eteğini yırtıyordu.

"Bütün gece benim için bir rapor yazdığında, yazıyorum. Bunu neyle diktin? Olta takımı mı?"

Dirseği kornaya çarparak ikisinin de kendine gelmesini sağladı. Adam ona baktı, gözleri sıcak ve kapüşonluydu, sonra kızın üzerinden yuvarlandı ve arabayı çalıştırdı.

Aria kendisini kaçırانların iplerinden kurtulmak için kullandığı tekniklerin aynısını kullanarak Carmen Miranda elbisesinin kalıntılarından sıyrıldı, böylece yağmurluğun altında çıplak kalmıştı.

J.T. evlerine varana kadar arabayı çok hızlı sürdü ve biraz da sakinleşmiş olmalıydı çünkü içeri girer girmez ona tekrar öğüt vermeye başladı. "Dikkatleri üzerine çekmek istemiyorsun ama yine de bu geceki gibi kendini sergiliyorsun. Bu bir Amerikan davranışı *değil*. Bu *benim* karımın davranışı *değil*."

Yağmurluğunu çıkardı ve adamın önünde çırılçıplak durdu. "*Bu* mu Amerikalı mı? Karınızın davranışı bu mu?" diye masumca sordu.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Tam olarak *değil* ama şimdilik idare eder." Bir saniye sonra onun üstüne çıktı ve onu yere devirdi. "Kavga etmekten yoruldu," diye fısıldadı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaracağım."

Oturma odasının zemininde seviştiler, sonra J.T. onu merdivenlere taşıdı ve bir akrobatın kâbusu gibi sırtını merdiven basamaklarına dayayarak onunla sevişti. Kadın merdivenlerden geri geri çıkmaya başladı ve J.T. de onu takip etti. İkiisi de nefes nefese kalmış, terlemiş ve yorgunluktan gevşemiş bir halde merdivenlerin başında yerde sevişmeyi bitirdiler.

"Jean Harlow gibi giyinirsem ne alırım?" Aria fısıldadı, vücudu lastik gibi hissediyordu.

"Aynısından daha fazla değil çünkü benim bitti."

"Ah?" dedi, onun altında kıpırdanarak, ama bu gönülsüz bir hareketti.

"Kesinlikle çabuk öğreniyorsun. şimdi git banyo yap." "Sırtımı mı yıkayacaksın?"

"Belki, ama ön tarafın değil. Senin ön yüzün başımı belaya sokuyor." Buna güldü.

Annesi yıkanırken banyoda oturdu ve ona annesi hakkında sorular sordu. Annesinin performansı karşısında hâlâ şoktaydı ve tanıdığı kadının o geceki havalı kadından çok farklı olduğunu söylüyordu. Süt ve kurabiyeleri hatırlıyordu.

"Ve baban seni doğurduğunu hatırlıyor," dedi Aria gülümseyerek ve onun kızardığını gördüğünü sandığında daha geniş gülümsedi.

"Sırtının yıkanmasını istiyor musun, musun?"

Carmen Miranda aksanıyla, "*Evet*, efendim, biliyorum," dedi.

J.T. inledi ama onu yıkadıktan sonra boynunu öptü.

Sonra o banyo yaptı ve Aria da onun sırtını yıkadı. Aria leylak rengi, spagetti askılı bir gecelik giydi ve banyonun dışında sessizce durdu.

"Ne ?" J.T. sordu. Bu gece hangi yatağın benim olacağını merak ediyordum," dedi utangaç bir şekilde.

Onu yatağına çekti. "Benimle, tabii ki." Onu kucakladı ve hemen uykuya daldı.

"Dikkatini çektim," diye mırıldandı.

"Ne, tatlım?" J.T. mırıldandı.

"Yeni bir isim," dedi Aria mutlulukla ve ona daha da sokularak uyumaya gitti.

Ertesi sabah yavaşça uyandı ve odaya giren güneş ışığına gülümsedi. Hava çoktan ısınmaya başlamıştı ama o aldırmadı. Vücudu cennet gibi hissediyordu. Yanında yatan J.T.'yi görmek için biraz hareket etti. Dün gece bir rüya gerçek olmuştu. Acı yoktu, hiçbir rahatsızlık yoktu, sadece saf tensel mutluluk vardı.

Ona bakmak için dirseğinin üzerine doğru eğildi. Tanrım, ama adam çok yakışıklıydı. Sevişmek için ne kadar çok zaman harcarlarsa adamın o kadar yakışıklı olması tuhaf değil miydi? Kont Julian'dan çok daha yakışıklıydı. Aslında, şu anda onun dünyadaki diğer tüm erkeklerden daha yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Merak etti, gözlerini açıp "Seni seviyorum" diye fısıldasa nasıl olurdu? Bir erkeğin size bu sözleri söylemesi nasıl bir duygu olurdu? Elbette Kont Julian bunları ona söylemişti ama ikisi de onun sadece krallığını istediğini biliyordu. Bu adam onun krallığını istemiyordu. Aslında ondan istediği tek şey vücutuydu.

Buna gülümsedi. Adadayken bir prenesti ve ona itaat etmemiş, istediği hiçbir şeyi yapmamıştı ama bir kadın gibi davrandığında... o *zaman* istediği her şeyi yapmıştı.

Onu memnun etmek istediğini fark etti. Ona, memnun etmesi gereken tek kişilerin kendisinden daha yüksek rütbede olanlar olduğu . Ama burada, Amerika'da diğer subayların eşlerini memnun etmek istemişti, kayınvalidesini memnun etmek istemişti (bu anıyı hatırlayınca yutkundu) ve şimdi de kocasını memnun etmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Onun Amerikalı olmayı öğrenmesini istediğini biliyordu ve olabildiğince Amerikalı olmak için daha da çok çalışacağına yemin etti. Belki de onun için hamburger pişirecekti; Amerikalı erkekler büyük et parçalarını seviyor gibiydi.

Uykusunda kıpırdandı, gözlerini açtı ve ona baktı. "Günaydın," diye mırıldanarak onu kendine çekti ve büyük, kıllı vücuduna sarıldı.

"Çocukların elindeki o Amerikan ayısı nedir?" diye sordu.

"Oyuncak ayı mı?"

"Evet. İşte bu. Beni oyuncak ayın gibi hissettiriyorsun."

"Bana hiç ayı gibi gelmiyorsun," dedi usulca, bacağını onunkinin üzerinde gezdirerek. "Çok zayıfsın ve yeterince kıllı değilsin."

"Çok mu ince?" dedi telaşla, ona doğru dönerek.

"Oyuncak ayı olamayacak kadar zayıf."

"Oh." Bacağını onunkinin arasına kaydırды. "Ama başka türlü çok ince değil mi? Değil, oh, ne demiştin? 'Sıska bir kış' mı?"

"Sanırım ikimiz de adada konuşulanları unutsak daha iyi olur," dedi onu öpmeden önce.

"Gündüz vakti sevişmek... doğru mu?"

"Bilmiyorum. Deneyelim ve görelim. Eğer yer yarılr ve şeytan bizi alırsa, en azından mutlu gideriz."

Aria, J.T. boynunu öpmeye başlamadan hemen önce kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı.

Adam kızın vücudunu okşamak için acele etmedi ve kız da ilk kez ona dokunmaya başladı. Adamın vücudu onunkinden ne kadar farklıydı, yumuşaklık yoktu, sadece açılar, düzlemler ve sert kaslar vardı. Cildi de farklıydı, daha kaba bir his veriyordu ve tüylülüğü bir zevkti.

"Mutlu musun?" diye sordu, ona bakıp gülümseyerek. "Evet," diye fısıldadı.

"Belki seni daha mutlu edebilirim."

Yaptı da.

Daha sonra birlikte uzandılar, ter içindeydiler ama birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı, ikisi de memnundu.

"Kalkmam gerekiyor," dedi Aria. "Saçımı yıkamalıyım ve Ethel bana nasıl bukleler yapacağını gösterdi. Bu akşamdan önce kuruması gerekiyor."

"İğneli bukleler mi? İnsanın gözünü çıkaran o korkunç tokalar değil mi?"

Ondan uzaklaştı. "Kadınların bukleleri hakkında ne biliyorsun?"

"Kont Julian'ın bıyığı hakkında bildiklerinizden daha

az." "Bıyığı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir tahmin," dedi J.T. ama Aria onun yalan söylediğini bilerek gülümsedi. Banyoda saçlarını yıkarken mırıldandı.

Saçlarını yıkamayı ve durulamayı başardı ama kıvırmak onu aşıyordu.

J.T. yatakta kalmış, onun banyodaki sesine yarı uyuklayarak, yarı gülümseyerek bakıyordu.

"Teğmen Montgomery," diye . "Yardıma ihtiyacım var."

İnatçı kız, diye düşündü. Ona Reis dememesini söylemişti ama o nedense J.T. demeyi reddediyordu, bu yüzden Teğmen Montgomery'de ısrar ediyordu.

On beş dakika sonra, Aria'nın tüm Çağkınılığına rağmen, saçlarını parmaklarına dolamıy ve tokalarla tutturmuştı. "Beni kandırmana yardım ettiğime inanmıyorum," diye mırıldanarak Aria'yı güldürdü.

Ama daha sonra, giyinirken Aria koşarak yanından geçti, ona hızlı bir öpücük verdi ve ona öğle yemeği pişireceğini söyledi. Arkasına yaslandı ve gülümsedi. Bu evliliğin kurtarıcı özellikleri vardı: kahvaltıda sevişmek ve öğle yemeğinde ev yemekleri yapmak.

Daha sonra J.T. tam merdivenlerden iniyordu ki kapı gürültüyle çalındı. Cevap veremeden kapı açıldı ve General Brooks içeri daldı. J.T. üçüncü basamakta durdu, hazır ola geçti ve selam verdi.

"Bu da ne böyle?" General Brooks kapıyı emir subayının suratına kapatırken kükredi. Elinde *Key West Citizen* gazetesinin bir nüshasını tutuyor ve Aria'nın Carmen Miranda gibi giyinmiş, Amanda ile kol kola, iki kadının da yüksek tekme attığı ön sayfa fotoğrafını gösteriyordu. "Ekselansları bu mu?" diye bağırdı. "Bu Prenses Aria mı?"

"Emredersiniz efendim!" J.T. gözlerini , akıllıca konuştu.

General Brooks adım atmaya başladı, yürürken gazeteyi yumrukluyordu. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz? Planımızı dünyaya ifşa , işte bu. Ya da Lanconia'dan biri bunu görürse sen de görmüş olacaksın."

"Kimsenin onu tanıyacağını sanmıyorum, efendim."

"Bana ukalalık yapma, genç adam. Bu *senin* hatan. Ordu sana ciddi bir sorumluluk verdi ve sen başarısız oldun. O zavallı genç kadına bunu yaptırmak için nasıl bir zorlama kullandın? Ona *Amerikalı* olmayı öğretecektin, Güney Amerikalı bir dansçı olmayı değil."

"Efendim! Bu fikir ona aitti. Benim için sürpriz oldu." J.T. hâlâ merdivenlerde dikiliyordu, hâlâ hazır bekliyordu.

"O lanet radyoyu kim çalışıyor?" "Bu-"

diye başladı J.T..

"*Onun* fikri mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun? Tanrı aşkına dostum, bu kadın bir kraliyet prensesi. Şıklık ve zarafet içinde yetiştirilmiş ama burada platform ayakkabı giyiyor" -kağıdı havaya kaldırdı- "platform ayakkabı giyiyor."

"Tekrar ediyorum efendim, bu benim fikrim değildi."

General Brooks hasır bir sandalyeye oturdu, sert hasır ağırlığının altında gıcırdıyordu. "O zaman belki de ona biraz özgürlük tanımalıydınız. Bazen kadınlar vahşi midilliler gibidir: onları her zaman kilit altında tutamazsınız, bazen biraz serbest bırakmanız gerekir, yoksa izleri tamamen bozarlar." Elini yüzünde gezdirdi. "Otuz iki yıldır evliyim ve bugün karımı anlamaya hiç kadar yakınım. Ne gündü ama! Saatlerdir o uçaktayım. Burbonun var mı?"

"Evet efendim," diye cevap verdi J.T. ama

kıpırdamadı. "O zaman yakala!" General

Brooks tersledi.

General konuşmaya devam ederken J.T. mutfağa gitti.

"Bunu başarmak için prensesin bir Amerikalı gibi davranması gerekiyor. Amerikalı kadınlar çıplak bacaklı etekler giyip

Komutanın Balosu. Bunu ona açıklayabilmenizi istemek basit bir şey gibi görünüyor. Bunun onun mavi kanlı maskeli balolarından biri olduğunu mu düşündü? Yanındaki fahişe kim?"

J.T. generale içkisini uzatırken, "Annem, efendim," dedi.

"Tanrım," dedi General Brooks soluk soluğa ve içkisini yudumladı. "Seni kontrol ettiklerini sanıyordum. Bak Teğmen, bu bir emirdir, prensesin kontrolünü ele al yoksa seni donanmadaki en aptal subayın altında masa başı bir işe veririm. Beni anlıyor musun? Prensесin yaptığı belli ki çok sıkı dizginlere karşı bir tepkiydi. Benim karım da ilk evlendiğimizde böyle bir tepki vermişti." Elini salladı. "Bu ne burada ne de orada. Prensесin sırada biraz eğlenmesine izin verin, belki o zaman Amerikalı olmayı öğrenir. Zaman tükeniyor. Lanconyalı fidyecileri bu şekilde asla kandıramaz. Lanet olsun, ama bu radyo çok gürültülü! Her kim çalışıyorsa kapatmasını söyle."

"Efendim," dedi J.T., "belki size bir şey gösterebilirim."

General yorgun ve bitkin görünüyordu ama kendini sandalyeden kaldırdı ve J.T.'yi mutfak penceresine kadar takip etti.

Arka bahçede dumanı tüten bir barbekü ızgarası ve açık pencereden uzanan bir kablo "Elma Ağacının Altında Benden Başka Kimseyle Oturma" şarkısını çalan bir radyoya bağlanıyordu. Aria'nın üzerinde dizlerine kadar sıyrılmış bol bir kot pantolon, üç kat sarılmış çoraplar, kahverengi ve beyaz iskarpinler, J.T.'nin ekose gömleği vardı ve saçları bukleler halindeydi, başına da puantiyeli bir eşarp bağlamıştı. Ellerinin arasında hamburger köftelerini tokatlarken müzik eşliğinde sakız çiğniyordu.

"Ekselansları *bu* mu?" General Brooks'un nefesi kesildi.

"Amerikalı bir ev hanımına benziyor, efendim."

"Amerikalı bir ev kadınına *çok fazla* benziyor." J.T.'ye dönüp ters ters baktı: "Ters yönde fazla ileri gitmek diye bir şey vardır." Yüz ifadesi değişti ve elini J.T.'nin omzuna koydu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, evlat? Demek istediğim, bu pek de alışıldık bir savaş görevi değil. Çok zor oldu mu?"

J.T. generalin rütbesini unutmuş gibi görünerek iki bardak burbon doldurdu ve kendi bardağından bir yudum aldı. "Onu şu anda göremiyorum"

Hepsi. Bir an bana lanet olası deneklerinden biriymişim gibi elini uzatıyor, sonra yüzlerce insanın önünde beni utandırıyor, sonra da-"kesti. "Yalnız olduğumuzda utangaç olmadığını söyleyelim." Gözleri kısıldı. "Ve ona yapmasını söylediğim şeyleri yapmayı reddediyor. Ona ütü yapmayı anlattım ve bana güldü."

"Benim karım da ütü yapmayı reddediyor," dedi General Brooks üzüntüyle. "Her zaman öyleydi."

"Sanırım eşler hakkında pek bir şey bilmiyorum efendim, sadece kadınlar hakkında ve bu kadın her iki kategoriye de uymuyor."

"Ondan , değil mi?"

J.T. sırtıttı. "Başlıyorum ama kesinlikle istemiyorum. Bununla savaşmayı planlıyorum. Vicdanım rahat bir şekilde onu nişanlısına teslim edeceğim."

General Brooks'un yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi ama bir şey söylemedi. "Bana öyle geliyor ki öğle yemeğinizi hazırlamış, gitsem iyi olacak. Ona burada olduğumu söyleme. Yarın biri gelecek ve Lanconia'ya dönmenin ayrıntılarını anlatacak. Bana bir iyilik yap ve giderken Carmen Miranda elbisesini yanına almasına izin verme. Kim bilir ne yapar."

J.T., generali kapıya kadar geçirirken gülümseyerek, "Hayır efendim, ," dedi. Bir an durdu ve Carmen Miranda elbisesinin parçalanıp hâlâ arabasının zemininde durduğunu düşündü.

Aria hamburgerlerin neredeyse hazır olduğunu söyledi ve hâlâ gülümseyerek dışarı çıktı.

Radyoda "Shorty George" çalıyordu ve Aria onun elini tuttu. "Hadi dans edelim."

"Daha yavaş bir şeyler çalana kadar bekle. Bu dans işinde iyi değilim." "Tamam," dedi ve hamburgerlere doğru döndü.

"Soracağım

Mitch'bir daha gördüğümde. O harika bir jitterbugger."

J.T. onun elini tuttu, etrafında döndürdü ve onunla birlikte çılgın bir jitterbug yapmaya başladı. Çocukluğundan beri kürek çekiyordu ve

kolları çok güçlüydü. Onu başının üzerine fırlattı, bacaklarının altına kaydırđı, sonra bir kol boyu uzağa fırlattı.

Şarkı bittiğinde nefesi kesilmişti.

"Sana iyi olmadığımı söylemiştim," dedi kendini beğenmiş bir tavırla ve Aria'yı güldürdü.

Arkadaşça yemeklerini yemek için oturdular ve J.T. Aria'yı izledi. Saçları lüle lüle, sakızı tabağın kenarına yapışmış, parmakları müziğe vuruyor, elleriyle hamburger yiyor ve şişeden bira içiyordu, adadaki prenesten farklı biriydi.

Generalin ziyaretinin onu üzdüğünü fark etmeye başladı çünkü yakında ödünç aldığı prensesi geri vermek zorunda kalacağını biliyordu.

Savaştan beri tanıdığı her erkek evleniyor gibi görünüyordu ama J.T. bir kadın tarafından tuzağa düşürülmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünüyordu. Birden fazla kez, bir adamın güzel bir kızla evlendiğini ve iki hafta sonra kızın Aria'nın şimdiki haline benzediğini görmüştü. J.T. iğrenmişti. Kadınlarının taranmasını, pudralanmasını ve parfümlenmesini severdi. Ama şu anda Aria'ya bakınca, onu bir güzellik kraliçesine değışmezdi.

"Bu gömleği nereden buldun?" diye sordu telsizden, giydiğı büyük boy, yıpranmış ekoseye atıfta bulunarak.

Birasının üstünden ona seviyeli bir bakış attı. "Dolabındaki bir kutudan."

"Arka taraftaki kutu mu? Bantlanmış ve bağlanmış olan ve altı tarafında üç inç boyunda harflerle 'ÖZEL' yazan kutu mu?"

"Bu o gibi görünüyor," dedi onu izlerken.

J.T. homurdandı ve kadın ona gülümsedi. Erkeklerin evlilikte mahremiyetin olmadığından yakındıklarını hep duymuştu ve eğer bir karısı olursa onun mahremiyetini asla ihlal etmeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi bunun hiç de önemli olmadığını fark etti. Aslında, karısının eşyalarını arayacak kadar meraklı olması hoşuna gitmişti. Sanki gerçekten evlilermiş gibi görünüyordu.

Ona tekrar baktı. Onu başka bir adama teslim zorunda kalacaktı.

O anda attan düşen adam gibi olacağına dair yemin etti - hemen geri dönecekti. Onu kısa boylu, yaşlı, efemine kontu teslim eder etmez kendine başka bir eş bulacaktı. Eve dönecek birinin olması hoşuna gidiyordu. Cumartesi öğleden sonraları arka bahçede oturup hamburger yemeyi seviyordu. Bir kadının saçını okşamanın samimiyetini bile seviyordu.

Elbette Aria kadar ilginç başka bir eş bulup bulamayacağını merak ediyordu. Dün geceyi hatırlayınca gülümsedi. Çoğu genç subay karısı omzunda yıldız olan erkeklerden korkardı ama Aria'nın umurunda bile değildi. Ve belki de annesinin ziyareti konusunda biraz zorba davranmıştı -tabii bir insanın annesinin onun gibi davranacağını kim bilebilirdi ki?

Sandalyesini arkaya yasladı ve radyoyu kapattı. "Dün sabah bulantılarından muzdarip olduğunu söylemiştin. Bu doğru muydu yoksa sadece benden kurtulmak mı istiyordun?"

"Bu doğru değildi," diye cevap verdi.

"Benim çocuğumu doğuracak olsaydın ne olurdu? Blueblood kontun seni yine de kabul eder miydi?"

"Ben yine kraliçe olurum ve o da bir kraliçeyle evlenmek istediğine göre, bunun herhangi bir şekilde engel teşkil edeceğini sanmıyorum."

"Peki ya çocuk?"

"Eğer erkek olsaydı, en büyükleri olarak bir gün kral olurdu. Eğer çocuk kız olsaydı ve erkek çocuğum olmasaydı, kraliçe olurdu."

J.T. birasından derin bir yudum aldı. "Anlıyorum. Kısa boylu kocanızdan itiraz yok mu?"

Aria kahkahasını bastırmak için öksürdü. "Kraliçe olacağım ve çocukla ilgili kararı ben vereceğim."

"Yaşlı Julian başkasının çocuğuna babalık mı yapacak?"

"Çocuk kendisinden olsa bile yetiştirme sürecine pek dahil olmazdı. Kraliyet çocukları mürebbiyeler ve özel öğretmenler tarafından yetiştirilir. Babam ben çok küçükken öldü ve ben kadın olana kadar

On dört yaşımdayken annemi sadece her akşam altı ile altı buçuk arasında görüyordum."

"Ve çocuklarınız bu şekilde mi yetiştirilecek?"

"Başka bir yol bilmiyorum."

"Amerika'da biz işleri farklı yapıyoruz. Şu anda bir çocuğumuz olsaydı, burada bizimle olurdu. Sen onu besliyor olurdun, ben de ona top atıyor olurdum."

"Amerikan eşitliğinin bir başka örneği," dedi. "Kadın işi yapar ve erkek oynar."

J.T. kızacak gibi oldu ama sonra güldü. "Çocuğu yabancılara vermekten iyidir. Düşüp bir yerini kessen sana kim sarılır?"

Aria şaşkın görünüyordu. "Bir doktor çağrılırdı. Ama bir kraliyet prensesi çok sık yaralanmayacak kadar iyi korunur, gerçi ben de attan düşerek yaralanmıştım."

"Korunmak mı? On yaşımdayken kürek çekerek bir adaya çıktım ve iki gece boyunca tek başıma kamp yaptım."

"Kraliyet çocukları asla yalnız değildir. Geceleri bile odalarında biri uyur. On dört yaşımdayken bana kendi odam verildi ama bitişikteki odada bir hizmetçi uyuyordu."

"Anlıyorum," dedi J.T. hamburgerinden büyük bir ısırık alarak. "Ve bizim çocuk
-"Yani, eğer bir tane yapsaydık, bu şekilde yetiştirilir miydi?"

"Bu bir gelenektir." Bir an sessiz kaldı. "Ama onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

"Hayır," dedi J.T. yavaşça. "Bunu yapabileceğimden emin değilim." Arkasına yaslandı, radyoyu tekrar açtı ve sessizliğe gömüldü.

On Üçüncü Bölüm

Pazartesi sabahı J.T., General Brooks'tan her şeyin ayarlandığını ve ikisinin Salı günü Lanconia'ya gönderileceğini bildiren bir telgraf aldı.

Bill ofisine girerken, "Sonun başlangıcı," diye mırıldandı.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Bill sordu.

"Prenses ve ben yarın Lanconia'ya gidiyoruz."

"Onu özleyeceğim ve Dolly de birlikte yaşamaya uygun olmayacak. Bu ikisi hırsızlar kadar kalın kafalı oldular. Kasabadaki tüccarlar da ağlayacak."

J.T. telgrafı elinde ufaladı. "Onu arasam iyi olacak, böylece eşyalarını toplayabilir," dedi ciddiyetle.

"Dolly'yi arayayım da yardım etsin."

O günün ilerleyen saatlerinde Dolly J.T.'yi aradı ve herkesi sahilde bir yemek partisine davet ettiğini söyledi. "Onun için bir veda partisi," dedi Dolly ve sesinde bir tutukluk vardı.

Onu benden daha fazla özlemeyeceksin, diye düşündü J.T..

Onu kumsalda karşılayan sakinleşmiş bir Aria'ydı. Onun elini kendi elinin içine aldı. "Neşelen bebeğim, eve gidiyorsun."

"Amerika'yı özleyeceğim," dedi usulca. "Özgürlüğünü, müziğini ve ilerleme duygusunu özleyeceğim."

Beni özlemekten bahsetmiyorum bile, diye düşündü biraz öfkeyle. "Sanırım ıstakozları ben yakalayacağım."

"Evet," dedi ilgisizce. "Muhtemelen."

Aria ne kadar uğraşırsa uğraşsın neşelenemiyordu. Dolly de az onun kadar kötüydü. Bir prenses duygularını asla

Aria halka .

J.T. ıstakozları geri getirdi ve adamlar onları ızgaraya koydu.

"Olamaz," dedi Dolly. "Bakın kedi ne getirmiş."

Aria başını kaldırdığında Mitch'in kolunda tombul bir Heather Addison gördü. "Herkes iyi akşamlar," diye seslendi Mitch, sonra Aria'ya baktı. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. J.T. sana daha iyi bakıyor mu?"

"Ona *çok iyi* bakıyorum," dedi J.T., bir barbekü çatalını sanki bir silahmış tutarak.

Heather Aria'ya küçümseyen bir bakış attıktan sonra J.T. onun koluna girdi ve göğüslerini onun yanına yasladı. "J.T., tatlım, seni Washington'dan beri görmedim. Kasabaya gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Evlendiğinin ertesi günü?" diye ekledi yüksek sesle.

"Tam da ihtiyacımız olan şey - havai fişekler," diye homurdandı Gail. "J.T., bu akşamı keyifli hale getirelim, tamam mı?"

Mitch Aria'nın yanına oturmaya gitti. "Yarın yola çıkacağımı duydum.

Seni özleyeceğiz. J.T. de gidiyor mu?"

J.T. arkasını döndü. "O *benimle* geliyor, tersi değil. Lanconia ülkesinin gemi yapımı konusunda tavsiyeye ihtiyacı var ve ben de bu tavsiyeyi vereceğim. *Karım* da benimle geliyor."

Mitch Aria'ya yaklaştı. "Lanconia'nın uzun ve serin geceleriyle çok güzel olduğunu duydum, inek çanlarından başka bir şey çalmıyormuş."

"Doğru," dedi Aria üzüntüyle. "McGuire Sisters yok, sabahın üçünde çöp kamyonları yok, honkytonks yok, plaj partileri yok."

"Oraya gittin mi?"

"Hayır," dedi J.T. ve Aria hep bir ağızdan. "Sadece hakkında bir şeyler okuyorduk," diye ekledi J.T..

"J.T., tatlım, şalımı arabada unuttum. Benim için alır mısın?" Heather sordu.

"Biri ızgaraya göz olsun," diye seslendi J.T. ve ateşin ışığından uzaklaşıp karanlığa doğru adım attı.

Heather onu takip etmekte hiç vakit kaybetmedi. "J.T.," diye seslendi, "beni bekle."

Durdu. "Gelmemeliydin."

"Bana bunu söyleme," dedi. "Neler döndüğünü biliyorum. Sen ve o... o prenses hakkında bilgi almak için üç ruj ve dört çift naylon çorap ödemek zorunda kaldım. Eğer kraliyet ailesindense, mayomu yerim."

"Çiğnemeye başlasan iyi olur." J.T. döndü.

Heather aceleyle onun peşinden gitti. "Ayrıca evliliğin geçici olduğunu ve siz ikiniz ülkesine varır varmaz seni terk edeceğini de biliyorum. Seni mavi kanlı, sıska bir düğ için terk edeceğini duydum."

"Heather, koca bir ağzın var." Mitch'in arabasının önünde durdu, kapıyı açtı, plaj örtüsünü kaptı ve ona doğru itti.

"Eskiden ağzımı severdin," dedi göğsüne doğru eğilerek. "Tatlım, ben sadece senin için endişeleniyorum. Seni terk ettiğinde ne yapacaksın? Sonunda kalbin kırılacak kadar aptal değilsin, değil mi?"

Sözler eve çok yakındı. "Geri dönelim," dedi ama sesinde hiçbir inandırıcılık yoktu.

"Burada olacağım, tatlım. Buraya tek başına döndüğünde seni bekliyor olacağım."

Bir an ona baktı. "Bu teklifini kabul edebilirim," dedi.

Birlikte şömine ışığına doğru yürüdüler.

"Buna katlanacak mısınız?" Dolly, ızgaranın üzerine eğilen Heather ve J.T.'ye bakarak sordu.

"Güzel bir takım," dedi Aria dalgın dalgın. "Sence buradan mı almıştır?"

Dolly gözlerini devirdi, sonra ayağa kalktı ve J.T. ile Heather'ın arasına girdi. Heather'a işaret ederek, "*Randevun* orada," dedi.

Heather kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu geceki randevum," dedi.

Akşam daha da kötüleşti. Aria ve Doily depresyondaydı ve Heather, J.T.'ye başka biriyle evlendiği için kızgındı.

Mitch, Aria'ya bir veda gecesi geçirmekle ilgili imalarda bulunmaya devam etti ve grubun geri kalanı gelmemiş olmayı diledi.

Aria J.T. ve Heather'ı izledi ve J.T.'nin Heather'ın ellerini vücudundan uzak tutmak için hiçbir çaba göstermediğini gördü. Aslında, sanki ondan bir şey bekliyormuş gibi Aria'ya devam etti. Ama Heather J.T.'nin üzerine ne kadar çok sızarsa, Aria'nın sırtı o kadar dikleşti. Bu gece kendini haftalardır olmadığı kadar kraliyet prensesi olmaya yakın hissediyordu.

Grup iyi geceler dilediğinde Aria'nın tavırları son derece resmiydi. "Beni davet etmeniz ne büyük incelik," dedi ve tokalaşmak için elini uzattı - içten bir Amerikan tokalaşması değil, kraliyet ailesinin ellerini birkaç saat içinde yüzlerce tokalaşmadan kurtarmak için kullandığı, sadece parmaklarla yapılan türden bir tokalaşma.

"Yarın seni uğurlarım," dedi Dolly usulca, Aria'nın tavırlarından biraz korkmuştu.

Arabanın kapısını açtığında J.T.'ye "Çok teşekkür ederim," dedi. "Çok hoş bir parti," dedi J.T. uzaklaşırken.

"Ne, Heather'ı taklit etmek yok mu?"

"Çok hoş bir genç kadın," dedi Aria. "Çok güzel saçları var."

"Doğal bir renk değil."

"Oh? Kimse tahmin edemezdi." Eve dönüş yolunun geri kalanında ikisi de sessizdi.

Eve geldiklerinde Aria, "Beni bağışlayın," dedi. "Çok yorgunum ve sanırım yatmaya gideceğim. Size iyi geceler dilerim."

"Lanet olsun!" J.T. yukarı çıktığında söyledi. Bu kadının hiç mi duygusu yoktu? Onun için kaç kez kıskançlıktan kendini aptal durumuna düşürmüştü? Ama bu gece Heather'ın en çirkin sözleri söylemesine izin vermişti ve Aria hiçbir şey söylememişti. Bir sigara içmek ve sert bir cin tonik içmek için arka bahçeye gitti. Belki de ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Belki de kıskançlık gibi bir duyguyu hissedemeyecek kadar soğukkanlıydı.

Key West'te her zamanki gibi yağmur yağmaya başlamıştı. Sigarasını söndürüp içkisini yudumlarken yukarı baktı ve yukarıdaki pencerenin ışığının söndüğünü gördü. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

bu gece tek kişilik yatağında. İyi, diye düşündü, şimdi ayrılmaya başlamak daha iyiydi.

Üst kat karanlıktı ve tökezleyerek soyunurken sessiz olmak için hiçbir çaba sarf etmedi.

Pencereleri kapatmak için odanın Aria'nın tarafına gitti. Bir şimşek çakması onun yüzünü yastığa gömmüş yattığını gösterdi.

"Kahretsin," dedi nefesinin altında ve yatağının yanına gitti. "Bak, neredeyse bitti. Yakında evde olacaksın. Şatona geri döneceksin ve bir daha asla bulaşık yıkamak zorunda kalmayacaksın ve bir daha asla benim çirkin suratıma bakmak zorunda kalmayacaksın."

"Ya da Dolly'yi gör," dedi yastığa doğru.

"İyi misin?" Yatağa oturdu. "Sen ve Dolly kavga mı ettiniz?"

Bir kasırga gibi döndü ve yumruklarını sıkarak adamın çıplak göğsüne ve kollarına vurmaya başladı. "Beni küçük düşürdün," diye bağırdı. "Arkadaşım olan insanların önünde beni utandırdın."

Onun yumruklarını yakaladı. "Bak kim konuşuyor! Komutanlarımın önünde 'Chica Chica'yla konuşuyorsun."

"Ama sen bunu hak ettin! Annen için yeterince iyi olmadığımı ima ettin."

"Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım." Şaşırmıştı.

"O zaman 'Resmi bir baloda nasıl davranılacağını biliyor musun?' 'Annem sakız çiğnemekten nefret eder, bu yüzden yüzüne baloncuklar üflemeyin. 'Anneme karşı nazik ve saygılı olacaksın. Ona bir kraliçeymiş gibi davranın, bu yüzden ona konuşma izni olup olmadığını söylemeyin. 'Ve istediği yere oturabilir' mi? Tüm bunlar neydi?"

J.T. karanlıkta sıırttı. "Belki biraz abartmış olabilirim." "Sen 'Chica'yı hak ettin. Heather'ı hak etmedim. Heather'ı hak etmedim. son birkaç gündür çok iyiydi."

J.T. ellerini onun sırtına götürdü. "Kesinlikle öyle, tatlım," dedi ve onu öpmek için öne doğru eğildi.

Geri çekildi. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin? Uzak dur benden."

J.T. aniden durdu. "Tabii. İyi. Seni yalnız bırakacağım. Orada uzanabilir ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacağın zamanın hayalini kurabilirsin."

Kendi yatağına gitti ama uyuyamayacak kadar öfkeliydi. Her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu, onun hayatını nasıl kurtardığını, onunla nasıl evlendiğini ve ona nasıl bir Amerikalı olmayı öğrettiğini düşünüp duruyordu ve kadın ona bağırarak kendisini yalnız bırakmasını söylüyordu. Yatakta iki büküm oldu ve çarşaf lar üzerine yapışmaya başladı. Yastığı yumrukladı ama uyku yakınlarda bir yerde değildi.

Belki de Heather'ın böyle davranmasına izin vermemeliydi. O her zaman biraz baş belasıydı. Heather evlenmek istiyordu ve adam onun aklında ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu ama başından beri Heather'ın Warbrooke Shipping'i kendisinden daha çok istediğinden şüphelenmişti.

Kadınlara lanet okuyarak, onlarla evlendiği için orduya lanet okuyarak, onunla ilk tanıştığı adaya gitmek istemesine neden olan deniz ürünleri aşkına lanet okuyarak, J.T. yataktan kalktı ve odanın diğer ucuna gitti. Yüzü hâlâ yastığa gömülüydü. Yatağın oturdu.

"Bak, belki de öyle davranmamalıydım. Heather'ın küçük bir kedi olabileceğini biliyorum ve seni utandırdığım için özür dilerim."

Tek kelime etmedi.

"Beni duyuyor musun?" Şakağına dokunmak için elini uzattı. "Ağlıyorsun," dedi sanki buna inanmıyormuş gibi. Onu kollarının arasına çekti. "Ah, tatlım, özür dilerim. Seni ağlatmak istememiştim. *Ağlayabildiğini* bile bilmiyordum."

"Elbette ağlayabilirim," dedi öfkeyle, burnunu çekerek. "Bir prenses herkesin içinde ağlamaz, hepsi bu."

"Ben halktan biri değilim," dedi, sesi incinmiş gibiydi. "Ben senin kocanım."

"Bu gece öyle davranmadın. Sanki Heather senin karınmış gibi davrandın."

"Belki de öyle olur." "Ne?"

Aria'nın nefesi kesildi.

"Tatlım, geleceği düşünmek zorundayım. Cılız kontunla Lanconia'da kalacaksın ve evliliğe olan düşkünlüğüm giderek artıyor."

"Öyle mi? Nasıl yani?" diye sordu ona sokularak.

"Bilemiyorum. Hayatıma kattığı huzur ve sessizlikten emin değilim."

"Acaba Teğmen Montgomery, belki Lanconia'da kalıp kocam olarak kalabilirsiniz. Ülkem sizin bazı bilgilerinizden faydalanabilir."

"Ve kral olmak mı? Hayvanat bahçesine kapatılmayı tercih ederim.

Hayır, teşekkür . *Hayır.*

kadın buna değer. Hey, nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Dediğin gibi, teneke kutuya."

"Şimdi ne yanlış yaptım?" diye mırıldandı.

Dolly ve Bill vedalaşmak için uçağa geldiler ve Dolly'nin herkesin içinde ona sarılması Aria'ya doğal geldi.

Dolly bir paket uzattı. "Amerika'yı hatırlamana yardımcı olacak küçük bir şey." Gözlerinde yaşlar vardı.

J.T. Bill ile el sıkıştı. "Bu iş biter bitmez... biter bitmez geri döneceğim." Sanki uçup gideceğini düşünüyormuş gibi Aria'nın üzerinde geziniyordu.

Aria ve J.T. uçağa binerken "Güle güle," diye seslendiler.

Uzun bir uçuş olacaktı çünkü Almanya üzerinde vurulma riski yerine Rusya üzerinden kuzeye gitmeleri gerekiyordu.

Aria sert deri koltukta arkasına yaslandı ve camdan dışarı, yerde yatan Dolly ile Bill'e baktı.

", " dedi J.T.. "Eve gidiyorsun. Dolly sana ne verdi?"

Aria gözyaşlarını sildi ve paketi açtı. Kutu sakızla doluydu. Güldü.

"Onu geri getireceğim," diye inledi J.T.. "Sakız seven bir prenses."

Havadayken yardımcı pilot J.T.'ye kalın bir paket getirdi. "Bunlar bizim emirlerimiz," dedi J.T.. "Lanconia'ya vardığımızda yeni bir özgeçmiş ezberlemiş ve yeni bir kimlik edinmiş olacaksın. Şuna bak!" dedi, ön yazıyı tarayarak. "General Brooks, Warbrooke, Maine'den gelmeni ve birbirimizi hayatımız boyunca tanıdığımızı söylemeni tavsiye etti. Bu şekilde size memleketimden bahsedebilirim. Ve senin adın Kathleen Farnsworth Montgomery. Tamam Kathy, işe koyulalım."

Aria bu yolculuğu daha önce Washington'dan Key West'e yaptıkları uçuşla karşılaştırmaktan kendini alamadı. J.T. o ders çalışırken uyuklamadı; bunun yerine ona memleketinden ve orada yaşayan insanlardan bahsetti. Ona, J.T.'nin ailenin mütevazı nakliye işi olarak tanımladığı işi tek başına yürüten babasından bahsetti. Ona üç ağabeyinden, eskiden yaptıkları kürek yarışlarından bahsetti.

"Her zaman ben kazanırdım," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Boyuma göre en küçük ve güçlü olan bendim."

Uçak koltuğuna yayılmış adamın enine ve boyuna baktı. "*Hâlâ* en küçük sen değilsin, değil mi?" diye sordu ve sesi devlerden oluşan bir aileden duyduğu korkuyu yansıtıyordu.

"Elbette hayır," dedi, gözleri ve onu öpmek için eğildi, sonra kağıtları kucağından itti ve tüm dikkatini onu öpmeye verdi.

"Şimdi olmaz!" diye tısladı ve adam kızarmış yüzüne sırtarak geri çekildi.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu. "Ah evet, Warbrooke." Adam kasabasını ve ailesini anlatmaya devam etti, ta ki kadın burayı tanıdığını hissedene kadar.

Uçak, yakıt ikmali ve iki yolcunun aceleyle tuvalete gitmesi için Londra'ya indi. Tekrar uçağa bindiklerinde çalışmaya yeniden başladılar. Bu kez J.T. ona Amerika'da yetişmesi ve kendi hayati istatistikleri hakkında sorular sordu.

Rusya üzerinde bir yerde birbirlerine yaslanarak uykuya daldılar ve Lanconia'nın başkenti Escalon'a inene kadar uyanmadılar.

J.T. pencereden dışarı baktı ve uzakta mavi-yeşil, karla kaplı dağları gördü.

"Lanconia'nın çoğu çok yüksek. Şu anda yaklaşık yedi bin fit yükseklikteyiz, bu yüzden hava çok ince."

Onu öptü. "Burası hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun, hatırladın mı? İkimiz de daha önce burada bulunmadık."

"Tamam bebeğim," dedi sakızını çıtlatarak.

"Bu daha iyi . O çiğnemek zorunda mısın?"

"Çok Amerikanvari ve ayrıca yakında bırakmak zorunda kalacağım. Taçlar ve sakızlar birlikte gitmez. Acele et ve in, kız kardeşime getirdiğim plak kutusuna kimsenin zarar vermediğinden emin olmak istiyorum."

"*Kathy*'nin kız kardeşi yok, unuttun mu?"

Adam ona çok sert bir şekilde bakıyordu, bu yüzden gözlerini şaşı yaptı ve ona bir baloncuk üfledi.

"Git!" dedi gülerek.

Hava serin, taze ve sadece dağ havasının olabileceği kadar keskindi; uçakların dumanı bile havanın temizliğini geçersiz kılamazdı.

Küçük bir havaalanıydı ve savaş nedeniyle çok az trafik vardı. J.T. ve Aria için bir araba bekliyordu.

"Teğmen," dedi koyu renk takım elbise giymiş ve bir evrak çantası taşıyan bir adam, "sizin için her şey hazır. Günaydın, Roy-"

"Tanıştığımıza sevindim!" Aria adamın elini tuttu ve pompaladı. "Burası her zaman bu kadar soğuk mudur? Burası oldukça ölü görünüyor. Ne yapmalı?"

Adamın gözleri parlıyordu. "Günaydın, Bayan Montgomery." "Bana sadece Kathy deyin, herkes der. O hariç. Bazen o bana başka şeyler diyor." Sakızını çiğneyerek J.T.'nin ellerine sarıldı. koluna girdi ve ona hayranlıkla baktı.

"Şey, evet," dedi adam rahatsız bir şekilde. "Otelinize gidelim mi?"

"Kiminle oynuyorsun?" J.T. onun için arabanın kapısını açtığında sordu.

"Her Lanconialı'nın Amerikalı imajı."

Onları götüren adam James Sanderson'dı ve Lanconia'daki Amerikan büyükelçisinin yardımcısıydı ve sahte prensesin ardındaki gerçeği sadece o ve büyükelçi biliyordu.

Bay Sanderson, "Aksi takdirde, hikayeniz iyi bir şekilde ele alındı," dedi. "Yarın, Teğmen, yerel su fabrikasına kadar size eşlik edilecek. Damıtma tesisleri konusunda uzman olduğunuz söyleniyor."

"O halde birileri üzümler üzerinde çalışmaya başlıyor?" Aria sordu.

Bay Sanderson, "Kralla her gün birlikte çalışıyoruz," diye cevap verdi.

"O nasıl?"

Bay Sanderson "Yaşlanıyorum," diye cevap verdi ama başka bir şey söylemedi.

Aria pencereden dışarı baktı. Lanconia yüzyıllardır olduğu gibi aynı görünüyordu ve bu yerin iliklerine işlediğini hissedebiliyordu. Sokaklar çobanlar ve yürümek için yapılmıştı, bu yüzden uzun, geniş Amerikan arabası için çok dardı. Arnavut kaldırım taşıları lastikleri zorluyor ve sert bir sürüş sağlıyordu.

Evler sıvalı ve badanalıydı ve her yerde Lanconia'nın ürettiği kendine özgü mavi-gri çatı kiremitleri vardı. Yirmili yıllarda Lanconia kısa süreliğine moda bir tatil beldesi haline gelmişti ve bu işten anlayan insanlar evlerine sandık sandık kiremit götürüp küçük Lanconia oyun evleri inşa ettiriyorlardı. Ancak bu moda uzun sürmemiş ve fabrikada binlerce fazla kiremit kalmıştı.

Sokaklardaki insanlar yaya ya da bisikletliydi ve birkaç at arabası vardı ama otomobil yoktu. Kıyafetleri basitti, yüzyıllardır değişmeyen bir tarzdaydı: uzun, koyu renk etekler, beyaz bluzlar ve güzel, işlemeli kemerler. Bir ara bu kemerler de moda olmuştu. Erkekler ağır ayakkabılar, dizlerine kadar uzanan kalın yün çoraplar ve yün külotlar giyiyordu. Beyaz gömlekleri

kolsuz işlemeli bir yelekle örtülürdü. Kadınlar iğne kullanma becerileriyle gurur duyuyor, kendi kemerlerinde ve kocalarının yeleklerinde gösteriş yapıyorlardı. Çocuklar ebeveynlerinin giysilerinin daha küçük versiyonlarını giyerlerdi; kemer ve yelekleri yoktu ama ince büzgülü gömlekleri vardı.

J.T. ve Bay Sanderson konuşmayı bırakmışlardı. J.T. usulca, "Zamanda geri gitmek gibi," dedi.

"Bildiğinden daha fazla," diye yanıtladı Aria.

Bay Sanderson arabayı üç katlı beyaz otelin dairesel yoluna çekerken, "İşte geldik," dedi. Aria'ya bakmak için öne doğru eğildi. "Kimsenin seni tanıyacağını sanmıyorum ama tanılırsa da hazırlıklı olmalısın. Mümkün olduğunca çok görünmek istiyorsun, böylece sahtekâr yakalandığında -bu arada yarın için planlanmıştı- yerine geçecek kişiyi nerede arayacakları konusunda bir fikirleri olacak."

"Onların' kim olduğu hakkında henüz bir fikrin yok mu?" J.T. sordu. "Prensesi kimin öldürmeye çalıştığına dair bir fikriniz yok mu?"

"Şüphelerimiz var ama henüz somut bir şey yok. Tamam, belboy geldi, gidelim."

"Bekle," dedi Aria, elini J.T.'nin koluna koyarak. "Onu tanıyorum." Çan "çocuğu" aslında yetmişine yaklaşmış bir adamdı. "Üçüncü bahçıvanımızdı. Karısı bana kurabiye pişirirdi. Bu hiç kolay olmayacak."

"Şimdi bunu mahvetmek için çok yol kat ettik. Buraya daha önce hiç gelmediniz ve bu adamı daha önce hiç görmediniz."

"Tamam," dedi derin bir nefes alarak.

Bay Sanderson içeri ve J.T. valizlerin bir arabaya yüklenmesine yardım ederken o tuğlalı giriş kapısında durdu.

Yaşlı adam Aria'yı gördüğünde neredeyse iki çantasını birden düşürüyordu.

Ağzının kenarındaki sakızı şapırdattı. "Hayalet mi gördün, tatlım?" diye sordu yaşlı adama. Adam öylece durup bakakalınca Aria eğilip eteğini kalçasının yarısına kadar çekti ve naylon çoraplarını düzeltti. Adam hâlâ bakıyordu. "İstediğin her şeyi gördün mü?" dedi oldukça iğrenç bir şekilde.

J.T. onu kolundan tutup otelin içine çekti. "Amerika'nın itibarını yerin dibine sokacaksın. Biraz incelikli ol."

"Elbette, ," diye cevap verdi. "Sen ne dersen şekerim."

J.T. ona uyarıcı bir bakış attı.

Otelin içi bir Rus çarının av kulübesine benziyordu: kütük tavan, alçı duvarlar, etrafa saçılmış büyük çam mobilyalar. Masanın üzerinde Lanconia bayrağı vardı: kırmızı zemin üzerinde bir geyik, bir keçi ve bir salkım üzüm.

"Tuhaf," dedi J.T. nefesinin altında. "Burada tuvalet var mı?"

"Amerika'nın itibarını unutmayın," diye hatırlattı ona.

J.T. kayıt defterini imzalarken, otel görevlisi başını kaldırıp Aria'ya baktı. Aria ona göz kırpana kadar ona baktı. O da deftere baktı.

"Affedersiniz, Teğmen Montgomery, bir şey almam gerekiyor," dedi memur ve masanın arkasındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

J.T. soru sorarcasına Bay Sanderson'a baktı, o da omuz silkti.

Tezgâhtar tüm ailesi gibi görünen biriyle yeniden ortaya çıktı: şişman bir eş ve iki tombul genç kız. Hepsi ayağa kalkıp Aria'ya baktı.

Aria masaya doğru yürüdü. "Bu hiç kartpostal var mı? Evdeki hiç kimse buranın gerçek olduğuna inanmayacak." Kimse kıpırdamadı; sadece Aria'ya baktılar.

Masanın üzerinden müdürün yüzüne doğru eğildi. "Neyiniz var sizin?" diye sordu kavgacı bir tavırla. "Nasıl oluyor da herkes bana bakıyor? Amerikalıları sevmiyor musunuz? Senin için yeterince iyi değil miyiz? Sizce-"

J.T. kolundan tutup onu geri çekti. "Kathy, sessiz ol."

Müdür kendini toparlamaya başladı. "Kabalığımızı bağışlayın. Dik dik bakmak istememiştik. Sadece veliaht prensesimize benziyorsunuz."

Aria'nın çenesi düştü. "Duydun mu tatlım?" dedi J.T.'nin kaburgalarına yumruk atarak. "Bir prensese benzediğimi düşünüyorlar."

Müdürün şişman karısı masanın altına uzanıp bir kartpostal çıkardı ve Aria'ya doğru uzattı.

Onu aldı ve Ekselansları Prenses Aria'nın resmi fotoğrafını inceledi. Aria'nın yüzü hayal kırıklığını gösteriyordu. "Güzel taşlar ama ben daha güzel kadınlar gördüm. Aslında lokantadaki Ellie daha güzel, değil mi tatlım? Hey! Bekle bir dakika! Bu kendini beğenmiş mavi kanlıya benzediğimi mi söylüyorsun? Bilmeni isterim ki ben 1941'in Denizaltı Romantizm Güzeli'ydim. İki yüz on altı denizci tarafından en çok birlikte dalmak istedikleri kız seçildim." J.T.'ye baktı. "Ona benzemiyorum, değil mi tatlım? Sessiz bir filmde fırlamış gibi görünüyor."

Kolunu karısına doladı, kartpostalı aldı ve öfkeyle masaya vururken bir yandan da memura ve ailesine dik dik baktı. "Benim karım o kadından çok daha güzel. Hadi tatlım, yukarı çıkalım ve sen de dinlenip bu hakareti unutmaya çalış." Karısının başını göğsüne gömüp onu götürdü.

Odaya vardıklarında, üçü de belboy gidene kadar konuşmadılar.

Bay Sanderson şaşkınlık içinde Aria'ya baktı.

"Tebrikler Bayan Montgomery, tanışma talihsizliğine uğradığım *en* iğrenç Amerikalısınız."

Sakızını çıtlattı, sırtıttı ve aynı anda ona göz kırptı. "Teşekkürler, toots."

Bölüm On Dört

Bay Sanderson üç saat boyunca odalarında kalarak yaklaşan girişimin ciddiyetinden ve Aria'nın tahta dönüşünün ne kadar önemli olduğundan bahsetti. Amerika'nın vanadyuma ve Lanconia'da askeri üslere ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsetti.

"Planımız şu," dedi Bay Sanderson. "Sahte prensesi ve teyzesi Leydi Emere'i yarın Amerika'dan döner dönmez, Lanconia'daki ailesinden kimse Prenses Maude'u görmeden önce alacağız ve onu Prenses Aria'nın yerine koyan haydutların derhal Kraliyet Hazretleriyle temasa geçeceğini tahmin ediyorum. Varlığınızdan haberdar olmaları için ikinizin önümüzdeki yirmi dört saat içinde mümkün olduğunca sık görülmeniz gerekecek. Majesteleri götürüldüğünde, Teğmen, artık sizin hizmetinize ihtiyaç kalmayacak. Yanında Amerikalı bir koca varken saraya tekrar giremez. Büyükelçi ve ben temas kurulur kurulmaz Amerika'ya geri gönderilmeniz için gerekli düzenlemeleri yaptık."

"Ama-" Aria, adama Teğmen Montgomery'nin kocası olarak kalacağını söylemek isteyerek söze başladı.

J.T. elini onun koluna koydu. "Yani birkaç günümüz var," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," dedi Bay Sanderson, birinden diğerine bakarak ve yakınlıklarına dikkat ederek.

"Onun güvenliği için endişeleniyorum," dedi J.T.. "Düşmanlarının arasında yalnız kalmasını istemiyorum. Daha önce biri onu öldürmeye çalıştı."

"Evet ama şimdi onu öldürmeye çalışan her kimse onun bir Amerikalı olduğunu düşünecek. Eminim katiller gerçek prensesin Florida'da boğulduğuna inanıyorlardır. Sahte prensesin geri dönmesi için Ekselansları ile temasa geçen kişiyle pazarlık yapmayı planlıyoruz. Sahte prenses geri döndüğünde Prenses Aria'nın taburcu edileceğini düşünüyorlar. Birisi gerçek prensesin öldüğüne inanıyor ama bu kişi Kathy Montgomery ile temasa geçen kişi olmayabilir."

J.T. ayağa kalktı, volta atıyor ve kaşlarını çatıyordu. "Bunu planlayanın düşündüğünüz kadar aptal olduğuna inanmıyorum. Kendini ele vermek zorunda. Sanırım ben-"

"Teğmen," dedi Bay Sanderson sert bir sesle, "artık hizmetinize ihtiyaç duyulmayacak. Ekselanslarını biz koruyabiliriz."

Aria duygularını kontrol etmeye çalışıyordu ama teğmenin onu korumak istemesinden, onun güvenliği için bu kadar endişelenmesinden çok memnundu. Belki de bu gerçeğin bir kamuflejiydi. Belki de sonsuza dek onunla kalmak istiyordu.

J.T. ikisine arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı.

"Biz, Büyükelçi ve ben," dedi Bay Sanderson, "ikinizin mutlu bir evlilik sürdürmediğinize dair bazı kanıtlar sunabileceğinizi düşündük; o zaman Ekselansları ile temasa geçildiğinde, kocası olmadan bu maskaralığa katılmaya istekli olması doğal görünecektir."

J.T. arkasını dönmedi ama pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Evet, bu mantıklı," diye mırıldandı. Arkasını döndü. "Yemeğe gidelim mi? İkimiz için de uzun bir uçuş oldu ve erken yatmak istiyoruz."

Bay Sanderson boğazını temizledi. "Bu gece, eğer mümkünse, akşam yemeğinde bir tartışma sahneleyebileceğinizi düşündük, yüksek sesle, herkesin önünde bir tartışma ve Ekselansları öfkeyle elçiliğe koşabilir ve geceyi orada geçirebilir. Onu bilgilendirmek için zamana ihtiyacımız var ve elçiliğimizle irtibat kurmasını sağlamalıyız. Henüz üzerinde çalışmamız gereken pek çok ayrıntı var."

"Demek artık bana ihtiyaç yok," dedi J.T., gözleri kararmıştı. Aria'ya bakmadı. "Ben bir duş alacağım -eğer burada bir banyo bulabilirsem- sonra yemeğe gider ve kavgamıza başlarız. Bu kolay olmalı." Bavuldan temiz iç çamaşırları, askıdan bir havlu aldı ve odadan çıktı.

J.T. odadan çıkar çıkmaz Aria Bay Sanderson'a, "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Her şeyi yanlış anladınız. Ayrılmamalıyız. Amerikan hükümeti bana yardım etmez.

bir Amerikalıyı yanıma tahta oturtmayı kabul etti. Biz evli kalacağız ve onun yanımda kalması daha iyi olur." Bir parça panik hissetti. Amerika hala damarlarında dolaşıyordu ve bunun gitmesine izin vermek istemiyordu. Ve kendisini bu kadar güzel hissettiren bu adamı kaybetmek istemiyordu.

Bay Sanderson ona en iyi diplomatik bakışını attı. "Elbette anlaşmanızın bu yönü hakkında bilgilendirildik Majesteleri ama bu askeri bir anlaşmaydı, diplomatik ya da siyasi değil. Lanconian tahtına bir Amerikalı oturtmayı düşünemezsiniz. Konsolos prens olmanın görevlerini bilmediği gibi Lanconia hakkında da hiçbir şey bilmiyor. Ve duyduğuma göre, prens eşi olmak gibi bir arzusu da yok. Lanconia halkı garip bir şans eseri Amerikalı bir avamı kraliçelerinin kocası olarak kabul etse bile iyi bir iş çıkaramaz. Kişisel duygularınızı değil Lanconia'yı düşünmelisiniz."

Aria Lanconia'nın içine sızdığını hissedebiliyordu, tıpkı birinin bir pencereyi açıp odanın giderek soğumasına izin vermesi gibi.

"Ama kraliyet ailesi boşanmaz," dedi yumuşak bir sesle.

"Evliliğiniz iptal edilecek," dedi Bay Sanderson. "Bu evlilik baskı altında yapıldı ve Lanconian Yüksek Konseyi de Amerikan hükümeti gibi bunu kabul edecek. Kralı vanadyumu Amerika'ya vermeye ikna edebileceğinize ve size verdiğimiz yardımın bir sonucu olarak gelecekte ülkenize Amerikan birlikleri yerleştirebileceğimize inanıyoruz."

"Evet," dedi. "Amerika bana yardım etti ve ben de minnettarlığımı göstereceğim."

Bay Sanderson'ın yüzü değişti. "Size herhangi bir tatsızlık yaşattığım için özür dilerim. İkinizin bu kadar kısa sürede birbirinizden hoşlanmaya başladığınızı bilmiyordum. Evliliğin feshini memnuniyetle karşılayacağınızı düşünmüştüm."

"Bir zamanlar," diye mırıldandı. Başını kaldırdı. "Vedalaşmak için bu zamanı birlikte geçirelim. Benimle temasa geçtiğinde öfkeyle ayrılabiliriz. Hiçbir karısının böyle bir şey yapmayacağını söyleyebilir ve ben de onun emirlerine karşı gelebilirim. Daha sonra prenses olmayı sevdiğimi söyleyebilirim."

bir eş olmaktan daha iyidir. Hak ettiğim yere geri döndüğümde bu evlilik sona erdirilebilir."

"Evet, ama-"

"Artık beni terk edebilirsin." Aria bunu söyler söylemez, bir kraliyet emri vermeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark etti.

"Evet, Majesteleri," dedi Bay Sanderson, sonra ayağa kalktı ve odadan çıkarken küçük bir selam verdi.

Aria pencereye doğru yürüdü ve dar sokağa, orada yürüyen insanlara baktı. Çok yaşlı görünüyorlardı. Adımlarında bahar yoktu. Görünürde hiç çocuk yoktu. Her yıl daha fazla genç insan çocuklarını alıp ülkeyi terk ediyordu. Onlar için endüstri yoktu, iş yoktu, modern eğlence yoktu.

İzledikçe, bu insanların onun sorumluluğunda olduğunu daha da farkına vardı. Yüksek Konsey yasaları geçirir, yargılama sistemi üzerinde çalışırdı ama ülkeye ilgi yaratmak kraliyet ailesine kalmıştı. Son yüzyılda kendisi ve ailesi turistlerin ilgi odağı haline gelmişti.

Elbisesine baktı, ne kadar sade, koyu kahverengi, , kraliyet nişanı olmayan bir şeydi ve bir prenses olarak nasıl giyinmek zorunda olduğunu hatırlamaya başladı. Her sabah onu giydirmek ve uzun saçlarını düzenlemek üç kadının iki saatini alıyordu. Bütün gün boyunca kıyafet değiştirdi. Sabah kıyafetleri, öğleden sonra kıyafetleri, resepsiyon kıyafetleri, çay kıyafetleri ve uzun, resmi akşam yemeği elbiseleri vardı.

Sosyal takvimini düşündü: her günün her dakikası randevularla doluydu. Sabah 10'dan akşam 6' kadar halkın önündeydi. Fabrikaları denetliyor, insanların şikayetlerini dinliyor, binlerce el sıkıyor, kişisel soruları geçiştiriyordu. Sonra Lanconia'yı gezdi, birkaç gün üst üste hastane hastane dolaştı, ölmek üzere olan bir çocuğu ve ailesini teselli etti. Sonra geceleri insanların titreyen seslerle onunla konuştuğu uzun, yorucu bir baloya götürüldü.

Amerika'ya gitmeden önce görevlerini o kadar da önemsemedi. Bunlar okuldan ayrıldığından beri yaptığı şeylerdi ve bunlar için eğitilmişti. Ama şimdi... şimdi mağazalarda alışveriş yapabiliyordu, diğer kadınlarla dedikodu yapabiliyordu, toplum içinde hoplayıp zıplayabiliyordu. Her dakikası izlenmeyen ve yargılanmayan normal, sıradan bir insan olabiliyordu.

Bir keresinde, on sekiz yaşındayken, öğleden sonraki bir bahçe partisinde düşük yakalı bir elbise giydiğini hatırlıyordu. Partide bir adam aniden ayaklarının dibinde bayılmıştı. Kız ona yardım etmek için eğildiğinde, adam fotoğraf makinesini çıkarıp kızın fotoğrafını çekmiş, sonra da koşarak uzaklaşmıştı. Ertesi gün özgür dünyadaki tüm gazeteler Lanconia Prensesi Aria'nın yarı çıplak göğüslerinin fotoğrafını taşıdı.

Onun hayatı buydu. Cam bir kutunun içinde yaşıyordu, her hareketi dikkatle inceleniyor ve sonra dünyaya ifşa ediliyordu.

Yine de Amerikalı kocasından bu hayatı paylaşmasını istemeyi düşünmüştü. Kral olarak nasıl olurdu? Muhabirleri yüzme havuzlarına atar mıydı? Julian gibi insanların yüzüne karşı "Kont Julie" der miydi? Halka açık yerlerde sıradan görünümlü kadınlarla yemek yer miydi? Yemeğe atletikle mi gelirdi?

Lanconia halkı ona nasıl tepki verecekti? Çobanları hor görür müydü? Üzüm toplayıcılarını?

Tüm Amerikalılar kendi ülkelerinin dünyadaki tek ülke olduğunu düşünüyor gibiydi. Teğmen Montgomery Amerikan vatandaşlığından vazgeçip Lanconyalı olabilir miydi? Dil öğrenmeye zahmet eder miydi?

Çok çabuk sinirlenen, çok sabırsız, çok tahammülsüz biriydi. Adada geçirdikleri zamanı hatırlıyordu. Şimdi onun hoşgörüsüzlüğünün, öfkesinin bir kısmını anlıyordu ama Lanconia'da kalırsa, her gün soyları krallara kadar uzanan insanlarla arkadaşlık edecekti. Onların züppeliği Aria'nınkini bir köylününkine benzetiyordu. Bu Amerikalı sıradan insana nasıl davranacaklardı? Ona karşı davranışlarına nasıl tepki verecekti? Teğmen Montgomery'nin kuzeni Freddie'nin incilerini onun boynuna doladığını hayal etti.

Freddie ilk kez Amerikalı'ya burun kıvrıdığında boynu inceydi.

Bir de teğmenin prensin olmak *istemediği* gerçeği vardı. En iyi ihtimalle iyi bir iş çıkarabileceğini düşünmüyordu, ama eğer isteksizse, büyük, şımarık iki yaşındaki bir çocuk gibi olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve pencereden arkasını döndü. Bayım. Sanderson haklıydı: her şey bitmişti.

Rahat, mutlu Amerikan dönemi sona ermişti. Artık kaderine dönme zamanı gelmişti. Kraliçe olmak için doğmuştu ve şimdi bu görev için hazırlanmaya devam etmeliydi - hayır, kraliçe olma onuru, diye kendini düzeltti.

J.T. odaya tekrar girdiğinde gülümseyebildi.

Kaşlarını çattı. "Sanırım evde olduğun için mutlusun."

"Hem evet hem hayır. Amerika benim için her zaman güzel bir anı olarak kalacak. Dolly beni ziyaret edeceğini söyledi, bu yüzden ülkenizle tüm bağlantımı koparmayı düşünmüyorum. Belki siz de ziyaret edersiniz-"

"Hayır," dedi sertçe. "Bunu bitirebilir miyiz? Yani kamuya açık tartışmamızı?"

"Ertelendi." Onun yüzünü inceliyordu. Bugüne kadar hep evleneceklerini düşünmüştü ama şimdi bunların birlikte geçirecekleri son birkaç saat olduğunu biliyordu. "Birlikte yemek yeriz ve... ve geceyi geçiririz, sonra yarın ya da ertesi gün benimle temasa geçileceğinden eminim. Yarın mümkün olduğunca çok insan tarafından mümkün olduğunca sık görülmeliyiz."

Üzerinde sadece bir havlu vardı ve ıslak saçlarını başka bir havluyla ovuyordu. O kadar iyi görünüyordu ki parmakları ona dokunmak için can atıyordu.

"Keşke yapmasaydın," dedi. "Mümkün olan en kısa sürede üsse dönmem gerekiyor ve ne kadar erken olursa..." Sustu.

Kadın sertleşti. "Benden ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi."

Uzun bir süre ona baktı. "Bu işi bitirmek benim için daha iyi olacak."

Akşam yemeği Şimdiye kadar deneyimlediği en zor yemeklerden biriydi. Kendini aptal gibi hissediyordu çünkü onu bir daha görememe fikri onu çok üzüyordu ama adam ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Ona karşı soğuk ve mesafeliydi.

Aria duygularını gizlemek ve herhangi bir Lanconlu yakınlarındayken aşağılık Amerikalıyı oynamak zorundaydı.

"Ortada bir masa ister miyiz sence?" diye sordu. "J.T., tatlım, bana bakmak istiyorlar. Beni işaret edip sade yüzlü prenseslerine benzediğimi söylemek istiyorlar. Bu kasabada kalmak zorunda mıyız? Buna dayanabilecek miyim bilmiyorum."

"Bu taraftan, madam," dedi mağrur garson ve onları köŐedeki تنها bir masaya götürdü.

"Geri döndüğünde ne yapacaksın?" Aria yalnız kaldıklarında sordu.

"Buick'lere bak," dedi ve sonra ona ters ters baktı. "alıŐ. Savaşa yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Küçük evimizin sende kalmasına izin verecekler mi?" "İstemiyorum."

Aria buna gülümsedi. Belki o da ayrıldıkları için zgnd. "Amerika'yı ve seni özleyeceğim," diye fısıldadı.

Boş tabağına baktı. "Tekrar kendime ait zamanımın olması güzel olacak. İŐimi ihmal ediyordum."

Ona cevap olarak hiçbir Şey söylemedi. Yemekleri geldi ve hala hiçbir Şey söylemedi.

"Heather'ı tekrar görecek misin?" diye sordu sonunda.

"Güneydoğu Amerika'daki her kadınla çıkacağım. Ya sen? Küçük kontunla mı evleneceksin?"

"Gerçekten mi!" dedi, gözleri onunkilere dik dik bakarak. "Bazen çok çocuksu olabiliyorsun. Kont Julian son derece uygun bir adam ve mükemmel bir prens eşi olacak. Senin yapabileceğinden çok daha iyi."

"*Benim* yapabileceğimden daha mı iyi? Sana Şunu söyleyeyim bebeğim, senin bu geri kalmış yerinin ihtiyaı olan Şey yeni bir kan. Seninle kalırsam Őanslısın ama burayı platin tepside sunamam.

Dışarıda bir savaş var ama bu insanlar kendi küçük sorunlarına o kadar dalmışlar ki başkalarınınkini görmüyorlar bile."

"Biz bir *savaşın* içinde değiliz ve bizim sorunumuz bu ?" diye çıkıştı. "Siz saldırgan, öfkeli Amerikalılar bizim barışçıl ülkemizden çok şey öğrenebilirsiniz. Biz savaş makinelerimizle kendimizi ve diğer ülkeleri yok etmiyoruz."

"Çünkü hiçbir şey *için* savaşmıyorsun. Sadece dış dünyanın sizinle ilgilenmesine izin veriyorsunuz. Vanadyum satarak savaştan kâr elde etmeye hazırsınız ama askerler için adamlarınızı feda etmeye hazır değilsiniz."

"Bize korkak mı diyorsunuz? Ülkemiz dünyanın en büyük savaşçıları tarafından kuruldu. M.S. 874 yılında biz-"

"Geçmişinizden bana ne? *Şimdi* siz, jüponlu bir cetvele sahip bir avuç zambak ciğerli haraççısınız."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve yemek odasından hışımla çıkmadan önce ona sert bir tokat attı. Otelden çıkıp sokağa, gecenin serin havasına, hayalet görmüş gibi bakan insanların yanından geçerek bir sokaktan diğerine koştu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Escalon sokaklarına dair deneyimi tören arabalarına binmekle sınırlıydı. Küçük bir kızken, sürücünün gideceği yere varmak için sadece gül yapraklarının izini takip ettiğini düşünürdü.

O adamı nasıl prens eşi olarak düşünebildi? Yatak zevkinin mantıklı düşüncesini etkilemesine nasıl izin verebilmişti? İlk başta düşündüğü gibi inatçı, hoşgörüsüz bir yobazdı. Kadın Amerikan yöntemlerini öğrenmeye, düşünce ve fikirleri Amerikan gözüyle görmeye oldukça istekliydi ama adam kendi yolundan başka bir yol göremiyordu. Ülkesi çok gençti ve bir ergenin enerjisine sahipti. Amerika güç istiyordu ve bunun için öldürmeye hazırdı. Onun ülkesi yaşlıydı ve barışın gücünü öğrenmişti. Ataları bir zamanlar Avrupa'nın ve Rusya'nın büyük bir bölümünü yönetmişti. Aslında ailesinin iktidarda olmasının nedeni en büyük, en güçlü savaşçıları yetiştirmiş olmalarıydı.

Yine de bu Amerikalı onlara korkak demişti! Haraççılar!

Uzun bir süre yürüdü, nereye gittiğini görmeden, sadece yürüdü ve böyle bir aptal olduğu için kendine lanet etti.

Birine rastlayınca durdu. "Affedersiniz," dedi, hâlâ Amerikan ifadesini kullanarak. Lord Yüksek Mabeyincisinin gözlerinin içine baktı. Kendisi yürüdüğünde sokakların temizlenmesini bekleyen kibirli bir adamdı. Siyah gözlerinde zekâ parlıyordu.

Aria onun kendisini görmesini ve hatırlamasını istiyordu. "Yol senin için yeterince geniş değil mi?" dedi. "Burada kadınları sokağa mı atıyorsun?"

Sanki bir mantar parçasıymış gibi ondan uzaklaştı.

Aria öne doğru eğildi ve ellerini onun makam rozetinin üzerine koydu. "Hey! Sen kraliyet ailesinden falan mısın? Orada ne yazıyor? Latince mi? Amerika'da Latince var. Prensesi tanıyor musun? Buradaki insanlar ona benzediğimi söylüyor ama ben benzediğimi sanmıyorum, ama belki onun bir tacını ödünç alıp fotoğraf çektirebilirim diye . Eve dönünce çok komik olur. Sence taşlarından birini kiralamak için ne kadar ister? Belki de birbirimize benzediğimiz için ödünç verir. Ne dersin, dostum?"

Lord Yüksek Mabeyinci burun deliklerini ona doğru açtı ve uzaklaştı.

"Bir Amerikan vatandaşına böyle davranılmaz," diye bağırdı arkasından, sakın sokağı rahatsız ederek. "Ülkenizin sahibi biziz, biliyorsunuz. Bize karşı nazik olmalısınız."

İnsanlar kapılarından ve pencerelerinden ona bakıyordu.

"Sizi Amerikan Büyükelçisi'ne şikayet edeceğim," dedi yüksek sesle, sonra da ağzı açık bir seyirciye dönerek elçiliğin yerini sordu.

Oraya vardığında saat gece yarısını geçiyordu ve binadaki tüm ışıkların açık olduğunu görünce şaşırdı. Birisi girişi gözetliyor olmalıydı çünkü kapı o gelmeden açılmıştı.

Sert korseler kullanarak vücudunu çalışan iri yarı, matruşka gibi bir kadın bir anda odaya daldı.

süslü kar küreği ve Aria'yı merdivenlerden yukarı çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi kadın. "Yani, Majesteleri, burası korkunç bir yer. Amerikan hükümeti size nasıl böyle bir şey yapabilir? Seni zavallı, zavallı sevgilim."

"Ne oldu böyle?" Aria, görkemli mavi ipek duvar kaplamaları ve daha koyu mavi ipek yatak asmalarıyla çevrili büyük yatak odasında durarak sordu. Amerikalılar elçiliklerinde cimrilik yapmazlardı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı kadın. "*Her şey* olup bitti. Geleceğinizden pek haberimiz olmadı ve savaş yüzünden ihtiyacımız olan şeyleri bulmakta zorlandık. Ama sizin için bir gecelik buldum. Fransız rahibeler tarafından yapıldı ve dikişi mükemmel. Alışık olduğun kalitede olmadığından emin olsam da umarım beğenirsin."

"Ne oldu?" Aria ısrar etti.

"O adam buradaydı, kendi hükümetimin seni evlendirdiği o korkunç adam."

"Teğmen Montgomery? Şu anda burada mı?"

"Hayır, gerçi ondan kurtulmak kolay olmadı. Kocam büyükelçi ondan kurtuldu ama ancak fuayede bir arbede olarak tanımlanabilecek bir olaydan sonra. Dört silahlı korumayla yumruk yumruğa kavga etti."

Aria yatağın kenarına oturdu. "Neden buradaydı?"

"Seni görmek istediğini söyledi ve burada olmadığını söylediğimizde kimseye inanmadı. Senin için çok endişelendik. Kocam gitmesi için ısrar etti ama o reddetti, bu yüzden arbede çıktı."

"Yaralandı mı?"

"Hayır, bir iki çürük, daha fazlası değil. Kocam sonunda ona ne olursa olsun kral olamayacağını söylemek zorunda kaldı. Bu haber onu sakinleştirdi ve kocamın çalışma odasına gittiler. Umarım muhafızlar kocamın ne demek istediğini anlamamışlardır. Tüm bunları sır olarak saklamak çok zor oldu. Size bir yeğen olarak davranmalıyım, Majesteleri olarak değil. Umarım beni affedebilirsiniz. Çok denedik."

Sizin için her şeyi rahat ettirmek çok zordu ama bize o kadar kısa süre verildi ki-"

"Kocanız Teğmen Montgomery'ye ne dedi?" Aria sordu.

"Orduyla yaptığınız pazarlığın tutmasının mümkün olmadığını ve ne kadar savaşırsa savaşınsın asla kral olmasına izin verilmeyeceğini açıkladı."

Aria gözlerini kadından kaçırdı. "Ona öyle söylenmiş," diye mırıldandı.

"Kocam ona kesin bir dille söyledi. Bir Amerikalının kral olması fikri. Yani, burası benim ülkem, ama bir Amerikalı, özellikle de onun gibi biri, kral! Bu fikir! Ne kadar kaba bir genç adam. Fuayedeyumruklaşmalar!"

"Artık beni yalnız bırakabilirsin," dedi Aria.

Kadın irkilerek konuşmayı aniden kesti. "Evet, . Giyinmek için yardıma ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır, bırak beni." Elini kadına doğru salladı.

Yalnız kaldığında Aria soyunmak ve uzun, yüksek yakalı geceliğini giymek için acele etmedi. Gerçekten de hayatı boyunca giydiği gibiydi - artık Rita Hayworth tarzı değil, diye düşündü pişmanlıkla. Her geçen dakika Amerika'yı kaybediyor ve Lanconia'ya dönüyor gibiydi. Daha şimdiden insanları yanından kovmaya başlamıştı.

Boş yatağa tırmandı ve kocasını düşündü.

Bu gece duydukları yüzünden çok kızgın olmalıydı.

Elçiliğe neden geldiğini merak ederek uykuya daldı.

J.T. sessizlik içinde arabanın penceresinden dışarı baktı. Karısıyla öğle yemeği yiyeceği, ardından Escalon'da göstermelik bir tura çıkarılacağı, sonra da uçağa bindirilip gönderileceği söylenmişti. İlk öfkesinden sonra, bunun değişmiş olmasına ve nihayet her şeyin bitmiş olmasına, Amerika'ya dönüp önemli bir iş üzerinde çalışmaya başlayabileceğine sevinmişti.

Dün gece yaptıkları tartışmadan dolayı kendini suçlu hissetmişti - söylediği her kelime doğru olmadığından değil - ama sonuçta burası ülkesiydi ve kimse ülkesi hakkında kötü şeyler duymak istemiyordu. Bu yüzden onunla konuşmak için elçiliğe gitmişti. Kapı açılır açılmaz saldırıya uğramıştı.

Ne kadar şantaj yaparsa yapsın kral olamayacağını öğrendiğinde kendini bu karmaşadan zor kurtarmıştı. Kendini beğenmiş küçük elçiyi yirmi dakika boyunca dinledi ve bir şekilde kanının kaynamasını engellemeyi başardı.

Adam, J.T.'ye yarı geri zekâlıymış gibi konuşup ders verirken, J.T. hikâyeyi bir araya getirmeyi başardı. Aria orduya, Amerika kendisine yardım ederse Amerikalı kocasını tahta geçireceğini söylemişti. Şimdi sözünden dönüyordu.

J.T.'nin öfkesi sessizdi ve vücudunda zehir gibi akıyordu. Kullanılmış, aptalca yüzeysel olarak inandığı bir şeye . Ona Amerikalı olmayı öğretmek için onunla evlenmesi gerektiği söylenmişti ama şimdi bunu bir sürü kadının da yapabileceğini fark ediyordu.

Büyükelçinin poz verip kasıla konuşmasını izlerken, J.T. Ekselansları ile evlenmesinin *gerçek* nedenini düşündü. Warbrooke Denizcilik'in bununla bir ilgisi olduğuna şüphe yoktu. Sonra Montgomery ailesinin sahip olduğu kereste fabrikaları ve çelik fabrikaları vardı. Tüm bunlar bu zavallı, ıssız ülke için ne kadar yararlı olabilirdi.

Acaba ne talep etti, diye düşündü. Mevcut en zengin Amerikalı mı? Ne kadar aptalmış. Onun sıska boynunu kurtardığı için seçildiğini sanmıştı. Ona kızgındı elbette ama bir yanı da seçildiği için gururlanmıştı. Oysa kadın sadece parasını istemişti. Onu yanında tahta oturtmayı kabul etmesine şaşmamalı. Bu fakir ülkede Montgomery'nin parasına ihtiyaç vardı.

Ayağa kalkmıştı. Büyükelçiye, "Şimdi gidiyorum ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim," dedi. "Geri dönmek için kendi aracımı bulacağım.

Amerika'ya. Prensese beni çok beklediğini söyle, ben de boşanma ya da fesih -ne gerekiyorsa- işlemlerini ayarlayayım." Gitmek için döndü.

Büyükelçi söylenmeye başladı ve J.T.'nin onlara yardım etmesi gerektiğini söyledi. Sahte prenses alınıp Aria yeniden prenses olana kadar koca rolünü sürdürmek zorundaydı.

J.T. hayatı boyunca yetecek kadar oyun ve yalanla karşılaştığını ve sadece ülkeden gitmek istediğini söyledi.

Büyükelçi bundan sonra fikrini değiştirdi. J.T.'nin Lanconia ve Amerika'nın ona ihtiyacı olduğu sürece kalmasını nazıkçe istemeye başladı.

"Bugün öğle yemeğinde birlikte görüleceksiniz, sonra bir kez daha konuşup ayrılacaksınız. Ekselansları tek başına tepelere doğru bir yürüyüşe çıkacak. Orada onunla iletişime geçileceğini düşünüyoruz. Akşam yemeğinde bir garson üzerinize çorba dökecek ve ikiniz de çok sinirleneceksiniz, toparlanıp Lanconia'yı terk edeceksiniz. Ekselansları buradan yüz mil güneyde uçaktan indirilecek. Siz de Amerika'ya döneceksiniz."

J.T., "Onunla temas kuracaklarından son derece emin görünüyorsun," dedi.

"Amerikan hükümeti, vanadyumu bize veren belgelerin sekiz gün içinde imzalanmaması halinde Amerika'nın Lanconia'yı düşman olarak göreceğini söyledi. Evraklar prenses alınana kadar teslim edilmeyecek ve eminim kralın danışmanları kralın torununun kaçırıldığını öğrenmesini engellemek için her şeyi yapacaktır, yoksa evrakları imzalamayacak kadar üzgün olabilir. Ya da daha kötüsü, bu ona bir kalp krizi daha geçirtebilir."

"O zaman Lanconian hükümetinin belgeleri imzalaması gerekir."

"Vanadyum, kralın ailesinin şahsen sahip olduğu arazide bulunuyor."

J.T. kararsızdı. Ülkesine yardım etmek ve vanadyumu aldığından emin olmak istiyordu ama entrikalardan da uzaklaşmak istiyordu. En çok da Aria'dan, kendisini aptal yerine koyan kadından uzaklaşmak istiyordu. Amerika'da yaptığı her şey, merdivenlerde sevişmeleri, ızgara hamburgerleri, arkadaşlarına iyi davranması, hepsi ülkesi için parasını almak içindi. Hepsi sahteydi.

"Bu ÷lkede yirmi dört saat daha kalacağım, hepsi bu."

Büyükelçi zayıf bir gülümsemeye J.T.'ye elini uzattı ama J.T. elini görmezden geldi.

On Beşinci Bölüm

” ^ ”

Sabah sekizde Aria'nın odasına bir tepside çay getirilmiş, Limoges porseleninden Lily takımıyla servis edilmişti. Bütün sabah, saraydaki yaşamı olabildiğince yakın bir şekilde tekrarlanmıştı. Hayatının eski düzenine geri döndüğünü hissedebiliyordu. Büyükelçinin karısının giyinmesine yardım etmesine izin verdi; çilekleri mutfağa geri gönderdi; gece boyunca ayakkabıları cilalanmadığı için şikayet etti; fırçasına diş macunu srmediğı için hizmetçiyi azarladı. Bir yanı yaptıklarından hoşlanmıyordu ama bir yanı da kontrol edemiyor gibiydi.

On iki kırk beşte aceleyle merdivenlerden indi, Teğmen Montgomery'yi karşılamaya can atıyordu. Onu gördüğünde huysuzluğunun azaldığını hissetti ve kumsaldaki yemek partilerini Tommy Dorsey'in orkestrasını düşünmeye başladı.

Ama J.T.'nin yüz ifadesi kontrollü bir fkeydi. Onu bir resepsiyon odasına çekti. "Demek" dedi, gözleri öfkeyle kararmıştı, "bana ihanet ettin. Evliliğimizin sona ermesini hiç istememiştin."

Neden bahsettiğini sormaya gerek yoktu. "Hükümetinizin bana yardım etmesinin tek yolu bu. Amerikalı kocamı prens eşim yapmayı kabul etmek zorundaydım."

"Kral," diye
tersledi. Kadın ona
baktı.

"Yani bana yalan söyledin ve onlara da yalan söyledin. Ben bu evliliği hep geçici olarak gördüm."

Ona cevap vermedi.

"Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Bir gece yatağımızdayken, 'Bu arada, hayatının geri kalanında bu lanet ülkede yaşamak zorundasın' mı diyecektin? 'Ailenizden, denizden, gemilerden ve Amerika'daki her şeyden vazgeçmek zorundasınız, böylece kırık dökük bir at arabasıyla dolaşabilir ve Amerikalı olduğunuz için sizden nefret edecek bir grup insana el sallayabilirsiniz' mi? Benden beklediğiniz bu muydu?"

"Seni düşünmedim. Sadece ülkemi düşündüm."

"Siz sadece kendi istediklerinizi düşündünüz. Size şunu söyleyeyim, ben bir Amerikalıyım ve öyle kalmayı planlıyorum. Burada yaşamak istemiyorum ve kesinlikle kurmalı bir oyuncak kral olmak istemiyorum. Bir kafeste yaşamak için özgürlüğümü takas etmeyeceğim. Bugün eve dönüyorum. Ordunun anlaşması seninleydi, benimle değil. Döner dönmez evliliğimizi iptal ettireceğim. Sanki hiç var olmamış gibi olacak ve sen de bir kez daha başka bir enayiye yarı kral olarak kandırmakta özgür olacaksın." Onun kolunu tuttu. "Şimdi şu işi bitirelim."

Aria'nın vücudu o kadar kaskatı kesilmişti ki, ikiye ayrılmamış olması bir mucizeydi. Otele ve yemek salonuna kadar süren o uzun, sessiz yürüyüşü atlatmak için tamamen kraliyet eğitime güveniyordu. Oturur oturmaz soğukkanlılıkla, "Sanırım tartışacağız," dedi.

"Tartışmak istemiyorum," diye cevap verdi kibirli bir şekilde.

"Demek prenses döndü. Sanırım Amerikalı gibi davranmaktan yoruldun. Adada tanıştığım şımarık velet olmaya geri döndün. eğilmem mi gerekiyor? Elini mi öpeyim? Hanımefendi, Key'deki performansınız için size Akademi Ödülü verilmeli.

West. Tüm bunlar bittiğinde çok güleceksiniz. Asil akrabalarınıza ne kadar aptal olduğumuzu, gösterinize nasıl inandığımızı anlatacak mısınız? Dolly, Bill ve diğerlerimizin taklitlerini mavi kanlıların için yapacak mısın? Yeni kocanıza ülkenizi geri almak için benimle yapmak zorunda kaldığınız cinsel eylemleri anlatacak mısınız?"

Aria birkaç saniye içinde şaşkınlıktan incinmişliğe ve kendini koruma isteğine geçti. "Ülkemi en az sizin kadar seviyorum ve insan yapması gerekeni yapar."

Ona ters ters baktı. "Bu sefer kaybettin. Bu gece Amerika'ya dönüyorum ve evliliği derhal iptal ettireceğim. Warbrooke Nakliyat'a asla dokunamayacaksın."

Onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri ama bunu bilmesine izin vermeyecekti. "Onsuz da yapabilirim."

"Yapmak zorundasın bebeğim."

"Ekselansları," dedi burnunun ucuyla ona bakarak.

Başka bir şey söylemeye başladı ama garson geldi ve J.T. konuşmadı.

Aria ağızda sakız varmış gibi çiğnemeye başladı. "Demek benim yerime küçük şişman Heather Addison'ı tercih ediyorsun," dedi garsonun duyması için yüksek sesle.

"Senin yerine *başkasını* tercih ederim," dedi, gözleri ölümcül ciddiyetteydi. "Sen bir yalancısın, para düşkünü küçük bir kaltaksın ve bunun yanı sıra yatakta şimdiye kadar sahip olduğum en kötü kadınsın."

Aria'nın gözlerindeki yaşlar için numara yapmasına gerek yoktu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

Yavaşça masadan kalktı ve yemek odasını terk etti. Annesi haklıydı: İnsan kendi sınıfından olmayanlara güvenemezdi. Şu anda onun varlığında ne kadar rahatladığına çok pişman olmuştu. Onun kendisini hiç kimsenin görmediği kadar görmesine izin vermişti. Ağladığını görmesine bile izin vermişti.

Büyükelçi ona harita üzerinde nerede yürüyeceğini, kasaba halkı tarafından en görünür olacağı yeri göstermişti. Bir yan sokağın kıvrılmasıyla dağın etrafından dolanan toprak bir keçi yolu vardı.

Ayakkabıları tırmanmak için yapılmamıştı ama egzersiz iyi geldi ve daha hızlı yürümeye başladı.

Bir adam çalıların arkasından ona doğru atladığında irkildi. Şaşkınlık içinde neredeyse ismiyle selam verecekti. Kralın üçüncü sekreteriydi, nadiren fark edilen ve kesinlikle bir kötü adam olarak düşünülmeyen yumuşak, sessiz bir adamdı.

"Bayan Montgomery, benimle gelir misiniz?"

"Hayatta olmaz, ahbap," dedi ve tepeden aşağı inmek için döndü.

Başka bir adam yolunu kesti. Tabak Ustası'nın yardımcısıydı. "Bu bir istekten daha fazlası." Kız itiraz edercesine bağırırken adam koluna girip onu uzaklaştırdı ama kasabadan kimsenin duyamayacağı kadar uzaktaydılar.

Bir çobanın kulübesine götürüldü ve içeride Lord Yüksek Kâhya oturuyordu. Aria öfkesini gizlemek zorunda kaldı. Büyükbabasının her zaman güvendiği bir adamdı bu.

Ona karşı duyduğu küçümsemeyi gizlemedi. "Bayan Montgomery, size bir teklifim var."

Yirmi dakika sonra Aria sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Prensesin olmamı mı istiyorsun?"

"Sadece kısa bir süre için. Torununun kaçırıldığı haberinin kralı öldüreceğinden korkuyoruz. O yaşlı ve kalbi kötü ve bu haber onun için çok fazla olabilir. Majestelerinin dairesinde kalmaktan ve ara sıra uzaktan görünmekten başka bir şey yapmanıza gerek kalmayacak. Bir hastalığınız olduğunu ve odanızdan çıkamadığınızı söyleyeceğiz. Arada sırada birileri size bakacak ve yatakta yatalak rolü yapmak zorunda kalacaksınız ama çoğunlukla kitap okumakta, plak dinlemekte ya da Amerikalılar ne yapıyorsa onu yapmakta özgür olacaksınız." Sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Yani birkaç odada tutsak olacağım. Senin bundan ne kazandığını anlıyorum ama benim çıkarım ne?"

Lord Yüksek Kâhya sertleşti. "Ölmek üzere olan yaşlı bir adama yardım edeceksiniz ve ülkemizin size ihtiyacı var."

"Ben de tam olarak bunu söyledim: Bundan benim çıkarım ne?"

Adamın gözleri parladı. "Biz zengin bir ülke değiliz."

"Belki bana başka bir şekilde ödeme yapabilirsin. Bir unvana ne dersin?"

Belki bir düşes olmak isterdim."

Adamın yüzü tiksintisini gösteriyordu. "Düşeslik kalıtsal bir unvan. Belki de bir müdürlük. Size Hanımefendi diye hitap edilir."

"Hanımefendi!" diye nefesi kesildi. "Kocamın sahip olduğu şey bu. Bana metres denmesine izin vermeyeceğim."

"Bizim ülkemizde aynı anlama gelmiyor. Bu büyük bir onur unvanıdır."

Ayağa kalktı. "Bak, gitmem gerek. Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, ama gitmek yok. Birkaç hafta boyunca bir odada hastaymışım gibi davranmak istemiyorum."

"Pekala o zaman, size ne önerebilirim?"

Aria bir dakika düşündükten sonra tekrar yerine . "Ben ve kocam pek iyi anlaşılamıyoruz. Bir süreliğine bu prenses *olmak* istiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bana onun gibi konuşmayı ve onun gibi davranmayı öğretirsiniz ve belki düklerinizden biriyle bir şeyler yaşayabilirim. Sonra gerçek prensesiniz döndüğünde belki kalıp bir dükle evlenebilirim. Ya da belki bir prensle. Bir prens iyi olurdu."

Lord Yüksek Mabeyinci dehşetini gizleyemedi.

"İster al ister alma, dostum," dedi Aria ayağa kalkarak. "Peki ne yapmaya çalıştığını kim biliyor? Bu hasta yaşlı kralın bundan haberi var mı? Amerikan Büyükelçisi mi? Bunun doğru olduğuna emin misin?"

Lord Yüksek Mabeyinci odadan çıktı ve bir saniye sonra Prenses Aria'nın nedimesi Leydi Werta ile birlikte geri döndü.

"Bu yapılabilir mi? Sadece Prenses Aria'nın ailesiyle tanışmak için değil, aynı zamanda sıkı programını yerine getirmek için de eğitilebilir mi?" diye sordu.

Leydi Werta Aria'ya küçümseyici bir bakış attı. "Ayağa kalk," diye emretti. "Ve yürü."

Aria'nın dilinin ucunda kadına terbiyesini takınmasını söylemek vardı ama o söyleneni yaptı. Odanın içinde kamburlaştı, kalçalarını iyice oynattı.

"İmkânsız," dedi Leydi Werta. "Tamamen imkansız."

"Öyle mi?" Aria dedi ki. "Şunu izle tatlım." Leydi Werta'nın yüzüne birkaç santim kalana kadar küçük odanın içinde ilerledi. "Bana Majesteleri diye hitap edeceksin, başka bir şey demeyeceksin. Ve bir daha böyle bir küstahlığa müsamaha göstermeyeceğim. Ve sen" - Lord Yüksek Mabeyinci'nin yüzüne doğru döndü - "benim huzurumda oturmaya nasıl cüret edersin? Şimdi bana çayımı getir."

"Evet, Majesteleri," dediler hep bir ağızdan, sonra sırtarak bir baloncuk üfleyen Aria'ya şaşkınlıkla baktılar.

"Eskiden oyuncuydum. Bir rolü gerçekten iyi oynayabilirim."

"Humph!" Leydi Werta burnunu çekti. "Belki de her şeye rağmen eğitilebilir." Kulübeden ayrıldı.

"Yaşlı ," dedi Aria nefesinin altından. "Rolü aldım mı, almadım mı?"

"Size iki gün eğitim vereceğiz ve bu sürenin sonunda göreceğiz."

"Ne kadar hızlı şaşıracaksınız."

"Bayan Montgomery, beni daha fazla şaşırtamayacağınıza inanmaya başlıyorum. Şimdi detayları konuşalım mı?"

Aria otel odasında oturmuş, hiç kıpırdamadan J.T.'yi bekliyordu. Korkunç bir öğleden sonraydı. Prenses Aria olma eğitimi hemen başlamıştı ve sanki hapishane eğitimi alıyor gibiydi. Amerika'da geçirdiği birkaç kısa hafta ona yalnızlığı, tecrit edilmişliği ve prenses olmanın katılığını unutturmuştu. Kurallar, kurallar ve daha fazla kural. Leydi Werta bir prensesin yapmaması gereken tüm kuralları birbiri ardına sıraladı. Her kelimesinde kibirli yaşlı

Kadın konuştukça Aria kendini Bayan Montgomery olmaktan çok veliaht prenses olmaya yaklaştığını hissediyordu

Leydi Werta yarın korseler getireceğini ve Aria'nın genişlemiş vücudunu -çok fazla iyi Amerikan yemeği- korselere sığdırıp göreceklerini söyledi.

Aria şu anda her şeyden çok Amerika'ya dönüp Dolly'yle birlikte Ethel'in Güzellik Salonu'na gitmeyi ve J.T.'ye akşam yemeği için spagetti pişirmeyi diliyordu.

J.T.'nin düşüncesi onu sertleştirdi. Sözlerinin onu ne kadar incittiğini düşünmek istemiyordu. Başından sonuna kadar J.T. için bir baş belası -hayır, tam bir baş belası- olan J.T.'yi sevmeye başlamıştı.

Kapı açılıp adam odaya girdiğinde, kadın kendisine saatlerce oturması öğretildiği gibi oturuyordu: sırtı tamamen kaskatı kesilmiş, sandalyenin arkasından uzakta oturuyordu. "İyi akşamlar," dedi resmiyetle.

"Ekselansları," dedi alaycı bir tavırla, sonra dolaptan bavulunu çıkarıp açtı. "Bunu sen mi paketledin?"

"Evet," dedi usulca. "Kadınlar kocaları için toplanır. Bunu bana sen öğrettin."

Arkasını dönmedi ve omuzları bir şeyi protesto eder gibi kamburlaştı. "Aşağı inelim ve bu bitirelim. Eve gitmek istiyorum."

Sert ve resmi bir şekilde ayağa kalktı.

"Bugün seninle temasa geçtiler mi?" J.T. merdivenlerden inerken sordu.

"Evet."

Kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Bak, sana karşı biraz sorumluluk hissediyorum. Senin gerçek prenses olduğunu öğrenmelerinden endişeleniyorum. Birileri seni daha önce öldürmeye çalıştı, yine deneyebilirler."

"Orada beni kurtaracak insanlar olacak. Varlığımdan senin kadar rahatsız olmayacak insanlar."

Adam uzun bir süre ona baktı ve Aria nefesini tuttu çünkü adam onu öpecekmiş gibi görünüyordu. "Elbette. İyi olacaksın. Ülkeni sahip olacaksın ve altın tahtında oturacaksın -sanırım altın bir tahtın var."

"Bu sadece altın varak."

"Ne kadar zor. Hadi bebeğim, gidip birlikte son yemeğimizi yiyelim."

Aria iğrenç Amerikalı kisvesini korumaya çalışırken epey zorlandı. Öfkeyle ayrılmadan önce garsonun içlerinden birinin üzerine çorba dökmesini bekleyeceklerdi.

"Elçilik bugün sizi Escalon'da bir tura çıkaracaktı," dedi Aria. "İlgi çekici bir şey gördünüz mü?"

"On dokuzuncu yüzyılda yaşayan bir ülke gördüm. Hayır, belki de on sekizinci yüzyıla daha yakındı. Anladığım kadarıyla kasabadaki en yeni araba, bir Amerikalıya ait olmayan, yirmi dokuz model bir Studebaker. İnsanların kuyuları bile yok, suyu nehirlerden taşıyorlar. Fakir, eğitimsiz bir ülkede bunu anlayabilirim ama sizin okullarınız var ve modern iletişime erişiminiz var."

"Ama bizim paramız yok. Vanadyum dışında hiçbir kaynağı olmayan fakir bir ülkeyiz ve dünya savaşta değilken turist ticareti var."

"Üzümler sende. Onlardaki tek sorun kuraklık nedeniyle su eksikliği."

"Evet, yağmur için dua ediyoruz ama-"

"Bu arada, siz hiç sulama, baraj, kuyu diye bir şey duydunuz mu?"

"Size böyle bir şeyi karşılayamayacağımızı söyledim-"

"Afford, kahretsin! Adamlarınızın üçte ikisi bütün gün kafelerde kışlarının üzerine oturup kötü şarap içiyor ve keçi peyniri yiyor. Kalkıp biraz çalışsalar belki bu ülkeye yardım edebilirler."

"Bize korkak dedin, şimdi de *tembel* mi olduk?" diye tısladı.

"Eğer ayakkabı uyarsa, bebeğim."

"Ve sanırım sizin ülkeniz çok daha iyi. İnsanlarınız bomba yaratacak enerjiye sahip"

"Ülkeniz o kadar barışçıl ki kendi prenseslerini kaçırap sonra da onu vurmaya çalışıyorlar."

"Abraham Lincoln'ünü vurdun."

"O nesiller önceydi. Bak, bu konu hakkında konuşmayalım. Bu şehirde hazımsızlık çekmeden bir öğün yemek istiyorum."

Sessizce yemeye başladılar ama garson J.T.'nin üzerine çorba döktüğünde birkaç ısırıktan fazlasını almamışlardı.

J.T.'nin haykırışı gerçek bir öfkeydi. "Bıktım artık," diye bağırdı. "Senden ve bu ülkeden bıktım. Bu gece yakıt ikmali için buraya bir askeri gemi gelecek ve biz de içinde olacağız." Aria'nın kolunu tuttu ve onu merdivenlerden yukarı çekti.

Odalarına vardıklarında, "Bu aptalcaydı," dedi. "Lanconia hiçbir ordunun askeri uçaklarına yakıt ikmali yapamaz. Bu savaşta taraf tutamayız."

Hiçbir şey söylemedi ama iki bavullarını alıp odadan çıkmaya başladı. Masaya yüz dolarlık bir banknot bıraktı ve çıktı. Yakınlarda bir taksi bekliyordu ve J.T.'nin düdüğüne atladı. J.T. bavulları bagaja sıkıştırdı. "Havaalanına," dedi Aria'yı neredeyse arka koltuğa iterek.

"Üniformanı değiştirmeliydin," dedi usulca. "Her yerinde çorba var." Adam pencereden dışarı bakarken cevap vermedi ve Aria onun ne düşündüğünü merak etti.

Onun için, Amerika'da sahip olduğu özgürlükle son bağlantısı olduğunu biliyordu. Kendini kontrol etmeye ve tüm bunların ülkesi için olduğunu hatırlamaya çalıştı. Birkaç hafta sonra bu adamı zar zor hatırlayacak, hatırladığında da kaba ve hödük biri olarak hatırlayacaktı. Adada kucağına balık attığı o korkunç haftayı hatırlayacaktı. Geceleri ona nasıl sarıldığını, öğleden sonra arka bahçede hamburger ızgara yaptıklarını ya da annesiyle dans ettiklerini hatırlamayacaktı.

"Buradayız. musun?"

Aria sessizce uçağa bindi. Uçakta elinde bir kucak dolusu kâğıtla Bay Sanderson vardı. Uçak havalandı ve o konuşmaya başladı. Uçak Escalon'un yüz mil güneyinde motor arızası yapacaktı ve o zaman J.T. ile Aria ayrılacak, Aria Lanconia'da kalacak ve bir çoban arabasıyla başkente dönecekti. Lord Yüksek Kâhya ile sabah erkenden yapacağı toplantıya katılabilecekti.

Bay Sanderson, "Prenses Aria'nın idam emrini veren kişinin o olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi. "Lord Yüksek Mabeyinci, gerçek prenses olduğuna inandığı kadının kaçırılmasına tepki gösteriyor olabilir. Leydi Werta bir şeyler biliyor olmalı. Prenses bilmeyemeyeceği kadar yakın."

Uçak daha yeni havalanmıştı ki tekrar inişe geçti.

Bay Sanderson pencereden dışarı baktı. "Çoban sizi bekliyor. Adamlarımızdan biri ve yolculuğu olabildiğince keyifli hale getirecek. Arabanın arkasında bir yatak hazırlandı. Umarım uyuyabilirsiniz."

Bay Sanderson kapıda onu bekliyordu ama J.T. koltuğunda oturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

J.T.'ye elini uzattı. "Yardımanız için çok teşekkür ederim, Teğmen Montgomery. Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim ve size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Lütfen Dolly'ye en kısa zamanda ona yazacağımı söyleyin."

J.T. tek bir şimşek hızıyla hareket ediyor gibiydi. Onu kollarına ve kucağına çekti ve tutkuyla öptü.

Ona sarıldı ve bir yanı onu terk etmemesi için yalvarmak istedi.

"Güle güle Prenses," diye fısıldadı. "İyi şanslar."

"Evet," dedi, onun kendisi gibi fark ederek.

"," dedi Bay Sanderson sabırsızlıkla. "Gitmeliyiz."

J.T.'nin kucağından kalktı. "Size de iyi şanslar dilerim," dedi resmi bir şekilde ve uçaktan ayrıldı.

Dakikalar sonra kokuşmuş bir keçi arabasının arkasına saklanmıştı, arabanın sarsıntısı uyumasını imkânsız hale getiriyordu. Her şey bitti, dedi kendi kendine ve şu andan itibaren sadece önüne bakmalıydı. Amerika'yı ve Amerikalı kocasını unutmak için elinden geleni yapacaktı. Şu andan itibaren sadece ülkesini düşünmeliydi.

Belki de Julian'la evlenmeliydi. O bir kral olmak için eğitilmişti. Ülkesinde monarşi 1921'de kaldırılmış olsa da, Julian'ın babası oğlunu yönetmek üzere yetiştirmişti ve büyükbabasının Julian'ı koca olarak seçmesinin bir nedeni de .

Hasırın içine daha da sokuldu. Evet, bakması gereken adam Julian'dı. Yakışıklıydı, "görev" kelimesinin ne anlama geldiğini biliyordu ve monarşi için eğitilmişti. Protokolü anlıyordu. Kraliçe karısının iki adım gerisinde yürümesi gerektiğini biliyordu.

Aria bir an için J.T.'yi prensin eşi olarak hayal etti. İkisi on iki metrelik devlet trenleriyle Yüksek Konsey binasının merdivenlerinden çıkarken J.T. aniden sabırsızlanmaya başlıyordu çünkü oğulları o öğleden sonra antrenörlüğünü yaptığı Küçükler Ligi'nde oynuyordu ve Aria'nın kolundan tutup onu binanın içine çekiyordu.

Hiç de iyi olmazdı, diye düşündü ama oğullarını gülümsedi.

Kesinlikle olmaz! O bir kraliçe olacaktı, Amerikalı bir ev kadını değil ve görev ve sorumluluk nedir bilmeyen bir kocaya sahip olamazdı. Kont Julian'a konsantre *olmalıydı*. Tek öpücüklerini hatırladı ve Julian'ın daha fazlasını yapıp yapamayacağını merak etti. Amerika'ya gitmeden önce tutkulu olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, o halde Julian'ı nasıl yargılayabilirdi? Onu sadece bir prens eşi olarak değil, bir koca olarak da tanıması gerekiyordu.

Şafağa doğru uykusu gelmeye başladı. baraj nasıl inşa edilir? diye merak etti. Dağların yamaçlarında yetişen ekinler nasıl sulanabilirdi? Belki Julian biliyordu. Ya da belki ona yardım etmesi için Amerikalı bir mühendis tutabilirdi.

Uyudu.

"Teğmen," dedi pilot. "Görünüşe göre motor sorunlarımız var. Havalanmamız biraz alacak, eğer inip bacaklarınızı uzatmak isterseniz, birkaç dakikamız olacak."

"Elbette," diye mırıldandı J.T. ve uçaktan ayrıldı.

Hava karanlıktı ama ay parlaktı ve pistin uzak tarafına doğru yürüyüp kısa, seyrek dağ bitki örtüsüne baktı. Bir sigara yaktı ve onu sakinleştirecek bir şey isteyerek derin derin çekti.

Hiçbir şeyi bu ülkeden gitmeyi istediği kadar çok istememişti. Prensesiyle arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyordu.

"Benim prensesim değil," diye mırıldandı sigarayı yere ezerken.

"Benimle geleceksin," dedi bir ses.

J.T. döndü ve silahlı bir adam gördü. Yaklaştığını duymamıştı. Arkalarında uçak motorunu çalıştırdı.

"Benimle geleceksiniz, Teğmen Montgomery," diye tekrarladı adam.

"O uçağa binmem gerek." J.T. korumayı iterek geçmeye başladı ama karanlıktan ellerinde silahlarla üç adam daha çıktı.

"Bize eşlik edeceksin."

J.T. ne zaman savaşmanın anlamsız olduğunu biliyordu. İki adam , iki adam arkasındaydı; onları karanlıkta gizlenmiş siyah bir arabaya kadar takip etti. Arabanın penceresinden uçağın kalkışını izledi. "Lanet olsun ona!" diye mırıldandı çünkü şimdi olacakların doğrudan Prenses Aria'yla tanışmış olmasından kaynaklandığını biliyordu.

Yüksek ağaçlarla çevrili büyük bir taş evin önüne gelene kadar kırk beş dakika araba kullandılar.

"Bu taraftan," dedi muhafızlardan biri.

Evin içi eski gümüş şamdanlardaki yüzlerce mumla aydınlatılmıştı. Tavandan sarkan bayraklar ve duvarlarda eski, tozlu duvar halıları vardı.

Muhafızlardan biri bir kapı açtı ve J.T.'ye içeri girmesini işaret ettikten sonra kapıyı kapattı. Gözlerinin alışması bir an aldı. Taş duvarlı oda, uzak ucu hariç karanlıktı.

İri yarı, kır saçlı bir adam, gümüş yemek tabaklarıyla kaplı bir masanın ortasında oturuyordu. Yüksek arkalıklı, goblen kaplı sandalyesinin arkasında uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu.

"İçeri gel ve otur," diye seslendi kır saçlı adam. "Yemek yedin mi?"

J.T. durduğu yerden kıpırdamadan, "Silah zoruyla emir almaktan hoşlanmıyorum," dedi.

"Çok az insan bunu yapar ama savaş sırasında bu tür aşağılamalara tahammül etmek gerekir. Geyik eti, tavşan, av turtası ve biraz da Amerikan bifteği var. Ayrıca kendi vurduğum bildircin da var. Akşam yemeği yediğinizi sanmıyorum."

J.T. masaya yaklaştı. Adam ellili yaşlarında görünüyordu ama genç bir adamın gücüne ve yapısına sahipti. Güçlü bir yapısı vardı ve J.T.'nin aklına, öküzle ölümüne güreşip güreşmediğini sormak geldi.

"Ned," dedi adam, "Amerikalıımıza biraz şarap doldur."

J.T. omuz silkti ve adamın karşısındaki koltuğa oturarak tabağını doldurmaya başladı. "Uçağımı kaçırmama neden olacak kadar önemli olan şey nedir?"

"Başkanınız ve benim sizden bir ricamız var."

J.T. çatalında bir parça geyik etiyle durakladı. "Roosevelt mi?" Adama sert bir bakış attı. "Sen de kimsin?"

"Ben bu ülkenin kralıyım, olduğu gibi."

J.T. yemek yemeye başlamadan önce adama bir süre daha baktı. "Ölüm döşeginde olduğunu duydum. Bana pek hasta gibi görünmediniz."

Kralın arkasındaki çelimsiz adam, "Majestelerine düzgün hitap edeceksiniz," diye tersledi.

"Ned bana karşı çok korumacıdır," dedi kral gülümseyerek. "Ama bir Amerikalıya itaatkâr olmayı öğreteceğimizi sanmıyorum. Torunumun hak ettiği yeri almak üzere Escalon'a doğru güvenli bir şekilde yola çıktığını varsayıyorum."

J.T. cevap vermedi. Kralın torununa neler olduğunu bilmediğini duymuştu ama belli ki bir şeyler biliyordu.

J.T. elini oynayıp krala zaten bildiğinden fazlasını söylemeyecekti. Sonunda, "Neden bana söylemiyorsun?" dedi.

"Pekâlâ," dedi kral. "Sanırım her şey torunumun Amerika turuna başlamasından hemen sonra başladı. Muhtemelen Lanconia'dan biri tarafından kaçırıldı, sonra da vurulacaktı. Sanırım siz, kendi hayatınızı riske atarak onu kurtardınız. Size sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Bir değil."

"Sizin yardımınızla, Amerikan hükûmetine giderek tahtına geri dönmesi için yardım istedi. Ordunuz onun bir Amerikalıyla evlenmesinde ve tahtta onun yanında oturmasında ısrar etti. Amaçlarının ülkemdeki askeri üsler olduğuna inanıyorum."

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ah evet," dedi kral. "Vanadyum. Ama Aria bunu Amerika'ya vermeyi çoktan kabul etmişti. Şu ana kadar doğru mu söyledim?"

"Henüz sıkılmadım."

Kral gülümsedi. "Koca olarak siz seçildiniz ve soy ağacınıza baktıktan sonra söylemeliyim ki, bir Amerikalı için soyunuz oldukça iyi."

J.T. buna cevap vermedi ama yemeye devam etti.

"İkiniz Key West'te yaşadınız, orada görev yaptınız ve torunum orada Amerikalı olmayı öğrendi. Bana *Key West Citizen*' çıkan Aria ve annenizin fotoğrafından bahsetmelisiniz. Bayan Montgomery çok hoş bir kadına benziyor."

"O evli. Bununla ilgilenebilir misin? Bu ülkeden ayrılan başka bir uçak eve dönmek istiyorum. Orada yapmam gereken savaş işleri var."

ve daha gitmeyi göze alamam."

"Ah, senin savaş işin. Biraz daha şarap, Teğmen?" diye sordu kral ve Ned'e kadehi doldurmasını işaret etti. "Şimdi torunum geri döndü ve o beceriksiz Amerikan büyükelçisinin yardımıyla Prenses Aria olarak yeniden göreve başladı. Ve bir kez daha hayatını tehlikeye attı."

J.T. yemeyi bıraktı. "Bana onun korunacağı söylenmişti."

"Kime güvenebilirim? Bu komplodan olduğunu bildiğim tek kişi Ned ve o da benimle kalıyor. Aria'nın danışmanlarına, akrabalarına, hatta nedimelerine bile güvenemem."

"Sahte prensesi tahta kimin oturttuğunu bulabilir misin? O kadın kaçırıldı; belki ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

"Onu Amerika'ya gönderdim," diye yanıtladı kral. "Başkanınız bana telsizle torunumun Amerikan topraklarındaiken kaçırıldığını bildirdiğinde, tehlikeyi hemen anladım. Lanconia'yı savaşa girmeye zorlayabilirdi. Ned'i Aria'nın kuzenini bulması için güneye gönderdim, elli kilo kadar bir fark dışında Aria'ya benziyordu. Aria gibi davranması için hemen Amerika'ya gönderildi."

"Aria, onun kaçırıldığını öğrenirsen bunun seni öldüreceğini söyledi."

Kral şarap kadehine baktı. "Beni öldürmek bundan daha zor. Görev ve ülke, kişisel ilişkilerden önce gelir." "O da tıpkı senin gibi."

Kral gülümsedi. "Hem Amerika'da de Lanconia'da şakalarınız çok iyi biliniyor. Çok iyi bir pandomimci, değil mi?"

"Benden ne istiyorsun?" J.T. sordu.

"Lanconia'da kalmanı istiyorum."

"Hayatta olmaz," dedi J.T. ayağa kalkarak. "Buradan gitmek istiyorum. Ülkem savaşta ve bana ihtiyaç var."

"Çoktan değiştirildiniz."

J.T., "Gemiler hakkında benim kadar çok şey bilen çok fazla insan yok," dedi. "Yerimi doldurmak kolay değil."

"Jason Montgomery'e ne dersiniz? İki gün önce devraldı. Sence bu işi yapabilecek mi?"

J.T. tekrar yerine oturdu. Jason amcası babasının en küçük kardeşiydi ve J.T. bir gün kendisinin de gemiler hakkında amcası kadar çok şey bileceğini umuyordu. "Oldukça iyi iş çıkaracak. Babamın Warbrooke Denizcilik'i yönetmesine kim yardım ediyor?"

"Annen ve kardeşlerinden biri yaralandı. Askeri hastane yerine nakliye ofisinde bir masanın arkasında iyileşmeyi tercih ediyor."

J.T. öfkeyle, "Çok şey biliyor gibi görünüyorsun," dedi.

Kral Ned'i durdurmak için elini kaldırdı. "Son birkaç hafta içinde seninle ve ailenle çok ilgilenmeye başladım. Sana güvenebileceğimden emin olmak istedim."

"Yerinizde olsam kimseye güvenmezdim. Hiç bu kadar entrikalarla dolu bir yer görmemiştim."

"Katılıyorum, bu yüzden torunumu korumak için bu işle ilgisi olmadığını bildiğim birinin torunumun yanında olmasını istiyorum."

J.T. şarabından derin bir yudum aldı. "Bu geri kalmış ülkeyi kim neden istesin, söyler misiniz? Vanadyum o kadar değerli mi?"

"Hayır, ama uranyum öyle," dedi kral yumuşak bir sesle. "Savaş başladıktan hemen sonra Lanconia'da birkaç uranyum yatağı olduğu tespit edildi. Bunun kamuoyuna açıklanması halinde savaşın bir parçası olacağımızı hemen anladım çünkü ülkeler uranyumu kontrol etmek isteyecekti. Bunu gizli tutmak için elimden geleni yaptım ama belli ki birileri biliyor ve birileri ülkenin kontrolünü istiyor. Bu her kimse Aria'nın kolay kontrol edilebilecek biri olmadığını biliyor olmalı ki ondan kurtulmaya çalıştı."

"O zaman kim kaldı? Savaşmadan teslim olacağınızı sanmıyorum."

"Muhtemelen listedeki bir sonraki kişi bendim. Torunum Eugenia, Aria'nın küçük kız kardeşi kraliçe olacaktı ve kontrol edilebilirdi. oldukça kolay, bunu söylediğim için üzgünüm."

"Aria'nın ölmesini kimin istediği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Herhangi biri ya da bir grup insan olabilir. Burada kalıp bunu öğrenmeni, o da olmazsa burada kalıp onu korumanı istiyorum."

"Kimsenin koruyamayacağı kadar dik kafalı. Bak, bu benim savaşım değil. Benim ülkem savaşta ve Key West'te bana ihtiyaç yoksa, bir tüfeği herhangi bir erkek kadar iyi taşıyabilirim."

"Ama bu herhangi bir adamın yapabileceği bir şey değil. Başkanınıza, eğer sizi bana teslim ederse uranyumu Amerika'ya satacağımı söyledim." Kral, J.T.'ye çok gizli damgalı mühürlü bir zarf uzattı.

J.T. mektubu isteksizce açtı çünkü içinde ne olduğunu biliyordu. Başkan Franklin Roosevelt'ten Lanconia'da kalmasını ve bu zor meseleye yardım etmesini isteyen bir mektuptu. J.T.'nin Lanconia'da ülkesine Amerika'da olduğundan daha fazla yardım edebileceğini söylüyordu.

"Neden benden cepheye gitmemi istemedi?" J.T. mektubu katlayıp kaldırarak mırıldandı.

Kral üzüm yemeye başladı. "Böyle bir görevin size neden bu kadar iğrenç geldiğini sorabilir miyim? Muhteşem güzelliklerle çevrili bir sarayda yaşayacaksınız; en yorucu göreviniz torunuma sabah gezintisinde eşlik etmek olacak. En iyi yemekleri yiyeceksiniz. Neden vurulmayı tercih ediyorsunuz?"

"Çünkü torununuzu bir daha görmek istemiyorum, işte bu yüzden. O insanları kullanan şımarık bir velet ve ben ondan bıktım."

"Anlıyorum. Yani kişisel. Yani Amerikalılar kişisel ilişkilerini ülkelere karşı görevlerinin önüne koyuyorlar."

"Hayır, yok. Sadece-" J.T. konuşmayı kesti. "Ülkem benim için daha önemli. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

"O zaman lütfen kal ve torunumu koru," dedi kral. "Yalvarmaya alışık değilim ama artık öyleyim. Sizin için bir sorun olabilir ama o benim hayatımın konforu. O nazik, sıcak ve sevgi dolu ve ülkemizin gelecekteki umudu. Onu benim gördüğüm gibi görmediğiniz için üzgünüm."

J.T. çatalıyla oynarken isteksizce, "İyi olabilir," dedi. Aria'yı her gün görmeye geri dönmek istemiyordu. "Nasıl yapardım

Bu mu?" diye sordu. "Yani, eğer kabul edersem, onun çevresine nasıl gireceğim?"

"Kendiniz olarak. Uçağınız onarım için buraya yakın bir yerde durduğunda sizinle tanıştığımı, sizi sevdiğimi ve teknik danışman olarak işe aldığımı söyleyebilirim. Ya da başkanınızın vanadyumdan sorumlu olmanız için sizi buraya gönderdiğini söyleyebiliriz. Karınız elbette Birleşik Devletler'e döndü. Her iki durumda da torunumu korumak dışında hiçbir göreviniz olmayacak. Size her türlü nezaket ve konfor sağlanacaktır."

"Peki ya Aria'nın Kathy Montgomery olduğunu düşünen insanlar?" "Her şeye burnunu sokan yaşlı bir krala sahip oldukları için şanslarına lanet edecekler."

J.T. bir sessizce oturdu ve tabağının solundaki beş çataldan biriyle oynadı. "Torununu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Bu ülkede bazı değişiklikler yapmak istiyorum."

Kralın yüzü tatlı ve yaşlı bir adamdan, yüzyıllardır savaşçıların soyundan gelen bir adama dönüştü. "Aklınızda ne gibi değişiklikler var?"

"Sulama. Barajlar. Buraya biraz yirminci yüzyıl getirmek istiyorum."

Kralın yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Böyle şeylerden haberiniz var mı? Ne kadar da muhteşem. Elbette köylülere istediğiniz şekilde yardım edebilirsiniz."

"Köylüler mi? Kimse onları serbest bırakmadı mı?" J.T. alaycı bir şekilde sordu.

"Elbette özgürler. Bu sadece bir deyim." Kral durakladı. "Teğmen Montgomery, size sormak istediğim bir şey var. Doğrudan başkanınıza rapor veren bir General Brooks vardı. Torunum hakkında, Key West'teki küçük evinizde gördükleri hakkında yaptığı açıklama doğru muydu?"

J.T. gülümsedi ve kendini o öğleden sonrayı hatırlamaya bıraktı. Çalan radyoyu duyabiliyor gibiydi. "Kıvrık saçlar, mavi kot pantolon, benim gömleğim, bangır bangır çalan radyo, hamburger tokatlamak ve dans etmek?" diye sordu.

"Evet." Kralın sesi kuşkulu geliyordu. "Onu hiç böyle görmemiştim. Annesi, oğlumun karısı, Aria'nın bir gün kraliçe olacağının çok farkındaydı ve Aria'yı duyguları olmayacak şekilde, en azından asla göstermeyecek şekilde yetiştirdi. Söyleyin bana, onu hiç ağlarken gördünüz mü?"

"Sadece bir kez."

Kral bir an için J.T.'yi düşündü. "Bunu görmene izin mi verdi? Bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum."

"İki Aria var. Bir Aria var, karım, o olabilir..." J.T. gülümsedi. "Kim iyi olabilir ki? Bir de Prenses Aria var, küçük ukala. *O* Aria'ya katlanamıyorum ve bu ülkede geçirdiğim her dakikada adada tanıştığım kaltağa daha çok benziyor."

Kral şarap kadehini inceledi. "Belki de ona daha az -neydi o kelime? Prig."

"Ben değil," dedi J.T. sandalyesini geriye iterek. "Onu korumak ve bu ülkeye yardım etmek için burada kalıyorum. Benim iyiliğim için o bir ukala olarak kalabilir. Bu şekilde daha güvendeyim. O böyleyken onunla bir ilişkiye girmem mümkün değil."

"Onunla ilişkiye girmekten endişe mi ediyorsun?" diye sordu kral sessizce.

"Evet, öyle. Ona bir kez veda etmek yeterince zordu ve bunu bir kez daha yapmak zorunda kaldığımda daha da kötü olacak."

"Evet, anlıyorum," dedi kral. "Tabii ki tekrar veda etmeniz gerekecek. Hükümetiniz bizim yasalarımızı araştırmış olmalı. Hiçbir Amerikalı sıradan insan kraliçeyle yasal olarak evlenemez. Kraliçe tahttan çekilmek zorunda. Tabii Lanconia halkı sizi istemezse, ki böyle bir şeyin olacağından şüpheliyim."

"Tahttan çekilmeyecek ve istese bile buna izin vermem. Kral olamayacağımı duyduğuma sevindim ama teklif edilse de kabul etmezdim. Şimdi biri bana bir yatak odası gösterebilir mi, yoksa geceyi diğer mahkumlarla birlikte zindanda mı geçireceğim?"

kralı başıyla Ned'e selam verdi, o da duvardaki kordonu çekti.

Hemen kapı açıldı ve dört muhafız içeri girdi.

Kral, "Teğmen Montgomery'yi kırmızı yatak odasına götürün," dedi.

J.T. gittiğinde Ned konuştu. "Küstah bir adam. Ekselanslarının elbisesine dokunmaya layık değil."

Kral sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Umduğumdan çok daha fazlası. Ona iyi davransan iyi edersin Ned, çünkü bana kalırsa bu adam Lanconia'nın bir sonraki kralı olacak." Ned'in kekelemelerine güldü.

On Altıncı Bölüm

"Hayır, hayır, hayır, !" Leydi Werta çığlık attı. "O senin *yedinci* kuzenin ve yirmi sekizinci sıradaki varisin."

Aria dilinin yan tarafını arka dişlerinin arasına yerleştirdi, acının ona sessiz olmasını hatırlatacağını umuyordu. Bütün gece çobanın arabasında uyanık kalmıştı ve eğitim dersine sabah altıda başlamışlardı. Saat şimdi öğleden sonra dördtü ve yorgunluktan ölmek üzereydi. Bu sabah saatlerce yürütülmüştü. Aria ilk başta bir prenses gibi yürümeye çalışan beceriksiz bir Amerikalı gibi davranmıştı ama yorulmuştu ve oturmasına izin verilmesini istiyordu, bu yüzden veliaht prensesken yürüdüğü gibi yürümeye başladı.

Leydi Werta için yeterince iyi değildi. Doğru olmadığını, Prenses Aria'nın yürüyüşünün çok daha asil olduğunu ve bu Amerikalının bu taklidi asla yapamayacağını söyledi.

Bu Aria'nın önyargıyla ilk karşılaşmasıydı. O andan itibaren kendisinden başkası olmaya çalışmadı - yine de Leydi Werta'nın gözünde başarısızdı. Leydi Werta, Aria'ya insanların fotoğraflarını gösterdi.

Çocukluğundan beri görmemişti, hemen kim olduklarını söyledi, kartları karıştırdı ve Aria'nın onları ezberlemesini bekledi. Leydi Werta da ona en önemsiz konularda, örneğin Lanconca anlamadığı ya da konuşamadığı gerçeğini nasıl aşacağı konusunda durmadan ders veriyordu.

Lord Yüksek Kâhya öğle vakti odaya geldi. Lanconian dilinde "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"O iyi ama Prenses Aria'nın kişiliğine sahip değil. Ona bir fincan çay veriyorum ve o 'teşekkür ederim' diyor! Sanırım ona teneke bir bardakta servis yapsaydım, o da 'teşekkür ederim' derdi. Kimse bu kişinin Prenses Aria olduğuna inanmaz. O çok *iyi biri*. "

Aria bu bilgiyle sarsıldı. Her zaman herkes için bir baş belası mıydı?

Birkaç saat boyunca davranışını değiştirmede ama çay molasında çok yorgundu ve bunu herkese belli etti.

"Bu tabaklar ne?" diye sordu. "Üzerlerindeki bu çiçekler ne?"

"Sanırım bunlar tatlı bezelye," dedi Leydi Werta kibirle. "Çabuk bitir de derslerimize devam edebilelim."

Lord Yüksek Kâhya' kır evindeydiler, öyle geniş ve görkemli bir yerdi ki Aria bakanın mali durumunu araştırmaya yemin etti. "Çay tabaklarımın üzerinde güller istiyorum. Prenses Aria'nın çay tabaklarında her zaman gül olduğunu söylememiş miydin? O zaman ben de onun gibi olacaksam *güller* istiyorum. Ve taze kekler istiyorum. Bunlardan bazıları hizmetkârların yemeğinden kalmış gibi görünüyor. Beni anlıyor musunuz? Güller ve taze kekler istiyorum ve sonra biraz kestirmek istiyorum. Yorgunum ve dinlenmeliyim."

Leydi Werta odadan çıkarken, "Evet, Majesteleri," dedi.

Aria kendi kendine gülümsedi. Öfke ona istediğini vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Kaybettiği zamanı telafi etti. Sonraki yirmi dört saat boyunca Leydi Werta'nın bacaklarını . Şikayet etmediği *hiçbir şey* yoktu. Eğer

Yemekler çok sıcak ya da çok soğuktu ya da hoşuna gitmiyordu. Kıyafetlerin yeniden dikilmesi gerekiyordu. Lord High Chamberlain onun huzurunda bir sigara yaktı ve o da onu kulakları çınlayarak gönderdi.

"Durumu daha iyi, değil mi?" dedi Lord Yüksek Mabeyinci Lanconca.

Leydi Werta bir tutam saçını gözlerinin önünden iterek, "Bir bakıma öyle," dedi. "Neredeyse gerçek prenses kadar kibirli."

"Onu ailemizle tanıştıralım mı?"

"Bu gece. İnsanlar bana onun nerede olduğunu sormaya başladı. Fidyе hakkında bir şey duydun mu?"

"Milyonlar istiyorlar," dedi Lord Başmabeyinci. "Bu parayı nasıl toplayabileceğimizi bilmiyorum."

"Majesteleri iyi mi? Kaçırılma olayını ona henüz kimse söylemedi mi?" "Av kulübesinde. Bir çocuk kadar masum.

Ondan sır saklamak zor oldu. Onunla görüşmek istiyor. torunu. Prensес Eugenia şu anda onunla birlikte."

Leydi Werta içini çekti. "Onu hazırlamamız gerekecek. Kral yaşılanıyor. Umarım bu maskaralığı anlamaz. Prensес Aria'nın bu kadar soğuk bir kadın olmasına şükretmeliyiz. Kimse onun sıcaklık eksikliğini özlemeyecektir."

Aria bunu sertçe dinledi. Amerika'da hiç üşümemişti. "Karşımda anlamadığım bir dilde konuşarak çok kabalık ediyorsunuz," dedi öfkeyle. "Şimdi gel ve bana şu fotoğrafları tekrar göster. Şu anda sarayda kim var?"

Lanconian sarayının en eski bölümü on üçüncü yüzyılda Cesur Rowan tarafından inşa edilmişti. Devasa taş bloklardan oluşan görkemli bir yapıydı, onu inşa eden hükümdar kadar güçlü bir kaleydi, üç tarafı alçalan bir arazide yer alıyordu, dördüncü tarafı ise on dördüncü yüzyılda Nefret Edilen Hager'in halka açık idamları için kullanılan hafif bir eğimdi. Kalenin dibinde küçük bir nehir akıyordu.

güneydoğu yamacından geçerek sarayın baktığı kasabaya iniyordu.
-Ve hükmetti.

1664 yılında büyük sanat aşığı Anwen, eski taş duvarları kapladı, sarayı genişletti ve çok uzun, çok büyük altı katlı bir İtalyan villası gibi görünmesini sağladı. Eski kale doğu kanadıydı, yeni ve daha büyük bir orta blok ve ona uygun yeni bir batı kanadı vardı. Lanconian hazinelerini tüketen bir masrafla, dış cephe için İtalya'dan nadir bulunan sarı bir kumtaşı ithal etti.

1760 yılında kralın dördüncü oğlunun eşi Prenses Bansada, bir İngiliz düşesinin aşağılayıcı bir sözüne kulak misafiri olduktan sonra araziyle ilgili bir şeyler yapmaya karar verdi. Krallığı bir kez daha borca sokmayı başardı ama görkemli bir bahçe yaptı. Sarayın her mevsim taze çiçeklerle beslenmesini sağlayan bir düzine sera vardı. Doğu ve batı kanatlarının uçlarında resmi bahçeler, yirmi dönümlük bir vahşi bahçe, bir gül bahçesi, üzerinde bir köprü bulunan ve hanımların açık hava oturma odasına açılan insan yapımı bir göl vardı. Üç çardak vardı: biri Çin, biri Gotik ve biri de ortaçağdan kalma bir harabeye benzetilmişti. Her yerde, çoğu yakışıklı genç erkeklerden oluşan heykeller vardı. Birisi kabaca onların Prenses Bansada'nın sevgilileri olduğunu ve doymak bilmez iştahı onları tükettiğinde alçıya batırdığını söylemişti. Aria bir yetişkin olduğunda heykellerin mermer olduğunu ve bu nedenle hikâyenin doğru olamayacağını fark etti.

Lord Yüksek Kâhya Aria ile birlikte saraya gittiğinde, bu büyük bir gizlilik içinde yapıldı. Kimsenin onu tanımaması için peçe takmış ve ağır siyah kumaşlara bürünmüştü. Siyah limuzinin arka koltuğuna oturdu ve tek kelime etmedi. Tekerleklerin her dönüşünde saraya daha da yaklaşıyordu ve oranın çekim gücünü hissedebiliyordu. Sanki ataları onu evine çağırıyordu.

Bazıları için çok uzak olan saray için eviydi ve sarayın güzelliği, güneş ışığının sarı dış cepheyi aydınlatması, dağların arkasında yükselmesi karşısında gözleri yaşardı. Peçenin yüzünü gizlemesinden ve duygularını göstermesini engelleyen eğitiminden memnundu.

Yolculuk boyunca onunla konuşmaya tenezzül etmeyen Lord Yüksek Mabeyinci şimdi konuştu ve ses tonunda, sanki onun herhangi bir zekâyâ sahip olduğuna inanmayı reddediormuş gibi bir küçümseme vardı. "Bir veliaht prenses olduğunuzu *her zaman* hatırlamalısınız. Çok sıkı bir kontrol uygulamalısın. Yalnız olduğunu düşündüğünde bile bir an bile gevşememelisin. Çünkü bir prenses *asla* yalnız değildir. Bir prenses korunur, gözetilir ve bakılır."

Ona bakmak için dönmemişti. "Her şeyden bir eğlence çıkarma şeklindeki o aşağılık Amerikan âdetine kapılmayacaksın."

Aria konuşmak için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Hayatı biraz mizahtan faydalanabilirdi. Büyük Salon'da bir jitterbug yarışması yapma düşüncesi onu gülümsetti. Belki de sarayda yaşayan akrabalarına daha neşeli ve anlamsız Amerikan geleneklerinden bazılarını tanıtabilirdi.

O ve Julian, diye düzeltti. Julian'ın nehir kenarında hamburger ızgara yapmak isteyip istemeyeceğini merak etti. Barbekü ızgaraları hazırlatacak ve akşam yemeği için uzun bir elbise giymek yerine kot pantolon giyeceklerdi. Büyük Teyze Sophie'yi kot pantolon giymeye ikna etmeye çalıştığını düşünerek gülümsedi.

"Beni dinlemiyorsunuz!" diye tersledi Lord Yüksek Mabeyinci.

Aria söylemek istediği şeyi yine ısrarak geri aldı. Prenses olduğu süre boyunca ona ve tüm kraliyet ailesine karşı babacan bir nezaketin timsali olmuştu. Elbette onun halk tarafından pek sevilmediğine dair söylentiler duymuştu ama Aria bu şikâyetleri önemsememişti. O kadar tatlı, yaşlı bir beyefendiydi ki Aria kimsenin ondan hoşlanmadığına inanamıyordu. Hatta ofisi için sağlanan evde yaşamayı bile cömertçe reddetmişti. Aria duygulanmıştı, ama şimdi onun kır evini görmüş ve bu cömert jestinin başka nedenleri olduğunu anlamıştı. Halkının şikâyetlerini daha derinlemesine incelemeye yemin etti.

Onun davranışları, görevleri, sorumlulukları hakkında ahkâm kesiyor, nasıl bir makine, kâğıt imzalamaktan ve fabrikaları tahsis etmekten başka bir şey yapmayan bir otomat olması gerektiğini anlatıyordu.

"Bu prensesin hiç eğlencesi yok mu?" diye sordu yüksek sesle, onun kötü grameri karşısında irkilmesinin tadını çıkararak. "Yani, bir erkek arkadaşı var, değil mi? Ne zaman bir araya gelip kıkırdıyorlar? Anlarsın ya?"

"Kont Julian kıkırdamaz" -neredeysse öğürüyordu- "kıkırdamaz. Ekselansları için mükemmel bir koca seçimi. Onunla birlikteyken yalnız olmayacaksınız -birlikte *asla* yalnız kalmayacaksınız- bu yüzden davranışlarınız kınanamaz olmalı."

Aria pencereden dışarı bakmaya devam etti. Bir yanı, hiç oyun oynayamayan Prens Aria için üzülmeye başlamıştı. Ama artık o yeni bir Prens Aria'ydı. Amerika'daki deneyimleri onu değiştirmişti ve o da sarayındaki hayatı değiştirmek istiyordu.

Leydi Werta Aria'ya sarayın kat planını göstermişti ama kendisine Lord Yüksek Mabeyinci'nin onu kendi odasına götürmeden önce mümkün olduğunca çok oda göstereceği söylenmişti. Ağır peçesiyle bile birçok hizmetlinin onu tanıyacağını tahmin ediyordu. Yayıkları hikâyeye göre, Amerika gezisinden sonra çok kötü bir gribe yakalanmış ve iyileşene kadar Avusturya'da özel bir kliniğe yatırılmıştı. Aria'nın ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu ve öldüğüne dair söylentiler vardı.

Lord Yüksek Kâhya onu saraya götürmeye başladı ama Aria olduğu yerde durdu ve onun kendisinden önce gelmesine izin vermedi. Ona nefret dolu bir bakış attıktan sonra arkasına geçti.

Büyük giriş holü insanları etkilemek için tasarlanmıştır. Kayan sıva işi duvarlarda ve tavanda paneller oluşturuyordu. Tavandaki paneller Muhteşem Rowan'ın kahramanlıklarını tasvir eden tablolarla doluydu. Duvar da her hükümdarın ve kraliçesinin armalarının oyma meşe madalyonları yer alıyordu. Aria'nın kolları doğu duvarındaydı ve altında kocasının kolları için bir boşluk vardı. Bir an için Teğmen Montgomery'nin oraya ne koyacağını merak etti. SAM AMCA SENİ İSTİYOR poster mi?

Lord Yüksek Mabeyinci arkasından boğazını temizledi ve kadın büyük kapıdan geçerek savaş ganimeti odasına girdi - etkilemek için yapılmış bir başka oda. Bir duvarda yirmi ayak karelik bir portre vardı.

Rowan'ın şaha kalkmış bir at üzerindeki resmi. Rowan ardında hiçbir benzerini bırakmadığından, bu resim bir ressamın muhteşem bir savaşçıyı tasavvuruydu. Aria'nın büyükbabası, Rowan'ın muhtemelen ressamın tasvir ettiğinden çok daha yorgun ve kirli görüldüğünü ve biraz daha az altın örgü taktığını söyledi.

Aria bu anıya gülümsedi ve sonra Teğmen Montgomery'nin Lanconia halkının artık korkak olduğunu söylediğini hatırladı.

Burnunu çekti ve büyük merdivene doğru yürüdü, altı atlı bir arabanın çıkabileceği bir merdiven - Nefret Edilen Hager bunu kanıtlamıştı. Elbette arabanın sürücüsünün hayatı kralının bahsini kazanmasına bağlıydı. Başarmıştı ama mermer merdivenlerdeki en derin çentikler asla düzeltilememişti.

Arkasında, Lord Yüksek Mabeyinci fısıldayarak talimatlar veriyordu ama onu duymazdan geldi. Merdivenler boyunca ve odaların dışında belirli aralıklarla Kraliyet Muhafızları duruyordu. Sadece bir kez ara vererek sekiz saat boyunca ayakta duruyorlardı. Aria onları daha önce hiç düşünmemişti ama şimdi beklemek hakkında biraz daha fazla şey biliyordu. Daha sonra, bu kimlik sorunu çözüldüğünde, bu Kraliyet Muhafızları hakkında bir şeyler yapabilirdi.

Aria dairesine yaklaştıkça Lord Yüksek Kâhya'nın fısıltıları ısrarla çıldırtıcı bir hal aldı, ama Aria onu görmezden gelmeye devam etti. Salonda atalarının portreleri ona bakıyordu, gözleri ciddiydi, sanki kraliyete aykırı düşünceler beslediğini biliyorlardı. Annesinin dehşetini neredeyse hissedebiliyordu: Muhafızlara sandalye tedarik edelim mi? Belki de Rowan adamlarıyla şezlonglarda savaşıyorlardı savaşlarını daha çabuk kazanırdı.

Aria omuzlarını dikleştirdi ve iki muhafız kapıları açarken yatak odasına girdi. Kapılar kapanırken arkasından Lord Yüksek Kâhya'nın sesi kesildi.

Önünde diz çökmüş, derin bir reverans yapan dört hizmetçisi ve iki giydircisi vardı. Hepsi de annesi tarafından seçilmiş yaşlı kadınlardı ve Aria'nın ilk dürtüsü onlara dizlerinden kalkmalarını söylemek oldu.

"Hoş geldiniz, ," diye koro halinde seslendiler.

Onlara başıyla selam verdi ama karşılamlarına cevap vermedi. Annesi onu hizmetçileriyle yakınlaşmaması konusunda eğittiği için bu kadınlar hakkında gerçekten çok az şey biliyordu.

"Bırak beni," dedi Aria. "Yalnız kalmak istiyorum."

Kadınlar soru sorarcasına birbirlerine baktılar.

Leydi Werta öne çıktı. "Belki de Ekselansları banyo yapmak ister."

Aria kadına geri çekilmesini sağlayan bir bakış attı. "Tekrarlamak zorunda mıyım?"

Kadınlar gitti ve Aria rahat bir nefes aldı. Ağır peçesini kaldırdı ve odaya baktı. Burası *onun* odasıydı, saatlerini geçirdiği, annesinin isteklerine karşı gelerek sarıya boyattığı bir oda. Duvarlar ipek hareliydi ve aynı perdeler vahşi ormana bakan uzun pencerelerini de çevreliyordu.

Büyük odada on bir masa vardı, hepsinin narin ayakları vardı, hepsi bir şekilde eşsiz ve değerliydi. Bir tanesi bir sultanın hediyesiydi, minik değerli taşlarla işlenmişti. Bir diğerinde Aria'nın, anne babasının ve kız kardeşinin her biri bir müzik aleti tutan mineli portreleri vardı. Masalardan birkaçı gümüş çerçeveler içinde aile fotoğraflarıyla kaplıydı.

Her biri sarı ve beyaz ipekle kaplı küçük bir kanepe ve üç sandalyeden oluşan bir oturma düzeni vardı. Yerde ise mavi, beyaz ve altın renkli muazzam bir Aubusson halı vardı. Annesinin ölümünden bir yıl sonra Aria sarayı dolaşmış ve en güzel kadınların portrelerini ve minyatürlerini seçerek odasının duvarlarına taşıtmıştı.

Masası buradaydı, küçük, zarif bir ormolu ve maun kreasyon. Her bir alet -mektup açacağı, dolmakalem, kırtasiye malzemesi tutacağı- bir sanat eseri idi, hiçbirisi onun tarafından seçilmemişti ama ona hakkı olarak verilmişti. "Julian'a benziyor," diye fısıldadı ama hemen kendini düzeltti.

Oturma odasından yatak odasına geçiliyordu; deniz yeşilinin en soluk tonuyla boyanmış duvarlar yüz yıl önce başka bir şey için boyanmıştı.

Tek boynuzlu atlar ve ağaç dolu hayali bir ormanda geçen fantastik sahnelerle kraliçe. Yatağı on yedinci yüzyılda Kraliçe Marie-August için yapılmıştı ve narin dalların, yaprakların ve sarmaşıkların dört direğe dolanarak oyulması altı adamın iki yılını almıştı. Söylenenlere göre Kraliçe Marie-August'un kocası yatağı hiç görmemiş, hatta hiçbir erkek de görmemiş.

Yatak odasının bir duvarında, dört dolabına açılan bir dizi yarı gizli kapı vardı. Her dolap aslında Key West'te sahip olduğu yatak odası büyüklüğündeydi.

İlk dolapta günlük kıyafetleri, çoğu Lanconia'lı kadınlar tarafından işlenmiş yüzlerce ipek bluz bulunuyordu. Sıra sıra özel dikim etekler ve ipek elbiselerinin asılı olduğu duvar boyunda bir askı vardı.

Çubuktan bir tane aldı ve belindeki tüllere dehşetle baktı. "Artık bol kesimli küçük rayon numaralar yok." İç geçirdi ama sonra ipeğin verdiği his onu gülümsetti.

İkinci dolapta balo elbiseleri ve tören giysileri yer alıyordu; her biri, elbisenin görülebilmesi için şeffaf vual omuzlu özel olarak yapılmış pamuklu bir çuvalın içindeydi. Vualin altında bile altın işlemeler, payetler, minik elmaslar, hatta inciler parlıyor ve duvarların soluk pembesini gün batımı gibi gösteriyordu.

Üçüncü dolapta aksesuarları alıyordu: şapkalar, eldivenler, sıra sıra el yapımı ayakkabılar, cüzdanlar, botlar, eşarplar. Bir duvar el yapımı iç çamaşırlarıyla dolu çekmecelerle kaplıydı: slipler, külotlar, gecelikler. Ve ağır, elastik Neşeli Dul temelleri. Bunlara bakıp yüzünü buruşturdu ve çekmeceyi kapattı.

Dördüncü dolapta kürkleri, kışlık giysileri ve bir aynanın arkasında mücevherlerini koyduğu kasası vardı. Aynanın üç mandalına basıp geri çevirdi, sonra da kasanın şifresini çevirdi. İki metre boyundaki kadife kaplı çekmeceler onu karşıladı. Kırmızı kadife set anlamına geliyordu: kolye, bilezik, küpe. Siyah kadife yüzükler, sarı küpeler, mavi saatler, yeşil broşlar ve beyaz da taşları içindi: inci taşlar, elmas taşlar, yakutlar, zümrütler. Her parça kendi bölmesindeydi.

Aria çekmeceleri ardı ardına açarken gülümsedi. Her mücevherin bir geçmişi vardı; her biri bir başkasına aitti. Aria daha önce ne bir mücevher satın almıştı ne de kendisinden önceki kraliyet kuşaklarına ait olmayan bir mücevher verilmişti.

Kaşlarını çatarak çekmeceleri ve aynayı aniden kapattı çünkü dış odada birinin sesini duymuştu. Dolaptan çıktığında Leydi Werta'nın orada durduğunu gördü.

"Çok güzel. Prensesin eşyalarını inceliyorsun."

Aria bu kadının kendisini yönetebileceğini düşünmesine izin vermeyecekti. "Odama izinsiz girmeye nasıl cüret edersin?" dedi, tüm öfkesini göstererek.

Leydi Werta bir an şaşırılmış göründü, sonra toparlandı. "Benimle oynamayı bırakabilirsin. Seni *tanıyorum*, hatırladın mı? Bu gece hakkında konuşmalıyız. Kont Julian burada."

"Seninle hiçbir şey tartışmayacağım." Aria salona açılan kapıya doğru ilerledi.

"Dur bir dakika," dedi Leydi Werta, Aria'nın kolunu tutarak.

Aria kadının dokunuşu karşısında dehşete kapıldı. O prenses gibi davranan yeni Amerikalı Aria değildi. O prensesin ta *kendisiydi*.

Leydi Werta geri adım attı. "Konuşmamız gerek," dedi ama sesinde hiç güç yoktu.

"Hanımlarımı çağır," dedi Aria, arkasını dönerek. "Akşam yemeği için giyinmeliyim."

Aria akşam yemeğinde binlerce inci tanesiyle işlenmiş uzun beyaz bir elbise giymişti. Yüksek yakalı, uzun kollu, çok şık ve cinsiyetsizdi. Kulaklarına taktığı elmasları Leydi Werta onun için getirmiş, muhtemelen Amerikalı'nın içindekileri çalmasından korktuğu için büyük mücevher sandığının nerede saklı olduğunu göstermemiştir. Bunun yerine üç çift önemsiz küpe seçmiş ve Aria'ya sunmuştu. "Hepsi bu kadar mı?" Aria sadece Leydi Werta'nın duyabileceği şekilde yakındı.

"Biz fakir bir ülkeyiz," diye burnunu çekti Leydi Werta, gözlerinden kızgın olduğu anlaşılıyordu.

"Amerika'daki hastalığınızdan tamamen kurtulduğunuzu gördüğümüze sevindik, Majesteleri," dedi diğer üç nedimesi, Aria'nın en ufak bir isteğine itaat etmek üzere odada dolaşırken.

Giydiricilerinden biri ona eleştirel bir gözle baktı. "Amerika'da olduğunuzdan daha zayıfsınız."

Aria kadına alaycı bir bakış attı. "Kişisel yorumlarını kendine saklayacaksın. Şimdi beni giydir.

Kadınlara karşı sabırsız olmamak zordu çünkü yarı sürede kendisinin de giyinebileceğini biliyordu. Uzun temel giysi aynı anda hem tanıdık hem de tuhaf geliyordu ve terzisi çok daha kısa olan saçlarını sıkı bir topuz yaptığında Amerikan Aria'sının son kalıntılarının da yok olduğunu hissetti. Sekreteri bir paravanın arkasındaki sandalyede oturuyordu, elinde prensesin sosyal takvimi vardı.

"Yarın ^{sabah} dokuzda ata bineceksiniz; on buçukta yeni çocuk hastanesini ziyaret edeceksiniz. Saat birde Amerikan vanadyum sözleşmesini görüşmek üzere konseyin üç üyesiyle öğle yemeği yiyeceksiniz. Saat ikide dört demiryolu çalışanına altın saat dağıtacaksınız. Saat dörtte konsey eşleriyle çay içeceksiniz. Saat beş buçukta Bilim Akademisi kuzeydoğu Bolean Dağları'ndaki böcek yaşamı üzerine bir konuşma yapacak. Yedide dönüp sekiz buçukta akşam yemeği için hazır oluyorsunuz. Ve saat 10'da-"

"Balo salonunda bir jitterbug yarışması var," dedi Aria ve odadaki herkesin durmasını sağladı.

Leydi Werta ona sakinleştirici bir bakış attı. "Amerika ziyaretinden. Bir şaka yapıyor."

Kadınlar kıbarca güldüler ama sanki şaka yapması çok ama çok tuhaf bir şeymiş gibi ona tuhaf tuhaf baktılar.

"Bunu bir daha yapma," diye uyardı Leydi Werta nefesinin altından.

Daha sonra Aria yemek odasına girdiğinde herkes durdu. Ona baktılar, ondan nasıl bir işaret beklediler.

hareket etmek. Kral uzaktayken, veliaht prenses ortamı belirledi.

Aria derin bir nefes aldı. "Freddie," dedi Aria ikinci kuzeni Prens Ferdinand'a, "görüyorum ki hâlâ görgüsüzsün. Bir selamı hak etmiyor muyum?"

Yanına geldi ve uzattığı elin üzerinde eğildi. Lanconian dilinde, "Senin için endişelendik," dedi.

Aria bir an tereddüt etti. Bu adam onun kuzeniydi, birlikte çok zaman geçirmişlerdi ama uzun bir aradan sonra onu sanki çok az tanıdığı biriymiş gibi karşılamıştı. "İngilizce konuşun lütfen. Eğer bu Amerikalılarla anlaşıyorsak, onları anlayabilmeliyiz. Onlar başkalarının dillerini öğrenmezler." Kadın ona sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Freddie ufak tefek bir adamdı, Aria'dan birkaç santim daha kısa ve oldukça zayıftı. Yürürken kambur dururdu. Aria her zaman Freddie'yi görmezden gelmişti -herkes gibi- ama şimdi onun kara gözlerinde yanan öfkeyi gördüğünü sanıyordu. Aria ve kız kardeşinden sonra taht için üçüncü sıradaydı. Tahtı uğruna adam öldürecek kadar istiyor olabilir miydi?

"İyi görünüyorsun Aria," diye bağırdı büyük teyzesi Sophie. Yaşlı kadın neredeyse sağırdı ve bunu herkese bağırarak telafi ediyordu. Sadece Sophie Teyze'nin giyindiği gibi giyinmişti; kat kat bebek mavisi şifon, kırışık göğüslerini ortaya çıkaran uygunsuz derecede düşük yakasının etrafında büyük mavi ipek güller vardı. Şu Amerikan deyişi neydi? Kuzu gibi giyinmiş koyun eti. Büyükbabası, Sophie'nin her zaman bir koca bulma umudu taşıdığını ama şimdiye kadar hiçbir erkeğin bunu soracak kadar aptal olmadığını söylemişti.

Aria, "Neredeyse ölmek üzereyken yeterince iyi sanırım," diye bağırdı ve odadaki herkesin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Prens Aria bağırmadı.

"Güzel!" Büyük Teyze Sophie karşılık verdi ve garsona biraz daha konyak istediğini söylemek için arkasını döndü.

"İyi olmanıza ben de sevindim," dedi zarif bir ses ve Kont Julian ile yüz yüze geldi.

Teğmen Montgomery adamdan her zaman Kont Julie diye söz etmiş ve onun kadınsı olduğunu ima etmişti. Ama Aria gördü ki

adamın gözlerindeki erkeklik. Teğmen Montgomery gibi iri ve güçlü değildi ama bir kadın daha kötüsünü de yapabilirdi. Oldukça yakışıklıydı, kendisiyle hemen hemen aynı boydaydı ve bir askerin dik, düz duruşuna sahipti. Büyükbabası Julian'ın dört yaşından on altı yaşına kadar çelik bir sırt korsesi takmak zorunda kaldığını söylemişti.

Kont Julian onun elini tutup hafifçe arkasından öperek, "Evinize hoş geldiniz," dedi. "Yemekten önce bir şey ister misiniz? Belki bir şeri."

"Evet, lütfen," diye cevap verdi. Onun uzaklaşmasını izledi. Bir koca olarak nasıl biri olacaktı? Yatak odasının kapıları kapandığında bir kaplana mı dönüşecekti? Adam elinde şeri ile büfeden döndüğünde ona gülümsedi. Adam sessizce yanında durdu ve Aria aslında ne kadar az konuştuklarını fark etti.

Diğer akşam yemeği misafirlerine baktı. Kuzenleri Nickie ve Toby, Bradley Teyzesi ve taht için yedinci sırada olan genç, güzel kuzeni Barbara vardı.

"Cissy ve Gena nerede?" Aria, Cissy'nin Amerikan hükümetinin gözetiminde olduğunu bildiğinden, Freddie'nin kız kardeşi ve kendi kız kardeşini kastederek Julian'a sordu.

"İkisi de Majesteleriyle birlikte av köşkünde," diye cevap verdi.

Yemek son derece sıkıcıydı. Adamlar son bir hafta içinde öldürdükleri hayvan sayısından başka bir şey konuşamıyorlardı; kan sporları tek uğraşları olduğundan, bildikleri başka bir şey yoktu. Büyük Hala Sophie etrafındakilere bağırıp çağırıyor, sohbet etmeye çalışıyor ama kimsenin cevaplarına yetişemiyordu. Freddie, Nickie ve Toby'nin yapmacık tavırları Aria'nın onlara bağırarak istemesine neden oluyordu. Barbara her erkekle flört ediyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve dekoltesini göstermek için öne doğru eğiliyordu.

"Bence Kuzen Barbara'ya bir koca bulunmalı," dedi Aria nefesinin altından.

Julian şaşkınlıkla ona baktı ama yorum yapmadı.

Aria, flört etmeye başlarsa şaşırmazlar mı, diye düşündü. Julian'a baktı, dereotu soslu mersin balığını o kadar düzgün yiyordu ki

Kirpiklerini ona doğru savurursa çok şaşırp şaşırmayacağını merak etti.

Kalbi hızla çarparken, cesaretini kaybetmeden önce uzanıp Julian'ın eline dokundu. "Yemekten sonra benimle Kral'ın Bahçesi'nde buluşur musun?"

Bir kez başını salladı ama elini çekerken kaşlarının arasındaki hafif çatıklığı görebiliyordu. Az önce bir veliaht prensesin yapmayacağı bir şey yapmıştı.

Büyük Teyze Sophie'nin kendisine doğru bağırarak bir soruya cevap vermek için arkasını döndü.

Yemekten sonra dünyanın sonunun geldiğine inandığını yüzünden okunan Leydi Werta'dan kaçmak için çalışması gerekiyordu. Aria Yeşil Bekleme Odası'ndan, Mars Odası'ndan geçti, Krallar Galerisi'nin önünden geçti, sonra Beyaz At Avlusu'na çıktı, Yunan Portakallığı'nı geçti ve sonunda Kral Bahçesi'ne ulaştı. Bahçe, uzun çam ağaçları ve gizli, kıvrımlı patikalarıyla erkeksi bir havaya sahip olduğuna inanıldığı için bu şekilde adlandırılmıştı. Rowan'ın bir zamanlar burada kamp kurduğu söylenirdi.

Julian onu bekliyordu, yüzünde hafif bir çatıklık vardı.

Kendisinden on altı yaş büyüktü ve ona her zaman biraz hayranlık duymuştu. Ne de olsa şimdi onlarınkinin sıradan bir evlilik olmayacağını fark etmişti. Evlilikleri siyasi ve diplomatik nedenlerle ayarlanmıştı; onlarınki bir devlet evliliği idi.

Julian kibarca, "Benimle konuşmak istemişsiniz, Majesteleri," dedi ama sesinde onaylamama vardı.

Keşke söyleyebileceği akıllıca şey olsaydı diye düşündü. "Bana kızgınsın," dedi küçük bir kız sesiyle ve bunu yaptığı için kendine lanet etti.

Adamın dudaklarında bir gülümseme gördüğünü sandı. Aslında çok yakışıklıydı -Teğmen Montgomery'nin söylediklerine rağmen- ve ay ışığı onu daha da yakışıklı yapıyordu.

"Ben sadece senin itibarını düşünüyorum. Birlikte yalnız görünmemiz uygun olmaz."

Aria arkasını döndü. Düğün gecelerinde onun bakire olmadığını öğrenecekti. Tekrar ona baktı ve derin bir nefes aldı. "Nişanlı bir çifte göre, birlikte çok az zaman geçirdik, yalnız ya da başkalarıyla. Hayatımızı birlikte geçirmeyi planladığımıza göre, konuşmamız ve birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşündüm."

Cevap vermeden önce bir süre ona baktı. "Peki ne konuşmak istiyordunuz? Yaklaşan seçimleri mi? Şu anki Lord Yüksek Mabeyincimizin görevde kalacağından eminim. Hatta bence görevi kendi soyundan gelenlere devredebilir."

"Hayır," dedi. "Yani, evet, konsey ve görevlileri hakkında konuşmak istiyorum ama belki de..." Sesi kesildi.

"Amerika seyahatiniz mi?"

Kesinlikle dimdik duruyordu, omuzları gerideydi, her saç teli, her madalya yerindeydi, hiçbir yerinde kusur yoktu. Aria, Jarl'ın işten eve geldiğini, üniformasının terden kararmış olduğunu, kapıdan girer girmez üniformasını çıkardığını ve "Bana bir bira getir, tatlım," dediğini hatırladı.

"Bira içiyor musun?" Aria ağzından kaçırdı.

Julian bir an için irkilmiş gibi göründü, sonra gülümsemesini kontrol çalışıyor gibiydi. "Evet, bira içerim."

"Bunu bilmiyordum. Senin hakkında çok az şey biliyorum ve bazen uyumlu olup olamayacağımızı merak ediyorum. Yani, birlikte yaşayacağız ve evlilik, yani, duyduğuma göre, evlilik çok samimi ve..." Julian hâlâ kaskatı ve dimdik durduğu için kendini biraz aptal ve çocuksu hissederek tekrar sözünü kesti.

"Anlıyorum," dedi.

Aria onun beğenmiş ses tonundan hoşlanmamıştı ya da belki de içinde bulunduğu durumdan hoşlanmamıştı. "Bu önemsiz konuda sizi zorladığım için özür dilerim," dedi asilce ve arkasını döndü.

"Aria," dedi onun durmasına neden olan bir sesle. Onun önüne geçti. "Soruların oldukça geçerli. Evlilik teklifimi krala sunmadan önce bu konu üzerinde çok düşündüm. Evlilik gerçekten de ciddi bir girişim, ama ben her

çok uyumlu olacağımıza inanmak için sebepler var. Aynı şekilde yetiştirildik, ben bir kral olmak için, siz de bir kraliçe olmak için. Aynı insanları tanıyoruz; monarşinin protokolünü biliyoruz. Bence takdire şayan bir evlilik yapacağız."

Aria'nın omuzları çöktü. "Anlıyorum. Evet, bence takdire şayan bir kraliyet çifti olacağız." Ellerine baktı.

"Başka bir şey var mı?"

Ona çok yakın duruyordu ama ona dokunmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Ağzından kaçırmaktan başka çare yoktu. "Peki ya *biz*? Bir kadın olarak ben ne olacağım? Bana karşı bir *kraliçe* olmanın dışında bir şey hissediyor musun?"

Julian'ın ifadesi değişmedi, ama uzanıp elini Aria'nın başının arkasına koydu ve onu kendine çekti, sonra da uzun zamandır bastırılmış bir arzu olarak ifade edilebilecek bir şekilde öptü. Julian geri çekildiğinde Aria'nın gözleri hâlâ kapalı ve ağzı açıktı.

"Düğün gecesini *büyük* bir heyecanla bekliyorum," diye fısıldadı ve kız onun nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Aria gözlerini açtı ve vücudunu düzeltti. "Merak ettim," diyebilirdi sonunda.

Bunun üzerine Julian ona gülümsedi ve büyük bir içtenlikle gülümsedi. "Sen çok güzel ve çekici bir genç kadınsın. Seninle sevişmeyi arzuladığımdan nasıl şüphe duyabilirsin?"

"Ben... Sanırım bunu hiç düşünmedim." Bir kez daha ondan uzakta durmuş, ona bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu usulca. "Bu akşam yemekte farklı görünüyordun, sanki bir şey için endişeleniyormuş gibiydin."

Adamın bunu fark ettiği düşüncesi onu gülümsetti. Evliliklerini fazla düşünmeden kabul etmişti. Julian'ın bir erkek olmasından çok, onun atalarıyla ve eğitimiyle ilgilenmişti. Ama şimdi durum farklıydı. Şimdi bir koca arasında neler olup bittiğini daha iyi anlıyordu.

"Amerika'da," dedi yavaşça, "Amerika'da genç aşıkların el ele tutuştuklarını, birlikte yürüdüklerini ve park banklarında öpüştüklerini gördüm."

Julian onaylamayarak, "Amerika'nın böyle olmasını hayal etmişim," dedi.

"Amerika *harika* bir yer," diye tersledi Aria. "Orada ileriye doğru hareket etme hissi var. Hiçbir şey aynı kalmıyor. Yüzlerce yıllık geleneklerin yükü altında değiller; yeni olanı kabul ediyorlar. Hatta yeniyi arıyorlar."

"Parkta aşık olmak yeni bir şey değil," dedi Julian, eğlenerek ve gülümseyerek. "Ne kadar genç olduğunuzu unutuyorum. Hiçbir zaman kur yapmak ister gibi görünmedin. Evlilik teklifimi bir el sıkışma ve bir yüzükten daha fazlasını ister görünmeden kabul ettin. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, ama Amerika'da bazı şeyler oldu..."

"Aşıkların görüntüsü, kendi sevgiliniz olsaydı nasıl olurdu diye merak etmenize neden oldu mu?"

"O tür bir şey," diye mırıldandı, sonra doğrudan ona . "Julian, evliliğimizin yürümesini istiyorum. Yürümesine *ihtiyacım var*. Lanconia için bir evlilikten daha fazlası olmalı. Ben bir kadını ve sadece tacım için değil, kendim için de sevmek istiyorum."

Julian daha da eğlenmiş görünüyordu. "Hiç kimse benden daha kolay bir şey istememişti. Sana kur yapayım mı?" Onun elini avucunun içine aldı ve avucunu öptü. "Elimde bir buket kır çiçeğiyle kapına geleyim mi? Pencerenin altında aşk şarkıları söyleyeyim mi? Güzel kulağına aşk sözcükleri fısıldayayım mı?"

"Bu başlangıç için yeterli," dedi, onun elini öpmesini izlerken.

"Şafakta seninle buluşacağım ve ata bineceğiz."

"Şafakta mı? Ama benim saat dokuzda yola çıkmam gerekiyor."

"Kır şunu," dedi emir verircesine. "Şafakta seni almaya geleceğim ama şimdi sana Beyaz At Avlusu'na kadar eşlik etmeliyim. Oraya girersek daha az insan tarafından görüleceğiz."

Arkasını döndü ve hakkı olduğu üzere ona önden gitmesini işaret etti, ama sonra gülümsedi ve kızın kolunu kendi kolunun arasından geçirdi.

Avlunun kenarında ona döndü. "Beni tekrar öpecek misin?" Adam sarayın pencerelerine baktı ve tereddüt eder oldu. "Lütfen, Julian. Evliliğimizin iyi olacağını bilmeye ihtiyacım var. Unutmam gerek-"

İki parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Hepimizin unutmak istediği şeyler vardır. Seni daha fazla dayanamayacağın kadar öpeceğim, sevgilim." Yavaşça onu kollarının arasına aldı ve sanki Rita Hayworth ile Betty Grable bir araya gelmiş gibi öptü.

Onu serbest bıraktı. "Şimdi git!" diye emretti gülümseyerek. "Sabah görüşürüz."

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam onun elini tuttu.

"Unutman için öpüşmen gerekiyorsa, yarın öğlene kadar hafıza kaybına uğrayacaksın." Onu serbest bıraktı ve kız sarayın içine koştu.

Leydi Werta onu bekliyordu. "Ne söyledi? Tahmin mi etti? Prenses Aria'ya yakındı, bu yüzden senin o olmadığını biliyor olabilir. Aşıkların şakalarını paylaşmış olabilirler."

Kadın Aria'yı sıkmaya başlamıştı. "Yatağına git. Bu gece sana daha fazla ihtiyacım yok."

"Ama ben-"

"Git!" Aria tersledi.

Leydi Werta, "Evet, Majesteleri," dedi ve geri çekildi.

Üst katta Aria, giydiriciler elbisesini çıkarıp geceliğini giyerken kıpırdamadan durdu. Onlar çalışırken onlarla konuşmadı ve ışığı söndürüp ona iyi geceler dilediklerinde de yine konuşmadı.

Uyumak için yatağına yerleşti ve günler sonra ilk kez kendini iyi hissetti. Belki de artık Teğmen Jarl Montgomery ile yaşamadığı için hayatı parçalanmayacaktı. Belki de onu unutabilir ve kendi hayatını kurabilirdi.

Yarın tüm dikkatini Kont Julian'a vermeyi planlıyordu. Lanconia'nın ihtiyacı olan adam oydu ve onun için mükemmel bir kocaydı.

ona. Tek yapması gereken kendini ona aşık etmektir ve öpücüklerine bakılırsa bu çok da zor olmayacaktı.

Ancak uykuya daldığında, kendini kontrol edemez hale geldi ve küvette oturan Jarl'ı, kızarmış tavuğunun tadına bakan ve ona şef olması gerektiğini söyleyen Jarl'ı, göğüslerine dokunan Jarl'ı hatırlamaya başladı.

On Yedinci Bölüm

Kapı pat diye açılıp ışıklar yandığında henüz uykuya dalmıştı. Prenses Eugenia ipek kombinezonları, sarı saçları ve kat kat elmaslarıyla bir telaş içinde Aria'nın yatağına atladı.

"Seni özledim," dedi Gena kollarını kız kardeşinin boynuna atarak. "Lütfen bana uslu durmamı söyleme ve lütfen gitmemi de söyleme. Senin ziyaretçi kabul edecek kadar iyi olduğunu duyar duymaz buraya gelebilmek için en kutsal adamla bütün gece at sürdüm." Aria'ya daha sıkı sarıldı. "Aria, neredeyse ölmek üzere olduğunu söylediler. Kraliçe olmak zorunda kalmaya dayanamazdım."

Aria gülümseyerek on altı yaşındaki kız kardeşini kol mesafesinde tuttu. "Ben de senin kraliçe olmanı istemezdim."

"Beni gönderecek misin? Söyle de rahat edeyim."

"Hayır," dedi Aria, "seni göndermeyeceğim. Ben yokken neler olduğunu anlat bana."

Gena yatağına uzandı. Çok güzeldi ve modern bir şekilde güzeldi, diye düşündü Aria kıskançlıkla. Ona bir mayo giydirin, Amerika'daki herhangi bir güzellik yarışmasını kazanırdı. Beyninin pamuk olması çok kötüydü.

"Her zamanki gibi." Gena içini çekti. "Burada hiçbir şey olmuyor. Ama *sen* Amerika'ya gittin. Orası askerlerle *dolu* muydu? Hepsi *benim* Amerikan askerim kadar yakışıklı mıydı?"

"Bu da ne oluyor?" Aria sertçe sordu. "Yeniden aşık mı oldun?"

"Beni azarlama Aria, lütfen azarlama. Büyükanнем onu köylülerle ilgili bir iş için tuttu ama askerim onunla kırlarda dolaşmama izin verdi. Hatta ön koltukta yanına oturmama bile izin verdi. Bana sahip olmak istemiyormuş gibi davrandı ama ben onu kazandım. Çok yakışıklı ve zeki bir adam, Grans öyle söylüyor. Oh, Aria, ona bayılacaksın, en azından umarım bayılırsın, çünkü Grans onu buraya seninle çalışması için gönderdi."

"Benimle mi? Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum ama sanırım buraya hepimizi düzene sokmak için geliyor olabilir. Büyükanнемin kimseyi bu kadar sevdiğini görmemiştim. Geç saatlere kadar oturup içtiler ve birbirlerine bayağı hikâyeler anlattılar. Ned neredeyse ölüyordu ama Grans yıllardır hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu."

Aria yatakta daha dik oturdu. "Keşke hikayeye sadık kalsaydın. *Ne?* bu Amerikalının burada ne işi var? Vanadyum için mi geldi?"

Gena'nın gözleri kapanmaya başlamıştı. "Aria, burada seninle uyuyabilir miyim? Odam çok uzakta. Beni soyması ve geceliğimi getirmesi için birini çağır."

"İşte," dedi Aria sabırsızlıkla. "Soyunmana yardım edeyim, sen de benim geceliklerimden birini giyersin."

Gena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Başkasının geceliğini mi giydin?"

"İffetli olma, *ben* de yattığı çarşaflarda yattım." "Hayır," diye soluk soluğa kalan Gena'nın nutku tutuldu.

Aria kız kardeşini yataktan kaldırdı ve Gena'nın giysilerini çıkarmaya başladı.

"Bunu nasıl yapacağını bildiğinden emin misin?" Gena sordu.

"Hareketsiz bir ağırlık olmasaydın yardımını olurdu. Kollarını kaldır. Şimdi bana Grans'ın bu Amerikalıyı ne için tuttuğunu söyle."

"Sanırım barajlarla ilgili bir şey. *Çok* yakışıklı. Ahh! Sanırım şifonyerimi aramalıyım."

"Gena," dedi Aria usulca. "Bu adamın adı ne?"

"Teğmen Jarl Montgomery. O *çok* iyi biri ve Aria! Nereye gidiyorsun? Beni burada iç çamaşırlarımla bırakamazsın."

"Gena, dolaba bak ve bir gecelik bul ve kendin . Bu çok kolay. Teğmen Montgomery nerede kalıyor?"

"Devlet Yatak Odası-Rowan'ın odası- yani büyükannemin onun önemli olduğunu düşündüğünü biliyorsun. Ama eminim şimdiye kadar yatmıştır. Aria! Beni bırakma," diye seslendi Gena ama Aria çoktan odadan çıkmıştı.

Aria sarayı iyi biliyordu ve kıvrımlı koridorlardan, muhafızların bulunmadığı devlet odalarından geçerek çok dar bir sarmal merdivenden aşağı inebildi ve iki gülerek yürüyen muhafızın yanından geçerken gölgelerin arasında saklandı.

Devlet Yatak Odası'nın kapısını açtı. Lanconia'nın en onurlu konukları için ayrılmış bir odaydı. Büyük, eski, oymalı dört direkli yatak özel olarak dokunmuş kırmızı İtalyan brokarıyla örtülüydü, duvarlar da aynı kırmızı ipekle kaplıydı. Kimse emin değildi ama sarayın bu kısmı taştan bir kale iken Rowan'ın bu odayı kullandığı söyleniyordu.

J.T.'nin üzerinde sadece ortasına kadar uzanan bir havlu vardı, saçları ıslaktı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kapalı kapıya yaslanarak.

"Ekselansları. İşte bu bir hoş geldin. Acaba duvardaki bu kablolardan birini çeksem, kısa etekli ve siyah çoraplı o güzel hizmetçilerden biri gelip yatağımı ısıtır mı diye merak ediyordum. Onun yerine, prenses geldi. Hadi tatlım, kıyafetlerini çıkar da başlayalım. Ben hazırım."

"Teğmen Montgomery," dedi dişlerinin arasından. "Lanconia'da ne yapıyorsun?"

J.T. saçını kurutmaya devam etti. "Burada olmak istediğim için bulunmuyorum. Başkanım ve kralınız benden hizmet talep etti. Bana söylenenin aksine, hayatınızın hâlâ tehlikede olduğunu düşünüyorlar. Sizi korumak ve köylüleriniz için elimden geleni yapmak için buradayım."

"Ama büyükbabam hiçbir şey bilmiyor."

J.T. hızla, "Bir sorun çıkabileceğini bilecek kadar çok şey duydu," diye cevap verdi.

"Kalamazsın. Bu mümkün değil. Yarın Amerika'ya geri dönüşünüzü ayarlayacağım. İyi geceler, Teğmen."

J.T. onu tam çıkarken yakaladı ve odaya geri çekti. Havlusu kaydı ve bir eliyle havluyu tutarken diğer elini başının arkasındaki duvara yasladı. "Sana söyledim: bu bana bağlı değil, ama benim savaş görevim senin hayatını korumak. Roosevelt burada senin peşinde dolaşıp mendillerini toplamamın savaş alanında olacağımdan daha değerli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Bu yüzden kalıyorum."

Adamın kolunun altından ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Ne kadar kalmanız gerekiyor?"

"Güvende olduğundan emin olana ya da büyükbaban gidebileceğimi söyleyene kadar."

"Kurallar olmak zorunda. Bana normal tavrınız olan küstahlıkla davranamazsınız. Uygun hitap şekillerini kullanman gerekecek." Kadın adama doğru döndü ve adamın gözlerini ona nasıl diktiğini gördü. "Amerika'da geçirdiğim zaman tekrarlanabilecek bir şey değildi. Burada senin karın değilim."

J.T. bir süre konuşmadı. "Seninle ülkeme yardım etmek için evlendim ve ülkem için burada kalıyorum. Başka bir nedeni yok. Bana kalırsa evliliğimiz sona erdi."

"Buna kıskançlığın da dâhil mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Kont Julian ve ben düğünümüzü planlayacağız. Onun ailesi çok eski bir aile ve bu evlilik benim için de avantajlı. Onu bir yüzme havuzuna atmanıza izin veremem."

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedi gözlerinde öfkeyle. "Ben karımı kıskanıyor olabilirim ama Majesteleri böyle duygular beslemiyor." Yüksek yakalı geceliği ve bir zırh kadar aşılmaz görünen ağır, brokarlı sabahlığıyla orada duran karısını tepeden tırnağa süzdü.

Tekrar arkasını döndü çünkü onu sadece havlusuyla görmek birlikte geçirdikleri geceleri hatırlamasına neden olmaya başlamıştı. "Nasıl tanıştıracaksınız?" diye sordu.

"Sözde buraya hükümetim tarafından vanadyum satın almak için gönderildim ama aynı zamanda buradaki askeri üsleri de görüşeceğim. Kral bana Escalon'u ve diğer ülkeleri göstermenizi istiyor çünkü anlatılanlara göre Amerika ülkenizi satın almayı düşünüyor." "

"Ne yapıyorsun?" Ona doğru döndü. "Amerika benim ülkemi mi *satın alacak*?"

"Benim duyduğum hikaye bu. Aslında, gördüğüm kadarıyla, böyle bir yere sahip olamayız. Bir depresyonu yeni atlatıyoruz ve burası bizi başka bir depresyona sürükleyebilir. Ama hikaye bize birlikte vakit geçirmemiz için bir sebep veriyor. Bana evdeki hesapları göstereceksin. Bana ülken hakkında bilgi vereceksin ve genel olarak bana çok iyi . Ülkenizi sevmem için beni -kelimeyi kullanmaya cesaret edemiyorum- baştan çıkaracaksınız."

"Ben... Ben bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Elbette büyükbabam aramızda gerçekte neler yaşandığını bilmiyor ama benden bunu isteyemez."

"Hayatının tehlikede olabileceğini bilecek kadar çok şey biliyor. Bak, burada benimle olmanın senin için iyi olduğundan emin misin? İnsanlar girdiğini görmüş olmalı."

Aria birkaç kez gözlerini kırptırdı. İçeri girerken kimsenin onu görmediğini biliyordu ama Jarl'ı ve yatağını görmek Julian'la yeni bulduğu mutluluk vaadini unutmamasına neden oluyordu. "Gitmeliyim." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"O taraftan değil," dedi kolunu tutarak. Yerde duran spor çantasına gitti ve bir tomar kâğıt çıkardı. "Büyükbaban bana buradaki yeraltı geçitlerinin bazı haritalarını verdi."

"Ne yaptı?"

"Her hükümdarın vasiyetnameyi okurken bu haritaları miras aldığını söyledi ama bunun aşırı önlemler için bir zaman olduğunu düşündü. İşte buradayız," dedi haritalardan birine bakarak. "Bu odanın adı Devlet Yatak Odası, değil mi? Beni bu odaya koymak için bir nedeni olduğunu biliyordum. Buranın özel olduğunu düşünüyor gibiydi." Ellerini meşe paneller üzerinde gezdirmeye başladı. " burada." Bir düğmeye bastı ama

hiçbir şey kımıldamadı. "Sanırım kapının yağlanması gerekiyor." Masanın üzerinde bir mektup açacağı vardı ve parmaklarını açıklığa sokana kadar kapıyı zorladı, sonra da kapıyı çekerek açtı. Küf kokusu odayı doldurdu ve kanatların hareketini duyabildiler.

Aria, "Eğer bunu yapacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi.

J.T. spor çantasından bir el feneri çıkardı. "Bu odadan böyle giyinmiş olarak çıkarsan, her yerde dedikodunu yaparlar. Kont Julian seninle evlenmeyecek çünkü itibarın zedelenecek ve muhtemelen kraliyet geceliğine bakmaya cüret ettiğim için beni, bir avamı asacaklar. Hadi ama. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Korkunç bir yerdi. Yüzyıllardır geçide kimse girmemiş gibi görünüyordu ve aşağıya doğru inen nemli taş basamakları örümcek ağları ve yarasa pislikleri kaplamıştı. Çok karanlıktı ve terlikli ayakları sürekli kayıyordu.

"Neden bilmiyorum?" diye fısıldadı.

"Görünüşe göre geçmiş krallarınızdan biri tünelleri bilen herkesi öldürmüştü. Onları sadece kralın kendisinin bilmesini istemiş."

Aria kendini sarkan bir ağdan korumak için elini kaldırdı. Terlikleri o kadar kirliydi ki atılmaları gerekecekti. "Bu on dördüncü yüzyılda Nefret Edilen Hager olurdu. İnsanları öldürmek için her türlü bahaneyi kullanırdı."

"İddiaya göre iyi. kim inşa etti?"

"Rowan," dedi Aria ve bunu söyleme biçimindeki bir şey onun kendisine bakmasını sağladı.

"Anladığım kadarıyla iyi bir adamdı."

"En iyisi. Bu iş nereye ?"

"İşte," dedi J.T., paslı, demir kaplı bir kapının önünde durarak. "Umalım da açabilelim." El fenerini ona uzattı.

"Bu nereye gidiyor?" diye sordu, ışığı sola doğru giden bir koridora doğru tutarak.

"Zindanlara, oradan da yeraltına, kasabada bir yere. Büyükbaban çıkış yolunun muhtemelen kapalı olduğunu söylemişti."

Eski çıkışın üzerine bir ev inşa edildiğinden beri. Açtım! Işığı kapat." Aria silindire baktı. "Nasıl?"

El fenerini ondan aldı ve kapattı. "Haritaya Kral Bahçesi'nin kuzey ucundayız. Orasının nerede olduğunu ve odana nasıl döneceğini biliyor musun?"

"Elbette." Serin gece havasına doğru yürüdü.

"Bir dakika Prenses, bana sabah nerede olacağınızı söylemediniz. Gözümün önünden ayrılmanıza izin vermeyi düşünmüyorum."

Aria ona sabah Kont Julian'la birlikte ata bineceğini söyleyecek değildi. "Takvimime göre ilk randevum sabah dokuzda," dedi dürüstçe. "Ben ata binmeye gideceğim."

"Odanda kal, seninle buluşacağım."

"Ama sizi tanımam gerekmiyor. Önce resmi bir tanışma ayarlamamız gerekecek."

"Büyükbabanın sana telefon *ettiğini* söyleyebilirsin eğer bu taş yığınının telefonu varsa."

"Biz sandığınızdan daha moderniz," dedi çenesini kaldırarak. "İyi geceler, Teğmen Montgomery." Arkasını döndü.

"Bekle," dedi elini onun koluna koyarak. Ay ışığında uzun bir süre ona baktı. "Hadi, git buradan."

Neredeyse ondan kaçacaktı, çok iyi bildiği yollardan aceleyle geçti, sonra bir hizmetçinin kapısından geçti, merdivenlerden yukarı çıktı ve odalarının bulunduğu yeni kanada girdi.

"Julian'ı seveceğim," diye fısıldadı kendi kendine. Kendini Julian'ı sevmeye zorlayacak ve geçici olarak kocası olan kaba, küstah Amerikalıyı unutacaktı. Julian ona onun soğuk ve uzak biri olduğunu, tam olarak insan olmadığını düşündüğünü söylemişti. Ona bir kraliyet prensesinin ne kadar kibirli olabileceğini gösterecekti. Birlikte ne kadar zaman geçirirlerse geçirsinler, ona en alçak halktan biriymiş gibi davranacaktı.

Koridorda, kapısının önünde duran gardiyan dışında kimse yoktu. Adamın yanından geçip odasına girmeli ve sabah giydiricileri geldiğinde orada olmalıydı. Eğer orada

Gece geç yatak örtülerini giyerek odasından çıktığı dedikodusuna, sabah orada olduğu ve kimse onu tekrar girerken görmediği için şifonyerleri bunun imkansız olduğunu söyleyecekti.

Amerikan filmleri ona çok Şey ėretmiŐti. Masanın üzerinde duran yumurta Şeklindeki değerli bir malakit parçasını aldı ve koridorda yuvarlanarak muhafızın ayaklarının dibine gönderdi. Adam bir süre onu izledi, sonra Aria'nın umduğu gibi peşinden gitti. Aria olabildiğince hızlı bir Şekilde odasına girdi. Kapalı kapıya yaslanırken kalbi kt küt atıyordu.

Elbette kıyafetlerini deėiŐtirmesi gerekiyordu ve nasıl giyineceğini bildiği için mutluydu. Ayrıca bir sünger alıp sabahlığındaki örümcek ağlarının çoğunu nasıl temizleyeceğini bildiği için de memnundu. Terlikler umudun ötesindeydi, bu yüzden giydiricilerinin onları bulmasını engellemek için her birini tören elbisesinin bir koluna soktu.

Sıcak, uyuyan Gena'nın yanındaki yatağa kayabildiğinde saat geç olmuştu. Aria bir an için J.T. ile birlikte olduğunu düşündü ve ona sokuldu. Sonra kendini tuttu. O adamın tekrar hayatına girmesine izin vermeyecekti. Hayatta insanın yatakta ne yaptığından daha önemli Şeyler vardı

Yarın Julian'la baş başa kalacak ve onun unutmasına yardım etmesine izin verecekti.

"Ekselansları!"

Aria yavaŐa şifonyerinin sesiyle uyandı.

"Kont Julian sizi bekliyor." Kadın kendini beğenmiş bir Şekilde gülümsedi. "Sizi görmek için sabırsızlanıyor gibi görünüyor."

Aria uykulu bir Şekilde yataktan kalktı ve banyoya doğru ilerledi. Yavaş yavaş uyanmaya ve dn geceki olayları hatırlamaya başladı. Bu sabah Amerikalı kocasını unutmaya başlamak istiyordu. Dağ ormanının loş sabah ışığında Julian'la baş başa saatler geçirecekti.

Giydiricilerine karşı sabırsızdı ama kendi kendine giyinip onları nasıl öğrendiğini merak ettiremezdi.

Binicilik kıyafetini giydikten sonra aceleyle odadan çıktı. Odasının önündeki nöbetçiye bir göz attı ama nöbetçi gözlerini kaçırmamıştı. Onun yüzünü hatırlıyor olmalıydı çünkü dün gece odasında olmadığına dair söylentiler varsa, bunları yayardı.

"Günaydın, Majesteleri." Julian onu ahırın kapısında karşıladı, sonra damat içeri girerken öne doğru eğildi ve kulağının hemen altına bir öpücük kondurdu. "Yoksa 'sevgilim' mi demeliydim? Büyüleyici görünüyorsun."

Aria tatlı tatlı kızardı. "Bana özel olarak istediğin gibi hitap edebilirsin," dedi alçakgönüllülükle.

"O zaman sana karım demeyi çok isterim," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde. "Gidelim mi? Bir saat içinde ormanın derinliklerinde olabiliriz. Sadece ikimiz baş başa kalırız. Saatlerce dönmemize gerek yok."

Aria kızarmaya devam etti.

"Şey, Kont, yalnız olma kısmı tam olarak doğru değil." J.T. tembelce ahır kapısının gölgesinden dışarı çıktı.

"Sen!" Aria'nın nefesi kesildi.

"Bu adamı tanıyor musun?" Julian birinden diğerine bakarak sordu.

Gözlerini kısarak J.T.'ye baktı: "Onunla Amerika'da tanışma talihsizliğini yaşadım. Orada iş anlaşmalarımız vardı."

J.T. gülümsedi. "Lanconia'dan vanadyum alımından ben sorumluyum."

Julian öne çıktı ve Aria'nın koluna girdi. "Ekselansları at gezintisinden döndüğünde sizi görecektir."

J.T. atlarla aralarına girerek, "Hayır," dedi, "öyle değil. Görüyorsunuz, Amerika'da küçük bir sorun çıktı ve biz-"

"Sorun mu?" Julian ciddi bir şekilde sordu. "Ne demek istiyor?"

"Önemli bir şey değil," dedi J.T. Aria daha konuşmadan. "Sadece biraz

Prences'e biraz rahatsızlık vermek istiyor gibi görünen insanlar. Amerika kendi çıkarlarını korumak için birkaç asker gönderdi.

daha fazla komik iş olmadığından emin olmak için buraya geldim. Bir adam kralla kalacak ve ben de prensesle burada kalacağım."

Julian Aria'nın kolunu sıkıca tutmaya devam etti. "Hükümetinizin çok düşünceli olduğuna eminim ama sizi temin ederim ki Ekselansları benimle birlikteyken sizin korumanıza ihtiyaç olmayacak."

Atlara doğru ilerledi ama J.T. önünü kesti.

Birbirine zıt adamlardı: J.T. esmer, uzun boylu, cildi açık havada geçirdiği bir hayattan dolayı yıpranmışken, Julian yüzyıllar süren özenli bir yetiştirmenin ürünüydü: cildi bakımlı, elleri manikürlü, kısa, düzgün vücudu sert bir şekilde duruyordu.

"Üzgünüm Kont," dedi J.T.. "Ya ben onunla giderim ya da o burada kalır." Sabırsızlıkla, Julian onun sürme kırpma karşı onun uzun boylu, cilalı botlar. "Müsamaha göstermeyeceğim-"

"Sorun nedir Kont?" J.T. neşeyle söyledi. "Hanımefendiyle geçirdiğiniz zamana müdahale edeceğimden mi korkuyorsunuz? Ben arkada kalacağım ve siz ikiniz istediğiniz kadar eğlenebilirsiniz." Yüzü öfkeden morarmaya başlayan Kont Julian'a göz kırptı. J.T. gülümsedi. "Elbette, prensesle gitmezsem Amerika ile anlaşmanın iptal olacağını anlamalısınız. Bize düşman olan bir ülkeden vanadyum almayacağız ve eğer biz almazsak, başkasının da almasına izin vermeyeceğiz, da sizin satmanızı engellemek için savaş benzeri bir şey yapmak zorunda kalabileceğimiz anlamına geliyor. O zaman belki de bombalanmış ve vanadyumu satamadığınız için parası olmayan bir ülkenin kralı olursunuz. Bu size kalmış." J.T. arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Aria gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "Söylediklerinin tek kelimesinde bile ciddi değil," dedi Julian'a.

"Savaşı ve yoksulluğu göze alıyorsun," diye çıkıştı Julian ona. "Sana şaşıyorum. Ülken için bu kadar mı önemsiz?" J.T.'nin peşinden gitti.

Aria dişlerini sıktı ve Julian'ın en çok hangisiyle ilgilendiğini merak etti, savaşla mı yoksa yoksullukla mı? Savaşın bombalandığı bir ülkenin kraliçesiyle evlenmek istemezdi.

Düşünceleri için kendini azarladı ve Julian'ın atına binmesine yardım etmesine izin verdi.

Julian özür diler gibi, "O geride duracak ve biz de neredeyse yalnızmışız gibi olacağız," dedi ve onun eldivenli elini öptü.

Ondan uzaklaştı, sonra Julian'a gülümsemek için kendini zor tuttu. Teğmen Montgomery onun gezisini mahvetmeyecekti. Belki de Amerikalı'ya görecekle bir şeyler verebilirdi. Onun ata binip binemeyeceğini merak etti.

"Rowan'ın Tepesi'ne giden kuzey patikasını kullanacağız."

"Aria!" Julian'ın nefesi kesildi. "Emin misin? Bir süredir ata binmedin."

Julian'a doğru eğildi. Kirpiklerinin arasından ona bakarak, "Belki de refakatçimizi kaybedip yalnız kalabiliriz," dedi.

"Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğim sevgilim," dedi nefesinin altından.

J.T.'nin atı aralarına daldı, onları ayırdı ve Aria'nın kısırağını parke taşlı avluda dans ettirdi. "Özür dilerim," dedi. "Keşke bu şeye bir direksiyon koysalardı. Sakıncası yoksa kolay bir yoldan gidebilir miyiz? Atlara alışık değilim." Atı hoplayıp zıplıyor ve yanlara doğru dönerek Aria ile Julian arasındaki mesafeyi daha da açıyordu. "Bu şeyin frenleri nerede?"

"Dizginleri geri çek," diye seslendi Julian. "Lanet Amerikalılar," diye mırıldandı. "Neden İngilizler burası için savaştı? Aria, onun adı ne?"

"Teğmen Montgomery," seslendi omzunun üzerinden, ahırdan çıkıp dağ patikasına doğru ilerlerken.

Julian onu takip etti, J.T. hâlâ avludaydı, atı çılgınca bir daire çiziyordu.

Aria, Teğmen Montgomery'den kaçmak için tek şansının onu geçmek ya da birçok yöne ayrılan kıvrımlı patikada onu kaybetmek olduğunu biliyordu. Atı dinlenmişti ve

Egzersize ihtiyacı vardı ve o da bunu yaptı, hayvanı dağlara doğru daha da yükseğe itti.

Hava serin ve kuruydu ve kayalık toprak patikadan yukarı çıktıkça hava daha da inceliyordu. Etrafında sabah güneşinin ışınlarını kapatan uzun çam ağaçları vardı. Devasa gri kayalar bazen yolu çok daraltıyordu ve birkaç kez atının toynakları kaydı ama o devam etti.

Efor sarf etmekten terlemişti ve patikadaki bir dönemeçte Julian'ın çok gerisinde olmadığını görünce durakladı. Teğmen Montgomery'den bir iz bulamayınca gülümsedi. Julian'a hangi yoldan gittiğini göstermek için sağa doğru işaret etti. Yolun birkaç mil aşağısında bir dağ pınarı vardı ve orada durup dinlenebileceklerini düşündü - ya da her neyse.

Yüzündeki dalları fırçaladı, çarpılmamak için yüzünü atının yelesine gömdü ve sürmeye devam etti. Kaynağa ulaştığında, egzersiz yapmaktan büyük keyif almıştı. Attan indi ve temiz dağ havasını derin derin içine çekti. Ülkesini ne kadar da özlemişti.

Julian geldi, yüzü nemliydi ve kızgın bir ifade takınmıştı. "Aria, itiraz etmek zorundayım. Bir hanımefendi asla böyle yorucu bir yola çıkmamalı. Senin gibi narin biri için çok fazla."

"Orada oturup beni azarlayacak mısın yoksa aşağı inip beni öpecek misin?"

Yüzünde bir anlık şok ifadesi belirdi, sonra hızla attan indi ve onu kollarına aldı. "Değişmişsin," diye mırıldandı onu öpmeden önce. "Bir randevu ayarlayalım, sevgilim," diye fısıldadı, ona sarılarak. "Seni daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. Sanırım tebaanız ilk çocuğumuzun evliliğimizden çok kısa bir süre sonra doğmasını hoş karşılamayacaktır."

Aria boğazını öpebilmesi için başını geriye çekti. Kendini çok iyi hissediyordu.

"Dur bakalım, yaşlı Dan Tucker. Dur bakalım!" J.T. küçük açıklığa bir roket gibi fırladı ve bir o kadar da gürültü çıkardı. Aria, Dan Tucker'ın

Ama Julian atına binmemişti ve J.T.'nin gürültüsüyle at sıçradı ve dar patıkada tırıs tırıs ilerlemeye başladı.

Julian J.T.'ye, "Atımı getireceksin," diye emretti, yüzü bastırılmış bir öfkeyle kıpkırmızıydı.

J.T. pişmanlık dolu bir ifadeyle baktı. "Gerçekten üzgünüm Kont, ama prensesi bırakamam. Sanırım onun peşinden kendiniz koşmanız gerekecek. Ya da benim atımı alabilirsin. Kardeşim! Ne tırmanıştı ama. Yaklaşık yirmi kez düşeceğimi sandım ve şimdi çok yorgunum." Attan indi.

Aria ona ters ters baktı. Belli ki yalan söylüyordu çünkü hiç de yorgun görünmüyordu. Aslında, biraz "gerçek" egzersiz için hazır görünüyordu.

"İyi misiniz, Prenses?" diye sordu.

"Ben Ekselansları, sizin için," dedi ve Julian'döndü. "Atınızı bulmak için sizinle birlikte yürüyeceğim. *Sen,*" dedi J.T.'ye, "burada kalacaksın."

J.T. gözlerini indirdi. "Keşke bunu yapabilseydim, Kraliyet Hazretleri, ama-"

"*Ekselansları,*" diye tersledi Julian. "Aria, bu taşralı aptalla bir dakika daha geçirmeyi reddediyorum. Saraya döner dönmez Amerikan hükümetine telgraf çekeceğim ve protesto edeceğim. Gel, Aria. *Sen* burada kal."

Julian Aria'nın koluna girdi ve yürümeye başladılar.

"Sevgilim, üzgünüm," dedi Aria. "Vanadyum satılır satılmaz ve hazinelerde yeniden biraz sermayemiz olur olmaz onu göndereceğim."

"O zamana kadar ona katlanabileceğimi sanmıyorum. O eğitimsiz, kaba saba bir . Köylülerin çoğundan daha aptal."

"Hepsi aptal değil," dedi. "Amerika'da oldukça zeki olanlarla tanıştım."

"Amerikalı köylülerle tanışmak için koruyucularınızdan nasıl kaçtınız? Bu aptal Amerikalının çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi 'belaya' böyle mi bulaştın?" Adam spekülâtif bir şekilde ona bakıyordu.

"Şey, hayır, ben... Yani ben..."

"Şuraya bak," diye bağırdı J.T.. "Hey Kont, sizin için atınızı buldum." Bir şövalyenin uşağı gibi, aygırın dizginlerini tutarak patikadan yukarı koştu. "Kara hayvan," dedi J.T. korkuyla. "Ona binmek zorunda olmadığımı sevindim. Buyurun Kont." Küçük adama dizginleri uzattı. "Hey! Yanımda biraz viski getirdim. İkiniz paylaşmak ister misiniz?"

"Viskiyi *paylaşmak* mı?" Julian alay ederek sordu. "Aria, geri dönmeliyiz ki bir telgraf çekebileyim. Hayır, şu Amerikalıya telsizle haber vereceğim -adı neydi? Roosevelt. Ona telsizle ulaşacağım ve bizi içine soktuğu bu dayanılmaz durumu protesto edeceğim."

"Başkan Roosevelt'in telsizini mi kullanabiliyorsun?" J.T. şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak sordu. "Gerçekten güçlü bir adam olmalısın. Bu, cüssenizi telafi etmenize yardımcı olmalı."

Julian kırbacını kaldırdığı sırada Aria adamların arasına girdi. "Julian, lütfen. Bu Amerikan hükümetine saldırmak gibi bir şey olur. Onunla konuşmama izin ver. Lütfen?" Son soruyu çok tatlı bir şekilde sordu.

Julian topuklarının üzerinde döndü ve pınara geri döndü.

"Kendini aptal yerine koyuyorsun," diye tükürdü J.T.'ye yalnız kaldıklarında. "Peki bu kadar iyi ata binmeyi nereden öğrendin?"

Ona gülümsedi. "Colorado'da Taggert kuzenlerimin bulabildiği en vahşi sırtında."

"Taşralı hödük tavrın yeterince kötü ama kıskançlığın tahammül edilemez."

Gülümsemesini anında kaybetti. "Kıskançlık, kahretsin! Senin ölmeni isteyen küçük kontun olmadığını nereden biliyorsun? Belki Key West'teki kaçırma olayını o ayarlamıştır. Belki de o kuş beyinli küçük kız kardeşinle evlenebilmek için senin yolundan çekilmeni istiyordur."

"Kız kardeşimi bu işin dışında bırak!" Durdu. "Bu arada, büyükbabamın evindeyken ikiniz ne yaptınız? Dün gece döndüğünde tek konuşabildiği sendin."

"Öyle mi?" J.T. sırtıttı. "tatlı küçük bir parça." "Bu ne cüret," dedi kadın yumruklarını iki katına çıkararak.

"Fazla aşına olmasanız iyi olur Prenses, işte küçük aygırınız geliyor. Onu uyarsan iyi olur, eğer o küçük kırbacıyla bana vurursa, kırbacı boğazına dolayabilirim. Muhtemelen dört kez dolanır," diye ekledi gülümseyerek.

Julian yaklaşırken, "Bizi yalnız bırakın," diye tısladı. "Sadece bizi yalnız bırakın."

"Ona güvenebileceğimi bilene kadar olmaz. Merhaba Kont," dedi yüksek sesle. "Prenses bana kulaklarımı çınlatacak bir konuşma yaptı. Kraliyet ailesine nasıl davranılacağını bilmediğim için özür dilerim. Biz Amerikalılar krallara, düklere, kontlara ve benzerlerine alışık değiliz. Siz ikiniz önden gidin. Ben bir fare kadar sessiz olacağım ve burada kalacağım."

Kont Julian hayatı boyunca hizmetkârlarla çevrili olmuştu; saygılı ve hayattaki yerlerini bilen hizmetkârlarla. Bu Amerikalının sonunda kendi yerini tanıdığını hayal etti. Tekrar Aria'ya döndü. "Yürüyelim mi sevgilim? Belki de düğün hazırlıklarımızı konuşmalıyız. Bence en geç üç ay içinde evlenmeliyiz. O zaman sonbahar olur ve kralın dağdaki inziva yerinde balayı ."

"Bilmiyorum, devam eden bir dünya savaşı var."

"Ve birçok evlilik gerçekleştiriliyor. İnsanların artık biraz mutluluğa ihtiyacı var."

"Katılıyorum Prenses," dedi J.T. arkalarından ilerlerken. "İkiniz çok güzel bir çift oldunuz ve geleceğinizi dünyayla paylaşmalısınız. Prenses saflığının simgesi olan uzun beyaz bir elbise ve şu elmas taçlardan birini giyebilir ama çok uzun olmamalı çünkü buradaki kraliyet kontluğu nedeniyle. Bunu şimdi görebiliyorum."

Kont Julian kırbacını kaldırdı.

"Elbette," diye devam etti J.T., "Amerika düğün masraflarını karşılayacak - bize vanadyum sattığı için bir tür teşekkür hediyesi."

Ekin alçaldı.

"Saraya döneceğiz," dedi Julian, Aria'nın koluna girip onu uzaklaştırırken.

Kendisi de ve atların yanına döndüklerinde, Teğmen Montgomery'den kaçacağına ve Julian'la baş başa vakit geçireceğine yemin etti.

Julian, Aria'nın ata binmesine yardım ettikten sonra kendisi ata binerken yüzünde bir maske vardı. Üçü birlikte dağın yamacından aşağı inmeye başladılar.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" J.T. atını Aria'nınkinin yanında dizginlerken gözleri parlayarak sordu.

Atını ileri sürdü ve Julian'ın eline uzandı. "Bu gece seninle yalnız buluşacağım, saat dokuz buçukta Kraliçe'nin Bahçesi'nde, ginkgo ağacının altında," diye fısıldadı.

Başıyla onayladı ama önüne bakmaya devam etti.

Dağın yarısına kadar hiç konuşmadan gittiler, J.T. Aria'nın atının arkasından birkaç santim uzakta duruyordu. Aria birkaç kez arkasına baktı ama J.T. her zaman niyetli bir ifadeyle manzaraya bakıyordu. Saraya döndüklerinde onunla neye tahammül edip neye etmeyeceğini konuşacaktı. Kont Julian'la giderek büyüyen ilişkisine müdahale etmesi edemeyeceği şeylerden biriydi. Bir diğeri de onun Gena'ya olan ilgisiydi. Gena çok genç ve uçarı bir kızdı ve Aria onun Teğmen Montgomery gibi yaşlı ve deneyimli bir adamla vakit geçirmesine izin veremezdi.

J.T. sıçramadan önce hiç ses çıkarmadı. Bir saniye önce atının üzerindeydi ve bir saniye sonra havada süzülerek Aria'ya doğru sıçradı. Arkasında bir ses duydu ve bu devasa adamın ona doğru uçtuğunu gördü. Çılgınlığının sadece yarısı kaçabildi.

Atış onu birkaç santimle ıskaladı. Kurşun başlarının üzerinden vızıldayarak geçtiğinde, J.T. onu tutmuş, atın yanından aşağı yuvarlanıyordu.

Julian'ın atı şaha kalktı, dizginleri kaybetti ve at dağın yamacından aşağı yuvarlandı, Julian zar zor tutunuyordu. Artık binicisiz olan diğer iki at da Julian'inkini takip etti.

J.T. önce kendisi kayalık zemine, Aria da üstüne düşecek şekilde vücudunu büktü, sonra da patikadan yuvarlanıp çalılırların ve uzun çalılıkların gizlediği küçük bir oyuya girmeleri için hareket etti. Onu örttü

başını hafifçe kaldırıp karşılarındaki sarp dağ yamacına bakarken onu tamamen koruyordu.

"Bir atış mıydı?" Aria onun yüzüne bakarak fısıldadı.

"Büyük bir şey, benim tahminim, belki bir spor tüfeği çünkü parlak bir namlusu vardı. Güneşte parladığını gördüm."

"Belki de bir avcıydı."

Ona doğru baktı. "Ve atlarımızı da büyük boynuzlu koyun mu sandılar?" Tekrar dağın yamacına baktı. "Size ateş ediyorlardı, Prenses."

"Ah," dedi ve kolları ona sarılmak için yukarı kalktı. "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Yine." Ona tekrar baktı. "Sanırım bu sefer daha çok sevdim."

Sanki onu öpecekmiş gibi baktı ama çekildi. "Seni eve götürmeliyiz. Patikadan gidemeyiz, çok açıkta kalırız. Ormandan geçeceğiz ve sık sık durup dinleyeceğiz. Konuşmak yok. En yakın medeniyet noktası nerede? Sanırım bir araba ummak çok fazla olur, ama belki bir telefon vardır. Ordunuzu aramalı ve aşağı inerken biraz koruma almalıyız."

"Dağın yukarısında bir av köşkü var," dedi. "Orada bir mesajı aşağıya götürebilecek bekçiler var ama dağda telefon hattı yok. En yakın telefon dağın dibinde. Ama Julian yardım getirecektir."

"Buna güvenme bebeğim. Kilometrelerce koşmayı bırakacak gibi görünmüyordu ve saraya dönerse muhtemelen yorganın altına saklanacaktır."

"Bunu söylemene . Julian bir korkak değildir."

"Bir tüfek atışı oldu ve tek gördüğüm arkası. Şimdiye kadar atlarla birlikte dönmüş olmalıydı. Bu kulübe ne kadar uzakta?"

"Yolu kullanmazsak uzak değil ama dümdüz yukarı çıkıyor."

J.T. inledi.

"Zor bir tırmanış olduğunu kabul ediyorum, ama-"

"Dağın yamacında açıkta kalacağız. Eğilin ve mümkün olduğunca meşe çalılığının içinde kalın. Tüfekçinin görüş alanıyla aranızda bir şey tutmaya çalışın."

"Belki de gitmiştir."

"Ve seni yakalama fırsatını kaçırayım mı? Hadi, kalk da gidelim."

Aria bu tırmanışı daha önce hiç yapmamıştı ve bundan haberdar olmasının tek nedeni, nedimelerinden birinin oğlunun kulübede kaybolmuş olmasıydı. Üç gün süren arama sırasında çevredeki arazi hakkında çok şey duymuştu.

Tırmanış yorucuydu ve J.T. en zor yoldan gitmeleri konusunda ısrar ettiği için daha da zorlaştı. Ama kayaların üzerinden, hayatta kalmak için mücadele eden beş ayak uzunluğundaki meşe ağaçlarının arasından ve emekleme dışında gidilemeyecek kadar sık çalılıkların altından geçmesine yardım etti.

Av kulübesine vardıklarında öğlen olmuştu. J.T. Aria'yı çalılıkların arasına itti, sonra da kapıyı yumruklamaya başladı. Korkmuş görünen yaşlı bir kadın kapıyı açtı.

"Efendim, yapamazsınız-"

J.T. onu itti ve Aria'yı içeri çekti.

"Ekselansları," dedi yaşlı kadın reverans yaparak.

"Her şey yolunda Brownie," dedi Aria. "Bu Teğmen Montgomery, bir Amerikalı," dedi, sanki bu onun davranışlarını açıklıyormuş gibi. "Ögle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Kimse bize geleceğinizi söylemedi. Hazırlıklı değiliz." Kadın orada durmuş önlüğüyle oynarken ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

J.T. dışarı baktığı pencereden uzaklaştı. "Ögle yemeğinde ne yiyorsun?"

Brownie, durumunun ne olduğunu anlamak istercesine ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Patates kabuklu mütevazı bir çoban turtası. Bir prenses için uygun değil."

"Kulağa harika geliyor," dedi J.T.. "Peki ya sen tatlım?"

Brownie'nin yüzünden şaşkınlığı okunuyordu.

"O bir Amerikalı," diye tekrar vurguladı Aria. "Turta kulağa harika geliyor. Bir tane alabilir miyiz?"

"Peki leydim." Brownie başka bir odada kayboldu.

"Bana tatlım demeyi kes!" Aria yalnız kaldıkları anda söyledi.

"Kraliyet ailesinin kullandığı isim 'sevgilim' mi?" Yine pencereden dışarı bakıyordu.

"Julian'ı gördün mü?"

"Ne önünden ne de arkasından bir iz var." Ona doğru döndü. "Bunu iyi karşılamışa benziyorsun. Ama suikast girişimlerinden her zaman çabuk kurtulursun. Onlar sadece seni acıktırıyor gibi görünüyor."

"Bu benim eğitimimin bir parçası. Zamanın başlangıcından beri insanlar kraliyet ailesini öldürmek istemişlerdir, ya kendilerine getirdiği ilgi için, ya kişisel şikayetleri için ya da siyasi idealleri için."

"Sana bu cevabı vermeyi kim öğretti?"

"Annem," dedi Aria düşünmeden önce.

Bir süre ona baktı. "Biliyor musun? Sanırım seni tanımaya başlıyorum. Bir duble viskiye ne dersin?"

"Lütfen," dedi minnetle ve adam gülümsedi.

Prences olarak kalmak, başını dik tutmak için elinden geleni yapıyordu ama içi titriyordu. Lanconia'da biri onu *öldürmeye* çalışıyordu. Kendi halkından biri onun ölmesini istiyordu. J.T. onu fuayeden alıp ortaçağ duvar halılarının asılı olduğu ve koyu renkli, yıpranmış iğne oyalarıyla kaplı sandalyelerle dolu salona götürdüğünde neredeyse minnettar olacaktı.

Büfeye gidip dörtte üçü viski dolu bir Waterford bardağı doldururken, "Otur," diye emretti.

Üçte birini yuttu. Gözleri yaşardı ama viskinin sıcaklığına ihtiyacı vardı.

"Adada geçirdiğiniz zamanı ve şimdi de bunu biliyorum. Hayatınıza yönelik başka girişimler oldu mu? Belki bazı 'kazalar'?"

"Amerika'ya gitmeden bir hafta önce merdivenlerde ayağım bir şeye takıldı. Leydi Werta arkamdaydı ve elbisemi yakaladı, yoksa düşecektim."

"Başka ne var?"

Aria başka tarafa baktı. "Biri köpeklerimden birini öldürdü," dedi usulca. "Bunun belki de bana bir uyarı olduğunu hissettim."

"kime anlattın?"

"Hiç kimse. Anlatabileceğim kimse yoktu. Büyükbabam çok hasta-"

J.T. kendine bir viski koyarken, "Şımartılmaktan olduğu kadar başka her şeyden de hasta," dedi. "Her an yanında olacağım. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Ama bunu yapmam mümkün değil. Çok fazla sorumluluğum var. Büyükbabam, bir gün ölüp ülkeyi eğitimsiz birine bırakan bir hükümdara asla inanmadı. Ben her zaman halkın gözü önündeyim. Prenses olmanın ayrıcalığı için ödediğim bedel bu."

"Şu ana kadar bunun bir ayrıcalık olduğunu düşünmüyorum."

"Benim de nişanlıma karşı bir görevim var," dedi bardağını boşaltırken. "Julian haklı: bir kraliyet düğünü ülkemize yardımcı olacaktır."

Brownie kapıda, "Öğle yemeği servis edildi, Majesteleri," dedi.

J.T. viskisinin kalanını içti. "Harika. Bana bir davetiye gönder. Onun bu işe karışmadığına ikna olur olmaz yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Hadi yemek yiyelim."

On Sekizinci Bölüm

Yirmi dakika sonra Kont Julian gerçekten de bir orduya benzeyen bir birlikle geldi. Prensesi ve saldırganı ararken karargâh olarak av köşkünü kullanmayı planlıyorlardı ama Julian yemek odasına girdiğinde Majestelerinin bir halktan biriyle aynı masada oturduğunu ve iğrenç derecede kaba bir yemeği paylaştığını gördü.

"Sizi gördüğüme sevindim Kont," diye seslendi Amerikalı. "Sırtınızı son kez gördüğümüzü sanıyorduk."

"Yakalayın onu!" Kont Julian arkasındaki dört muhafızdan birine emir verdi.

Aria ayağa kalktı. "Hayır," dedi muhafıza. "O benim hayatımı kurtardı ve ona zarar verilmemeli. Bizi yalnız bırakın."

Muhafız ve adamları selam vererek odadan ayrıldılar.

"Julian," dedi Aria kararlılıkla. "Muhafız ve sen bana eve kadar eşlik edeceksiniz. Bu öğleden sonra işlerim var."

J.T. ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü. "Halkın içine giremezsiniz."

"Ne yapacağım ben? Kendimi bir kuleye mi kilitleyeyim? Zehir olup olmadığını kontrol etmek için bir yemek tadımcısı mı bulmalıyım? Kendimi hapsedmeli miyim?" Julian'a döndü. "Bu sabah kaçırdığım randevuları açıklamak için, atımdan düştüğümü ve dağdan aşağı yürümek zorunda kaldığımı söyleyeceğiz. İnsanları korkutmaktansa gülünç duruma düşmek daha iyi olur." Julian'ın önünde kapıya doğru yürüdü.

J.T. Julian'ı durdurdu. "Bunu yapmasına izin veremeyiz. Bu onun için çok tehlikeli."

Julian bir şekilde uzun boylu J.T.'ye burun kıvrarak bakmayı başardı. "Anlaman mümkün değil. O bir veliaht prenses; kraliçe olacak."

"Onu sevmen gerektiğini anlıyorum," dedi J.T.. "Bunun ne ilgisi var?"

"Onun hayatı tehlikede, seni küçük-" J.T. durdu. "Yoksa onun yoldan çekilmesini mi istersin?"

"Eğer başka bir çağda yaşıyor olsaydık ve sen de bir centilmen olsaydın, bunun için sana seslenirdim." J.T.'nin etrafından dolaştı ve odadan çıktı.

"Sen hazır ben de hazırım," diye seslendi J.T..

J.T. için günün geri kalanı tam bir kâbustu. Aria'ya mümkün olduğunca yakın durdu ama çok fazla insan onları birbirinden ayırdı. Elleri uzatmış hevesli insanlardı bunlar, gözlerinde yaşlarla prenseslerini görmek isteyen insanlardı. Prenses uzun zamandır uzaklardaydı ve onun söylendiği gibi hasta değil de iyi olduğunu görmeyi çok istiyorlardı.

Bir Amerikalı olarak J.T.'nin onun bu insanlar için ne anlama geldiğini anlaması zordu. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adam Aria onun ellerini tuttuğunda gözyaşlarına boğuldu. "Boşuna yaşamadım," diye mırıldandı. "Hayatımın artık bir anlamı var."

J.T. Amerikalıların Başkan'ı gördüklerinde verecekleri tepkiyi hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen yarısı bu fırsatı ona neyi yanlış yaptığını söylemek için kullanacaktı. Ayrıca, her zaman bir geçicilik hissi vardı. Dört yıl sonra gidecekti.

Ama Aria ömür boyu bir prenesti -ne kadar uzun olursa olsun, diye düşündü J.T. sarsılarak.

her yerde yürürken bu insanlar sokakta sıralanıyordu. Bilim Akademisi'nde duvara yaslandı ve böcekler hakkında inanılmaz sıkıcı bir konuşma dinledi. Yüksek sesle dudaksız Leydi Werta dönüp ona ters ters baktı.

Saat 6:45'te Aria saraya geri götürülmek üzere eski, son derece cilalı bir Rolls'a bindirildi. J.T. kalabalığı yarararak karşı kapıyı açtı ve Leydi Werta ve Aria ile birlikte içeri girdi.

"Çık dışarı!" Leydi Werta bağırdı. "Arabayı durdur," diye bağırdı şoföre.

"Her şey ," dedi Aria.

"Hayır, bu doğru değil," diye burnunu çekti Leydi Werta. "Onunla birlikte görünmemelisiniz. İnsanları şüphelendireceksin ve sonra gerçek prensesi asla geri alamayacağız. Onu bir daha asla göremeyiz."

Aria, Leydi Werta'nın elini okşamaya başladı ama J.T. başını salladı. "Ne istiyorsun?" diye sordu öfkeyle, Kathy Montgomery'yi oynuyordu ama bu onun için kolay değildi. "Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim."

"Evet, yaşlı kral beni prensesi korumam için tuttu ve sen bu kadar insanın ortasındaiken bunu yapamam."

Leydi Werta kibirli bir tavırla, "Görevini yapmalı," dedi.

J.T. daha fazlasını söylemeye başladı ama durdu. Bu insanların hiçbirinin akli yok muydu? Prenseslerine tapıyorlardı ama onu *korumazlarsa* artık var olmayacaktı.

Saraya geri döndüklerinde J.T. Aria'nın yanından gönülsüzce ayrıldı. Odaları Aria'ninkinden çok uzaktaydı ve yardıma ihtiyacı olursa ona yeterince çabuk ulaşamayacağını biliyordu.

Evin renkleri gibi görünen gri ve altın rengi giysiler giyen ufak tefek bir adam odasında duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" J.T. şüpheyle sordu.

"Majesteleri Lanconia'da kaldığınız süre boyunca sizinle ilgilenmemi istedi. Adım Walters ve sizi giydireceğim, mesajlarınızı ileteceğim, neye ihtiyacınız olursa. Majesteleri son derece ihtiyatlı davranmamı emretti. Banyonuz hazır ve üniformanız ütülenmiş durumda."

"Kimseye ihtiyacım yok," diye başladı J.T. ama sonra belki Walters'ın yararlı olabileceğini düşündü.

Walters, "İşte Majestelerinden bir mektup," dedi.

Krem rengi kalın bir kâğıda yazılmış ve üzerinde bir arma bulunan kırmızı balmumuyla mühürlenmiş mektupta J.T., Walters'a hayatı pahasına güvenilebileceğini, kendisine her şeyin anlatıldığını ve Walters'ın bazı şeyleri çok iyi duyduğunu söylüyordu.

J.T. soyunmaya başladı, yaşlı adam üniforma gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında Walters'ın ellerini fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Bugün ne olduğunu duydun mu?" diye sordu Walters'a.

"Ekselanslarının bir kaza geçirdiği söylendi."

J.T. Walters'a sert bir bakış attı. "Tüm duyduğun bu muydu?"

"Kont Julian yolunu kaybettiğini söyledi ama Leydi Bradley'e birinin ona ateş ettiğini söylerken kulak misafiri oldum. Kont bunun bir av kazası olduğunu düşünüyor gibiydi." Walters başını başka tarafa çevirdi.

J.T. soyunmayı bitirdi ve küvete girdi. "Ne düşünüyorsun?" J.T. sordu.

"Onun küçük köpeğini gömdüm, efendim. Birisi onu bıçakla öldürmüş ama boynundan kuyruğuna kadar kesilmiş ve o uyurken yatağının altına konmuş. Kuyruğunun terliklerinin arasından çıktığını görmüş. Başka kimse görmeden onu götürmem için beni aradı."

J.T. eski moda, kısa, derin, girintili küvette arkasına yaslandı. Saraydaki tüm banyolar yüzyılın başlarında eklenmişti ve mermerden kareler halinde, ağır porselen armatürlerle ve kuğu ya da yunus şeklindeki musluklarla görkemli bir şekilde yapılmıştı. Sıcak su vardı ama onu sarayın derinliklerinden çıkarmak sonsuza kadar sürüyordu. J.T. Aria'nın "kazalarından" kimseye bahsetmediğini söylediğini hatırlıyordu, ama Walters adındaki bu hizmetçi onun öldürülen köpeğini alıp götürmüştü. Başka kaç "hiç kimse" olanlardan habersizdi?

"Walters," dedi J.T., "bana kimin yaşadığını söyle."

Walters bir peri masalından fırlamış gibi insanların, soylarının ve unvanlarının listesini okudu. Hepsi de doğrudan bir erkek hükümdarın soyundan gelen üç genç prens vardı. Aria'nın Bradley Teyzesi, Daren Düşesi, dünyadaki neredeyse tüm kraliyet aileleriyle doğrudan akraba olan bir kadın vardı. "Asyalılar hariç tabii," diye ekledi Walters. Majesteleri Sophie kralın kız kardeşiymi ve Barbara - "sadece bir çocuk," dedi Walters- Aria'nın merhum babasının merhum erkek kardeşinin tek çocuğuydu.

"Aria'nın ailesi nasıl öldü?" J.T. şüpheyile sordu.

"Babası üşüttü ama ülkenin güneyine yapacağı üç günlük geziyi ertelemedi ya da iptal etmedi. Yağmur yağdı ve tebaasının selam ve reveranslarını almak için yağmurun altında durdu. İki hafta sonra zatürreden öldü."

"Peki ya annesi?"

"Kanser. Ameliyat edilebilirdi ama Majesteleri artık ayakta duramayacak hale gelene kadar kimseye söylemedi."

J.T. bilgiyi sindirdi. Aria'nın böyle olmasına şaşmamalı. Bu onda doğuştan vardı.

Tıraş olup giyindikten sonra J.T. Walters'ı Yeşil Yemek Odası'na kadar takip etti. Burası samimi akşam yemekleri için kullanılan bir yemek odası olmalıydı ama bir basketbol sahasından daha büyüktü.

Walters yeleğinden saatini çıkardı. "Biraz erken geldik efendim. Kraliyet ailesi her zaman dakiktir. İnsan saatini kraliyete göre ayarlayabilir." J.T. tek kaşını kaldırarak, "Bunu hatırlamam gerekecek," dedi.

J.T. bir sigara içmek istedi ama nedense koridorları kaplayan sert ata portreleri bu kadar modern bir şeyi hoş karşılamıyor gibiydi. Sarayda geçirdiği yirmi küsur saat içinde kafasında kraliyet ailesinin yaşamına dair bir resim canlanmaya başlamıştı: hep görev, hiç kahkaha yok. Annesinin ona öğrettiği en iyi sofrada adabını hatırlamaya çalıştı. Hiç değilse Aria'yı utandırmak ya da Julian'ın kendisine gülmesini istemiyordu. Şu anda umutsuzca, bir İngiliz kontu olan atasının adını hatırlayabilmeyi diliyordu. Belki de Leydi ya da Lord falanca, On İkinci Rowan'la ya da her kimle olan ilişkilerinden bahsederken bu ismi ağzından kaçırabilirdi.

Walters, "Vakit geldi," dedi ve J.T.'yi yemekten önce herkesin toplandığı misafir odasının kapısına götürdü. "İyi şanslar, efendim," dedi.

J.T. odaya girdi.

Aria içkisini, bu onuru bekliyor gibi canlı giysili bir hizmetkâra uzattı ve J.T.'ye doğru ilerledi. "Gelin, sizi tanıştırayım. Bekle," dedi, durdu ve sesini alçalttı. "Sizi... olarak tanıştıramam..."

Anlaması bir anını aldı. "J.T. olarak mı? Benim adımla ne alıp veremediğin var?" diye sordu öfkeyle.

"İsmin baş harfleri iç çamaşırına yazılır," diye tersledi. "Bir ismi kısaltmak saçma bir Amerikan geleneğidir. Sizi ancak Teğmen Jarl Montgomery olarak tanıştıtabilirim - tabii annenizin bu isim üzerindeki hakimiyetinden vazgeçebilirsiniz."

J.T. güldü ve diğerlerinin dönüp bakmasına neden oldu. "Tatlım, bana ne istersen diyebilirsin." J.T. kızın çıplak koluna dokunmak için uzandı ama kız bir bakışla onu dondurdu. "Pekâlâ Prenses, tanıştırmaya başlayın."

Sıradaki ilk kişi kırk yaşlarında, krem gibi bir teni ve J.T.'nin gözlerini birkaç kez kırpmasına neden olan göğüs dekoltesi olan güzel bir kadındı. Elini bir saniye fazla tuttu ve kadın gittiğinde J.T.'nin gözleri onu takip etti.

"Teyzemle bir ilişki mi planlıyorsun?" Aria nefesinin altında sordu. "O senden *çok* daha yaşlı, biliyorsun."

"En iyi şaraplar da öyle."

Ardından Barbara adında küçük, şehvetli bir zampara geldi. "Ama Aria, o tamamen ilahi. Majestelerinin bize onun gibi bir şey göndermesi çok nazik bir davranış." J.T.'nin kolunu tuttu ve onu götürmeye başladı.

Ama kapı açıldı ve içeriye Gena girdi, yüzü merdivenlerden koşarak indiği için kızarmış, zarif görünüyordu. "Özür dilerim, Aria," dedi hızla, sonra J.T.'nin diğer kolunu yakaladı. "O benim Barbara ve eğer ona dokunursan kanlı bir yumru çıkarırsın."

J.T. bir genç bayandan diğerine gülümsedi. "Paylaşmaya hazırım," dedi hoş bir şekilde.

Aria üçlüyü ayırmak istedi ama Julian onu kolundan yakaladı. "Yemek servis edildi ve bence içeri girmeliyiz."

İki genç hanım J.T.'yi yemek salonuna götürdü ve burada Leydi Bradley ile Prenses Gena arasında oturacağını gösteren yer kartlarını buldu. Leydi Barbara onun karşısındaydı.

Yemek beklediği gibi değildi. Eğer bunu hiç düşünmüş olsaydı -ki düşünmemişti- dünyadaki en iyi sofrada kraliyet ailesine ait olduğunu düşünürdü ama durum böyle değildi. Rengarenk bir gruptu, J.T.'ye her zaman kendi istedikleri yapılmış bir grup şımarık çocuğu hatırlatıyordu. Masadaki toplam on kişinin her birinin kendi hizmetçisi vardı ve J.T. her hizmetçinin taleplerle meşgul olması nedeniyle kişi başına iki kişi olması gerektiğini düşündü: biri soğuk şarap severdi, diğeri sıcak şarap; biri havuç yemezdi, bir diğeri olduğundan tamamen farklı bir yemek yerdi.

servis edildi. Kuzenlerden biri, Nickie, son öldürdüğü hayvanı anlatmak için parmaklarıyla havayı yumruklarken ağzı açık yemek yedi. Ve hiçbir yemeğe eliyle dokunmuyordu. Sanki yemeğin üzerine bir lanet konmuş gibiydi, kim dokunursa ölecekti. J.T. ekmek tabağındaki bir ekmeğe uzandığında tüm grup aniden durdu. Meydan okurcasına onu eline aldı ve bir süre sonra yemeğe geri döndüler ve J.T. gözlemlerine geri döndü.

Herkes onu görmezden gelmek için elinden geleni yaparken, masaya hükmetmek için elinden geleni yapan, gürültücü ve kaba bir kadın olan Büyük Hala Sophie'ye baktı. Barbara ve Gena sadece seksle ilgileniyor gibiydiler ve bu gece onların arzu nesnesi oydu. Leydi Bradley neredeyse hiç konuşmuyor ama şarap kadehinin üzerinden ona uzun uzun bakıyordu.

J.T. insanları izlerken ilgisini çeken tek kişinin Aria olduğunu fark etti. Masanın başında oturuyor, kusursuz bir görgü kuralıyla yemek yiyor, bağırıyor ya da bir şey talep etmiyordu.

"Bizi nasıl da gözlemliyorsunuz," dedi Leydi Bradley usulca. "Kafesteki hayvanlar gibi."

Ona gülümsedi. "Bir Amerikalı olarak resmi yemeklere alışık değilim.

Ben sahilde pişirilen sosislilere alışkınım."

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Senin içinde bir yerlerde üreme var. Bunu hissedebiliyorum. Şu çok zengin Amerikalılardan biri misiniz?"

"Bir iş yapmak için işe alındım, hepsi bu." Gözleri Aria'nın üzerindeydi.

"Mmm," dedi Leydi Bradley. "Cevap vermiyorsunuz." Aria'ya baktı. "Ona aşık mısın?"

J.T. kendi kendine, kendisi hakkında söyledikleri konusunda daha dikkatli olması gerektiğini söyledi. "O farklı, hepsi bu."

Leydi Bradley'nin kahkahası çınladı. "Aria uslu durmak zorunda. Geri kalanımız lüks içinde yaşarken tüm sorumluluk onda. Biz ödülleri paylaşırken o işi yapıyor." Onun yüz ifadesine güldü. "Diğerleri size geçimlerini sağlamak için neler yaptıklarının uzun bir listesini verecektir ama gerçek şu ki Aria bizi destekliyor. Mükemmel bir kraliçe olacak."

Barbara onun dikkatini çekmeye başlayınca J.T. Leydi Bradley'den uzaklaşmak zorunda kaldı ama Aria'nın kraliçe olduğu düşüncesi onu şimdiki soruna geri getirdi. Birisi onu öldürmeye çalışıyordu ve o kişinin bu masada oturuyor olması oldukça muhtemeldi. Belki de Leydi Bradley'nin söylediklerinin bir anlamı vardı. Aria hepsini destekliyordu. Belki de birileri oda ve yemekten daha fazlasını istiyordu. Yarın evdeki hesaplara bakıp kimin paraya ihtiyacı olduğunu öğreneceğini düşündü.

Gena'ya baktı, efemine Freddie'nin söylediği bir şeye gülüyordu ve J.T. biliyordu ki eğer

Gena kraliçe olsaydı ve uranyumun ona getireceği servete şahsen sahip olsaydı, onu isteyene verirdi. Muhtemelen parayı ve kaynağı beş yıl içinde tüketirdi. Ve Gena'ya sahip olan parayı paylaşırdı. Tek gereken Aria'dan kurtulmaktı, kral ve Gena mirasa konacaktı.

Yemek uzun ve sıkıcıydı; yemek üstüne yemek, farklı desenlerde porselenler üzerinde servis ediliyordu. Kraliyet ailesi fazla bir şey yemiyor ama çok içiyor gibiydi.

"Kral neden sarayda yaşamıyor?" J.T. Leydi Bradley'e sordu. "Av köşkünün yakınındaki havanın sağlığı için daha iyi olduğunu söylüyor ama

Gerçek şu ki, bizden hoşlanmıyor. Aria ve Gena'yı seviyor, Ama başka kimse yok. Sonbaharda buranın güneyinde çok küçük bir saraya taşınıyoruz, sonra Majesteleri bu saraya taşınıyor. Biz döndüğümüzde, o gider. Bu herkes için çok uygun, Aria için bile, çünkü büyükbabası yokken o aslında kraliçe."

J.T. kralı zerre kadar suçlamadığını düşündü.

Bir süre sonra aynı tadı vermeye başlayan kalın, zengin soslarla yüklü, çok pişmiş yemeklerden oluştuğu anlaşılan uzun yemek boyunca J.T. Aria'yı izledi. Julian'la birkaç kez başlarını birbirine yaklaştırdılar ve bir keresinde Julian'ın söylediği bir şey Aria'nın kızarmasına neden oldu.

J.T. Key West'te geçirdikleri zamanı hatırlamaya başladı. Onun kahkahalarını, damıtma tesisi hakkında onunla nasıl konuştuğunu hatırladı,

Annesiyle baloda nasıl dans ettiğini. Ona sarıldığını, onunla uyandığını, onunla seviştiğini hatırlıyordu.

Şarap kadehinin sapı parmaklarının arasında kırıldı.

Bir hizmetçi lekeli masa örtüsünü beyaz brokar bir peçeteyle örtüp saniyeler içinde bardağını yerine koyarken bunu sadece Leydi Bradley fark etti.

Aria gözlerini kaldırdı, Julian'ın gözleriyle buluştu, gördüklerinden hoşlanmamış gibiydi, sonra kaşlarını çattı ve tekrar Julian'a baktı.

Onu alamazsın, dedi J.T. kendi kendine. O buraya ait ve sen de Amerika'ya aitsin. Kendini ondan uzak tutmalısın. Onu koru, kolla ama kendi akıl sağlığın için ona aşık olma. Ve kendi akıl sağlığın için de Julian'ın onu almasına izin ver. Kral olmak istiyor ve iyi bir kral olabilir.

Yemekten sonra erkekler ve kadınlar ayrıldı, erkekler puro içmek ve konyak içmek için bir odaya gitti. Freddie, Nickie ve Toby hâlâ hayatları boyunca kesmeyi başardıkları hayvanların sayısı hakkında konuşuyorlardı ve Julian J.T. ile konuşmayı reddetti, bu yüzden J.T. gruba dahil edilmedi.

Esnedi, brendisini içti ve yatmaya gideceğini söyledi.

Bu durum herkesi durdurdu ve büyük bir *gaf* yaptığını anladı.

"Ekselansları bize iyi akşamlar dileyene kadar buradan ayrılamazsınız," dedi Julian ve ses tonu herhangi bir sümüklüböceğin bunu bileceğini ima ediyordu.

J.T. göz kırparak, "Ona iyi uyumasını umduğumu söyle," dedi. "Görüşürüz." Üç prenze doğru başını salladı.

Odadan çıkmadan önce bir prensin şaşkınlıkla "Vay canına," dediğini duydu.

J.T.'nin planı Walters'ın Aria'nın odasının yerini göstermesini sağlamak ve bir şekilde geceleri onu nasıl koruyacağını bulmaktı.

Walters onu pijamaları ve bornozuyla bekliyordu; ipek pijamalar ve kaşmir bir bornoz.

"Prensesi geceleri korumanın bir yolunu bulmalıyım," dedi J.T., gece kıyafetlerini giymekten kaçınarak.

Walters, "Kont ile yemekten hemen sonra Kraliçe'nin Bahçesi'nde buluşacak," dedi.

J.T. kendi kendine umursamadığını, yalnız görüşmelerine izin vermenin daha iyi olacağını söyledi. Bir süre sonra "Kraliçe'nin Bahçesi nerede?" diye sordu.

"Köprüyü geçin, sağa dönün ve patikayı takip edin. Uzun çitlerin hemen ardında, çok gizli bir yer efendim. Kraliçeler ve sevgilileri için geleneksel bir buluşma yeri olduğu için bu şekilde adlandırılmıştır."

J.T. fikrini değiştirmeden gitti.

Sarayın etrafındaki bahçeler, bazılarını penceresinden gördüğü, özenle düzenlenmiş dönümlerce alandan oluşuyordu. Yaklaşık yarım dönümlük bir kısmı, beş santim boyundaki çalılıklarda Lancon bayrağı ile düzenlenmişti, içleri farklı renklerde çiçeklerle doluydu: üzümler yeşil, keçi beyazı ve gri ve altın şeritleri vardı.

Armanın ötesinde ağaçları, parlak çiçek parçalarını ve ara sıra mermere benzeyen beyaz parçaları .

Köprüye giden yol bakımlıydı ve her iki tarafı da sarkık söğüt ağaçlarıyla sınırlanmıştı. Köprüyü geçtikten sonra sağa döndü ve bitkiler daha da sıklaştı. Ağaçlar ay ışığını o kadar engelliyordu ki yolu zar zor görebiliyordu.

"Julian?" diye fısıldadığını duydu Aria.

Olduğu yerde durdu, dinledi, sonra ona doğru bir sıçrayış yaptı ve onu belinden yakaladı.

Kadın çılgılık atmak için ağzını açtı, o da ona doğal gelen şeyi yaptı: onu öptü.

Onu düşündüğünden çok daha fazla özlemişti. Ona o kadar sıkı sarıldı ki vücudunu ikiye bölebileceğini düşündü - yarısı kendisi için, yarısı Lanconia için. dudaklarından içti ve kolları boynuna dolanıp onu kendine çekmeye çalıştığında çok iyi hissetti.

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı, boynunu öptü ve parmaklarını saçlarına gömdü. Saçları omuzlarına dökülüyordu, olması gerektiği gibi yumuşak ve gevşekti, Aria'sının saçlarını yaptığı gibi.

Kadının kendisinden uzaklaşmak için mücadele ettiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Biraz sersemlemiş hissediyordu ama onu serbest bıraktı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye nefesi gibi soludu. "Neden beni takip ettin? Seni bir daha görmek istemediğimi anlayamıyor musun? Seni dağda da istemedim, şimdi de istemiyorum."

J.T.'nin beyni, ona dokunurken beynini istila eden sisten arınmaya başlamıştı. "Seni korumaya geldim," dedi ama sesinde alışılmadık bir kalınlık vardı, sanki dili şişmiş gibiydi. Boğazını temizledi. "Sadece burada tek başına olmanın ne kadar güvensiz olduğunu göstermek istedim. Sana saldıran ben olabilirdim."

"Bana saldırdın," dedi. "Şimdi lütfen beni yalnız bırakır mısın? Müstakbel kocamla buluşmak için buradayım."

"Seni koruması mı gerekiyor? O küçük-"

"Kes şunu!" dedi ve sesinde gözyaşları vardı. "O senin gibi büyük değil. Gena'nın dediği gibi ilahi derecede yakışıklı değil ama uygun biri. Bir evlilikte yatak zevkinden daha fazla gereken şeyler olduğunu anlamayı sağlayamaz mıyım? Benim kocam *olamazsın*, bu yüzden lütfen dur... bana dokunmayı kes. Kont Julian'ı seveceğim. Bunu anlıyor musun? Beni korumanı, hatta yanımda olmanı bile *istemiyorum*. Şimdi lütfen geri döner misiniz? Böylece sevgilimle özel olarak görüşebilirim."

J.T. karanlığın yüzünü gizlemesinden memnundu ve "sevgili" kelimesini kullanırken irkildiğini görmedi.

"Haklısın," dedi sonunda. "Ama yapmam gereken bir iş var." Sesi soğukluk derecesinde resmiydi. "Başkanım benden sizi korumamı istedi ve ben de bunu yapmayı planlıyorum. Küçük kontunuzun size zarar vermek için kurulan komplonun bir parçası olmadığından emin değilim, bu yüzden o buradayken yanınızda kalmayı planlıyorum."

"Julian benim ölümümden ne kazanacak?" diye sordu, sesinde bıkkınlık vardı. "Benim hayatta olmamdan kazançlı çıkıyor."

"Öyle mi?" J.T. yumuşak bir sesle sordu. "Kendisini iki adım gerisinden yürütecek inatçı bir kraliçe ile evlenecek ve asla bir prensten fazlası olamayacak. Seni tanıyorsam, ülkeyi kontrol etmesine asla izin vermezsin. Bu sabah bir askere emir verdi ve siz emri iptal ettiniz ve asker *size* itaat etti. Kontunuz gibi bir horozun ömür boyu bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Aria bir an sessiz kaldı. "Peki ya ölürsem?" diye fısıldadı.

"Küçük kız kardeşin miras alacak. Onunla kim evlenirse ülkeyi o yönetecek. Gena hiçbir şeyi yönetemeyeceği için yönetmek zorunda kalacak."

"Ama Lanconia çok fakir. Neden biri orayı kontrol etmek *istesin* ki?" diye sordu.

"Sandığınız kadar fakir değil. Dinleyin! Biri geliyor." Ona doğru eğildi. "Seni yalnız bırakmayacağım. Saklanacağım ama yakında olacağım. Ve saçını tekrar topla," diye bağırdı gölgelerin arasında kaybolmadan önce.

Aria saçlarını geriye çekmeye çalıştı ama tutacak iğnesi yoktu. Zaten elleri de fazla bir şey yapamayacak kadar titriyordu. Reis'in sözlerine kadar, ölümünden bir fayda göremediği için hayatına kast edilmesini bahane etmişti ama Reis'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Lanconia'nın sandığı kadar fakir olmadığını söyleyerek ne demek istemişti?

"Aria, sevgilim," dedi Julian onu kollarının arasına çekerek. "Seninle yalnız. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim." Onun yüzünü öpmeye başladı. "Saçların dökülmüş. Ne *zamanlama* ama. "

Aria, Jarl'ın yanlarında olduğunun ve onu dinlediğinin son derece farkındaydı. Julian'ı itti ama hâlâ ellerini tutuyordu. "Sonunda seni yalnız görmek güzel. Gel, otur ve konuş."

"Ay ışığında konuşmak mı? Oh, sevgilim, hayır. Hadi sevişelim."

"Julian, lütfen," dedi sertçe ve onu kavisli bir mermere çekti Bank. "Bence konuşmamız gerekiyor. Daha önce hiç konuşmadık birlikte gelecek."

Ellerini öptü, önce sırtlarını sonra avuç içlerini. "Bir ülkeyle evlendiğimi sanıyordum ama bir kadınla evlendiğimi fark ettim."

"Evlendikten sonra ne yapmayı planlıyorsun? Lanconia'da demek istiyorum. Hayır kurumlarını evlat edinmeyi düşünüyor musun? Ne tür sporlar yapıyorsun? Senin hakkında gerçekten çok az şey biliyorum."

"İlgilenmen ne kadar hoş," dedi, dudaklarını öpmek için öne doğru eğildi, ama kız geri çekildi. Adam iç geçirdi. "Sporla hiç ilgilenmedim. Biraz ata binmek dışında yani. Ben mülkleri yönetmek için eğitildim. Sanırım babam, büyükbabamın har vurup harman savurduğu servetin bir kısmını geri kazanabileceğini umuyordu. Ama yapamadı. Her şey kaybedildi." Sesinde acı vardı. "Elimde kalan tek şey soyum ve bilgim. Lanconia'ya geldim çünkü orada bir veliaht prenses olduğunu duydum ama ben..." Sesi yumuşadı. "Onun bu kadar güzel olduğunu duymamıştım. Aria, evliliğimiz çok mutlu olacak."

"Evet, belki," dedi, "ama evlendikten sonra ne *yapmayı* planlıyorsun?"

"Kral ol, tabii ki," dedi sanki kız aptalmış gibi.

"Anlıyorum."

Onun ellerini öpmeye başladı. "Evet, sevgilim, çok güzel bir ev sahibesi olacaksın. Bu iğrenç savaş sona erdiğinde sana Paris elbiseleri alacağım ve dünyanın dört bir yanından gelen soyluları ağırlayacağız. Çok güzel çocuklarımız olacak ve ben de oğlumuza nasıl kral olunacağını öğreteceğim."

"Lanconia bu elbiselerin ve eğlencelerin parasını nasıl ödeyecek? Köylülerden vergi mi alacağız?" Sesinde keskin bir ton vardı. "Ürünlerinin üçte birini alıp onları aç çocuklarla mı bırakalım?"

Ellerini bıraktı ve dik oturdu. "Ödemeyi bana bırakacaksın. Her şeyi ben yöneteceğim. Siz sadece menüleri planlayın."

Aria hem öfke hem de korkuyla titriyordu. İşte bu adamın onu öldürmek istemesinin bir nedeni vardı. Ve eğer onu sevmesi gereken bir adam ölümünü isteyebiliyorsa, ya bilinmeyen insanlar?

Ellerini yüzüne götürdü. "Oh, Julian, bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini bilemezsin. Her sabah karar verme endişesiyle uyanmak zorunda olmamak! Yeni koleksiyonlar için yılda iki kez Paris'e uçmayı çok isterdim. Ve çocuk sahibi olmayı çok isterdim. Eğer ciddi hükümet sorunları hakkında endişelenmek zorunda olmasaydım onlarla çok zaman geçirirdim."

Karanlıkta, J.T. neredeyse kahkahayı basıyordu. Güneyli aksanı hariç, Dolly'nin mükemmel bir taklidiydi. Dolly'nin çaresizmiş gibi davranıp sonunda herkesi idare ettiğini kaç kez görmüştü? J.T. neredeyse Julian'ı uyarmak istiyordu.

Julian Aria'nın ellerini yüzünden çekti. "Sevgilim, nasıl hissettiğinden hiç emin olamadım. Beni erkeklerin en mutlusu yapıyorsun. Yarın işe başlayacağım. Lanconia'nın gelirlerine bakmalıyım ve düşünümüzü planlamaya başlayabiliriz."

"Ama kral-" diye başladı Aria.

"Bah! O yaşlı bir adam. Neler olup bittiğinden haberi yok. Kral olduğum zaman için hazırlanmalıyım. Gel, saraya dönelim."

"Artık öpücük alamayacak mıyım?"

"Elbette sevgilim." Çabucak onun dudaklarını öptü. "Bu serin hava senin için iyi değil. Geri dönmeliyiz."

"Hayır," dedi. "Bir süre daha burada kalacağım. Bir kızın evliliğini düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardır," dedi çapkınca.

"Hoşuma gitmiyor ama olsun." Ellerini tekrar öptü ve hızla patikadan aşağı döndü.

Aria, J.T.'nin arkasında hareket ettiğini duyana kadar bir süre bankta oturmaya devam etti. Gözyaşlarına karşı koydu. Birinin onu krallığı için değil de kendisi için sevmesi mümkün değil miydi?

Elleri iki yanında kenetlenmiş halde hızla ayağa kalktı. "Şimdi mutlu musun?" diye tükürdü J.T. karanlıktan çıkarken. "Haklı olduğunu öğrenmek hoşuna gitti mi? Julian Lanconia'yı istiyor, beni değil. Kral olmayı ve beni çocuk odasına göndermeyi planlıyor. Amerikalı bir ev kadını benim sahip olduğumdan daha fazla güce sahip. Neden gülmüyorsun?"

Onu kollarının arasına çekti, göğsüne doğru çirelerini tuttu. "Özür dilerim bebeğim," dedi saçlarını okşayarak.

Aria utancından ağlamaya başladı. "Benimle sadece ülkem için evlenmek istediğini biliyordum ama galiba unutmuşum. Belki de beni seviyordur diye düşünmüştüm. Ne kadar aptalım! Birinin Lanconia olmadan sadece benimle *tanışmak* istemesi mümkün değil mi?"

J.T. kızın çenesini kaldırıp yüzünü ona çevirdi. "Bebeğim, eğer bu lanet ülke batmakta olan *Titanik* gibi boynuna bağlı olmasaydı, seni alır ve kaçırdım."

"Sen ister miydin? Beni bir kadın olarak ister miydin?"

"Kırmızı bluzlarını beyaz tişörtlerimin içine atarak, ütü yapmayacağını söyleyerek ve kalçana kadar kesilmiş bir etekle dans ederek beni çıldırtarak benimle evde olmanı isterdim." Ellerini onun yüzüne götürdü. "Tatlım, sırtımı yıkamak için orada olmanı isterdim. Sabah uyandığımda kollarımda olmanı isterdim."

Ağzını onunkine yaklaştırdı ve ona karşı hissettiği tüm yalnızlık açlığıyla öpmeye başladı. "Bu gece benimle kal. Bir daha yalnız uyanmama izin verme."

"Evet," diye fısıldadı. Nerede olduğunu unutmuştu. Bir kez daha Bayan Montgomery'ydi ve gülmekte özgürdü, absürt bir kostüm giymekte özgürdü ve insanları hayal kırıklığına uğrattığı için endişelenmiyordu. Elleriyle yemek özgürdü, arkadaşlarını seçmekte özgürdü, hayatının mahrem detayları hakkında hikayeler yazmayacak insanlarla kısıtlanmamıştı.

O birkaç muhteşem, cennet gibi haftayı hatırlayarak ve tadını çıkararak ona sarıldı.

Sonra bir kuş öttü, uzun tatlı şarkısını gece havasına verdi. Bu nadir bir kuştı, sadece Lanconia dağlarında bulunurdu ve bu nedenle değer verilir, korunur ve ulusal kuş olarak onurlandırılırdı.

Aria'nın nerede hatırlamasını sağladı.

Şiddetle J.T.'den uzaklaştı. "Hayır, , hayır," diye çılgık attı. "Sen beni baştan çıkaran şeytansın. Ben Amerikalı bir ev kadını *değilim*. Ben bir prensesim -bir *veliaht* prenses- ve hayatım ülkeme ait.

Lanconia bana bağlı, hayır, biz parçasıyız. Ayrı değiliz. Bana bir daha dokunma, ülkemi terk etmemi sağlamaya alışma. Lanconia'yı bu kadar sevmeseydim, seninle asla tanışmazdım. Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Önceden memnundum. Benimkinden başka bir hayat olduğunu bile bilmiyordum. Beni çok mutsuz ettiniz. Keşke seni hiç görmeseydim! Senden nefret ediyorum!"

Hâlâ ağlayarak saraya doğru koşmaya başladı.

J.T. onun güvende olduğundan emin olmak için belli bir mesafeden takip etti. Kendini mutsuz ve sevinçli hissetmek arasında kalmıştı. Onu zlemişti. Prensesin altında bir kadın vardı.

Ama söyledikleri doğruydı. Ona küçük bir mavi kanlı yerine kendisini istediğini söyletmek isteyecek kadar bencil miydi? Bir iş yapmak için buradaydı ve bu iş Majestelerini ağlatmayı içermiyordu.

Aşk önemli değildi, arzu önemli değildi. Geçici bir süre dışında asla birlikte olamayacaklardı ve o unutmuş gibi görünse de bunu biliyordu. şu andan itibaren ellerini ondan uzak tutacağına yemin etti. Aslında, evlenecek birini bulmasına yardım edecekti. Yoldan uzak duracak birini. Aşırı hırslı olmayan biri. Onu en az kendisi kadar seven biri.

J.T. Montgomery'ye ait olana dokunmasın diye iktidarsız biri.

J.T. kendini düzeltti, Aria korumasının yanından geçip odasına girene kadar onu takip etti, sonra i geçirerek kendi boş yatak odasına doğru uzun bir yürüyüş yaptı.

On Dokuzuncu Bölüm

J.T. ertesi sabah Aria'yı yatak odasının kapısında bekliyordu ve onunla birlikte kahvaltıya doğru yürümeye başladı.

"Bunu yapamazsın," diye tısladı ona.

Kadının itirazlarına her zamanki gibi kulak verdi. "Bu yerin kitaplarına bir göz atmak istiyorum."

Gülümsedi. "Kütüphanemiz mükemmeldir. Rowan'ın zamanından kalma birkaç el yazmamız, hatta ona ait bir haritamız bile var."

"Burayı işletmenin ne kadara mal olduğunu gösteren defterleri istiyorum. Defterleri. Hesaplar. Anladın mı?"

"Bana ev bütçesi gibi mi?" "Her hafta aştığın bütçe," dedi.

J.T. geri çekilerek yemek odasına önce onun girmesine izin verdi ve onu zaten yemek yemekte olan akrabalarının önünde utandırmadığı için memnun oldu. Uzun büfenin ucundan bir tabak aldı ve altındaki mumla ısınan çok sayıdaki gümüş servis tabağından doldurmaya başladı.

"Bu kadar az kişi için çok fazla yemek var, değil mi?" J.T. kendi tabağını doldururken homurdandı.

Kahvaltı sırasında pek konuşmadı ve Aria onun masadakileri izlediğini gördü. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Bu insanlar bütün gün ne *yapıyorlardı*? Aria hiçbir fikri olmadığını fark etti. Freddie'nin J.T.'yi küçümsediğini, Amerikalı'nın madalyasız, omuzlarında yıldız olmayan sade üniformasına baktığını gördü. Elbette Freddie'nin üniformaları altın sırmalarla ve birçok madalyayla doluydu ama o bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Hazır mısın?" J.T. Aria'nın sandalyesinin arkasında durmuş, sandalyeyi onun için çekmeyi bekliyordu. "Yapacak işlerimiz var."

Etraflarındaki açık ağızlardan habersiz görünüyordu, ama Aria ona itaat etmesi gerektiğini biliyordu, yoksa olay çıkarabilirdi. Yemek odasının dışına çıktıklarında, ona bildirdi. "Bana böyle davranamazsın.

şekilde. Ben bir kraliyet prensesiyim. Evimde misafir olman gerekiyordu. İnsanlar diyecek ki-"

"Umarım insanlar 'uzak dursan iyi olur, yoksa o Amerikalı seni dümdüz eder' derler. İnsanların sana yaklaşırlarsa benimle uğraşmak zorunda kalacaklarını anlamalarını istiyorum. Şimdi gidip defterlere bakalım."

"Sizi götüreceğim ve siz ikiniz hesaplara bakabilirsiniz. Bugün işlerim var."

Yatak odasının kapısındaaydılar. "Programını görelim." "Onayınızı almak zorunda değilim."

"Ya onu buraya getirirsin ya da ben oraya girerim. Sence yaşlı, küçük kontun yatak odana girmemden hoşlanacak mı?"

Elinde programını gösteren bordo deri ciltli büyük bir kitap tutan sekreteriyle birlikte döndü. "Kraliyet Entomoloji Derneği-" diye başladı sekreter, J.T. kitabı ondan almadan önce.

Sayfayı taradı. "Burada daha çok böcek konferansları ve bazı kadın derneklerinin faaliyetlerinden başka bir şey yok. Hasta çocuklar ya da yaşlı insanlar yok." Kitabı sıska küçük sekretere geri itti. "Herkese Majestelerinin hastalığından dolayı hala zayıf olduğunu ve katılamayacağını söyle. Ve şu andan itibaren ona gönderilen her daveti kabul etmeyin. Biraz zamana ihtiyacı var" -Aria'ya baktı- "çingiraklı dans etmek için. bebeğim, gidip haznedarını bulalım." Aria'nın koluna girdi ve onu çekmeye başladı.

Aria sekreterine dönüp bakarsa utancından öleceğini biliyordu. "Bana dokunamazsın," dedi öfkeyle.

J.T. onun kolunu bıraktı. "Tamam, unuttum. O zaman vur beni.

"Ve isimler tahammül edilemez. Ve benim iznim olmadan programımı iptal edemezsiniz. Lanconia'da kontrolün *bende* olduğunu bir türlü hatırlayamıyorsun." Adam o kadar hızlı yürüyordu ki kız ona yetişmekte zorlandı.

"Uh-huh. O kadar kontrollüsün ki birileri senin ölmeni istiyor."

"İşte!" dedi ve bir çift oyma ceviz kapının önünde durdu. Kapıların her iki yanında iki Kraliyet Muhafızı duruyordu,

Sırtları dimdik, gözleri dümdüz ilerideydi. Kesin bir hareketle kapıları açtılar ve Aria bir adım bile atmadan içeri girdi. J.T. bir an için iki korumaya baktı. "Teşekkürler," dedi ve ofise girdi.

Dört adam hemen ayağa kalktı ve Majestelerinin ziyaretlerine alışık olmadıkları kolayca anlaşılıyordu. Mırıldanarak selamlaştılar ve kirli kahve fincanlarını saklamaya çalıştılar.

J.T. bir adım öne çıktı. Odada dolaşan tüm "Ekselansları "nın arasında boğulacaktı. "Kral tarafından Lanconia ekonomisini incelemek üzere görevlendirildim ve işe saray hesaplarıyla başlıyorum."

Hazinedeki dört adamın çeneleri düştü. En yaşlı adamın gözleri yuvalarından fırladı.

Aria öne çıktı ve kandırıcı bir sesle, "O bir Amerikalı ve buraya kral tarafından gönderildi. Belki bize evdeki hesapları gösterir ve yanımızdan ayrılırsınız."

Adamlar kitapları odadaki dört masadan birine koyarken tek kelime etmediler ve sonra gittiler.

Aria, "Amerika'nın imajına hiç yardımcı olmuyorsun," diye J.T.'ye çıkıştı.

"Bir SOB olarak ünlenmek istiyorum. Belki bu birilerinin içine biraz korku salar."

"Pekâlâ, kitaplarınızı aldınız, şimdi gidiyorum. Julian ve ben-"

"Benimle kalıyorsun. Gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Ama Julian ve ben-"

"Dün onunla yalnız çıksaydın şimdi *ölmüş* olurdun. Şimdi orada otur ve sessiz ol."

Aria sert bir sandalyenin kenarına oturdu, vücudu et ve kasların olabileceği kadar sertti. Teğmen Montgomery onun şimdiki ve gelecekteki hayatını mahvediyordu. Onu terk ederse Julian'ı suçlamayacaktı ama sonra dün geceki sözlerini hatırladı ve onun gitmesini umursayıp umursamadığını merak etti. Elbette daha iyi bir koca bulabileceği konusunda kendini kandırmayacaktı. Bir prensesin seçenekleri son derece sınırlıydı.

"Bu da ne böyle?" J.T. yüksek sesle sordu ve onun sıçramasına neden oldu. "Bu *kar* için bir giriş mi!"

"Muhtemelen Freddie'nin kar kremi içindir." Belki de gazeteye ilan verip kral olmak istemeyen, kraliyetle bağlantılı bir adam arayabilirdi.

"Kar kremi mi?" J.T. düşüncelerini bölerek sordu.

Öte yandan, belki İngiltere Kraliçesi Elizabeth gibi bakire bir kraliçe olarak tek başına hüküm sürebilirdi, ama o zaman bakire kısmı için biraz geç kalmıştı ve çocuk sahibi olmayı tercih ederdi.

"Aria!" J.T. tersledi. "Cevap ver bana. Bu kar faturası ne için?"

İç çekti. Bazen çok sıradan olabiliyordu. "Freddie kar kremasını çok sever, bu yüzden onun için dağlardan kar getirilir."

"Her gün bunları mı yiyor?"

"Tabii ki hayır. Yılda sadece dört ya da beş kez kar yağıdırıyor ama tabii ki kar istediğine karar verirse, kar onun için hazır olmalı."

"Bunu fark etmemekle ne kadar aptallık etmişim," dedi J.T. sessizce. "Peki bu diğer harcamalar hayatın diğer gereklilikleri için mi? İşte ithal yaban mersini."

"Büyük Teyze Sophie için." Onun ne anlamaya başlamıştı. "Bu insanlar kraliyet ailesinden, bazı lükslere hakları var."

"İskoçya'dan taze somon mu?" J.T. sordu.

"Bradley Teyze için."

"Savaş sırasında bunları nasıl alıyorsunuz?"

Aria yüzünü hareketsiz tuttu. "Bradley halamın birkaç pilotla 'anlaşması' var gibi görünüyor. Malzemeleri nasıl temin ettiğinin tam ayrıntılarını araştırmaya hiç meyilli olmadım."

"Tahmin edebiliyorum," dedi J.T.. " 'Tedarik etmek' doğru kelime olabilir.

Lanconian hükümeti bunun için para ödüyor ve Bradley Teyzen-"

"Dur," diye uyardı Aria.

J.T. defterin üzerinden ona baktı. Her geçen dakika daha da prensesleşiyor, ilk tanıştığı ukalaya daha çok benziyordu. "İç çamaşırını tekrar giydin, değil " Kızın kızardığını görmek onu memnun etti ama kız sert duruşunu bozmadı. "İşte," dedi ve bir çubuk Juicy Fruit sakızı uzattı.

"Ooooh," dedi sesinde büyük bir zevkle. "Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey için böyle bir tepki almamıştım."

Çiğnemeye başladı, sakız şakırdıyordu. "Evet, ama beni duyamayacak kadar çok gürültü yapıyordun."

Kirpiklerini indirerek ona baktı. "Uslu dursan iyi olur yoksa istediğini veririm sana. Neden yapacak bir şey bulmuyorsun ve sandalyenin kenarında oturmayı bırakmıyorsun? Tüylerimi diken diken ediyorsun."

"Elbette bebeğim," dedi ve ayağa kalktı.

Nefesinin altında "heebie-jeebies" diye mırıldandığını, yeni kelimeyi çalıştığını duyabiliyordu. Kitaplara konsantre olmak onun için zordu. Sakız onu tekrar *kendi* prensesine dönüştürmüş gibiydi, güneş elbiseleri giyen ve saçlarını kıvrıcık yapan prensese.

Defterlere tekrar bakmak için kendini zorladı. Anlayabildiği kadarıyla Lancon kraliyet ailesi, savaş halindeki diğer ülkelerle çevrili fakir bir ülkede yaşadıklarının farkında olmayan bir grup asalaktan oluşuyordu. Hiçbir zaman büyümek zorunda bırakılmamış bir grup şımarık çocuktan ibaretiler. Grup üzerinde biraz kontrolü olsaydı, Aria'nın görevlerini aralarında paylaşırdı. Genç Barbara muhtemelen halkın arasına karışmaktan hoşlanacaktır ve Gena da birlikleri gözden geçirebilirdi. Freddie, Nickie ve Toby'nin ne işe yarayacağını bilmiyordu ama böcek derslerine pekâlâ katılabilirlerdi. Büyük Hala Sophie top atışlarının yapıldığı törenlere katılabilirdi. En azından neler olup bittiğini duyabilirdi.

"Bu küçük gülümseme ne için?" Aria sordu.

J.T. sandalyede arkasına yaslandı. "Ailen hakkında düşünüyordum."

"Biraz dağınık, değil mi?" dedi sesinde biraz özür dileyerek.

"Konuşan Prenses Aria mı yoksa Bayan Montgomery mi?"

"Amerikalı Aria," dedi bir sandalyeye çökerek. "Freddie'nin kar kremi daha önce gayet makul görünüyordu, ama paraya mal oluyor, değil mi? Hem de çok para."

"Çok fazla."

"Peki ne yapacağız?"

J.T. bir an için başını ondan çevirdi. Ne yapacağız? Kralın burnuna bir yumruk atmalı ve onu bir daha görmeden otostop çekerek ülkeyi terk etmeliydi. "Kont Julie'ye soralım" diyecek oldu ama yapmadı.

Bunun yerine ona döndü ve iş yükünün akrabaları tarafından paylaşılabileceğini düşündüğünü söyledi.

Aria düşünceliydi. "Bundan hoşlanmayacaklar. Gena Kraliyet Muhafızları'nın genç adamlarına bakmaktan hoşlanacaktır -elimizdeki tek birlik onlar- ve Sophie Teyze toplara *bayılacaktır* ama diğerleri karşı çıkacaktır."

"O zaman onları ikna etmem gerekecek. Yani, kocanız onları ikna etmek zorunda kalacak."

"Benim..." Aria dedi ki. "Evet, sonunda kiminle evlenirsem evleneyim."

Kapı hızla çalındı ve kapılar açıldı. "Ekselansları, Kont Julian," dedi muhafız.

Julian içeri girdi, belli ki çoktan sinirlenmişti. "Aria, bu adamla burada tek başına ne yapıyorsun?"

Aria kamburundan sıçradı ve o kadar çabuk dikkat kesildi ki sakızını yuttu. "Hesaplara bakıyoruz." Gözleri kocaman açılmıştı.

"Sana zarar vermez," dedi J.T. nefesinin altından. "Öyle olsaydı Amerika'daki her çocuk ölmüş olurdu." Julian'a döndü. "Lanconia'nın borçlarını araştırıyorduk ve prenses burada, böylece onun güvende olduğunu görebiliyorum."

Julian Aria'ya bir babanın asi bir çocuğa baktığı gibi baktı. "Aria, yolculuğumuzun vakti geldi."

Aria cevap veremedi J.T. onun önüne geçti. "Prenses meşgul. Anladın mı, ahbap? *Meşgul*. Şimdi sıvış."

Julian J.T.'ye öfkeli bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Bir muhafız kapıyı arkasından kapattı ve J.T. muhafızın gözlerinde bir onay parıltısı gördüğünü düşündü.

"Olamaz," diye inledi Aria, sandalyeye geri gömülerek. "Şimdi yaptın işte. Artık benimle asla evlenmeyecek."

"Güzel!" J.T. dedi ki. "Ondan daha iyisini hak ediyorsun." "Ondan daha iyisini nereden bulacağım?"

"Amerika'da herhangi bir sokak köşesinde."

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Kraliyet kanı taşıyan, monarşiden anlayan biriyle evlenmeliyim, öyle biriyle."

"Bana şu Kraliyet bahset," diyerek onun sözünü kesti. "Hayal mi görüyorum yoksa hepsi birbirine mi benziyor?"

"Eşleştiler." "Yani tabak gibi mi?"

"Onun gibi bir şey. Boyutları geleneksel olarak Rowan'ın boyutu olarak düşünülen şeye dayanıyor. Boyları bir ila iki metre arasında, kırk sekiz inç göğüs ve otuz iki inç bele sahipler. Daha büyük ya da daha küçük olamazlar. Kraliyet Muhafızı olmak Lanconyalı bir erkeğin ulaşabileceği en büyük onurdur ama üniformaya uygun olmalıdır."

J.T. düşünceliydi. "Kırk sekiz inçlik göğüsler büyümez, inşa edilmeleri gerekir. Bu adamların bir antrenman yeri var mı?"

"Rowan'ın Tarlası."

"Yine Rowan," diye inledi J.T.. "Sanırım bu kitapları bir süre için yeterince gördüm. Kırları görmeye gidiyoruz. Üzümleri görmek istiyorum ve bana şu muhafızlardan bahsetmeni istiyorum. Kapıları açıp kapatmaktan fazlasını yapabiliyorlar mı? Ve bana prenses bakışı atma. Al, biraz daha sakız ye," dedi ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

Aria saray arazisinden ayrılmayı planladığında basit bir yün Challis etek ve bluz ile kalın tabanlı, kısa topuklu yürüyüş ayakkabıları giymekte ısrar edince giydiricileri dehşete düşmüştü.

"Ama Majesteleri, lütfen halka karşı sorumluluğunuzu düşünün. Bir prenses görmeyi bekleyecekler."

"Ve bir insan görecekler," diye tersledi Aria. Leydi Werta bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hayır, eldiven istemiyorum ve saçlarımı salıvereceğim." Aria, kendisini çok suçlu hissetmesine ve fikrini değiştirmesine neden olmadan odadan çıktı.

J.T. yatak odasının dışında muhafızlardan biriyle konuşuyordu, ama kapısı açıldığında ona doğru döndü. "Harika görünüyorsun," dedi sırtarak ve Aria sanki yirmi kilo vermiş gibi hissetti; ayakları yere tam olarak değmiyordu.

Bradley Teyze onları görüp kaşlarını kaldırdıktan sonra bile onu azarlamadı. Onu batı kanadının arkasındaki garajlara götürdü ve J.T. bir şoförle arabalardan birini kimin kullanacağı konusunda tartışırken arkasına yaslanıp dağlara baktı. Tıpkı onun da bildiği gibi, J.T. kazandı.

Krem rengi, önden çekişli, alçak, seksi, muhteşem bir araç olan Cord'u sürerek garajdan çıktı. "Bu Bradley Teyze'nin arabası," diye nefes aldı Aria, J.T. koltuğa doğru eğilip yolcu kapısını ona doğru iterken kendini çok açık saçık hissediyordu. Şoförünün bu hareket karşısında duyduğu dehşeti hissedebiliyordu.

Aria camı indirdi ve saçlarının karışmasına izin verdi. Kendini olağanüstü özgür ve mutlu hissediyordu. Görevsiz bir gün geçirmişti, yakışıklı ve seksi bir adamla arabada yalnızdı ve ağır korsesini evde bırakmıştı.

J.T. daha fazla dayanamayana kadar ona bakmaya devam etti. Pratik bir Amerikan hareketiyle sağ elini uzattı, onu başının arkasından yakaladı ve gözlerini yoldan ayırmadan öpmek için kendine doğru çekti. "Seni tekrar görmek güzel bebeğim," dedi ve onu bıraktı.

Gülümseyerek koltuğuna geri oturdu. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Önce Kraliyet Muhafızları'nın eğitim alanına gideceğiz. Oraya hiç gittin mi?"

Aria güldü. "On beş yaşındayken bir öğleden sonra gizlice kaçıp çalıların arasına saklandım ve erkeklerin antrenmanını izledim. Hepsi de oldukça güzeldi."

J.T. güldü. "Öğrenirlerse prenses rozetini elinden alırlar."

Yine güldü, kendini hiç de prenses gibi hissetmiyordu.

Muhafızların eğitim alanı saraydan yaklaşık bir mil uzakta, her zaman ağaçsız olan ve geleneksel olarak turnuvaların ve savaş denemelerinin yapıldığı geniş bir düzlükteydi. İki dönümlük düzlüğün kenarında uzun, alçak, önü açık bir taş bina vardı.

Adamların görüş alanına girdiklerinde J.T. arabayı durdurdu ve baktı. Yüz elli kadar adam vardı, hepsi ürkütücü bir şekilde aynı boydaydı ve hepsinin üzerinde sadece peştamal olarak tanımlanabilecek beyaz bir giysiden başka bir şey yoktu. Neredeyse çıplak olan vücutları, güneşten bronzlaşmış ve terle kaplanmış derilerinin altındaki kaslarla dalgalanıyordu. Çok çeşitli sporlarla uğraşıyorlardı: güreş, okçuluk, uzun kalın sopalarla dövüş, kargılarla kılıç dövüşleri, göğüs göğüse çarpışmalar. Arada bir kırmızı kol bandı takmış kır saçlı bir adam dövüşçülere bağıırıyordu. Kırışmış saçları vücutlarının ihtişamını azaltmıyordu.

J.T. kendini bir zaman tüneline girmiş gibi hissetti. Bu sahne, eski moda silahları, ilkel giysileriyle bu adamlar, arkadaki taş baraka, uzun zaman öncesinden kalma bir şeydi. "On üçüncü yüzyıl Rowan'ından fırlamış gibi, değil mi?" J.T. yumuşak bir sesle, sesi huşu doluydu, dedi. Birden bu adamlarla antrenman yapmak istediğini fark etti. Eğer insanlar arasında bir savaş olacaksa bu böyle olmalıydı, isimsiz binlerce kişinin üzerine bomba yağdırarak değil. "Uh-oh, bizi gördüler," dedi Aria. Bir an sonra gri saçlı adamlardan biri bir düdük çaldı ve muhafızlar alandan kayboldular, saniyeler içinde uzun gri cüppeleriyle geri döndüler ve mükemmel bir sıra halinde hazırda durdular. Etkileyici bir manzaraydı. J.T. rahatladı

arabayı ileri sürdü. "Burada olmamdan hoşlanmayacaklar," dedi Aria. "Sen onların prensesisin, bunu unutma."

"Ama onlar çok özel insanlar. Büyükannem diyor

ki-" "Yanımda kal tatlım, seni koruyacağım."

"Ha! Onlar *benim korumalarım*, adamlarım, *benim...*" Uzun, siyah bir cübbe giymiş olan kır saçlı adam kapıyı açmak için öne çıkınca sözlerini yarıda kesti ve gülümsedi. "Majesteleri," dedi adam resmi bir şekilde, "hoş geldiniz." J.T. ve muhafız yüzbaşısı baktılar ve birbirlerini çabucak değerlendirdiler. "Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi J.T..

Kaptan sorgusuz sualsiz, "Sizde," diye cevap verdi.

Ortaçağ görünümlü tahta sandalyeler getirildi ve J.T. ile kaptan taş binanın bir ucunun altına oturtulurken, Aria'birkaç metre ötede bir sandalye verildi. Aria'nın erkekler tarafından hoş karşılanmayacağına dair inancının aksine, onu J.T.'nin zevkine göre biraz *fazla* hoş karşıladılar. Adamlardan biri, J.T.'nin ud sandığı koca göbekli bir gitar çıkarıp tıngırdatmaya başladı, bir diğeri tabaktan kek ikram etti, diğeri iki adam da gümüş kadehlerle içki uzattı. Ve her ne söylüyorlarsa Aria'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştiriyordu. Ağır, kaslı bacakları yetersiz giysilerinin altından çıplak görünen yakışıklı saray mensuplarıyla çevrili eski bir prenses gibi görünüyordu.

Kaptan Aria'dan J.T.'nin çatık kaşlı yüzüne baktı ve gülümsedi. "Eğitim alanımıza pek ziyaretçi gelmez ve prensesimiz de buraya hiç gelmedi." Kıkırdadı. "Burada olduğunu bilmememiz gereken bir sefer hariç."

J.T. gülümsedi. "Neler olup bittiği hakkında ne kadar bilgin var?"

"Biri Ekselanslarına ateş ," dedi kaptan, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu.

"Bundan daha fazlası oldu." J.T. bu adama güvenebileceğini biliyordu. Belki de aynı savaşçı soyundan geldikleri için, ama J.T. bu adama hayatı pahasına güvenebileceğini biliyordu. Ona Amerika'da birinin Aria'yı öldürmeye çalıştığını söyledi. Aria'nın hayatına yönelik diğeri girişimlerden de bahsetti ve J.T. kaptanın giderek artan öfkesini hissedebiliyordu.

"Bize bu konuda hiçbir şey söylenmedi," diye öfkeleni di yaşı adam. "Geçtiğimiz yüz yıl boyunca kapıları açıp kapamaktan başka bir şey yapamaz hale getirildik. Kralımız bizim gerçek kullanımımızı unutmuş olabilir ama *biz* . Kralımız ve onun iki torunu için hayatlarımızı feda etmeye hazırız."

J.T., "Ve geri kalanları da asılacak," dedi. "Sana katılıyorum. Onun her gün, her dakika izlenmesini istiyorum. Keşke yatak odasında onunla birlikte kalabilecek kadınlar olsaydı. Artık o kadınların hiçbirine güvenmiyorum."

"Belki de biri vardır. Benimle gelin."

J.T. Aria'yı o yarı çıplak adamlarla yalnız bırakmak istemiyordu ama kaptanı takip etti.

"Bir zamanlar," dedi kaptan yürürken, "Lanconyalı savaşçılar dünyanın en iyileriydi. Yüzyıllar içinde halkın çoğu çiftçiliğe yöneldi ama aramızdan birkaçı eğitim geleneğini sürdürdü. Lanconia tarafsız bir ülke ilan edildiğinden beri artık pek gözde değiliz."

Patikadaki bir kavisi döndüler ve bir ağaç korusunun etrafından dolandılar. Önlerinde küçük bir açıklık vardı ve burada sadece muhteşem bacaklarının üst kısmına kadar uzanan beyaz, dökümlü giysiler giyen on kadın erkeklerinki gibi oyunlara katılıyordu.

J.T. keskin bir nefes alışla, "Aman Tanrım," dedi.

Kaptan gülümsedi. "Yüzyıllar önce kadınlar erkeklerin yanında eğitilirdi. Güzeller, değil mi?"

J.T. güreşen ve dövüşen iki metre boyundaki bronz tanrıçalara bakarken ağzını kapatamadı. Bir düdük çaldı ve kadınlar sıraya dizildi ve uzun kırmızı bir giysi giyen siyah saçlı bir kadın onlara doğru yürümeye başladı.

Kaptan bir an için ona sırtını döndü. "Jarnel kadınları eğitir. O aynı zamanda benim karım."

J.T.'nin gözleri kadının üzerindeydi. "Bu kadar formda kalmanıza şaşmamalı."

J.T. ve kaptan Jarnel ile konuştular ve bir şekilde muhafız kadınlardan birinin

Aria'nın bekleyen hanımları.

Daha sonra, o ve yüzbaşı erkeklerin eğitim alanına doğru yürürken J.T., "Söylesene, muhafız kadınlar erkekleri senin adamlarının prensesi karşıladığı gibi mi karşılıyor?" dedi.

"Hayır," diye yanıtladı kaptan. "Lanconyalı kadınlar takip edilir. Bir erkeği kazanmak için hiçbir şey yapmazlar; erkek onlara gitmek zorundadır. Elbette istisnalar da olmuştur. Rowan'ın zamanında bazen kadınlar bir erkek için birbirleriyle dövüşürlerdi. Aslında Rowan'ın kendisi için de durum böyleydi."

"Şu sürekli duyduğum Rowan'ın bir yarışmada ödül aldığını mı söylüyorsun? Kaslı bir kadın mı *kazandı* onu?" J.T. güldü.

"Savaşçıların bizim muhafız kadınlara benzediğini tahmin ediyorum," dedi kaptan hafifçe.

J.T. arkasındaki tarlada, tenleri terden pırıl pırıl parlayan on uzun boylu, güzel kadını hatırladı ve gülmeyi bıraktı.

Aria ve J.T. Cord'la yola çıktıklarında neredeyse öğlen olmuştu, arkalarında eski ama mükemmel bakımlı siyah Ford'larıyla üç araba dolusu muhafız vardı. J.T. bir üzüm bağı görmek istiyordu. Yüzbaşının verdiği talimatları izledi ve tam işçiler öğle yemeklerini oraya vardı.

Aria şehir sakinlerini sık sık görüyordu ama bu taşralıların güzel bir prensese aval aval bakmak için sıraya giremeyecek kadar çok işi vardı. Kendi kızlarına ve sevgililerine çok benzeyen Aria'yı gördüklerinde nutukları tutuldu.

"Ekselansları... Ekselansları," diye kekeledi bir kadın, diğerleri sessizce dururken, öğle yemekleri ayaklarının dibinde unutulmuştu.

"Size katılabilir miyiz?" J.T. sordu. "Kendi yemeğimizi getirdik." İnsanlar tereddütle başlarını salladılar.

Aria, J.T.'yi arabanın bagajına kadar takip etti. "Yiyecek getirdik mi? Bunun doğru olduğuna emin misin? Pek dost canlısı görünmüyorlar."

"ölesiye korkuyorlar ama eminim Bayan Montgomery'yi seveceklerdir."

O haklıydı. Aria'nın bir prenses olduğunu unutması biraz zaman aldı ve insanların ona olan hayranlıklarını kaybetmeleri biraz daha uzun sürdü, ama oldu

oldu. Yemek yediler ve konuştular, Aria onlara Amerika'nın harikalarını anlattı ve insanlar J.T.'nin kuraklık ve üzümlerin durumu hakkındaki sorularını yanıtladılar.

Lanconyalılar uzun boylu, yakışıklı insanlardı; hem erkekleri de kadınları yıllarca büyük ürün sepetleri taşıyarak dik tepelerden inip çıktıkları için zayıf ve kaslıydılar. Tepelerin üstünde ekim yaparlar ve aşağıda küçük köylerde yaşarlardı.

Yeni yürümeye başlayan çocuktan yaşlısına kadar herkes çalıştı. Genç kadınlar bebeklerini sırtlarına bağlar ve tepelere tırmanırlardı. Çoğu zaman erkekler küçük çocuklarla ilgilenirdi ve elli yaşında bir adamın dört yaşında üç çocuk tarafından takip edildiğini görmek alışılmadık bir durum değildi.

J.T. bir zamanlar büyük bir toplum olan ama şimdi ölmekte olduğunu bildiği bir topluma baktığını fark etti. Lanconia'da çok az çocuk vardı. Burada, öğle yemeğinde yirmi yedi kişiyle otururken yaş ortalamasının elli iki olduğunu tahmin etti. Bir düzine ya da daha fazla olması gerekirken on altı yaşın altında sadece dört çocuk vardı. Gençlerin çoğunlukla erken yaşta evden ayrıldıklarını, bir süre Escalon'un sokaklarında ve kafelerinde dolaştıklarını, sonra ülkeyi tamamen terk ettiklerini biliyordu.

Saat üçte insanların nezaketten sabırsızlandığını ve işlerine dönmek istediklerini fark etti. Üzüm bağını görüp göremeyeceklerini sordu.

Daha önce kendisine bir tur düzenlenmişti ama o zaman buraya tiksintiyle bakmıştı. Şimdi ülke ekonomisine yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Aria mutlu görünüyordu, biri Aria'nın büyülenmiş gibi baktığı bir bebeğe sahip olan üç kadınla birlikte dağa doğru yürüyordu, dört muhafız yaklaşık yirmi adım ötede onu çevreliyor ve şahin bakışlarıyla etrafı izliyordu.

Kadınlar üzüm toplamaya başladı ve Aria hiç düşünmeden onlara katıldı. Lanconyalı kadınların yüzlerindeki ifadeye gülümsedi ama hemen toparlandılar ve prensesleriyle birlikte üzüm topladılar. Aria Sulu Meyve çubuklarını dağıttı ve birkaç dakika sonra kahkahalar duydu.

Onu kadınlarla ve muhafızlarla bırakıp dağlardan aşağıya, tepenin yamacına kazılmış eski şaraphaneye gitti. Bu yılki üzüm mahsulü son dört yılın en iyisiydi ama yine de kâr etmek için yeterli değildi. Şarabın üç yıl yıllanması gerekiyordu, yani bu yıl muhteşem olsa bile, şarabın satılabilmesi için üç yıl geçmesi gerekecekti. Ve üç yıl içinde yüzlerce Lancon'lu daha ülkeyi terk etmek zorunda kalacaktı.

J.T. dışarıda güneşin altında durmuş, elinde bir salkım olgun yeşil üzümle dağın yamacından aşağıya sepet sepet üzüm taşıyan insanları izliyordu. Keşke üzüm için hızlı bir nakit mahsul olsaydı.

Kuru üzüm, diye düşündü. Savaşta konserve tayınla yaşayan askerler kuru üzümün tazeliğini hoş karşılayabilir. Belki de o ikna edebilirdi

Amerikan hükümeti vanadyumla birlikte kuru üzüm de alacak. Belki de majesteleri kral, Amerika kuru üzüm almazsa Lanconia'da Amerikan üslerine izin vermeyi reddederdi.

J.T. düşünürken, Lanconyalıların kuru üzüm fikrini nasıl karşılayacaklarını merak etti. Gururlu bir halktı ve kuru üzüm kadar aşağılık bir şeyle iş yapmayı reddedebilirlerdi.

"Üzümlerle şarap yapmak dışında bir şeyler yapmayı hiç düşündünüz mü?" diye söze başladı, yanındaki dört yaşlı Lanconyalı adamla konuşurken.

J.T.'nin endişelenmesine gerek yoktu. Lanconelular gururluydu ama aptalca değil. Yoksul ülkelerine yardım etmek için her şeyi denemeye hazırdılar. Tek endişeleri, üzümleri şimdi kuru üzüm için kullanırlarsa, üç yıl sonra hiç şarapları olmayacağıydı.

"Gelecek yıl sulayacağız ve bol ürün alacağız." Gelecek yıl orada olmayacağını anlamadan önce kelimeler ağzından çıkmamıştı.

Aria'yı arabaya bindirip saraya geri döndüklerinde saat altı olmuştu. Aria güneşten yanmış, rüzgârdan savrulmuş ve yorgundu ve adam hayatında hiçbir şeyi onunla sevişmeyi istediği kadar çok istememişti.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu fısıltıdan biraz öte sesle.

"Evet, çok güzel zaman geçirdim. Sen de keyif almış görünüyordun." "Evet," dedi biraz şaşırarak.

Sarayda şimdiki zamana geri döndüler. Leydi Werta oradaydı ve Aria'ya kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kızgındı. Julian çok öfkeliydi ve onun davranışını tartışmak istiyordu. J.T., Aria muhafızlarına kendisine göz kulak oldukları için teşekkür ettiğinde birkaç hizmetkârının boğulacağını düşündü.

J.T. ellerini ceplerine soktu ve ıslık çalarak gitti.

Muhafızlar onu izlediği için artık kendini daha güvende hissediyordu. Güzel bir gün geçirmişti ve Walters'ın onun üzerine titremesine aldırımıyordu bile. J.T. küçük adamın Aria'nın sıra dışı gününün neden olduğu tüm dedikoduları anlatmasına izin verdi. Veliaht prensesin çobanlarla baş başa içki içtiğine, Ekselanslarının tarlada işçi olarak çalıştığına dair hikâyeler vardı. Ve bazı insanlar monarşist bir ülkeyi sosyalist bir ülke haline getirmeye çalışan Teğmen Montgomery'den nefret etmeye başlamıştı.

J.T. küvete oturdu ve gülümsedi.

Aria'nın onaylamayan akrabalarıyla akşam yemeğine çıkabileceğini düşünmüyordu ve istediği yere götürülmek üzere yemek siparişi verebileceğini fark ettiğinde saray sisteminden memnun oldu. Walters ona kütüphaneye nasıl gideceğini söyledi ve J.T. yemek yemek, yalnız kalmak ve düşünmek için oraya gitti.

Aria kaçabildiği kadar çabuk misafir odasını terk etti. Kahkahalarla dolu cennet gibi bir gün geçirdikten sonra saraya döndüğünde herkesin ona ülkesine ihanet etmiş biri gibi davrandığını görmüştü. Julian kızgındı çünkü "o aşağılık Amerikalı" ile yalnız kalmıştı. Lord Yüksek Mabeyinci, onun aslında Kathy Montgomery olduğunu ve kocasıyla dışarı çıktığını düşündüğü ve davranışları çok yaygın olduğu için onu azarlamıştı.

Ama kim ne derse desin, Aria çok mutluydu. Belki de hayatı boyunca bu kadar talepkâr olmuştu çünkü kalbinde kendini işe yaramaz hissediyordu. Bugün ülkesi için ne kadar önemli bir rolü olduğunu anlamıştı.

Ve Jarl Montgomery'nin onun hayatı için ne kadar önemli olduğunu.

Hayatındaki en mutlu zamanları onunla geçirmiş gibiydi: sahilde yemek pişirmek, merdivenlerde sevişmek, onun kollarında ağlamak bile bir zevkti.

Adam yemeğe gelmediğinde büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Koridorda yürürken Kraliyet Muhafızlarından birinin sanki bir insan değil de bir heykelmiş gibi durduğunu gördü. Birkaç gün önce bir muhafızla konuşmayı asla düşünmezdi.

"Affedersiniz," dedi kibarca, "Teğmen Montgomery'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Kütüphanede, Majesteleri," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim."

"ederim."

Adamın yakışıklı yüzünde kısa bir gülümseme belirtisi gördü. Lütfen ve teşekkür ederim, diye düşündü. Sihirli kelimeler.

Kocasını büyük kütüphanede, dört uzun ceviz masadan birinin üzerine eğilmiş, etrafına kitaplar saçılmış, yeşil gölgeli lamba yanarken bir kâğıda bir şeyler karalarken buldu.

"Merhaba," dedi adam başını kaldırmayınca. "Akşam yemeği yedin mi?"

Ne yapıyorsun?"

Gözlerini ovuşturdu ve ona gülümsedi. "Buraya gel tatlım ve şuna bak."

Ona hiçbir şey ifade etmeyen dişli ve makaralardan oluşan bir çizim gösterdi. Adam üzümleri tepelerden aşağıya motorlu bir makara sistemiyle indirmeye yönelik fikirlerini açıklamaya başladığında ona yaklaştı. Lanconia'nın tarlalarında paslanan terk edilmiş arabaların motorlarını makaraları çalıştırmak için kullanmayı planlıyordu. "Böylece üzümleri kurutmak için daha fazla insan çalışabilecek," diye açıkladı.

"Kuru üzüm mü?" diye sordu.

Adam kuru üzümleeri anlatırken ona baktı ve onu sevdiğini fark etti. Dünyanın herhangi bir yerinden daha çok olmak istediğı yer burasıydı: geceleri burada ona yakın oturmak ve gelecek planları hakkında konuşmak. Bir gecelik giymiş olmayı ve Key West'teki küçük evlerinde olmayı diledi.

J.T. ona bir soru soruyordu. "Ne?" diye sordu.

"Küçük kontunuz bir radyodan bahsetti. Buralarda Amerika'yı aramak için kullanabileceğim iki yönlü bir telsiz var mı?"

"Sanırım öyle. Kimi arayacaksın?" J.T. sandalyesini geriye itip ayağı kalktı ve kadın oturmaya devam edince elinden tutup onu yukarı çekti. "Hadi, gidip radyoyu bulalım. Babamı arayacağım ve Frank'i buraya getirip getiremeyeceğini soracağım." Kız sormadan önce açıkladı. "Frank benim on yedi yaşındaki Taggart kuzenim, arabalar hakkında yaşayan herkesten daha çok şey bilir." Uzun kütüphanede ilerleyip koridora çıkarken Aria'nın elini tutuyordu. "Son duyduğumda Frank, babası katılmasına izin vermediğı için kızgındı. Frank'in iyi bir ruh halinde olması yeterince zor ama kötü bir ruh halinde olması görmek istediğim bir şey değil."

"Ve onu buraya mı davet edeceksin?"

"Ona ihtiyacımız var. Gemileriniz olsaydı yardım edebilirdim ama arabalar hakkında fazla bilgim yok." Durdu ve muhafızlardan birine telsizin nerede olduğunu sordu. Muhafız elbette biliyordu ve Aria J.T.'yi tonozlu mahzenlerin kuzeydoğı odasına götürdü.

Yirminci Bölüm

Aria yavaşça uyandı, gözlerini ovuşturdu ve esnedi. Dün gece J.T. ve Kraliyet Habercisi olduğunu öğrendiği adamla birlikte geç saatlere kadar uyumamıştı. Ondan öncekiler haberleri tüm kasabaya yaymışlardı ama şimdi o telsizle haber veriyordu. Aria onun adını ilk kez duyuyordu.

ABD'de Maine'e ulaşmaları iki saat sürdü, sonra birileri J.T.'nin babasının evine gidip onu alırken beklemek zorunda kaldılar. Aria, Bayan Montgomery'ye merhaba demesini istemek için Bay Montgomery ile bir süre konuşabildi.

Daha sonra J.T., bu iş bittiğinde ailesinin hayatını zindan edeceğine dair bir şeyler mırıldandı.

Bay Montgomery genç Frank'i mümkün olan en kısa sürede göndereceğini söyledi.

J.T. Aria'yı yatak odasına götürene kadar gece yarısı olmuştu. Kapıyı çevreleyen iki muhafıza baktı ve onu aniden yalnız bıraktı.

Şimdi gerindi ve bugün için ne planladığını merak etti. ^{Sabah} onda Escalon'un altmış mil güneyindeki bir üzüm bağında hasadın kutsanması için bulunması gerektiğini biliyordu. J.T.'nin bugün ne yapacağını ve ne söyleyeceğini, günü nasıl ilginç kılacağını merak ediyordu.

Giydiricileri saçlarını mükemmel bir şekilde düzgün ve sıkı bir topuz haline getirdiler. Uzun Neşeli Dul'un çelik bağlantılarını kopardılar ve ona sol omzunda büyük bir elmas broş bulunan ağırbaşlı siyah bir takım elbise giydirdiler. Aria bir an için broşu Key West'te Dolly'yle alışveriş yaparken aldığı şatafatlı mineli papağanla değiştirmeyi düşündü ama bu fikrini hayata geçirecek cesareti kendinde bulamadı.

Odasının dışında J.T. onu beklemiyordu ve yemek odasında da değildi. Bir şey öğrenmek istediğinde muhafızlara sormayı öğrenmeye başlamıştı. J.T. ^{sabah} altıdan önce saraydan ayrılmış ve ne zaman döneceğine dair hiçbir ipucu vermemişti.

Son dakikaya kadar bekledi ama Kutsama Festivali'ne zamanında yetişmesi gerekiyordu. Kont'u gördüğünde yüzünün düşmesine izin vermemeye çalıştı.

Julian arabanın kapısında duruyordu. Yüz ifadesi sertti.

"Bugün yine yükümlülüklerinizi bir kenara bırakacağınızı düşünmüştüm," dedi sitemle.

Ona cevap vermedi çünkü dün için kendini çok suçlu hissediyordu. Dün iyi vakit geçirmişti. Ama prenseslerin eğlenmemesi gerekiyordu. Köylülerin bebekleriyle oynayıp Amerikalı film yıldızları hakkında dedikodu yapmaları değil, yükümlülüklerini yerine getirmeleri gerekiyordu.

"Aria, insanlar konuşmaya başlıyor," diye başladı Julian uzun siyah arabaya bindiklerinde. Cam bölmenin arkasında şoförün yanında bir Kraliyet Muhafızı oturuyordu ve bir araba dolusu muhafız da onları takip ediyordu. "Kral size karşı olması gerektiği kadar sert davranamayacak kadar hasta, bu yüzden görev bana kaldı. O kaba, bayağı Amerikalıyla bir sokak kadını gibi davranıyorsun. Dün uyanık olduğun her anı onunla geçirdin ve bu sabah herkes bunu konuşuyor. Kendi ailene değer vermiyorsan, hizmetçilerin ne dediğini düşün. Kendilerinden biri olan bir prenses istemiyorlar, bir *prenses* istiyorlar. Kraliyet Muhafızları'nın eğitim alanını işgal etmeye bile cüret ettiğini duydum. O adamların mahremiyetine hiç mi saygınız yok?"

Aria koltukta oturmuş, ellerini kucığında sıkıca kavuşturmuş, adamın her sözüyle kendini daha da kötü hissediyordu. Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, ön koltuktaki muhafız ona döndü ve göz kırptı! Kıkırdamaya çok yaklaşmıştı. Onu özellikle şaşırtan şey, adamın Julian'ın söylediği her kelimeyi açıkça duymuş olmasıydı ve o her zaman bölmenin ses geçirmez olduğuna inanmıştı.

Julian söylenmeye, Aria da dinlemeye devam ediyordu ama artık endişelenmiyordu. Belki ailesi ondan utanıyordu, ama onunkiler utanıyor gibi görünmüyordu.

Bugün insanlarla buluşmak dünden çok farklıydı. İnsanlar en iyi Pazar kıyafetlerini giymişlerdi ve en resmi tavırlarını takınıyorlardı. Ona gülümsediler ama kimse gülmedi ve sadece sorular sordular. Bu onun için gerçekten oldukça sıkıcıydı.

İnsanlar Kont Julian'ı gördüklerine sevinmiş görünüyorlardı ve defalarca düğünün ne zaman olacağını sordular. "Ama ben zaten evliyim," demek istedi onlara.

Arabaya doğru yola çıktıklarında saat bir olmuştu ve insanların başlarının üzerinden Aria yemek kokusu alıyordu. Kalabalığa bir ara verildi ve biraz ötede, küçük bir evin yanında bir kadın bir parça ekmeğin içine bir şeyler doldurup küçük bir çocuğa uzatıyordu. Aria bunun ne olduğunu biliyordu; çocukken bir tane yemişti. Fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak, kalın ve çiğnenebilir kabuklu bir parça Lancon ekmeği yarılmış ve içine üzümle yapılmış baharatlı tavuk yahnisinden cömert bir kepe konmuştu. Üzerine taze keçi peyniri serpiştirilmişti.

Aria ne yaptığının farkında bile değildi, ama Julian'ın açık arabanın kapısında beklediği yerden döndü, "Affedersiniz," demeye başladı ve kalabalığın arasından kadının evine doğru ilerledi. "Bir tane alabilir miyim?" diye sordu şaşkın kadına.

Yaşlı kadın orada öylece durup baktı.

"Büyükanne!" dedi küçük çocuk yüksek sesle ve kadının aklını başına getirdi. Ekmeğin içine yahni kaşıkladı, üzerine peynir serpti ve Aria'ya uzattı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Aria, ısırarak. Birden arkasındaki sessiz kalabalığın farkına vardı. Döndü, üst dudağında bir parça sos vardı. "Çok lezzetli," dedi ve kalabalık alkışladı.

Bir muhafız ona peçete olarak kullanması için temiz bir mendil uzattı ve yanında dört muhafız olduğunu gördü. Kalabalığın içinden geçerken onu takip etmişlerdi.

"Prenses," diye duydu ve küçük çocuğun ona kaba bir taş kupa uzattığını görmek için aşağıya baktı. "Bu ayran."

Aria gülümsedi ve kupayı aldı. "Teşekkür ," dedi.

Küçük çocuk sırtıttı. "Hiç de gerçek bir prenses gibi değilsin."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi, kalabalığı güldürdü. Arabaya doğru ilerlerken muhafızlar kalabalığı ayırdı.

Julian öfkeden kuduruyordu. Sandviçini açgözlülükle yerken ve ayranını içerken saraya dönüş yolu boyunca ona nutuk çekti, bardağı pencereden atmak istedi ama kadın buna izin vermedi.

Saraya vardıklarında, ön koltukta oturan muhafız ona kapıyı açtı ve kadın ona kupayı uzattı. "O kadına yemeği için teşekkür etmek istiyorum. Lütfen neye ihtiyacı olduğunu öğrenir misiniz?"

"Boş bir tavuk kümesi gördüm," dedi muhafız yumuşak bir sesle.

"Doldur," dedi Aria, Julian ona sert bir bakış atmadan önce. "Teğmen Montgomery'nin nerede olduğunu biliyor ?" diye fısıldadı.

"Muhafızlarla birlikte, ."

Aria başını çevirdi, böylece Julian onun konuştuğunu görmeyecekti. "Lütfen atımın yirmi dakika içinde hazır olmasını sağlar mısınız?"

Arabanın etrafında dönerlerken muhafız sadece başını sallamakla yetindi ve Kont Julian'a kulak misafiri oldu.

Aria Julian'dan kaçmakta biraz zorlandı ve avludan geçip ahırlara doğru koşarken ailesinin diğer birkaç üyesinin ona şüpheyile baktığını gördü. Atı eyerlenmiş ve onu bekliyordu ve dört Kraliyet Muhafızı da onunla birlikte ata binmeye hazırdı.

Muhafızların eğitim alanına varması birkaç dakika sürmüştü ki atını durdurup adamları izlemeye başladı. J.T. muhafızlarla birlikteydi, beyaz peştamal giyiyordu ve bir muhafıza karşı sopayla mücadele ediyordu. J.T. muhafızlar kadar uzun boyluydu ama daha soluk tenliydi ve onlar kadar ağır değildi. Sopayı da pek iyi kullanamıyordu ve dövüştüğü muhafız onunla oynuyor gibiydi.

"Öğrenecek," dedi Aria'nın yanındaki muhafız. "Bir yıl kadar sonra Lanconia'daki en iyi savaşçı olacak."

Aria buna gülümsedi ama sonra J.T.'nin bir yıl içinde muhtemelen Amerika'ya döneceğini ve Julian'la evleneceğini hatırladı.

O anda J.T. ona baktı, kadın el salladı ve bir sonraki an J.T. yere yığıldı.

J.T.'nin başında duran muhafız "Aklını yaptığın işe ver," diye bağırdı.

Aria koşarak J.T.'nin yanına gitti. "Yaralandın mı?" diye sordu onun yanına diz çökerken. Muhafızlara ters ters baktı. "Eğer ona zarar verdiysen kelleni alırım."

J.T. morarmış omzunu ovuştururken ona gülümsedi. "Utançtan ölebilirim ama başka bir şey değil. Rax'e söylediklerinde ciddi olmadığını söyle."

Aria muhafızların çoğunun şimdi onları merakla izlediğinin farkındaydı. Kendini bu kadar aptal yerine koymamış olmayı gerçekten diledi, ama o daha bir şey söyleyemeden Gena koşarak alana geldi. Üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu: kısa etekli, tek omuzlu bir elbise, sağ kolunun üst kısmında ağır bir altın bilezik.

"J.T. sevgilim," dedi Gena, onun yanında dizlerinin üzerine çökerek. "Sen iyi misin? Yaralandın mı?"

Aria konuşmadı ama büyük bir vakarla yavaşça kalktı ve uzaklaştı. J.T. ona yetişmeden önce atına ulaşmıştı. Kolundan tuttu ve onu ağaçların arasına çekti. Aria ondan uzaklaşmak için kıvrandı.

"bebeğim, kızma," diyerek ellerini onun kollarında .

Çıplak teni sıcak ve terliydi ve yüzü göğsüne birkaç santim uzaklıktaydı.

"Onunla bir şeyler yapmam gerekiyordu. Beni her yerde takip ediyordu, ben de onu eğitmeleri için kadınlara verdim. Bu onu beladan uzak tutuyor."

"Ve ondan hoşlanıyorsun. Şüphesiz onu o küçük eteğin içinde görmek-" Adam onu öpünce sözünü kesti.

Adam sözlerini bitirdiğinde nefesi kesilmişti ve yanağını adamın nemli göğsüne dayayarak ona sarıldı.

"Bunu yapmamalıyız," dedi uzun bir süre sonra. "Bu tür şeyler ayrılığımızı daha da zorlaştıracak. Bana bu sabah ne yaptığını anlat."

Aria ona tutunarak, "Gena çok güzel," dedi.

Ona bakabilmek için onu itti. "Senin kadar güzel değil. Senin kadar akıllı değil. Senin kadar kadın değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gülümsemeye başlamıştı.

"Gerçekten." Onu tekrar öptü, ama hafifçe. "Şimdi bana ne yaptığını anlat. Muhafızlar seni korudu mu? Güvende miydin? Benimle tarlaya gel, sana biraz bira vereyim ve konuşalım."

Aria öğleden sonrayı muhafızların eğitim alanında geçirdi. İlk kez muhafız kadınlarla tanıştı ve Gena'nın güreşmeyi öğrenmeye çalıştığını gördü. Erkekler olayı çok ciddiymiş gibi izliyorlardı ama Aria onların gözlerindeki ışığı gördü. Gena'nın gözlerindeki hayranlıkla ona nasıl baktığını görünce küçük kız kardeşini kışkırdığı için pişman oldu.

Aria J.T.'ye doğru eğilerek, "Şu gelecek olan Frank, nasıl biri?" diye sordu.

J.T. Gena'ya baktı ve gülümsemeye başladı. "İçin doğru kişi olabilir ama burada kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Benden daha fazla uyum sağlayamaz."

Aria gülmek istedi, çünkü ona uyan biri varsa o da Jarl'dı. Beyaz bir cüppe giymişti, büyük bacakları çıplaktı, tahta sandalyelerden birine oturmuş bira içiyordu. Muhafızlardan biri de olabilirdi. Muhafızların kaptanı ona takıldı ve ne düşündüğünü biliyormuş gibi gülümsedi.

Beş dakika sonra Julian uzun siyah bir limuzinle geldiği için kıyamet koptu. Aria'nın sıradan davranışları karşısında dehşete düşmüş ve ona Tarihçi Kadınlar Birliği'nin çayına geç kaldığını söylemişti.

Aria, Gena'yı daracık elbisesiyle görmeden önce muhafızlarla çevrili olarak onunla birlikte ayrıldı.

Aria dört gün boyunca uslu durmaya çalıştı. Sabahları Julian ve altı muhafızla birlikte ata biniyor, sonra kuşluk vaktine kadar insanların isteklerine cevap veriyor, saat onda da bir davete katılmak üzere saraydan ayrılıyordu. Jarl'ı görmedi. Ne akşam yemeğine gelmişti ne de bir akşamki şenliklere katılmıştı ne zaman

Lanconian Opera Topluluğu sahne aldı. Soprano çok iyi değildi ve tenor seyircilerin onu görememesi için sürekli önüne geçiyordu; bu da sopranoyu sinirlendiriyor ve şarkı söylemesini daha da kötüleştiriyordu. Aria uyuyakalmaktan korkuyordu.

Beşinci sabah, J.T. odaya girdiğinde kahvaltı ediyordu. Yorgun görünüyordu. "Frank'in uçağı inmek üzere. Geliyor musun?"

Aria bir bardak çay içti ve masadaki akrabalarının şaşkınlığı içinde onunla birlikte gitti. Arabanın arka koltuğuna geçip havaalanına doğru yola çıkana kadar hiç konuşmadı. Aria'ya döndü ve gözleri onu yiyecek gibiydi.

"Seni özledim," diye fısıldadı, sonra elini kendi eline aldı ve sıkıca tuttu. Bir süre sessiz kaldılar, sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başladı.

J.T. ona günde on sekiz saat çalıştığını, Lanconia'nın dört bir yanını dolaşarak çiftçileri üzümlerini kuru üzüm olarak satmaları konusunda eğitmeye çalıştığını anlattı. Başkan Roosevelt ile iki kez telsiz bağlantısı kurmuştu ve Amerika kuru üzüm gibi görünüyordu. "Ama çok fazla değil," dedi J.T.. "Amerika'nın Kaliforniya'da milyonlarca kuru üzümü var." İçini çekti. "Bu ülkenin kendi ayakları üzerinde durmasına yardımcı olmak için yapabileceğimiz başka bir şey olmalı."

"Biz," diye fısıldadı Aria. "Biz."

Havaalanına vardıklarında iki Amerikan uçağı daha yeni iniyordu. İlk uçaktan birkaç yaşlı Amerikalı adam ve ardından yüz asker çıktı. Bunlar vanadyum madeni çıkaracak adamlardı.

İkinci uçaktan yirmi ya da kırk beş yaşlarında , iki metre boyunda bir adam indi. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri, olduğundan çok daha fazla ağırlık taşıyabilecekmiş gibi görünen iri, kalın bir vücudu ve kaşlarını çatmış yakışıklı bir yüzü vardı.

J.T. onun elinden tutup arkasına çekerek, "İşte Frank," dedi.

"On yedi mı? Neden kızgın?"

"Sinirli doğdu ama sizi korkutmasına izin vermeyin. O iyi bir çocuk." J.T. ve Frank el sıkışırken Aria geride durdu.

"Bu, Ekselansları Prenses Aria," dedi J.T..

"Memnun oldum," dedi çocuk, elini onunkini sıkmak için uzattı ve Aria kabul etti. J.T.'ye dönerken onu görmezden geliyor gibiydi. "İşe ne zaman başlıyoruz? Kasalar dolusu alet getirdim ve onlar indirir indirmez hazırım."

Aria uçağa dönüp baktığında üç çocuğun merdivenlerden inmesine yardım edildiğini gördü. J.T.'nin koluna dokundu. "Kim bunlar?"

J.T. yanındaki pilotlardan birine baktı. "Kim bu çocuklar?"

"Yetimler. Akrabaları Fransa'da öldürüldü ve birkaçı Adamlar onları gemiye kaçırdı. Onlarla sıkışıp kaldık. onları götürecek birini bulabileceğimizi umuyoruz."

Aria'nın konuştuğundan haberi yoktu; sözler bir başkasına ait olabilirdi. "Ben alırım," dedi.

"Ama Majesteleri..." Leydi Werta, Aria ve J.T.'yi mümkün olduğunca çabuk havaalanına kadar takip etmişti ve şimdi Aria'ya uyarı bakışları atıyordu.

Aria pilota baktı, çenesi yukarıda, sesi net ve yüksekti. "Bu çocukları ben alacağım ve Lanconia da bulabildiğiniz tüm yetim çocukları alacak."

Pilot hoşgörüyüyle gülümsedi. "Hanımefendi, dışarıda bir savaş var ve binlerce yetim var. Burası onları besleyebilecek gibi görünmüyor."

Bunun üzerine J.T. öne çıktı. "Eğer Majesteleri çocuk istediğini söylüyorsa, o zaman onları alacaktır. Herhangi bir ülkeden herhangi bir çocuğu alacağız ve yemek konusunda endişelenmeyin, onları besleyeceğiz."

Pilot belli ki J.T.'nin tavrından hoşlanmamıştı. "Tamam dostum, sıra sende. İstedğin çocuksa, alacağın da çocuktur."

Kendinden ve kocasından çok memnun hisseden Aria, korkmuş Fransız çocukların yanına gitti ve onlarla konuşmaya başladı. Leydi Werta onun kirli çocuklara dokunmasını istemedi ama Aria onu elinin tersiyle itti.

Saraya dönerken arabada Aria iki yaşındaki çocuğu kucağına almış, üç ve dört yaşındakiler de onun iki yanına oturmuştu. J.T. ve Frank üzümleri tepelerden indirmek için makaralar yapmaktan bahsettiler.

Sarayda, Gena her zamanki gibi biraz geç ve merdivenlerden inişinden sonra biraz daha kızarmış bir halde koşarak onları karşılamaya geldi. Yanakları pembeleşmiş, özenli saçlarından bir bukle bile kaçmıştı ve muhteşem görünüyordu.

Aria kız kardeşini selamlamak için döndü ama o anda Gena'nın gözleri büyüdü ve aniden durdu. Bir saniye sonra sanki bir rüyadaymış gibi Aria'nın yanından geçip Frank Taggert'ın önünde durdu ve öylece bakakaldı. Frank, Gena'ya bakarken yüzündeki kızgın ifade kayboldu, alt çenesi hafifçe düştü.

J.T. gülümseyerek, "Sanırım tanışmak istiyorlar," dedi. Her bir gencin elini kaldırdı ve birleştirdi. "Gena, Frank. Frank, Gena. Şimdi Gena, Frank'i oynaması için dışarı çıkar."

İki genç uyurgezer gibi koridorda ilerlemeye başladı.

"Emin değilim..." Aria başladı. "Yani, Gena... Ve Frank..." "Genç. İkisi de genç. , bir şeyler yiyelim. yemek. Eminim bu çocuklar açlıktan ölüyordur."

Gena ve Frank'in arkasından bir kez daha bakan Aria, J.T.'yi yemek odasına doğru takip etti.

O gece Aria çocukları yıkadı ve yatak odasına yatak koydurdu. Ertesi sabah dört çift onu görmek için yalvardı, çocukları duyduklarını söylediler ve onları kendi çocukları gibi yetiştirmelerine izin verilmesini istediler.

Aria çocuklardan ayrılmak istemedi ama onları Fransızca konuşan çifte teslim etti.

Kırk sekiz saat sonra bir Amerikan uçağı indi ve içinde çoğu Fransız ama bazıları da İtalyan olan yüz on yedi çocuk vardı. Tam da tüm kraliyet ailesinin M.S. 1084 yılında kuzey kabilelerinin yenilgiye uğratılmasının kutlandığı bir tören geçidini izlemek üzere toplandığı sırada gelmişlerdi.

Kraliyet Muhafızları çocukları at sırtında, ciplerde, motosikletlerde ve keçi arabalarında başkente getirdi. Geçit töreni durdu. J.T. çocukları kraliyet ailesinin kucağına itmeye başladı.

Aile üyelerinin ilk itirazlarından sonra, kirli, yorgun ve korkmuş çocuklar saraya geri götürüldü ve burada küvet küvet sıcak suyla dolduruldu ve ovma işlemi başladı.

Freddie, Nickie ve Toby, vahşi kuzulara ve kaçık güvercinlere karşı gösterdikleri cesareti anlatan hikâyeleri için yeni bir dinleyici kitlesi bulduklarını fark ettiler. Leydi Barbara üç güzel İtalyan kızı seçti ve onları kendisi yıkadı. Büyük Hala Sophie, uçakta yol boyunca kavga eden iki iri oğlana bağırarak emirler yağdırdı ve onlar da uysalca ona itaat ettiler. Bradley Teyze on dört yaşlarında iki yakışıklı oğlan seçti.

Aria ve J.T. herkes kulaklarının arkasını temizleyene kadar diğer çocukları çeşitli hizmetlilere paylaştırdı.

"İşte bu kadar," dedi J.T.. O ve Aria on dört çocuğu bizzat yıkamış ve onları beslenmeleri ve kendileri için ne bulunabiliyorsa giydirilmeleri için bekleyen hanımlarla birlikte göndermişlerdi.

Banyosunun nemli mermer zemininde oturuyorlardı, süitte yalnızdılar.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Adada her şeyi talep eden kadını hatırlıyordum. Halktan birinin seninle oturmasına bile izin vermedin ve şimdi bu çok sıradan çocukları yıkıyorsun."

"Lanconia'nın çocuklara ihtiyacı var. Her ne yaptıysam ülkem için yaptım."

"Öyle mi?" Gözleri ısınmaya başlamıştı. "Her şey ülken için miydi?"

Saniyeler içinde onun üzerindeydi ve elleri birbirlerinin ıslak, sabunlu giysilerini yırtıyordu, açlıkları onları acele ettiriyordu.

"Bebeğim, ah bebeğim, seni özledim," diyordu J.T. elleri göğüslerini kavrarken.

Soğuk mermer zeminde seviştiler, sonra J.T. onu kaldırıp küvetin kenarına oturttu ve kirli suyun içine düşene kadar yenilenmiş, itici bir güçle ona saldırdı. Duraklamadı bile ama fişin zincirini yakaladı ve su çekilirken uzun, derin vuruşlarına devam etti.

Birlikte, gömme küvetin mermerine sarınarak işlerini bitirdiler.

İlk hareket eden J.T. oldu. Aniden, sanki korkunç bir şeymiş gibi ona baktı ve küvetten çıktı. "Gitmem gerek. Buradan gitmeliyim," diye mırıldandı üniformasını çekiştirmeye başlarken. Dışarı çıkmalıydı, ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmalıydı. Ona mırıldanarak veda etti ve sanki peşinde binlerce iblis varmış gibi odadan kaçtı.

Koridorda, merdivenlerden aşağıya ve bahçeye doğru aceleyle inerken kapıda duran muhafızları görmezden geldi. Durmadan önce Kral'ın Bahçesi'ne varmıştı. Bir sigara yakarken elleri titriyordu.

Baştan çıkarma, diye düşündü. Bu ülkeyle ilgili her şey baştan çıkarıcıydı.

Ne zaman yemek istese, orada onu bekliyordu. Elbiselerini düştüğü yere bırakır ve dakikalar sonra yok olurlardı. En ufak bir isteğini yerine getirmek için her zaman yakınında bekleyen sessiz insanlar vardı. Bir araba istediğinde, sadece istemesi yeterliydi ve onun için hazırды.

Ve sahip olduğu seçenekler! Araba sürebilir ya da . Erken kalkabilir ya da geç yatabilirdi. Hiçbir şey yapmayabilir ya da günde yirmi saat çalışabilirdi. Yüzebilir, ata binebilir, dağa tırmanabilir, sporcularla antrenman yapabilir, dönümlerce güzel bahçelerde yürüyebilirdi. Bu kadar çok seçeneğin özgürlüğü sarhoş ediciydi.

J.T. bir ağaca yaslandı ve sigarasını içine çekti.

Ve Aria vardı - hepsinden daha baştan çıkarıcı. Bu gece ona bakmıştı, elbisesi çocukların banyo suyundan ıslanmıştı ve adadaki halini hatırlamıştı. Kral onun bir

sıcak ve nazik bir insandı ama J.T. buna inanmamıştı. Öyleydi ama bunu kibiriyle ve uyması gereken kurallarıyla örtbas etmişti.

Şimdi daha iyi anlıyordu, dünyanın onun hizmetkârı olduğuna inanmak için nasıl eğitildiğini anlıyordu. Kendisi de onun gibi yetiştirilseydi nasıl biri olacağını merak ediyordu. Toby gibi olur ve çileklerinden birinde küçücük bir yeşil parça var diye surat asar mıydı? Kaşmir kazaklara o kadar alışır mıydı ki Gena gibi onları yere fırlatır mıydı? Hizmetçilere o kadar alışacaktı ki, odalara girip çıkarken onları görmeyecek miydi? İlahi bir hakla bir başkasının üstü olduğuna inanır mıydı?

Buranın atmosferinin ne kadar kötü olduğunu biliyordu ama aynı zamanda bu atmosfer tarafından baştan çıkarıldığını, girdabına çekildiğini hissediyordu. Çocukluğundan beri sıcak çikolataya bayılırdı. Bundan hiç bahsetmemişti çünkü insanların -bu inanılmaz derecede iyi eğitilmiş hizmetkârların- onun ne yiyip içtiğini izlediğini ve sevdiği şeylerin her zaman yakınında olmasını sağladığını biliyordu. Şimdi Walters, J.T. uyanır uyanmaz ona bir kap sıcak çikolata getiriyor ve yatağının yanındaki zili çekiyordu.

Son birkaç gündür, Kraliyet Muhafızları'nın Aria'yı koruyabileceğinden emin olduğundan beri, uzun ve yorucu saatler boyunca çalışmıştı. Kimin paraya ihtiyacı olduğunu ya da Aria'nın ölümünün en çok kimin işine yarayacağını bulmasına yardım etmeleri için Aria'nın sekreterlerinden birkaçını, ikisi de genellikle yapacak çok az işi olan zeki adamları işe almıştı. Aria sanki hayatına hiç kastedilmemiş gibi kırlarda dolaşıyordu ama o bunu bir an bile unutmamıştı. J.T.'yi kraliyet ailesinin bir parçası olarak gören Aria'nın uşağının üzüntüsüne rağmen mutfak personeliyle saatlerini geçirmiş, dedikoduları öğrenmeye çalışmıştı. Ama anlayabildiği kadarıyla kimse bir şey bilmiyordu.

Aria'yı kimin öldürmeye çalıştığını bulmaya hiç olmadığı kadar yakındı.

Lanconia'da geçirdiği zamanı sadece bir iş olarak görmek için elinden geleni yapmıştı ama başarılı olamıyordu. Aria'yla ilk kez ayrıldıklarında o kadar öfkelenmişti ki ondan kurtulduğuna neredeyse sevinecekti. Aria'nın bir kadın olduğunu öğrendiğinde duyduğu öfkeyi hâlâ hatırlıyordu.

onu kandırmıştı ve sonsuza dek Lanconia'da kalacaktı. O anda tek düşünebildiği, bir denizci olduğu ve kadının ondan iç kesimlerde yaşamasını istediğiydi. Ayrıca bu kadar kolay kandırıldığı için de öfkeliydi. Büyükbabasının Lanconia'da kalmasını emretmesi de öfkesine yardımcı olmamıştı.

Ama şimdi, birkaç hafta sonra, kraliyet ailesinin bir parçası olmanın ne demek olduğunu daha iyi anlıyordu. Aria'nın insanlar için ne kadar önemli olduğunu gördü. Aralarında bulunmuş ve ondan bahsederken kullandıkları özel saygı tonunu duymuştu.

Sigarasını bitirdi, ayağının altında ezdi ve üzüm bağına görmeye gittikleri günü hatırlayarak gülümsedi. O zamanlar prenses değildi, sadece onun kızıydı ve onunla gurur duyuyordu. İnsanların yüzlerini izlemiş, Aria'ya karşı ne kadar temkinli olduklarını görmüş, sonra da onu ne kadar *sevdiklerini* anlamıştı. Eski kafalılar onu seviyorlardı, sevmeleri gerektiği için değil, hoş, eğlenceli ve onlarla ilgili olduğu için.

O gece onu terk etmek çok ama çok zor olmuştu. Her kocanın yapmaya hakkı olduğu gibi, onunla yatağa girmek son derece doğal olurdu. Ama ona dokunmaması gerektiğini biliyordu çünkü onun ödünç alındığını ve onu geri vermesi gerektiğini biliyordu.

O günden sonra ondan uzak durmuş, kasıtlı olarak onu unutmaya çalışmış ve onun da kendisini unutacağını ummuştu. Onu küçük kontuyla her gördüğünde göğsünün sıkıştığını hissetmiş ama müdahale etmemişti. Yine de bazı dedikoduların kendisine büyük zevk verdiğini itiraf etmek zorundaydı. Aria kalabalığın arasından sıyrılıp köylü bir kadının yaptığı sandviçi yemiş, sonra da minnettarlığını göstermek için kadına bir sürü tavuk göndermişti. Bu tür davranışların Lanconia halkını ne kadar memnun ettiği konusunda bir fikri olduğundan şüpheliydi.

Şimdiye kadar J.T. kendini ondan uzak durmaya zorlayabilmişti ama bazen kendini kontrol edemiyordu. O ortaya çıktığında

Muhafızların eğitim alanında, sanki eski bir savaşçı kraliçeymiş gibi bir muhafızın hayatını tehdit ettiğinde çok memnun olmuştu. Ve daha sonra Gena'ya yaptığı kıskançlık saldırısı! O sahadan fırlayan bir kadındı, bir veliaht prenses değil. Sonra da arkasına yaslanmak zorunda kalmıştı.

ve o kendini beğenmiş küçük kont tarafından götürölüşünü izlemek. O ahmak, Aria'nın resmi görevleri dışında yaptıklarının bir avuç şişman, soylu kadınla çay içmekten daha önemli olduğunu anlamıyordu.

Nöbetçi yüzbaşı elini J.T.'nin koluna koymuştu. J.T. o küçük, zorba züppeyi çivilemek üzereydi.

Şimdi J.T. yapabileceği en kötü şeyi yapmıştı: onunla tekrar sevişmişti. Geceleri hayalini kurduğu o uzun, yavaş sevişmeyi değil ama onu her gördüğünde hissettiği o bastırılmış tutkuyla saldırmıştı ona. Ve o da tam hatırladığı gibi karşılık vermişti.

Durmak zorundaydı! Ellerini ondan uzak tutmalı ve zihnini yapılması gereken işlere vermeliydi. Muhafızlardan önümüzdeki günlerde özellikle tetikte olmalarını istemişti çünkü yakında Aria'nın hayatına bir kez daha kastedileceğini hissediyordu. Bu kez katilin yakalanacağından emindi ve yakalanır yakalanmaz J.T. Amerika'ya dönmek niyetindeydi.

Gözlerini kapadı, çam ağaçlarını ve her yere ekilmiş dönümlerce çiçeğin arasından esen yumuşak dağ havasını kokladı ve denizi hatırlamaya çalıştı. Denizi seven küçük ve güzel bir kadınla evlenecek, savaştan sonra Warbrooke'a yerleşecek, ailenin tersanesinde çalışacak ve birkaç çocuk yetiştirecekti. Hayatta sadece sıradan şeyler istiyordu, özel bir şey değil. Yönetecek bir krallığı yoktu. Oturacak altın kaplama bir taht. Giyecek bir taç. Onu güldürecek güzel bir prenses yoktu.

"Kahretsin!" diye yüksek sesle küfretti. Belki gidip Frank'i uyandırır ve daha fazla plan üzerinde çalışabilirlerdi ya da daha iyisi, birkaç araba motorunu yeniden yapmaya başlayabilirlerdi. Makine bakımı hakkında bu Lanconyalılar kadar az şey bilen insanlar görmemişti. İhtiyaçları olan şey, gençlere ekipman bakımını öğretecek birkaç iyi meslek okuluydu. Peki neden burada iyi bir ziraat fakültesi yoktu? Ve neden kızlar hemşire ya da sekreter olmayı öğrenmiyorlardı?

Durdu ve derin bir nefes aldı. Lanconia onun sorumluluğunda değildi. Birkaç hafta sonra gitmiş olacaktı ve Kral Julian ile Kraliçe Aria'nın yaptıkları onları ilgilendiriyordu.

Garajın önünden geçerken tüm ışıkların açık olduğunu gördü ve Frank Taggert'in derin, öfkeli sesini duydu. "*Hilal* anahtarı, cırcırlı anahtar değil."

"Hangisinin hangisi olduğunu nasıl bilebilirim?" J.T. Gena'nın da aynı öfkeyle söylediğini duydu. "Ben bir prensesim, oto tamircisi değil."

"Henüz bana değerli olduğunu kanıtlayamadın. *Bu* bir hilal anahtarı. Oh, tatlım, ağlama."

J.T. karanlıkta güldü ve ikisini rahatsız etmemenin daha iyi olacağını düşündü. Görünüşe göre Gena artık onu takip etmeyecekti. Muhtemelen yarın onun kadar yaşlı birinde ne bulduğunu merak ediyor olacaktı.

Gülümseyerek yalnız ve boş yatak odasına çıktı. En azından bir yerlerde birileri mutluydu.

Yirmi Birinci Bölüm

Aria büyükbabasının av kulübesinde arabadan yavaşça indi. Hava kararmıştı ve Amerikalılarla yaptığı uzun görüşmelerden sonra yorgundu ama büyükbabasıyla konuşmayı çok istiyordu. Amerikalılarla vanadyum fiyatı konusunda pazarlık yapmaya çalışmak çok yorucu bir gün olmuştu. Julian onun arkasına yaslanıp pazarlıkları yürütmesine izin vermesi için ısrar etmişti ama Aria çok geçmeden onun hiçbir şey bilmediğini fark etti.

pazarlık konusunda ondan daha çok şey biliyordu. Akılsızca, Teğmen Montgomery'den toplantıya katılmasını istemelerini önerdi. Julian, Aria susana kadar öfkeli gözlerini onun üzerine çevirdi. İki saat sonra Julian tatmin olmuş görünüyordu ama Aria tatmin olmamıştı. Teğmen Montgomery'yi çağırttı. Üzerinde ter lekeli bir atletle geldi ve Amerikalıların teklif ettiği sözleşmeyi görünce güldü. Otuz dakika sonra vanadyumun yarısını iki kat daha fazla paraya satmıştı. "Geri kalanı için daha sonra pazarlık yaparız," dedi. Aria'nın inanmadığı kadarıyla bütün Amerikalılar anlaşımadan ve J.T.'den memnun görünüyordlardı ama Julian'a küçümseyen bakışlar atıyorlardı. Aria hiç anlamamıştı, çünkü Amerikalıların Julian'ı daha çok seveceklerini düşünmüştü.

Toplantıdan sonra J.T.'yle konuşmak istedi ama J.T. motorlara geri dönmesi gerektiğini söyleyerek onu bir kenara itti. Kendini reddedilmiş ve en kötüsü de yalnız hissetmişti. Günün geri kalanında görevlerini yerine getirmişti ama kalbi bu görevlerde değildi. Saat dörtte sekreterine büyükbabasını aramasını ve onu ziyarete geleceğini söylemesini istedi.

Leydi Werta, Aria'nın planladığı ziyareti duyduğunda neredeyse ölüyordu ama Aria kadını görmezden gelme konusunda iyiye gidiyordu.

Ve şimdi buradaydı ve Ned ona ön kapıyı açıyordu. Ned onu selamlayarak, "O bahçede, Majesteleri," dedi. "Sizin için bir akşam yemeği hazırlamayı ve bahçeye koymayı düşündüm. Majesteleri yalnız kalmak istediğinizi söyledi."

"Evet," dedi aceleyle ilerlerken. Artık bu kadar yaklaşmışken, umutsuzca büyükbabasını görmek istiyordu. Büyük bir karaağacın altında duruyordu ve kollarını açmış onu bekliyordu. Dünyaya göre o bir kraldı ama ona göre o büyükbabasıydı, onu kucağına alıp ona masallar okuyan biriydi. Annesi ve dünyanın geri kalanı için bir prenses olmak zorundaydı ama büyükbabasının yanında küçük bir kız olabilirdi.

Onu kendine yakın tuttu, iri ve ağır bedeni onu sarmaladı ve uzun ilk kez kendini güvende ve korunmuş hissetti. Hissedebiliyordu

Gözlerinde yaşlar birikiyordu. Birkaç ay öncesine kadar hiç ağlamayan kadın şimdi sürekli ağlıyor gibiydi.

Büyükbabası onu kol uzunluğunda tuttu ve inceledi. "Şuraya otur ve yemeğini ye," dedi huysuzca. "Ned bize Rowan'ın ordusunu doyuracak kadar verdi. Beni görmeye gelmenin zamanı gelmişti."

Aria yerine oturdu ve ona suçlu suçlu gülümsedi. Kendini yeniden küçük bir kız gibi hissediyordu, özellikle de Ned'in onun için minik çikolatalı kekleri gördüğünde, tıpkı hayatı boyunca yaptığı gibi. Ama hiç iştahı yoktu.

"Aklında ne var?" diye sordu kral.

Aria tereddüt etti. Sorunlarını nasıl yükleyebilirdi? O yaşlı bir adamdı ve iyi değildi. Onun karşısındaki masaya oturdu.

Kral ona tek kaşını kaldırdı. "Bana karşı korkaklaşıyorsun, öyle mi? Yine biri sana ateş mi etti? Ya da seni boğmaya mı çalıştı? Amerikalı kocan araba motorlarıyla ne yapıyor?"

Aria yutkundu, gözleri sulanırken ve sıcak çayı yudumlarken büyükbabası ona gülümsedi.

"Neden gençler yaşın aptallık getirdiğini düşünüyor? Elli küsur yıl boyunca çocuk yetiştirecek ve hayatımızı sürdürecektir kadar zekiyiz ama altmış yaşına geldiğimizde gençler bunadığınızı düşünüyor. Aria, ben *her şeyi* biliyorum. Amerika'da kaçırıldığını ve bana öldüğünün söylendiğini biliyorum. Amerikan topraklarında öldürülürsen skandal çıkacağını biliyordum, bu yüzden yerine Cissy'yi gönderdim."

"Ama düşündüm ki-"

"Cissy'nin kraliçe olmak istediğini mi? Bunun için fazla mantıklı."

Aria bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum."

Büyükbabası elini tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Hayır, hiç görmüyorsun. Eğer düşündüğün buysa, senin yerin kolay kolay dolmaz. Senin öldüğünü düşündüğümde cehennemi yaşadım." Onun elini sıktı. "Amerikan Başkanı bana telsizle güvende ve iyi olduğunuzu söylediğinde duyduğum sevinci hayal bile edemezsiniz. Elbette o zamana kadar

zaten evliydimiz. Bunun için özür diledi ve evliliğin feshedilmesini ve senin bana geri dönmeni teklif etti."

Aria başını kaldırdı. "Ama sen ."

"Tek bildiğim, bunun bir aşk evliliği olduğuydu. Ne de olsa seni öldürülmekten kurtarmıştı. Adama çok minnettardım."

Aria tabağındaki ince dilimlenmiş bifteği itip kakıyordu. "Yani o adamla kalmama ve ona aşık olmama izin verdin." Sesinde acı vardı.

Kral bir hindi budu mızrakladı. "Neden bana kaldığın yerden bahsetmiyorsun? Çok sıcaktı, değil mi? Ve gazetede ki o fotoğraf neydi? O gerçekten teğmeninizin annesi miydi? Yakışıklı bir kadın gibi görünüyordu. Kaynaklarım yemeği senin pişirdiğini ve çamaşırları senin yıkadığını söyledi. Mümkün değil, Aria, gerçekten mümkün değil."

Aria büyükbabasına o Amerikalı sırtışlarından birini takındı ve konuşmaya başladı. Kral onu dinlediği kadar izledi, Amerika'dan ve orada edindiği arkadaşlardan bahsederken vücudunu nasıl gevşettiğini gördü. Kendi kendine giyinmeyi öğrendiğini, parayı karıştırdığını ve taksi şoförlerine yüz dolar bahşış verdiğini anlattığında onunla birlikte güldü. Adada ne kadar iğrenç olduğunu ve karidesleri nasıl çiğ yemeye başladığını anlatırken güldü. Alışverişe gitmenin muhteşem özgürlüğünden bahsetti, ardından ev işlerinin monotonluğu hakkında on dakikalık bir tirada başladı.

Ve diğer her kelime "Reis" idi. Jarl'ın her şeye nasıl tepki verdiğini, bir hareketin onu kızdırıp kızdırmadığını ya da mutlu edip etmediğini, Carmen Miranda gibi giyindiğinde ne kadar şaşırdığını (Aria ayağa kalkıp hızlı bir "Chica Chica" yorumu yaptı), onunla evli kalması gerektiğini öğrendiğinde ne kadar öfkeli olduğunu anlattı. Yetim çocukları yanına aldığı anda onunla ne kadar gurur duyduğunu anlattı. Onu vurulmaktan kurtardığında ne kadar muhteşem olduğunu anlattı.

Otuz dakika boyunca Kont'un Lanconia'da yaptığı her şeyi anlattı. "Üzümleri Amerika'sattı ve motorlarla dağlardan indiriyor. Bu sabah kahvaltıda

Lanconia'yı terk etmemeleri için gençlere işlerin nasıl yapılacağını öğretecek okullardan bahsetti. Ülkenin çok çalışarak yirminci yüzyıla geçebileceğini söyledi. Jarl, Lanconia'nın büyük bir potansiyele sahip olduğunu, tek gereken şeyin ne olduğunu bilmek, hayır, yani bilmek olduğunu söyledi. Amerikan argosunu hatırlamak çok zor. Ve Jarl vanadyum için Amerikalılarla anlaştı. Onlara sadece bir sahanın maden haklarını sattı çünkü daha sonra daha değerli olabileceğini söyledi. Amerikalılar onun aptal olduğunu söylediler ama ben öyle düşünmüyorum ve onlar da öyle düşünüyor gibi görünmüyorlardı. Ve bu sabah Freddie çok sinirlendi çünkü kar kremi için kar yoktu. Maliye, Kont'un sarayın bütçesinden yüzde on beş kesinti yaptığını söylüyor. Ve Kraliyet Muhafızları ona tapıyor. Onlarla güreşiyor ve yüzyıllar boyunca kapı açıcı olarak kullanılmalarının utanç verici olduğunu söylüyor." Birden durdu, nefesi kesilmişti ve biraz da utanmıştı. Çayından derin bir yudum aldı.

"Kont Julian nasıl?" diye sordu kral, bira bardağının üzerinden ona bakarak.

Aria inanamayarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu. "Büyükanneçim, Reis'i çok seviyorum. Neden o da beni sevmiyor? Lanconia için çok ama çok iyi biri. Ona çok ihtiyacımız var. Kalması için ne yapabilirim? Ondan vazgeçmeye nasıl dayanabilirim?"

Kral iriydi, Aria ise ince ve hafifti, bu yüzden onu kucağına almakta ve küçük bir kızken yaptığı gibi ona sarılmakta hiç zorlanmadı. "Ondan ülkesinden vazgeçmesini istiyorsun. Sahip olduklarınızı korumak istiyorsunuz ama ondan birçok fedakârlık yapmasını istiyorsunuz."

"Ama aynı şey değil," diye burnunu çekti. "O sadece ülkesindeki bir kişi. Bir kral ya da prens değil. Babasının işlerini yürütecek başka oğulları var. Eğer bir veliaht prenses olmasaydım, onunla birlikte ülkesine giderdim. Onu her yerde takip ederdim. Vazgeçerdim... Onun için Lanconia'dan vazgeçerdim."

Kral bir an sessiz kaldı. "Tahttan çekilmeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu . "O zaman Lanconia'yı Gena yönetir. Belki de Lanconia'yı yirminci yüzyıla taşıyabilir."

"Gena sadece kendisine söyleneni yapacaktır," dedi Aria tiksintiyle. "Eğer tahttan çekilecek olsaydım, Julian hiç şüphesiz onunla evlenmek isterdi -daha doğrusu onunla evlenerek tahtını isterdi," dedi acı acı.

"Ah," dedi kral. "Bana Julian'dan bahset. Babasının onu kral olması için eğittiğini sanıyordum."

Aria büyükbabasının kucağında doğrulup gömleğinin cebinden bir mendil çıkardı ve yüksek sesle burnunu sümkürdü. "*Eskiden* krallar nasılsa öyle olmak için eğitildi. Bütün gün sarayda oturup kim bilir ne yapıyor, Lanconia halkı iş olmadığı için kamyonlar dolusu göç ederken. Köylü yemeği yediğim için bana kızıyor - kendi halkımdan birinin hazırladığı bir yemek! Bana umutsuzca benimle evlenmek istediğini söyledi, o..."

"Seni arzulamak mı?" diye kral.

"Evet, öyle dedi ama yalandı. Tahtımı almak için her şeyi yapar. Ama Lanconia'dan tek istediği bir prens eşi olmanın prestiji ve sarayın lüksü. Fakir olmaktan korkuyor. Ama yoksulluk o kadar da kötü değil. Biliyorum."

Kralın sesi çok sessizdi. "Aria, sence seninle evlenemeyeceğini düşünse seni öldürür müydü?"

"Belki, ama o zaman ilk girişim biz sıkı sıkıya nişanlıyken oldu."

"Sıkı sıkıya mı? Peki şimdi değil misiniz?"

Gözlerinde yeniden yaşlar belirdi. "Olabildiğim sürece Bayan Reis Montgomery'yim. O beni istemiyor olabilir ama ben ona sahip olabildiğim sürece onu istiyorum."

Kral ona sarıldı. "Seni istemediğinden şüpheliyim. Hatta tahminimce şu anda cehennemi yaşıyor."

Ondan uzaklaştı ve gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Kral ona gülümsedi. "Acı. İşkence. Dayanılmaz acı." Aria'nın gülümsemesi genişledi. "Acısını daha da kötüleştirmek için ne yapabilirim?"

Beni asla terk etmeyecek kadar çok sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

Kral onun çenesini avucunun içine aldı. "Ondan seni koruması için kalmasını istedim. Şimdi seni koruyan bir muhafızı var, o zaman neden hâlâ burada? Neden geçen hafta evine gitmedi?"

Bunu düşünürken Aria'nın gözleri büyüdü. "Sanırım acıktım. Sanırım bütün o çikolata tabağını yiyeceğim ve sence Ned bir şişe şampanya açabilir mi? *Lanconian* şampanyası mı?"

Kral güldü. "Git Ned'e iki şişe açmasını söyle ve ölmeden önce bacağımdan çekil ve bana temiz bir mendil getir, bunu ıslatmışsın. Sahi mi Aria, sana hiç terbiye öğretene olmadı mı?"

Ayağa kalkarken güldü. "Sanırım almamışlar." Döndü ve çimlerin üzerinden eve doğru koşmaya başladı.

Kral ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve memnuniyetle gülümsedi.

J.T. gizli merdivene inen panelin arkasından gelen ilk sesle anında uyandı. Sessizce yataktan kalktı ve panele doğru ilerledi. Beylik tabancası yatağın yanındaki çekmecedeydi ve hareket ederken onu aldı.

Tabancasını hazır tutarak kapının açılmasını bekledi. Menteşeleri gıcırdadı, sonra kapıyı her kim açıtıysa tekrar sessizleşene kadar durdu ve kapıyı daha da iterek açtı.

J.T. tabancayı indirerek, "Kımıldama,"

dedi. Onun cevabı bir hıçkırık oldu.

"Gena?" diye sordu.

"Gena!" Aria sesinin biraz bulanık çıktığını söyledi. "Gena!"

J.T. sanki hastalıklıymış gibi ondan uzaklaştı ve lambayı yaktı. Aria elinde bir şişe şampanya tutuyordu ve altında hiçbir şey yokmuş gibi görünen ince, yapışkan bir bornoz giymişti. "Defol git buradan," dedi nefesinin altından.

Bir adım öne çıktı. "Ama Reis, beni gördüğüne sevinmedin mi?" "Aria, sarhoş musun?"

"Öyle olduğuma inanıyorum ama daha önce hiç sarhoş olmadığım için sarhoş olup olmadığımdan emin değilim. İnsan bunu nasıl bilebilir?"

J.T. gardıroba yaslanana kadar ondan uzaklaştı. "Neden buraya geldin? Biri seni görmüş olabilir."

Aria ondan sadece birkaç adım uzaklaşana kadar ilerledi. "Geceyi seninle geçirmeye geldim," diye fısıldadı.

İtiraz etmek için bir şeyler söylemeye başladı ama sonra Aria burnunu indirdi. Altına hiçbir şey giymemişti ve çıplak vücudunun görüntüsü ona itirazlarını unutturdu. Üzerinde sadece pijama altları vardı ve kollarını ona doğru açarak çıplak göğüslerini göğsünde hissetti.

Boynunu, yanaklarını ve dudaklarını ağızla öptü. "Burada olmamalısın," dedi, dudakları onun boynunda ve omuzlarında sıcak öpücükler bırakarak. "Korumanız gereken bir itibarınız var. Bir kraliyet prensesi-"

Ağzını onunkinin üzerine koydu. "Ben bu gece senin karınım, Ekselansları değil."

Geri çekildi ve ona baktı. "Bunu sevdim," diye fısıldadı. "Bunu çok sevdim."

Eğilerek onu kollarına aldı ve büyük yatağa taşıdı, çarşafın üzerine yatırdı ve dokunmadan önce uzun bir süre ona baktı ve Aria, adamın ona sanki onu her zaman hatırlamayı planlıyormuş gibi baktığını düşündü.

"Siz Amerikalılar ne diyorsunuz? 'Bir bayana içki ikram etmeyecek misiniz? ' dedi Aria, hâlâ elinde tuttuğu şampanya şişesini havaya kaldırarak.

J.T. hâlâ ona bakıyor, yatağın kenarında oturuyor ve parmaklarını hafifçe göğüslerinde, kaburgalarında ve kollarında gezdiriyordu.

Aria şampanya şişesini açmak için başparmağını kullandı ve mantar dışarı fırladı. Şampanya karnının üzerinden J.T.'nin sırtına doğru fışkırdı. Güldü ve sıvı selini fırçalayarak uzaklaştırmaya başladı ama J.T. ellerini yakaladı ve vücudundan içmeye başladı, ağzı göğüslerine yerleşene kadar başı yukarı doğru hareket etti.

Sarhoştı, kendini harika bir şekilde özgür hissediyordu, her şeyi yapabilirdi. Hızlı ve güçlü bir hareketle J.T.'yi yatağa çekti, sonra da kıvrılarak

altından çıktı ve çıplak sırtındaki şampanya damlacıklarını içmeye başladı. Bacaklarının üzerine oturdu, dilini adamın omurgasında gezdirirken güçlü ve ağır kalçalarını kendi kalçalarının arasında hissetmek hoşuna gitti, sonra da sırtına küçük öpücükler kondurmaya başladı. Adam onun altında kıpırdamadan yatıyordu, sanki hareket etse kadın duracakmış gibi. Tenine değen göğüsleri o kadar iyi hissettiriyordu ki, uçlarını sırtında gezdirdi, karnı kalçalarına değdi. Onun üzerine uzandı, bacaklarını onunkilere doladı, vücudunu onunkiler boyunca hareket ettirdi, onun teninin kendi tenine değmesinin tadını çıkardı. Saçlarını ve yüzünü tekrar tekrar onun sırtına sürttü, onu hissetti, onu tattı, onu kokladı.

Aşağı doğru hareket etti ve kalçalarını, bacaklarını, dizlerinin arkasını, baldırlarını, ayaklarını öpmeye başladı. Ayak tabanlarını yüzüne bastırdı, derin nefes aldı, sonra tekrar yukarı doğru hareket etti.

Boynuna ulaştığında, öpücüklerini yanağından dudaklarına doğru götürdü ve ağzını öptüğünde, adam ters döndü. Gözleri alev alev yanıyordu ve durgunluğu gitmişti. Onu kaldırıp erkekliğinin üzerine yatırırken elleri sert ve hızlıydı.

Keyifli bir şaşkınlık çılgılığı attı ve sonra hissettiği tüm terk edilmişlikle hareket etmeye başladı, bacakları sıkılaşır ağırmaya başlayana kadar güçlü ve sert bir şekilde hareket etti. J.T. onu ters çevirdi ve kör edici bir patlamayla bir araya gelene kadar birkaç derin, sert hamleyle ona çarptı.

Onu sıkıca tuttu, göğsüne yasladı, bacakları ona sarıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ve benimle kalmanı istiyorum."

Bir süre hareketsiz kaldı, sonra yatağın kenarına oturmak ve pijamalarını çekmek için onun üzerinden yuvarlandı. "Mesele bu mu yani? Benimle yatağa girip sonra da ödeme mi talep ediyorsun? Senin gibi kadınlar için bir adımız var." Odanın içinde ilerledi ve kadının yere düşen bornozunu aldı. Ona fırlatırken yüzüne bile bakmadı. "Defol git buradan."

Aria ağırbaşlılıkla tepki vermeye çalıştı ama şampanya ve sevişmenin etkisiyle akli başında olamayacak kadar sarhoştı. Yataktan kalktı,

bornozuna takıldı ve onun için açık tuttuğu panel kapıya doğru ilerledi. Adam ona bir el feneri uzatırken başını başka yöne çevirdi ve kadın merdivenlerden aşağı indi. Arkasından kapanan kapının sesi korkunçtu.

Merdivenleri yarılamıştı ki bir el ağzını kapattı ve kaburgalarına bir silah saplandı.

Onu tutan kişiye karşı mücadele etti.

"Demek bu köhne kalede böyle hareket ediyorsunuz," diye tanıdık bir ses geldi. "El fenerini sabit tut."

Ağzının üzerindeki eli kaşıdı. "Freddie!" diye nefes nefese kaldı.

"Bir kelime daha edersen boynunu şimdi ve burada kırarım, Aria. Gönderdiğim herkes seni öldürme işinde başarısız oldu, bu yüzden kendim de yapabilirim." Onu karanlık koridorda sürükleyerek bahçeye açılan kapıdan uzaklaştırıyordu. "Birkaç gün içinde cesedini bulacaklar ve bulduklarında kendimi kral ilan etmeyi planlıyorum. Tek yapmam gereken Gena'dan kurtulmak ve yaşlı kralın kederinden öleceğini düşünüyorum. Tahtın sıradaki varisi benim."

Başını konuşabilecek kadar hareket ettirmeyi başardı. "Neden kral olmak istiyorsun?" diye soluk soluğa sordu.

"Sevgili, aptal Aria. Sadece köylülere baktın, başka bir şey görmedin. Burası ölmekte olan bir ülke. Bağımsızlığını korumaya çalışmaktansa Almanlara satmak daha iyi. Uranyum, canım. Ülke delik deşik. Her yeri en yüksek teklifi verene satıp Fransa'da yaşayacağım. Kahretsin, ama seni öldürmek zor oldu, Aria."

"Ve o daha sert olacak" diye bir ses geldi karanlıktan.

Aria birkaç Amerikan filmi izlemişti ve şimdi Freddie'nin dikkati dağılmışken eğilerek bir western taklidi yapıyordu. El feneri yere düştü ve vücudunu pis zemine bastırırken yuvarlandı. Silah sesleri başının üzerinde çınlıyor, tünelin taş duvarları sağır edici seslerle yankılanıyordu. Kir ve taş parçaları başına yağdı.

Hava temizlenene kadar bir süre hareketsiz yattı. "Reis!" bağırdı ve sesi silah sesleri kadar gür çıkıyordu.

"Buradayım bebeğim," dedi ve kız karanlıkta ona doğru koştu.

Tüm gücüyle ona tutundu.

"Her şey bitti," diye fısıldadı. "Güvendesin ve eve gidebilirim."

Bunu yapmak kolay değildi ama ondan uzaklaştı. "Evet, sen ülkene dönmelisin ve ben de kendi ülkemde kalmalıyım. Böylesi daha iyi olacak. Kuzenimle ilgilenmesi için bir muhafız getirir misin?"

"Evet, ," dedi alaycı bir tavırla, arkasını onu karanlıkta bırakırken.

Bölüm Yirmi İki

Aria limuzinden çıkıp Lanconian Bilimler Akademisi binasının arkasındaki alana doğru ilerlerken dik bir şekilde yürüyordu. Beyaz sıvalı duvarlar güneşte parlıyor ve şişmiş gözlerini acıtıyordu. Başına örtülü bir şapka takmış olmasına rağmen gözlerindeki kızarıklığın hâlâ görülebildiğini biliyordu.

Jarl ve Freddie'nin yeraltı geçidinde karşılaşmalarının üzerinden iki hafta geçmişti. Freddie öldürülmemiş, sadece yaralanmıştı ama Kraliyet Muhafızları ona kütüphanede dolu bir tabancayla yalnız kalması için zaman tanımış ve Freddie de kafasına bir kurşun sıkarak onurlu bir çıkış yolu bulmuştu. Resmi açıklama, silahını temizlerken bir kaza geçirdiği yönündeydi. Sadece Sophie Teyze bu açıklamayı sorgulamıştı. "*Freddie* kendi silahını mı temizlemiş? Saçmalık! Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Onu *gerçekten* ne öldürdü?" Bilen hiç kimse ona cevap vermedi.

Teğmen Montgomery ertesi sabah Lanconia'dan kimseye veda etmeden ayrılmıştı.

Julian ayrıldıktan hemen sonra o kadar sahiplenici olmuştu ki Aria ona Lanconia'yı ve hayatını terk etmesini söylemişti. Julian'ın onun krallığını mı yoksa uranyumu mu istediğinden emin değildi. Julian'ın onu istemediği kesindi.

Genç Frank Taggert motorlara yardım etmek için Lanconia'da kalmıştı, ama tüm cüssesine rağmen sadece bir çocuktuk ve aniden bastıran uzun bir yağmur birçok üzüm bağına çürümeye terk etmişti ve üzümleri dağlardan aşağıya yeterince hızlı indirmenin bir yolu yoktu.

J.T. gittikten saatler sonra Aria büyükbabasının evindeydi ve kendisine uranyumdan bahsetmediği için ona öfkeliydi. Aria'nın, sakladığı sırlardan çok korkak kocasının gidişine kızdığını söyledi. J.T.'yi savunmuş ama uzun sürmemiş. Freddie'nin intihar haberini almak için saraya geri dönmüştü. Onun için bir kraliyet cenazesi düzenlenmesi emrini verdi.

Savaş Odası'nda Prenses Aria'nın yerine Kathy Montgomery'nin getirilmesiyle ilgili kişilerle görüşmüştü. Lord Yüksek Mabeyinci'nin yalvarması ve özür dilemesi bile onu derin depresyonundan kurtaramamıştı. Leydi Werta bayılacak gibi olmuş ve Majestelerinin hizmetinden istifa etmek istediğini fısıldamıştı. Aria, leydinin her ne yaptıysa gerçek prensese olan sadakatinden dolayı yaptığını söyledi. Kadını vatanseverliğinden ötürü Mavi Kalkan Nişanı ile ödüllendirdi.

Kuzeni Cissy ile de görüştü ve Lanconia için yaptıklarından dolayı ona teşekkür etti. Cissy Aria'nın hayatta ve yara almamış olmasından memnundu ve ödül olarak tek istediği bir ziyafetti. Hem onu değiştiren Lanconialılar hem de daha sonra onu esir tutan Amerikan hükümeti tarafından yarı açlığa mahkûm edilmişti. Cissy dışında herkes onun kilo vermesi gerektiğine inanıyordu. Aria, Cissy'nin yemesi üç gün sürecek bir ziyafet sipariş etti.

Sonra, sanki Aria'nın hayatında yeterince sefalet yokmuş gibi, Lanconlulardan oluşan bir komite ona Amerikalı Teğmen Montgomery'nin yardım etmeye devam edebilmesi için geri dönmesini talep eden bir dilekçe sundu

üzümlerle birlikte. Onlara geri dönmesinin imkansız olduğunu, kendi ülkesinin ona ihtiyacı olduğunu anlattı. Onu dehşete düşüren bir şekilde, Amerikan başkanına mektup yazdılar ve hikaye şekilde Amerikan gazetelerinde yer aldı. Kısa makale Lanconluları beceriksiz, geri kalmış köylüler gibi gösteriyor ve ülkelerini onlar için yönetecek kırmızı kanlı bir Amerikalıya ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Aria tiksintiyle kâğıdı buruşturdu. Halkına barajları, kuyuları, meslek okullarını, araba motorlarını ve yapılması gereken diğer her şeyi öğretecek başka birini bulacaktı. Sadece neyin yapılması gerektiğini ve bu kişiyi aramaya nereden başlayacağını anlayabilecek birini bulması gerekiyordu. Keşke yardım isteyebileceği biri olsaydı, keşke bu kadar yalnız olmasaydı.

Julian gideli üç gün , Gena genç Amerikalısından başka kimseyi görmüyordu ve Aria'nın konuşacak ya da gülecek kimsesi yoktu. Amerika'ya gitmeden ve o iğrenç adamla tanışmadan önce kendini hiç yalnız hissetmemişti, peki şimdi nesi vardı?

Görevlerini hissetmeden yerine getiriyordu. Artık kalabalığı yarıp keçi sütü içmeye hiç heves etmiyordu ve kendisine teklif edilen her nişanı kabul ediyordu, böylece düşünmek ve hatırlamak için yalnız kalmaya hiç fırsatı olmuyordu. Lanconia halkı onun kasvetini fark etti ve bunu nişanlısı Kont Julian'ın kaybına bağladı.

Aria bugün Kudretli Rowan'ın başka heykelinin açılışını yapacaktı; kolları aslan kafası olan bir sandalyede oturan, kare çeneli bir adamın yirmi ayak yüksekliğindeki taştan heykeli. Ne dün gece, ne ondan önceki gece, ne de ondan önceki gece iyi uyuyamamıştı; gözleri yorgun ve kızarıktı, başı ağrıyordu.

Mikrofonlu bir podyum (Lanconia'ya yeni ithal edilmişti) ile heykeltıraş ve konuklarının oturacağı altı sandalyenin bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü inşa edilmişti. Seyirciler arasında üç yüz kişi vardı.

Aria üç basamak çıktı, elindeki kâğıdı açtı ve hazırladığı konuşmayı okumaya başladı. Konuşmanın yarısına gelmişti ki

Rowan'ın muhteşem başarıları hakkında konuşurken solundan gelen bir ses dikkatini dağıttı.

J.T. ailesinin Maine kıyısındaki evinin büyük salonunda bir sandalyeye oturmuştu. Dışarıda rüzgârın sesini duyabiliyordu ve çok uzak olmayan bir yerden bir gemi borusu çalıyordu ama hangi geminin yanaştığını görmek için hiçbir arzusu yoktu. Aslında son on gündür hiçbir şeyle fazla ilgilenmemişti. Lanconia'dan vanadyumla ayrılan ilk uçakla yola çıkmıştı. Aria'ya veda etmemekle korkakça davrandığını biliyordu ama ona daha önce de veda etmişti ve bir kez veda etmek dayanabileceği tek .

Donanmadan nerede olması gerektiğine dair bir emir almamıştı, bu yüzden Virginia'ya indikten sonra Key West'e doğru yola çıkmıştı. Orada Jason amcasını kendisinin yapabileceğinden çok daha iyi bir iş yaparken bulmuştu. O gece Bill ve Dolly'yi görmüştü ama ona Aria'yı o kadar çok hatırlatmışlardı ki, kendini olduğundan daha kötü neden olmuşlardı. Her şey ona Aria'yı hatırlatıyor gibiydi ve Dolly'nin Aria'yla ilgili yüzlerce sorusu da hiç yardımcı olmuyordu. Sonunda yemeğin ortasında oradan ayrıldı ve bütün gece sahil boyunca yürüdü.

Ertesi sabah Komutan Davis, J.T.'nin Washington'da General Brooks'a rapor vereceği haberini aldı.

Uzun tren yolculuğunda J.T. pencereden dışarı baktı ve Lanconia'da yapılabilecek şeyleri düşündü. Uranyumdan gelen parayla okullar inşa edilebilirdi, hatta belki bir üniversite bile kurulabilirdi. Kırsal kesim o kadar güzeldi ki turistleri çekmenin bir yolu olduğundan emindi.

Düşündükçe daha da depresifleşiyordu. Aria'nın Kont Julian'la iyi vakit geçirip geçirmediğini merak ediyordu.

Washington'da General Brooks, J.T.'nin Amerika için bir hayal kırıklığı olduğunu, Amerika'nın Lanconia'da ona ihtiyacı olduğunu söyledi.

J.T. yarım ağızla Aria'nın yanına bir Amerikalı'yı tahta oturtamayacağını, halkın bir Amerikalıyı kabul etmeyeceğini anlatmaya çalıştı. Tahttan çekilmek zorunda kalacaktı. "Halk beni istemediği sürece," diye mırıldandı J.T..

"Ve orada savaşmak için kalmadın," dedi general tiksintiyle. General Brooks ona "uygun" bir görev bulana kadar onu Maine'deki evine gönderdi - J.T.'nin tahminine göre bu görev ya cephe ya da ordudaki en kötü masa başı işi olacaktı. Hangisi olduğu J.T.'nin umurunda değildi.

Eve gitti ama evde olmaktan memnun değildi. Hiçbir şey onu neşelendirmiyor gibiydi, ne ailesini ne de denizi görmek, tek başına bir adaya kürek çekmek, hiçbir şey.

"Yoldan çekilin."

J.T. başını kaldırdığında kardeşi Adam'ın sandalyesini kendisine doğru çevirdiğini gördü, Adam'ın iyileşen bacağı önünde dimdik duruyordu. J.T.'nin somurtkanlığına ve huysuzluğuna çok az sempati duyuyordu, özellikle de

J.T. sıkın şey hakkında konuşmayı reddetti.

Adam, J.T.'nin kucağına bir zarf atarak, "General Brooks'tan size özel bir mektup var," dedi.

"Emirler," diye mırıldandı J.T., pek umursamadan, mektuba bakmadan.

Adam eğildi ve zarfı kaptı. "Nereye gittiğinle ilgileniyorum. Belki de cehennem sakinlerini daha fazla cezalandırmak için neşeli mizacını kullanmak üzere seni cehenneme gönderiyorlardır." Zarfı açtı. "Bu bir gazete makalesinin kupürü. Hey! Senin hakkında. Lanconia halkının ülkelerine dönmen için Başkan Roosevelt'e dilekçe verdiği yazıyor. *Birinin* seni istemesine sevindim."

J.T.'nin tepki vermesi bir an aldı. Adam'ın elinden kâğıdı kaptı. "Beni istediler," dedi usulca. "Lanconia halkı beni *istedi*."

Adam, J.T.'nin Lanconia'da neler yaşadığının temellerini biliyordu. "Onlara kuru üzüm ve arabalar hakkında bilgi vermeni istediklerini söylüyorlar. Seni kralları için istediklerini söylemediler."

Günler sonra ilk kez J.T.'nin gözlerinde hayat vardı. "Ama belki de anayasalarında bir boşluk vardır, belki de anayasa yoktur, belki halk bir Amerikan kralına aldırılmaz."

J.T. ayağı kalktı.

"Kral olmak *istemediğini* sanıyordum. Bill Frazier babama bu fikirden nefret ettiğini söylemiş. *Ben* . Özgürlük yok, sürekli el sıkışmak, eş olarak ağız sıkı bir kraliçe, çay partileri."

"*Hiçbir şey* bilmiyorsun!" J.T. kardeşine bağırdı. "İhtiyaç duyulmanın, gerekli olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. O yerin bana ihtiyacı var ve" -durakladı- "benim de Lanconia'ya ve Aria'ya ihtiyacım var." Odadan çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye bağırdı J.T.. "Evime, karıma. Kral olmama izin vermeyebilirler ama ben bu hak için savaşıyor öleceğim." Adam güldü ve alçısının altını kaşımaya çalıştı.

Aria döndüğünde Teğmen Montgomery'nin platformun kenarında durduğunu gördü.

İçini öfke kapladı, zar zor konuşabildi ama sesi titreyerek okumaya devam etti.

Kürsüye doğru yürüdü ve başını onunla seyirciler arasına koydu, ağız mikrofona yakındı.

"Lanconia halkı," dedi Aria'yı görmezden gelerek, "bir duyuru yapmak istiyorum. Birkaç hafta önce prensesiniz Amerika'ya gitti. Uzun süredir yoktu ve size hasta olduğu söylendi. Ama değildi. Onu sizden bu kadar uzun süre ayıran şey benimle evlenmesiydi."

Aria onu itmeye çalıştı ama kalabalık şaşkınlık içinde mırıldanmaya başlarken o yerinden kıpırdamadı.

"Amerikalı olduğumu biliyorum," dedi J.T., "ve kraliyet soyundan gelmediğimi de biliyorum, ama beni kabul ederseniz, kralınız olurum."

Kalabalık o kadar şaşkıncı ki, bir adam "Prenses Aria ne diyor?" diye bağırana kadar kimse konuşmadı.

"Hayır!" Aria öyle deyince J.T. ona baktı. "Gittin ve beni terk ettin. Sana asla güvenemezdim-"

J.T. onu kollarının arasına alıp öptü ve kalabalık tezahürat yapmaya başladı. "Sensiz yaşamaya dayanamıyorum," diye bağırdı ona kalabalığın çıkarmaya başladığı gürültünün üzerinden. "Ve insanlar senden

Böylece tahttan çekilmek zorunda kalmazsın. Warbrooke Shipping'i hiç duydun mu?"

Anlamak için biraz fazla şaşkıındı. "Hayır. Bunun teknelerle bir ilgisi var mı? Reis, bizim teknelere *ihtiyacımız* yok. Okullara, kuyulara ve -."

Onu tekrar öptü.

Kalabalık "Çok yaşa Kral Jarl" diye bağırdı.

"Prens!" Aria mikrofona doğru bağırdı. "*Prens* Jarl," dedi ama kimse onu duymadı.

"Hadi bebeğim, eve gidelim," diye bağırdı J.T.. "Ailemin bazı üyelerini de yanımda getirdim. Bu ülkeyi yirminci yüzyıla taşıyacağız."

Halkın içinde olduğunu ve bir prenses olduğunu unutarak kolunu ona doladı. "Bizim," dedi gülümseyerek. "*Bizim* ülkemiz."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.